
DEBBIE
MACOMBE
Dm
Bir Cedar Cove Romanı
Deniz Feneri Yol

Deniz Feneri Yolu

Debbie Macomber

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

1. Baskı: Aralık 2013
ISBN: 978-605-348-218-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DEBBIE MACOMBER
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı	: 16 Lighthouse Road
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Nilgün Birgül
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi	: Nuri Cumhur Özkaya
Redaksiyon	: Kerem Yıldız
Son Okuma	: Gamze Büyükkaya
Kapak	: Yasin Öksüz

Her kadının bir hikâyesi vardır...

Deniz Feneri Yolu

Çeviren: Nilgün Birgül

NOVELLA

Sevgili Dostlarım,

Washington, Cedar Cove'a hoş geldiniz. Umarım arkadaşlarımla tanışmaktan keyif alırsınız ve Olivia, Grace, Charlotte, Cecilia, Jack, Ian, Seth ve diğerleriyle en az kendi kapı komşularınızla olduğu kadar rahat edersiniz. Gördüğünüz gibi, onlar *benim* komşularım. Şey, tam olarak değil elbette. Cedar Cove benim memleketim olan Washington, Port Orchard'da ama karakterler ve öyküleri tamamen benim hayal ürünüm. Bununla beraber, Port Orchard'ın yollarını aşındırmış olanlar, tarif ettiğim binaları ve olayları hatırlayacaklardır. Kütüphane, yeni Belediye Konağı, hatta Martı Çağırma Yarışması,* Port Orchard'da yaşamın vazgeçilmez unsurları.

Alaska, Teksas ve Kuzey Dakota'da geçen öykülerden sonra, başka eyalet öyküleri isteyen sayısız mektup aldım. Karar vermeye çalışırken güzel memleketim Washington kadar sevdiğim çok fazla yer olmadığını fark ettim. Yıllardır yarattığım her küçük kasabada, ister Alaska'da olsun ister

---

* *Martı Çağırma Yarışması: Port Orchard'da her yıl mayıs ayının ilk cumartesi günü düzenlenen ve katılımcıların martı seslerini taklit ederek onları çağırmaya uğraştıkları yarışma. (ç.n.)*

Teksas'ta, kendi yaşantımdan bir parça vardı; burada, Port Orchard'da kendi ailemi oluşturduğum yaşamdan bir parça. Cedar Cove dizisiye, bunu sadece resmileştirmiş oldum.

Bu dizinin ne kadar süreceğini siz sormadan önce ben söyleyeyim. Cevap, bilmiyorum. Tüm öyküleri anlatmak kaç kitap sürerse, o kadar. Hedefim, her zamanki gibi, ilk kitabı ya da onuncuyu elinize aldığınız anda hissedeceğiniz memnuniyet duygusu.

Şimdi oturun ve içine biraz sağduyu ve biraz da gizem katılmış bu aşk romanının tadını çıkarın. Yeni bir arkadaş topluluğuyla tanışın. Onların da sizinle tanışmak için can attığını biliyorum.

Debbie Macomber

Not: Okuyucularımdan gelen yazıları çok seviyorum. Bana PO Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresinden ya da www.debbiemacomber.com internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

Rita Adler'in anısına
26 Aralık 1950 – 12 Aralık 2000
Seni özleyeceğiz...

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Bir

Cecilia Randall, bir dilek tutma şansları olsa, aynı hayatı tekrar yaşamak isteyen insanlar olduğunu duymuştu. Kendisi onlardan biri değildi. Yirmi iki yıllık hayatının on iki ayını yok etmek onun için yeterliydi.

Son on iki ay.

Geçtiğimiz ocak ayında, yeni yılın hemen ardından bir denizciyle, bir denizaltıcıyla tanışmıştı. Ona âşık olmuş ve tamamen sorumsuzca bir şey yapmıştı; hamile kalmıştı. Sonrasında ise onunla evlenerek her şeyi daha da berbat etmişti.

Bu, üçüncü hatasıydı ve o andan itibaren muhakeme hataları giderek artmaya başlamıştı. Daha önce hiç bu kadar çaylak, bu kadar âşık –ve en kötüsü– bu kadar romantik olmamıştı. Ne yazık ki Deniz Kuvvetleri ve hayat, hızla aklını başına getirmişti.

Ian denizdeyken, prematüre bir kız doğurmuş ve bebeğin kalp sorunu olduğu ortaya çıkmıştı. Ian eve döndüğünde, Allison Marie defnedilmişti bile. Bebeğinin küçük tabutu

soğuk ve çamurlu toprağa indirilirken, Cecilia Kuzey Batı Pasifik'in acımasız yağmuru altında tek başınaydı. Ailesinin desteği ya da kocasının tesellisinden uzak, hayati kararlar vermek zorunda kalmıştı.

Annesi doğu sahilinde yaşıyordu ve fırtına yüzünden uçağı kalkamamıştı. Babası elinden geldiği kadar destek olmuştu; yani çok az. Cecilia'nın "yanında olduğunu" ifade etme biçimi, bebeğinin kaybından duyduğu üzüntüyü ifade eden üç-beş satırlık bir taziye kartı göndermekten ibaretti. Cecilia, bebeğinin boş beşiğinin yanında, hâlâ yaşadığı şokla gözyaşı dökerek sayısız gün ve gece geçirmişti. Diğer denizci eşleri onu teselli etmeye çalışmışlardı ama Cecilia yabancıların yanında rahat edemiyordu. Onların yardımını ve dostluğunu reddetmişti. Cedar Cove'a henüz yeni taşındığından, mahallede yakın arkadaş edinme fırsatı da olmamıştı. Sonuçta, kederine tek başına katlanmak zorunda kalmıştı.

Ian eve döndüğünde gecikmesinin nedeninin Donanma bürokrasisi olduğunu söylemişti. Ne kadar açıklamaya çalışsa da, Cecilia artık canından bezmişti ve tek bir gerçek vardı; kızı ölmüştü. Kocası, yokluğunda neler çektiğini bilmiyor ve muhtemelen anlamıyordu. Nükleer bir denizaltıda çalıştığı için görev süresince ailesiyle tüm haberleşmesi elli sözcükten oluşan mesajlarla sınırlıydı. Sonuçta yapılacak bir şey yoktu, o dönemde denizaltı kutuplardaki buz tabakasının altındaydı. Cecilia ona önce Allison'ın doğumunu, sonra da ölümünü bildirmişti. Mesajların dikkatle incelendiğine aldırmadan tüm acısını bu kısa notlara dökmüştü. Ancak Ian'ın komuta-

m, on haftalık sefer tamamlanana kadar bu bilgileri iletmeyi uygun görmemişti. Ian ısrarla *bilmiyordum* demeyi sürdürüyordu. O yüzden de sorumlu tutulamazdı. Oysa karısı onun sorumlu olduğunu düşünüyordu. Haksızlık olabilirdi ama Cecilia onu bağışlayamıyordu.

Şu anda istediği tek şey kurtulmaktı. Evliliğinden, bu duygusal suç ve pişmanlık batağından uzaklaşmak, sadece *kurtulmak*. Kurtuluşun en basit formülü ise Ian'dan boşanmaktı.

Mahkeme salonunun koridorunda beklerken, evliliğini bitirme konusunda kendini her zamankinden daha kararlı hissediyordu. Yargıç tek bir tokmak vuruşuyla önceki yılın kâbusuna nokta koyacaktı. Zaman içinde Ian Randall'la tanıştığını bile unutabilirdi.

Cecilia'nın avukatı Allan Harris, Kitsap ilçe mahkemesi duruşma salonunun fuayesine girdi. Cecilia onun kendisini görene kadar çevreye bakınmasını izledi. Avukat eliyle onu kısaca selamladı, sonra oturduğu ahşap sıraya doğru ilerleyerek yanındaki boş yere oturdu.

"Neler olacağını tekrar anlat," dedi. Hayatının hiç değilse bir sene öncesine dönme ihtimalinden emin olmaya çalışıyordu.

Allan evrak çantasını kucağına koydu. "Duruşma listesi ilan edilene kadar bekleyeceğiz. Hâkim bize hazır olup olmadığımızı soracak, olduğumuzu söyleyeceğim ve bize bir numara verecek."

Cecilia başıyla onayladı, uyuştuğunu hissediyordu.

"Birden elliye kadar herhangi bir numara verebilirler," diye devam etti avukat. "Sonra da sıramızın gelmesini bekleyeceğiz."

Cecilia tekrar başını salladı. Bütün gün mahkeme salonunda çakılıp kalmak istemiyordu. Burada bulunmak zorunda olması yeterince kötüydü; daha kötüsü ise Ian'ın da gelmek zorunda olmasıydı. Henüz onu görmemişti. Belki o da bir yerlerde kendi avukatıyla görüşüp stratejileri tartışıyordu; ama boşanmaya itiraz edeceğine ihtimal vermiyordu.

"Bir sorun çıkmayacak, değil mi?" Avuçları ıslanmıştı ve alnında buz gibi ter birikmişti. Bu durumdan bir an önce kurtulup hayatına devam etmek istiyordu. Resmen boşanmadan bunun gerçekleşemeyeceğine inanıyordu. Ancak o zaman acısı dinmeye başlayabilirdi.

"Bir erteleme için sebep göremiyorum, özellikle de tüm borçları paylaşmayı kabullendikten sonra." Hafifçe kaşlarını çattı. "İmzaladığınız evlilik sözleşmesine rağmen."

Cecilia'nın midesine ani bir kramp girdi ve çantasını sımsıkı gövdesine doğru bastırdı. *Çok yakında*, diye hatırlattı kendine, bu kapıdan çıkıp yeni bir hayata adım atacaktı.

"Son derece... alışılmadık bir anlaşma," diye mırıldandı Allan.

Geçmişe dönüp bir önceki seneye baktığında evlilik sözleşmesi, yaptığı hatalar zincirinin sadece tek bir halkasıydı, ama avukatına göre kolayca halledilebilirdi. Sözleşmeyi imzaladığı dönemde yaptığı şey çok anlamlı geliyordu. Samimiyetlerini ispat etmek adına, boşanmayı talep eden taraf

sadece mahkeme masraflarını ödemekle kalmayacak, evlilik sürecinde oluşan tüm borçları da üstlenecekti. Cezalandırıcı ya da caydırıcı gibi görünse de işe yaramamıştı. Şu anda halledilmesi gereken küçük bir ayrıntıydı sadece.

Cecilia yazılı bir anlaşma imzalama konusunda ısrar ettiği için kendini suçluyordu. Ian'ın kendisiyle mecbur olduğu için evlenmediğinden emin olmak istiyordu. Evet, hamilelik planlanmış bir şey değildi, ama çocuğunu pekâlâ tek başına da yetiştirebilirdi. Hatta bu durumu, mutsuz bir evliliğe hapsolmaya –ya da Ian'ı istemediği bir ilişkiye zorlamaya– tercih ederdi. Oysa Ian son derece kararlı görünüyordu. Onu ve doğacak çocuklarını çok sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söylemişti.

On yaşındayken ebeveynleri boşandığında Cecilia'nın hayatı altüst olmuştu. Aynısını kendi çocuğuna asla yapmayacaktı. Ona göre, evlilik sonsuza kadar sürerdi ve ömürlük bir taahhütte bulunmadan önce emin olmak gerekirdi. *Ne kadar çaylakmışım*, diyordu şimdiki aklıyla. *Ne kadar duygusal. Ne kadar romantik.*

Ian da evliliklerinin sonsuza kadar sürmesini istediğini söylemişti, ama önceki sene görüldüğü gibi, bu sadece bir hayaldi. Cecilia'nın ona inanmaya ihtiyacı vardı; aşkın gücüne ve onu bu tür yürek sızılarından koruyacağına inanmaya.

Sonunda, kendini ona adamış bir kocanın ve sonsuza kadar mutlu yaşamanın umuduyla gözleri kör olmuş bir halde evliliğe razı olmuştu; ama bir şartla. Sözleşme.

Evliliklerinin yaşadıkları sürece devam etmesi gereki-

yordu; o nedenle, yeminlerine bağlı kalmalarını kolaylaştıracak bir evrak düzenlemişlerdi. Ya da öyle sanıyorlardı. Törenden hemen önce sözleşmeyi yazıp notere onaylatmışlardı. Allan Harris'le randevulaşıp evlilik öncesi anlaşma yapıp yapmadığını sorana kadar da bu olayı unutup gitmişti. Elbette standart bir evrak sayılmazdı; yine de Allan mahkemenin bu evrakı feshetmesini istiyordu.

Evliliği böyle sona ermemeliydi, ama bebekleri öldükten sonra her şey kötüye gitmeye başlamıştı. Aralarındaki nasıl bir aşksa, bu kayıpla birlikte sarsıntıya uğramıştı. Bebekler asla ölmemeliydi; hatta prematüre doğanlar bile. Her tür doğruluk ve adalet kavramı Cecilia'nın dünyasından yok olup gitmişti. Ona destek olması gereken evlilik, bir başka suç ve keder kaynağına dönüşmüştü. Deneyimleri ona *yalnız* olduğunu öğretmişti ve medeni durumunun bu gerçeği yansıtmasında sakınca yoktu.

Bu konuyu daha fazla düşünmemek için aklını başka şeylere vermeye çalıştı.

Avukatlar, kalabalığın arasında müvekkilleriyle çene çalarak dolaşıyordu. Kaçınılmaz yüzleşmeye kendini hazırlayarak Ian'ı görme umuduyla çevresine bakındı. İkisinin de avukatı düzenli irtibat halindeydi, ancak Cecilia dört aydan fazla bir süredir onu ne görmüş, ne de onunla konuşmuştu. Diğer tüm insanların da benzer üzücü sebeplerden orada olup olmadığını merak etti. Öyle olmalıydı. Yoksa mahkemede ne işleri vardı? Tutulmayan yeminler, ihlal edilen sözleşmeler...

"Bize Yargıç Lockhart bakacak," dedi Allan, onun göz-

lemlerini yarıda keserek.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Adil biridir."

Cecilia tek bir şey sordu. "Bu sadece formalite, değil mi?"

"Öyle," dedi Allan onu rahatlatan bir gülümsemeyle.

Saatine baktı. Duruşma listesinin saat dokuzda asılmış olması gerekiyordu ve bu beş dakika önceydi. Ian hâlâ ortada yoktu.

"Ya Ian gelmezse?"

"O zaman erteleme talep ederiz."

"Of." Sessizce erteleme olmamasını diledi.

"Gelecek," dedi Allan emin bir şekilde. "Avukatı Brad, Ian'ın da en az senin kadar bu işin hallolmasını istediğini söyledi."

Cecilia'nın midesindeki kramp arttı. Gerginliğini görmezden gelerek, bunun işin kolay kısmı olduğunu düşündü. Zor kısmını zaten atlatmıştı: acı, keder, yürümeyen bir evliliğin hayal kırıklığı. Duruşma sadece formaliteydi; Allan öyle demişti. Evlilik öncesi sözleşme feshedildikten sonra, itirazsız bir boşanma olabilecek en iyi şeydi ve bu kâbusu artık geride bırakmış olacaktı.

Sonra Ian göründü.

Aslında Cecilia daha görmeden onun geldiğini anladı. Merdivenlerden inerken ve fuayeye geçerken bakışlarını üstünde hissetmişti. Arkasına döndü ve gözlerini kaçırmadan önce bakışları kısaca karşılaştı.

Onun gelişini bekliyormuş gibi duruşma salonunun kapıları açıldı. Herkes ayağa kalktı ve açıklamaları sunmak üzere hevesle içeride kuyruk oluşturmaya başladı. Maun kapılardan geçerken Allan, Cecilia'nın yanındaydı. Ian ve avukatı onların arkasından girdi ve salonun diğer yanındaki yerlerini aldılar.

Mübaşir, sınıf yoklaması alırmışçasına isimleri okumaya başladı. Her isim ya da isim grubu okunduğunda bir cevap geliyor ve bir numara veriliyordu. Her şey öyle çabuk oluyordu ki Cecilia neredeyse kendi ismini kaçıracaktı.

"Randall."

Hem Allan Harris, hem de Brad Dumas cevap verdi.

Cecilia söylenen numarayı duymadı. Allan yanına oturduğunda, sarı renkli resmi bir dosyaya otuz yazdığını gördü.

"Otuz?" diye fısıldadı şaşkınlıkla. Kendisininkinden önce yirmi dokuz dava daha görülecekti.

Allan başıyla onayladı. "Sorun değil, hızlı ilerler. Muhtemelen saat on birden önce işimiz bitmiş olur. Verilecek diğer kararlara bağlı."

"Burada beklemek zorunda mıyım?"

"Salonda durman gerekmez. İstersen dışarda bekleyebilirsin."

Öyle yaptı. Salon dayanılmayacak kadar iç daraltıcıydı. Ayağa kalktı, boş koridora doğru ilerledi. Duruşma salonundan bir an önce kurtulmak için acele ediyordu.

Fuayede iki adım atmıştı ki durdu, neredeyse Ian'la çarpışıyordu.

İkisi de birbirlerine bakarak öylece kalakaldılar. Cecilia

ne diyeceğini bilemiyordu; görünüşe göre Ian da aynı durumdaydı. Lacivertleri içinde iyi görünüyordu, tıpkı ilk tanıştıkları zamanlarda olduğu gibi. Uzun boylu ve formdaydı, gözleri ise Cecilia'nın gördüğü en büyüleyici mavi tona sahipti. Cecilia, eğer yaşasaydı Allison Marie'nin gözlerinin babasının gözlerine benzeyeceğini düşündü.

"Neredeyse bitti," dedi Ian. Sesi alçak ve duygudan yoksundu.

"Evet," diye karşılık verdi Cecilia. Bir anlık sessizlikten sonra devam etti. "Buraya peşinden gelmedim." Bilmesini istiyordu.

"Tahmin ediyorum."

"Duvarlar üstüme geliyordu."

Ian cevap vermedi, duruşma salonunun dışındaki koridora dizilmiş olan ahşap sıralardan birine çöktü. Hafifçe eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Cecilia bankın diğer ucuna tünermiş gibi rahatsızca oturdu. Kalabalık duruşma salonundan çıkan diğer insanlar ya ortadan kayboldular ya da avukatlarıyla konuşmak için ıssız köşelere çekildiler. Fısıltıları granit duvarlarda yankılanıyordu.

"Bana inanmadığını biliyorum ama böyle olduğu için üzgünüm," dedi Ian.

"Ben de." Sonra, bir yanlış anlama olup barışmak istediğini sanmasın diye devam etti. "Ancak zorunluydu."

"Aynı fikirdeyim." Ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuştururken sırtı dimdikti. Cecilia'ya dönüp bakmadı.

İkisinin orada öylece oturuyor olması tuhaf bir durum-

du. Ancak, Ian onu yok sayıyorsa, aynısını Cecilia da yapabilirdi. Çaktırmadan sıranın biraz daha ucuna kaydı. Uzun bir bekleyiş olacaktı.

"Hey, merhabalar," dedi Charlotte Jefferson, Cedar Cove Nekahet Merkezi'ndeki küçük, özel odaya göz atarken. "Siz yeni gelenlerdensiniz."

Tekerlekli sandalyesine çökmüş ak saçlı yaşlı adam, bulanık ve kahverengi gözlerle kadına baktı. Hastalık ve yaşın yıkıcı etkilerine rağmen –doksanlı yaşlarda olduğunu öğrenmişti– bir zamanlar yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyordu. Klasik kemik yapısı asla yanılmazdı.

"Cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi adama. "Felç geçirdiğinizi biliyorum. Sadece kendimi tanıtmak istedim. Ben, Charlotte Jefferson. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı diye uğradım."

Adam çok zorlanıyormuş gibi bakışlarını ona doğru kaldırdı, sonra başını iki yana salladı.

"Bana adınızı söylemek zorunda değilsiniz. Kapınızın üstünde yazıyor. Siz Thomas Harding'siniz." Bir an durdu. "Janet Lester –buradaki sosyal hizmet uzmanı– birkaç gün önce sizden söz etti. Thomas ismini her zaman sevmişimdir," diye cıvıldadı. "Arkadaşlarınızın size Tom dediğini tahmin ediyorum."

Cılız bir gülümseme haklı olduğunu söylüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Charlotte baskıcı olmak

istemiyordu ama yabancı bir kasabada, kimsesiz, yapayalnız olmanın nasıl bir duygu olduğunun farkındaydı. "En iyi arkadaşlarımdan biri dört yıl boyunca burada kaldı. Her perşembe onu ziyarete gelirdim. Öylesine alışkanlık haline geldi ki, Barbara, Tanrı'yla buluşmaya gittikten sonra bile gelmeye devam ettim. Geçen hafta Janet sizin geldiğinizi söyledi. Ben de gelip sizinle tanışmaya karar verdim."

Adam sağ elini kıpırdatmaya çalıştı ama başaramadı.

"İstediğiniz bir şey var mı?" diye sordu. Yardımcı olmak istiyordu.

Adam tekrar başını salladı, sonra titreyen işaretparmağıyla karşısındaki iskemleyi işaret etti.

"Ah, anladım. Oturmamı istiyorsunuz."

Adam, çarpık da olsa sırıtmaya çalıştı.

"Pekâlâ, benim de işime gelir. Ayaklarıma kara sular indi." Adamın gösterdiği iskemleye çöktü, sağ ayakkabısını çıkarıp rahatlatmak için parmaklarını ovmaya başladı.

Tom ilgi dolu gözlerle onu izliyordu.

"Muhtemelen Cedar Cove hakkında bir şeyler bilmek istersiniz. Sizi suçlamıyorum, talihsiz adam. Şükürler olsun buraya nakletmişler. Janet öncelikle buraya nakledilmeyi istediğinizi, ama onun yerine Seattle'daki yere gönderildiğinizi söyledi. *Orada* neler olduğunu duydum. Tek söyleyebileceğim, utanç verici olduğu." Janet'e göre, Tom'un daha önce kaldığı yer pek çok ciddi ihlal yüzünden kapatılmıştı. Çoğu eyaletin koruması altında olan hastalar ise Washington'daki başka birimlere dağıtılmıştı.

"Buraya, Cedar Cove'a geldiğinize çok memnunum; burası küçük, sevimli bir kasabadır, Tom," dedi özellikle ismini kullanarak. Onun, kendini *yabancı* hissetmemesini istiyordu. Haysiyet ve merhametten yoksun standart altı bir tesiste uzun zaman geçirmişti. Janet, oradaki elemanların son derece ihmalkâr olduğunu söylemişti. Charlotte bunu duyduğunda şok olmuştu; asla anlayabileceği bir durum değildi. Tom gibi savunmasız birine karşı kaba davranmak! Onu göz ardı etmek, hiç konuşmadan, kirli bir yatakta yatmasına izin vermek...

"Bakıyorum da burası marina manzaralı," dedi olabildiğince coşkulu bir ifadeyle. "Kordonumuzla gurur duyarız. Yazın harika bir küçük festivalimiz var. Ayrıca, cumartesi günleri kütüphanenin yanındaki otoparka köylü pazarı kurulur. Balıkçı tekneleri sık sık rıhtıma yanaşıp ürünlerini satar. Yemin ederim, tekneden tazecik alman Hood Kanalı karidesinden daha lezzetli bir şey yoktur."

Bir an durdu. Tom'un dinlediğini görünce kaldığı yerden devam etti.

"Pekâlâ, Cedar Cove'la ilgili başka ne söyleyebilirim acaba..." dedi, nereden başlayacağını bilemeden. "Burası küçük bir kasaba. Son nüfus sayımına göre beş bini bile bulamadık. Ben ve Clyde, yani kocam, eyaletin doğusundaki Yakima bölgesinden geliyoruz. Buraya İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra taşındık. Yani elli yıl önce." Elli yıl. Onca yıl nereye uçup gitmişti?

"Cedar Cove bazı yönlerden değişti, bazıları ise aynı kaldı," dedi. Buradaki halkın çoğu tıpkı kırklı yıllarda olduğu

gibi Bremerton Tersanesi'nde çalışır. Doğal olarak, Donanma'nın kasaba ekonomisine büyük katkısı oldu."

Tom koyun karşı kıyısında yer alan Bremerton Tersanesi hakkında bu kadarını tahmin edebilirdi. Dev gibi uçak gemileri, ayrıca bir sıra dizel motorlu denizaltı kordon boyunca dizilmişti. Nükleer olanlar ise Bangor'daki denizaltı üssünde konuşlanmıştı. Kapalı havalarda, gri flotillanın* rengi gökyüzünün barut rengine karışırdı.

Tom titrek sağ elini zorlukla kalbine götürdü.

"Orduda mıydınız?" diye sordu Charlotte.

Yaşlı adam başıyla belli belirsiz onayladı.

"Tanrı sizi kutsasın," dedi Charlotte. "Bizim en önemli nesil olduğumuz, yani buhran ve savaş yıllarını yaşayan nesil olduğumuzla ilgili bütün o yorumlar var ya... bence haklılar. Günümüz gençliği fedakârlığın ne olduğundan habersiz. Her şeyi çok kolay elde etmeye alışmışlar, ama elbette bu benim görüşüm."

Tom gözlerini kocaman açtı. Charlotte onun, kendisiyle aynı fikirde olduğundan emindi.

Asıl amacından sapmamak için sustu, altdudağını kemirmeye başladı. "Size başka ne anlatabilirim?" diye mırıldandı. "Pekâlâ, şunu söyleyebilirim. Cedar Cove spor konusunda süperdir. Sonbaharda, cuma akşamları kasabanın yarısı lise futbol karşılaşmalarını izlemek için toplanır. Şimdi basketbol sezonu. İki yıl önce softbol takımımız eyalet şampiyonu oldu. En büyük torunum..." Bir an durdu, bakışları uzaklara kaydı. Bu konuya girdiği için üzgündü. "Jordan, beyzbol

* Küçük filo. (ç.n.)

oyuncusu olarak büyük istikbal vadediyordu, ama on beş yıl önce boğuldu." Jordan'dan neden söz ettiğini bilemiyordu, hiç söylememiş olmayı diledi. Tanıdık bir acı yüreğine saplandı. "Sanırım onun ölümüyle asla başa çıkamayacağım."

Tom, bütün mecalsizliğiyle onun elini tutmak istercesine öne doğru eğildi.

Bu çok dokunaklı bir hareketti. "Üzgünüm," diye fısıldadı Charlotte. "Bundan söz etmek istemezdim. Kızım Cedar Cove'da yaşıyor," diye devam etti, sesine neşeli bir ton vermeye çalışarak. "Kendisi yargıç –Yargıç Olivia Lockhart– ve onunla gurur duyuyorum. Küçük bir kızken ufak tefek, sıska bir şeydi. Sonra uzun boylu bir kız oldu. Çekici bir kız. Artık elli yaşını geçti ama hâlâ bakışları üstünde topluyor. Kendini ifade tarzı bu. Sadece bakarak onun önemli biri olduğunu anlayabilirsiniz. O bir yargıç, ama bana göre hâlâ küçük, kahverengi gözlü kızım. Onun baktığı davaları izlemekten büyük keyif alıyorum." Başını salladı. "Burada oturmuş, Cedar Cove'dan söz edeceğime kendimi anlatıyorum." Eğer soru gelecek olsa, cevap vermek Charlotte için çok daha kolay olurdu, ama ne yazık ki Tom'un soru sorması imkânsızdı.

"Seattle'dan sadece bir feribot mesafesi uzaktayız ama yine de kırsal bir toplumuz. Ben kasaba merkezinde yaşıyorum ama halkın çoğu tavuk ve at besliyor. Tabii ki, daha kenar mahallelerde."

Tom başıyla ona doğru işaret etti.

"Kendimden mi bahsedeyim?"

Gülümsemesi doğru tahmin ettiğini gösteriyordu.

Biraz bocalayarak Charlotte da gülümsedi. Elini saçlarına götürüp yumuşak dalgalarını düzeltti. Yetmiş iki yaşındaydı ve artık saçları tamamen beyazlamıştı. Söylediğine göre kendine yakışıyordu. Yüzü nispeten kırışıksızdı; cildiyle her zaman gurur duymuştu: her kadının biraz kendini beğenmişliğe hakkı vardı, öyle değil mi?

"Dulum," dedi. "Clyde gideli neredeyse yirmi yıl oluyor. Çok genç öldü... kanser." Bakışlarını yere çevirdi. "Tersanede çalışıyordu. İki çocuğumuz oldu, William ve Olivia. Söylemiştim, yargıç. William enerji sektöründe çalışıyor ve tüm dünyayı dolaşıyor. Olivia evlenip burada, Cedar Cove'da kaldı. Çocukları onunla aynı liseden mezun oldu. Okul her sene duvarına mezunların bir fotoğrafını asar. O fotoğraflarda, geçmişin gülen yüzlerine bakıp sonradan ne olduklarını görmek son derece ilginç." Charlotte düşünceli görünüyordu. "Justine'in fotoğrafı da orada. Jordan'ın ikiz kız kardeşi ve onun için çok endişeleniyorum. Annesinin de, benim de güvenmediğimiz yaşlı bir adamla flört ediyor." Charlotte daha fazla konuşmaktan kendini alıkoydu. "James, Olivia'nın en küçük çocuğu ve şu anda Donanma'da. Listede adı yayımlandığı zaman hepimiz çok şaşırdık. William ve karısı çocuk istemedi, bazen pişman olup olmadıklarını merak ediyorum. Will olabilir, ama Georgia asla." Her iki çocuğu da elli yaşın üstünde olduğu halde, Charlotte hâlâ onlar için endişeleniyordu.

Tom'un gözkapakları hafifçe kapandı, sonra çabucak

geri açıldı.

"Yorgunsunuz," dedi Charlotte. Tom'u Cedar Cove hakkında bilgilendirmek yerine, çocukları ve torunlarıyla ilgili sorunlarını anlattığının farkındaydı.

Gitmesini istemiyormuş gibi Tom başını salladı.

Charlotte ayağa kalktı, elini onun omuzuna koydu. "Çok yakında tekrar geleceğim, Tom. Biraz uyumalısın. Ayrıca benim de mahkemeye gitme zamanım geldi. Olivia'nın bugün duruşma günü ve ben de bir bebek battaniyesi bitirmek üzereyim." Açıklaması gerektiğini düşünerek devam etti. "Duruşma salonu en rahat örebildiğim yer. Birkaç yıl önce *The Chronicle* fotoğrafımı çekip benim hakkımda bir yazı yazdı! Şişlerimle ve yumaklarımla duruşma salonunda oturuyordum. Eğer istersen gazeteyi getirip haberi sana okuyabilirim. Bu haftaya kadar sadece çarşamba çıkıyordu, ama gazete geçtiğimiz günlerde satıldı ve yeni bir editör geldi. Artık haftada iki kere basılıyor. Ne güzel, değil mi?"

Tom gülümsedi.

"Burası küçük, sevimli bir kasaba," dedi Charlotte. Eğildi, Tom'un elini sıvazladı. "Burayı çok seveceksin."

Kapıya yöneldiğinde yeni arkadaşının diz örtüsü olmadığını fark etti. Huzurevindeki bayanlar bunu yakında halletmeliydi. Özellikle Cedar Cove'un nemli kış günlerinde, koridorlar hayli soğuk olurdu. Bu adamın, bu kadar basit bir konuyla bile ilgilenecek yakını olmaması ne kadar üzücüydü.

"Yakında döneceğim," dedi bir kez daha.

Tom başıyla onayladı ve çapkınca ona sırıttı. Ah, işte,

eski havasını bulmuş, yine baştan çıkarıcı biri olmuştu.

Ana kapıdan çıkmak üzereyken Janet onu durdurdu. "Tom Harding'le tanıştın mı?"

"Evet. Ne saygıdeğer bir adam."

"Böyle düşüneceğini biliyordum. Sen tam onun ihtiyaç duyduğu kişisin."

"Hiç kimsesi yok mu?"

"Dosyasında yakın akraba görünmüyor. Felçten bu yana beş sene geçmiş ve hiç ziyaretçisi olmamış." Sustu, kaşlarını çattı. "Tabii huzurevi tutanaklarına güvenirsek."

"Orada ne kadar kalmış?"

Janet omuzlarını silkti. "Tam olarak bilmiyorum, ama en az beş yıl. Kronik bakımdan çıkarıldığından beri."

"Zavallı adam. Onun..."

"Bir dosta ihtiyacı var," diyerek onun sözünü tamamladı Janet.

"Pekâlâ, bir tane buldu," dedi Charlotte. Her zaman konuşkan biri olmuştu. Clyde onun bir duvarla bile arkadaş olabileceğini söylerdi. Bunu iltifat olarak söylerdi ya da Charlotte öyle yorumlardı.

Tekrar düşününce, merkezdekilerden Tom için diz örtüsü istememeye karar verdi. Bebek battaniyesini bitirir bitirmez, kendisi bir tane örecekti. Bir sonraki ziyaretinde ona verecek bir şeyi olurdu, onu sıcak tutacak bir şey; diz örtüsü ve dostluğu.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Yargıç Olivia Lockhart, aile mahkemesinin en sevmediği davaları olan boşanmalarla başa çıkmaya çalışıyordu. İki yıldır bu davalara bakıyor ve her şeyi gördüğünü düşünürken önüne bunun gibi bir dava geliyordu.

Ian ile Cecilia Randall, elle yazıp noterе tasdik ettirdikleri evlilik öncesi sözleşmelerini feshetmesini istiyorlardı. Bundan kurtulur kurtulmaz boşanma başvurusunda bulunabileceklerdi. Yanlarında müvekkilleriyle birlikte iki avukat karşısında duruyordu.

Olivia elindeki evrakı inceledi. İmzalanmasının üstünden bir yıl bile geçmemişti. Bir evliliğin bu kadar kısa bir sürede nasıl ters gittiği konusu onu aşıyordu. Bakışlarını kaldırıp çifti inceledi. Genceciktiler ve ikisi de yere bakıyordu. Ian Randall sorumluluk sahibi genç bir adam gibi görünüyordu, muhtemelen orduya hizmet için ilk kez ailesinden ve evinden ayrı kalmıştı. Kadın ise kimsesiz, kırılgan bir çocuk gibiydi; sıskacık, koyu renkli, anlam dolu gözleri vardı. Düz, kahverengi saçları yürek biçimli yüzünü çerçeveliyordu. Uçları omuzlarına dökülmüştü. Bir tutamı sürekli kulağının arkasına atıyordu. Gerginlikten olmalıydı.

"Bunun enteresan olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandı, metnin birkaç satırını okuyarak. Alışılmadık olsa da, son derece açık yazılmıştı. Sözleşmeye göre boşanma talep eden taraf bütün borçları üstleniyordu.

Tıpkı evliliklerinde olduğu gibi bu konuda da fikir değiştirmiş olmalıydılar. Olivia borç listesine kısaca göz attı ve çiftin arasında eşit olarak bölündüğünü gördü. Evlilik süre-

cek olsaydı, borçlar hiç kuşku yok ki giderek daha acımasız olacaktı; ev kredisi, araba taksitleri vesaire gibi. *Hoşnutsuz eşi, evliliği sürdürmekten caydıracak şeyler,* diye düşündü Olivia. Mevcut borçların toplamı yedi bin dolardı. Ian Randall kredi kartı borçlarını üstleniyordu. Cecilia Randall ise faturaları ödeyecekti. Bunların arasında üç yüz dolarlık bir telefon faturası ve işin garip yanı, bir çiçekçiye iki yüz dolarlık fatura vardı. Paylaşmayı kabul ettikleri borçların en büyüğünün cenaze giderleri olduğunu fark etti.

"Her iki taraf, borçlar konusunda anlaşmaya varmış bulunuyor," dedi Alan Harris.

Bu olayda görünenin ötesinde bir şeyler olduğu çok açıktı. "Ailede ölüm oldu mu?" diye sordu konuşan avukata hitap ederek.

Allan başıyla onayladı. "Bir çocuk."

Olivia'nın midesi kasıldı. "Anlıyorum."

"Kızımız prematüre doğdu ve kalbinde sorun vardı," dedi Cecilia Randall, duyulması güç bir sesle. "İsmi Allison'dı."

"Allison Marie Randall," diye ekledi denizci koca.

Olivia, karıkocanın bir an bakıştıklarını gördü. Cecilia gözlerini hemen kaçırmıştı ama Olivia o gözlerdeki acıyı, öfkeyi ve gönül yarasını anında fark etmişti. Belki de aynı deneyimi kendisi de yaşadığı ve ardından evliliği parçalandığı içindi.

Her iki taraf onun kararını beklemeye başladı. Her şey kitabına uygun olduğu ve çift anlaşmaya vardığından, işlemi

ertelemek için ortada neden görünmüyordu. Bu, boşanma sürecine devam edebilmeleri için tamamen formalite duruşmasıydı.

"Yedi bin dolar borç, birkaç ayda nasıl yapılır?" dedi, bekleyişi uzatarak.

"Katılıyorum, Sayın Yargıç," diye araya girdi Brad Dumas çabucak, "ama geçerli mazeretleri vardı."

Olivia izleyicilerin bölümünde annesini gördü. Genellikle ön sırada otururdu ve şişleriyle yumakları daima elinde olurdu. Oysa şu anda örmüyordu. Şişlerini kucağına koymuştu, sanki o da olup bitenin önemini kavramış gibiydi.

Olivia hiç tarzı olmadığı halde tereddüt etti. Daima hızlı ve kararlı olmakla tanınmıştı. Bu çiftin ihtiyacı olan ise, onlara tuttukları yas sürecinde yol gösterecek sevgi dolu bir eldi. Evliliği sona erdirmek sorunları çözmeyecekti. Olivia bunu kişisel deneyiminden biliyordu. Eğer Randall ailesi boşanma konusunda ısrar ederse, Olivia onları acı ve suçluluğa giden tek yönlü bir yola sürüklemiş olacaktı. Bununla beraber, sözleşmeyi feshetmemek için hiçbir hukuki dayanağı yoktu.

"On dakika ara veriyorum... sözleşmeyi incelemek için," diye ilan etti. Sonra, her iki tarafın avukatlarının şaşkın bakışları altında kalkıp odasına yöneldi. Duruşma salonundakilerin ayağa kalkarken çıkardığı hışırtıları ve arkasından gelen telaşlı fısıltıları duyabiliyordu.

Masasına geçen Olivia, yüksek arkalıklı deri koltuğuna başını yaslayıp gözlerini kapadı. Cecilia Randall ile kendisi

arasında benzerlik kurması kaçınılmazdı. On beş yıl önce Olivia en büyük oğlunu kaybetmişti. Aradan bunca yıl gelip geçmiş, ama Jordan'ın ölümünün acısı hiç hafiflememişti, asla da hafiflemeyecekti. Kazanın ardından on iki ay boyunca tüm dünyası paramparça olmuştu. Önce oğlunu, ardından kocasını kaybetmişti. Evliliğinde bazı sorunlar yaşamıştı; büyük ya da alışılmışın dışında olmayan, çalışan her çiftin yaşadığı tipik sorunlar ve bakım gerektiren üç çocuk. Ancak Jordan'ın ölümünün ardından, tipik sorunlar neredeyse on katına çıkmış ve Olivia daha ne olduğunu anlayamadan, ayrılmışlardı. Kısa süre sonra da, Olivia ve Stan kendini yargıcın karşısında bulmuş, boşanma ilamıyla final yapılmıştı.

Üç ay sonra yeniden evlenerek Stan onu ve herkesi büyük şaşkınlığa uğratmıştı. Görünen oydu ki bir süredir sorunlarını diğer kadınla paylaşıyor, ilişkisini Olivia'dan saklıyordu.

Kapısı vuruldu ve cevap verme fırsatı bulamadan annesi içeri girdi.

Olivia oturduğu yerde doğruldu. Annesinin onunla konuşmak için bu fırsatı değerlendireceğini tahmin etmeliydi. "Merhaba, anne."

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

Olivia başını salladı. Kapının kendisine daima açık olduğunu annesi gayet iyi biliyordu.

"Pekâlâ." Charlotte hemen konuya girdi; *malum* konuya. "Genç bir çiftin birbirlerini tanımaya bile fırsat bulamadan boşanmaya karar vermeleri ne üzücü."

Itiraf etmese de, edemese de, Olivia da aynı şeyi düşünüyordu.

"Bana kalırsa ikisi de bu boşanmaya o kadar meraklı değil. Yapmıyor olabilirim ama..."

"Annie, davalarımızı tartışma konusu yapmadığımı bilirsin."

"Evet, evet, biliyorum, ama bazen kendimi tutamıyorum." Charlotte kapıya doğru ilerledi, sonra fikrini değiştirdi. "Bunu sana hiç söyledim mi bilmiyorum, ama baban ve ben de ilk yılımızda hiç geçinemezdik."

Olivia için yeni bir haberdi bu.

"Clyde hatçı bir adamdı ve bildiğin gibi benim de epey güçlü bir irademvar."

Bu ifade gerçeğin yanında çok hafif kalırdı.

"İlk yıl boyunca yaptığımız tek şey tartışmaktı," dedi Charlotte. Sonra farkına bile varmadan ağabeyine hamile kaldım ve... işte o zaman, her şeyi yeniden gözden geçirdik. Sonrasında babanla birlikte pek çok güzel yılımız oldu." Cüzdanını ve örgü çantasını biraz daha sıkı kavradı. "O benim gerçek aşkımdı." Düşündüğünden fazla konuşmuş edasıyla odadan çıkıp sessizce kapıyı kapadı.

Olivia sırıtarak ayağa kalktı. Annesi tam olarak duymak istediği şeyi söylemişti. Kararını vererek duruşma salonuna geri döndü. Yerine oturduktan sonra Randall çifti ve avukatları kürsüye yaklaştı. Cecilia Randall boşluğa bakan iri ve anlamlı gözleriyle bir adım öndeydi. Ian Randall'ın ifadesi ise kendini kaçınılmaz sona hazırlar gibi cesur ve sertti.

"Özür dilerim ama edemeyeceğim bir şey varsa," diye söze girdi Olivia. "Tarafların bu sözleşmeyi mahkeme önüne getirecekleri konusunda - boşanma konusunda düşünerek imzalamış olduklarında Evliliklerine büyük değer verdikleri ve bu değeri sözleşmesiz olarak tezahür ettiği, maksatlarının şu anda yapmaya çalıştıkları şeyi kolay bir boşanmayı engellemek olduğu açıkça kanıtlanmıştır. Bu nedenle sözleşmeyi feshetmiyorum. Konu mahkemede çözülecektir. Bu arada, tarafların bir dostane anlaşma sağlamasını ya da uyuşmazlıklarını tartışmak üzere Uyuşmazlık Analiz ve Çözüm Merkezi'ne gitmesini emrediyorum."

Eşler ve avukatları, yanlış duyduklarını varsayarak kürsüye biraz daha yaklaştılar.

Allan Harris ve Brad Dumas hızla notlarını karıştırmaya başladı. Evlilik öncesi sözleşmeyi tekrar okumaya çalışan iki avukatın görüntüsü gülünçtü.

"Affedersiniz, Sayın Yargıç." Elini kaldırıp ilk itiraz eden Brad Dumas oldu.

"İki taraf da mutabık," diyerek Allan Harris de araya girdi. "Bay Randall sözleşmeyi feshetmeyi ve borçların üstüne düşen kısmını ödemeyi kabul ediyor."

"Ne dedi?" diye sordu Cecilia, Allan Harris'e bakarak.

"Açıklık getirmek gerekirse, Sayın Yargıç," dedi Brad Dumas. Şaşkın haldeydi.

"Sözleşme yazılı olduğu gibidir," diye belirtti Olivia.

"Sözleşmeyi feshetmiyor musunuz?" diye sordu Allan Harris yavaşça. Allak bullak olmuştu

"Hayır, az önce belirttiğim nedenlerle, feshetmiyorum."

Allan Harris ile Brad Dumas ona bakmaya devam ediyordu.

"Bir sorun mu var, Beyler?"

"Şey..."

Eliyle uzaklaşmalarını işaret etti. "Mübaşirle görüşüp bir duruşma tarihi alın."

"Bu, boşanmanın olmayacağı anlamına mı geliyor?" diye avukatına sordu Cecilia.

"Ben de boşanmayı en az senin kadar istiyorum," diye ısrar etti Ian Randall.

Olivia tokmağını vurdu. "Mahkeme düzenini bozmayın," dedi onlara. Eğer bu çift tartışmak istiyorsa, bunu yapmak için zamanları vardı.

Şok geçiriyormuş gibi görünen Allan Harris ile Brad Dumas, evrak ve çantalarını toparlamaya başladılar.

Cecilia, "Başka bir seçenek yok mu?" diye Allan Harris'e sordu, kapıya doğru yürürlerken.

"Temyiz hakkımız olmalı, ancak..."

"Ancak bu masrafları daha da artırır," diye itiraz etti avukatıyla beraber arkalarından yürüyen Ian Randall. Görünen o ki Brad Dumas şoku hâlâ üzerinden atamamıştı.

"Neler olduğunu anlayamıyorum," dedi Cecilia duruşma salonunun kapısına ulaştıklarında. "Hiçbir şey *yapamaz* mıyız?

"Yargıç mahkemeye başvurmamız gerektiğini söyledi," derken Ian Randall'ın sesinde inanmaz bir ifade vardı. "Bunun

bedeli ne olacak?"

"Çok yüksek," diye hemen cevap verdi Allan Harris, müvekkilinin kocasının borç hanesine ilavede bulunmaktan zevk alırmışçasına.

"Ama istediğim bu değil ki," diye inledi Cecilia.

"O halde yargıcın dediği gibi, bir danışmana ya da Uyuşmazlık Analiz ve Çözüm Merkezi'ne gitmenizi öneririm."

"Sorunlarımı bir grup yabancıya ilan etmeye niyetim yok." Ian Randall kapıyı hızla çarparak çıktı. Brad Dumas müvekkilinin ardından gitmeden önce Olivia'ya ters bir bakış attı.

Allan Harris başını sallayarak ve şaşkınlıkla dikilmeye devam ediyordu.

Mübaşir sıradaki numarayı okuduğunda Allan hâlâ oradaydı. Cecilia Randall arkasını döndü, gözlerine dolan yaşları gizleyemiyordu. Olivia'nın içi burkuldu, yine de doğru olanı yaptığına inanıyordu.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Cecilia.

Allan Harris'in, "Anlayamıyorum," diyerek söylendiğini duydu Olivia. "Çok saçma."

Cecilia Randall başını salladı. "Haklısın," diye mırıldanarak ceketine biraz daha sarındı. "Bunların hiçbiri olmamalıydı, ama oldu işte."

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

İki

Cumartesi sabahı telefon beşinci kez çalınca Olivia homurdandı. Bu telefonun da, tıpkı diğerleri gibi Jack Griffin'in sabah gazetede yayınlanan haberiyle ilgili olduğuna kuşku yoktu. *Cedar Cove Chronicle*'ın yeni atanan editörü, nedense onunla ilgili bir makale yazmaya karar vermişti. Editörün sayfasına attığı manşette ise "Boşanma Reddedildi" yazıyordu. Olivia içini çekti, istenmeyen tüm bu ilgi hafta sonunu berbat etmişti ve çok kızgındı.

"Alo," dedi, sesinin duyduğu rahatsızlığı yansıtmasına gayret göstererek. Eğer arayan kişi verdiği kararı tartışmaya meraklı biriyse, Olivia hiç havasında değildi. Daha önce yaptığı dört konuşmayı da hızla sona erdirmişti.

"Selam, anne."

Justine, çok şükür! Olivia hafta boyunca kızının aramasını beklemişti. "Nasılsın?" Eskiden düzenli olarak konuşurlardı ama artık değil. Justine'in, Olivia'ya göre adı kötüye çıkmış bir adamla görüşmeye başlaması anne-kız arasında

sonu gelmeyen bir gerginlik yaratmıştı. Sonuç olarak Justine ondan uzak durmaya başlamıştı. Warren Saget, arazi ıslahıyla uğraşan, kırk sekiz yaşında –yani ondan yirmi yaş daha büyük– ve epeyce karanlık iş çevirmiş bir adamdı. Olivia'yı rahatsız eden aralarındaki yaş farkından çok adamın kendisiydi.

"Bu sabah gazeteye çıktığını biliyor musun?" diye sordu Justine.

Sanki Olivia'nın gözden kaçırmasına izin verirlermiş gibi. *Cedar Cove Chronicle* ilk kez haftada iki kere yayınlanmaya başlamıştı ve bu ilk cumartesi yayınıydı. Olivia acımasızca Griffin'in haftada bir yayınla sınırlı kalması gerektiğini düşündü, doğru dürüst haber verme sıkıntısı çektiği ortadaydı. Bütün sütununu, duruşma salonunda oturup Olivia'nın kararlarını dinleyerek geçirdiği güne ayırmıştı. Randall çiftinin adı geçmese de, o anda verdiği kararın hiçbir hukuk kitabında yer almadığını, tamamen duygusal olduğunu ve bu karara alkış tuttuğunu yazmıştı. Olivia'yı cesur ve sıra dışı bulmuştu. Olivia'nın övgüye itirazı yoktu, ama dikkatlerin davaya çekilmesi canını sıkmıştı. Her ne kadar çaktırmadan onu pohpohlasa da, aynı işi yapan meslektaşlarına karşı bu inceliği göstermemişti. Yargıç ve avukatlara karşı önyargılı olduğu belliydi ve bu konudaki görüşlerini paylaşmaktan çekinmiyordu.

Jack Griffin'in, *onun* görevli olduğu duruşma gününü seçmiş olması Olivia'nın şansınaydı. *Şanssızlık,* diye düzeltti Olivia.

"Neler oldu?" diye sordu Justine. "Demek istediğim,

Jack Griffin'in hukuka saygısı olmadığı ortada, ama sanırım senden hoşlanmış."

Olivia, kızının sesindeki neşeli tonun farkındaydı. "Adamı tanımıyorum bile," dedi ilgisizce.

"Enteresan. Oysa benden sakladığını düşünmüştüm."

"Saklamak mı?"

"Kendine bir erkek bulduğunu."

"Hadi ama," diye homurdandı Olivia.

"İyi de, adam sana tam destek vermiş. Özellikle şu 'boşanmanın reddi' konusunda."

Randall davasını karara bağlarken Olivia riske girdiğini biliyordu. Duygularının davaları etkilemesine izin vermezdi, ama bu genç çiftin boşanarak çok büyük bir hata yapacaklarından neredeyse emindi. Önlerine sadece bir engel koymuştu, böylece onlara sorunlarını tekrar tartışma şansı vermiş olmayı umuyordu.

"Jack, ihtilaflı kararlar almaktan korkmadığını yazmış."

"Ne yazdığını okudum," dedi Olivia, kızının aynı şeyi tekrarlayıp durmasını engellemek istiyordu.

"Yani yazının tamamından haberin var?"

Olivia içini çekti. "Ne yazık ki evet." Sonra konuyu değiştirme umuduyla, "Bu öğleden sonra yemek için uygun musun?" diye sordu. "Haftalardır görüşme şansımız olmadı." Justine, Noel'de gelmiş ama hediyeler açılıp yemek yendikten hemen sonra ayrılmıştı. Yeni yılı nerede kutladığı konusunda Olivia'nın hiçbir fikri yoktu. Aslında biliyordu da, bilmemeyi diliyordu. Kızı geceyi Warren Saget'le geçirmişti.

"Büyükannenle buluşacağız. Bize katılırsan seviniriz."

"Kusura bakma, anne. Warren'la planlarımız var."

"Ah." Tahmin etmeliydi. Warren kızına sağlam bir yular takmıştı. Justine'in son günlerde nadiren boş vakti oluyordu. Bu durum Olivia'yı endişelendiriyor, canını sıkıyordu ancak ne zaman konuya girecek ya da imada bulunacak olsa, kızı hemen savunmaya geçiyordu.

"Yakında görüşürüz," diye söz verdi Justine. "Şimdi kapatmam gerek."

Olivia bir gün ve saat kararlaştırmayı teklif etmek istedi, ama fırsat bile bulamadan telefon kapandı.

Kendi kendine söylenerek alışveriş listesini tamamladı, sonra ceketini ve çantasını aldı. Ocak havası gri ve kasvetliydi. Ön kapıyı kilitlerken hafif bir yağmur vardı –aslında sadece çiseliyordu– hızlı adımlarla veranda merdivenlerinden arabasına yöneldi. Olivia, Deniz Feneri Yolu'na bakan kordon manzaralı evini seviyordu. Fener yaklaşık beş kilometre uzakta, körfezin korunaklı sularına doğru uzanan bir ada parçasının üstündeydi. Ne yazık ki evinin olduğu yerden görülemiyordu.

Olivia defalarca durmak zorunda kaldı; market, kuru temizlemeci, kütüphane... Öğlen annesiyle buluşana kadar bütün işlerini bitirmek istiyordu. Bir kez daha Justine'in kendilerine katılabilmesini diledi.

Kuru temizlemeden giysilerini aldı, kütüphanenin kitaplarını bıraktı, sonra her zaman haftalık alışverişlerini yaptığı yerel marketle yöneldi. Neyse ki geleneksel cumartesi kalabalığı

tığına yakalanmayacak kadar erken çıkmıştı. Bir demet marulun nasıl olup bu kadar fahiş fiyata satıldığını düşünerek gıda reyonuyla işe başladı.

"Yargıç Lockhart. Sizi burada göreceğimi ummazdım."

Olivia döndü, sabah keyfini kaçıran kişiyle karşı karşıya geldi. Adamın yüzünü duruşma gününden hatırlıyordu: elinde kalemi ve not defteriyle en ön sırada oturuyordu. "Vay, vay, Bay Griffin değil mi bu?"

"Resmi olarak tanışma şerefine erişmediğimizi sanıyordum."

"İnanın, Bay Griffin, bu sabahki gazeteyi aldıktan sonra kim olduğunuzu gayet iyi biliyorum." Olivia adamın akranı olduğunu düşündü, yani elli yaşlarının başında ve yaklaşık aynı boyda. Ağarmaya başlayan saçları koyu renkti. Sinek-kaydı tıraş olmuştu ve hatları düzgündü. Çok yakışıklı olarak tanımlayabileceği bir erkek değildi ama *cazip* bir yönü olduğunu söyleyebilirdi. Samimi bir gülüşü vardı, bakışları dolaysız ve yalındı. Bol pardösüsünün altında biraz dağınık görünüyordu. Gömleğinin ilk iki düğmesinin açık olduğunu fark etti.

"Bir eleştiri mesajı mı seziyorum?" diye sordu hınzırca gülümseyerek.

Olivia nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Adam canını sıkıyordu ama bunu ona söylemenin kimseye bir yararı olmayacaktı. "Sanırım sadece işinizi yapıyordunuz," diye mırıldanarak alışveriş arabasına bir yeşil biber attı. Karnıbahar-ları daha ucuzdu ama yeşil biberi daha çok seviyor ve biraz

şımarmayı hak ediyordu. Özellikle bu sabahtan sonra. Yeşil biberler onun için fıstıklı dondurmadan bile daha büyük bir ziyafetti.

Alışveriş arabasını uzaklaştırmaya çalıştı ama Jack onu durdurdu.

"Yan tarafta bir kafe var. Hadi konuşalım."

Olivia başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Taze fasulyeleri incelerken de Jack peşindeydi. "Yanlış bir tahmin belki ama o çifti boşanmış görmek istemediniz, değil mi?"

"Davalarımı duruşma salonunun dışında tartışma konusu yapmam," diye açıkladı sert bir şekilde.

"Kuşkusuz," dedi makul bir ses tonuyla, yanında yürümeye devam ederek. "Yine de kişisel bir karardı, değil mi?"

Çileden çıkan Olivia dönerek alev saçan gözlerle baktı. Öyle bile olsa, bunu bir *muhabire* itiraf etmezdi! Olayın bir dizi mesleki etik ihlali gibi görünmesi için elinden geleni yapardı. Kahretsin, yanlış bir şey yapmamıştı. Bütün iyi niyetiyle karar vermiş ve yasaya da bağlı kalmıştı.

"Bir oğul kaybettiniz, değil mi?" diye baskı yaptı adam.

"Bir sonraki köşe yazınız için hakkımda bilgi mi topluyorsunuz?" dedi, buz gibi bir sesle.

"Hayır... ayrıca, Jack." İki elini birden havaya kaldırmıştı. Olivia güven vermeye çalıştığını düşündü, ama işe yaramamıştı.

"Ben de neredeyse oğlumu kaybediyordum," dedi.

"Kendi işine bakmaya çalışan insanlara her zaman mu-

sallat olur musunuz, yoksa ben özel miyim?"

"Özelsiniz," dedi hiç duraksamadan. "Randall davasında karar verdiğiniz andan itibaren bunu biliyorum. O duruşma salonundaki herkes asıl dertlerinin boşanma olmadığının farkındaydı, ama sizin yaptığınız mangal gibi yürek isterdi."

"Daha önce de belirttiğim gibi davalarımı tartışmam."

"Ama benimle bir fincan kahve içebilirsiniz, değil mi?" Yalvarmıyor ya da kışkırtmıyordu, yavaş yavaş hissetmeye başladığı onunla ilgili iyi huylu bir şeyler vardı. Mizah duygusuna sahipti. Teslim oldu. Biraz konuşmanın zararı olmazdı.

"Pekâlâ," diye kabul etti. Alışveriş arabasına baktı, daha ne kadar işi olduğunu hesaplamaya çalıştı.

"Yarım saat sonra," dedi Jack gülümseyerek.

"Orada buluşuruz."

Karar verildikten sonra oradan uzaklaştı. Olivia neredeyse oğlunu kaybetmek üzere olduğunu söyleyen bu adamı merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de düşündüğünden daha fazla ortak noktaları vardı.

Yirmi beş dakika sonra alışveriş poşetlerini arabanın bagajına atan Olivia marketin yanındaki Java&Juice adlı kafeye giriyordu. Tahmin ettiği gibi Jack dumanı tüten bir latte fincanını avuçlamış halde onu bekliyordu. Pencere yanındaki yuvarlak bir masaya oturmuştu, onu görünce ayağa kalktı. Saygı ve iyi bir mizaca işaret eden bu tavır belki küçük bir şeydi ama bu centilmence davranış, Olivia için yaptığı ya da söylediği pek çok şeyden daha fazla anlam ifade ediyordu.

Adamın karşısındaki iskemleye oturdu ve garsona el edip sütlü kahve istedi. Bir dakikaya kalmadan kalın, seramik bir fincan önündeydi.

Jack konuşmaya başlamadan önce liseli kızın uzaklaşmasını bekledi. "Geçen hafta yaptığımız şeye hayran kaldığımı söylediğimde ne söylemeye çalıştığımı bilmenizi istiyorum sadece. Kolay olmamalı." Olivia tam ona davalarını tartışmadığını bir kez daha hatırlatacaktı ki Jack başını sallayarak onu durdurdu. "Biliyorum, biliyorum, ama bana göre çok cesur bir davranıştı ve bunun fark edilmeden geçip gitmesine izin veremezdim."

Olivia onun bu düşüncelerini gazetesinde bütün kasabanın tartışmasına açmamasını tercih ederdi. Ancak artık yayınlanmış bir sayfa konusunda yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yoktu.

Bunun yerine, "Ne kadar zamandır Cedar Cove'dasınız?" diye sordu.

"Üç ay," diye cevap verdi. "Konuyu bilerek mi kendinizden uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz?"

Olivia sırıttı. "Elbette öyle yapıyorum." "Yani bir oğlunuz var?"

"Eric. Yirmi altı yaşında ve Seattle'da yaşıyor. On yaşındayken çok nadir rastlanan bir tür kemik kanseri teşhisi kondu. Yaşaması beklenmiyordu..." Anılarla yüzü kararadı.

"Ama yaşadı," dedi Olivia.

Jack başıyla onayladı. "Canlı ve sağlıklı. Bu yüzden minnet doluyum." Sonra devam etti ve Eric'in Microsoft için

çalıştığını, işinin iyi olduğunu söyledi.

Olivia gayriihtiyari yüzükparmağına baktı. Oğlundan söz ediyordu, ama eşinden değil.

Jack bu bakışı fark etti. "Eric kanseri atlattı, ama ne yazık ki evliliğim bu durumun üstesinden gelemedi."

Bu durumda, kendi özel hayatında yaşadıklarını bir dereceye kadar anlayabiliyordu. "Çok üzüldüm." Adam umarsızca omuzlarını silkti. "Uzun zaman önceydi. Hayat devam ediyor, ben de öyle. Siz de mi boşandınız?" Sorduğu halde, Olivia cevabı bildiğinden neredeyse emindi. "On beş yıl oldu."

Ardından rahat bir sohbete başladılar ve farkına bile varmadan Olivia'nın öğle yemeği için annesiyle buluşma saati geldi. Çantasını alıp ayağa kalktı ve Jack'e elini uzattı.

"Sizi tanıdığıma memnun oldum."

Jack ayağa kalktı, elini eline aldı. "Ben de sizi, Olivia." Hafifçe parmaklarını sıktı, sanki aralarında bir bağ oluştuğunu anlatmaya çalışıyordu. Sabah ilk karşılaştıklarında -hatta daha öncesinde- Olivia ondan son derece rahatsız olmuştu, ama Jack onun bu hoşnutsuzluğunu gidermeyi başarmıştı. Kapıya doğru yürürken Olivia bir arkadaş edindiğini hissediyordu. Jack'in sıradan bir adam olmadığının farkına varmıştı; onu hafife alma hatasına düşmeyecekti.

Ian Randall karısının yaşadığı apartmanın önünde arabasında oturuyor, kaçınılmaz yeni bir karşılaşmanın korkusunu

yaşıyordu. Yargıç, evlilik öncesi sözleşmeyi feshetmeyeceğini açıkça söylemişti. Şimdi ne olacaktı? Birkaç seçenekleri vardı, ama hiçbiri ne kendine ne karısına uyuyordu.

Boşanmayı isteyen Cecilia'ydı. Avukatı ilk tutan o olmuştu. Kahrolası, bu aptalca fikri ona zorla dayatmıştı. Kurtulmak istiyordu. Tamam, pekâlâ. Eğer tercihi ayrılmaksa, Ian onun kocası olarak kalmaya uğraşmayacaktı. Oysa şimdi, evlilik yeminlerini korumak adına imzaladıkları o sözleşme yüzünden evliliklerini sona erdirmede ciddi bir sorunla karşılaşmışlardı. Bir karar vermek gerekiyordu.

Daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu. Arabasından inip ağır adımlarla binaya girdi, bir zamanlar paylaştıkları giriş katındaki daireye yaklaştı.

Kısa süre öncesine kadar kendi yuvası olan evin zilini çalmak Ian'ı rahatsız etmişti. Ayrılıktan sonra üsse geri dönmesi gerekmişti. Neyse ki arkadaşı Andrew Lackey bazı eşyaları kendi evine koymasına izin vermişti. Öfkesini bastırmaya çalışarak bütün gücüyle zilin düğmesine bastı. Sonra bir adım geri çekilip omuzlarını düzeltti. Temel eğitimde öğrendikleri gibi duygularını maskeledi. Cecilia'ya hiçbir duygusunu ya da düşüncesini belli etmek istemiyordu.

Karısı kapıyı açtı. Ian'ı karşısında görünce kaşlarını çattı. "Sanırım bir karar vermemiz gerekiyor," dedi Ian kararlı bir tonda. Kendine defalarca ona karşı artık bir şey hissetmemesi gerektiğini tekrarladığı halde başaramıyordu. Onunla aynı odada olup bir zamanlar sevişikleri ya da içinde bebeğin ilk hareketlerini hissettiği anları unutmasına imkân yoktu.

Kızının mezarının başında durduğunda neler hissettiğini de unutamazdı. Allison'ı bir kez bile kucaklama, onu sevdiğini söyleme şansı olmamıştı.

Cecilia kapıyı açık tutuyordu. "Tamam."

Sesindeki tereddüt çok açıktı.

Ian küçük oturma odasına kadar onu izledi, evlendikten hemen sonra ikinci el satışından aldıkları kanepenin kenarına ilişti. Cecilia'nın kanepeyi taşımaya yardım etmesini istememişti çünkü zaten üç aylık hamileydi. İnatçılığının sonu incinmiş bir bel olmuştu. Bu kanepe onda kötü anılar canlandırıyordu, tıpkı kısa süren evliliği gibi.

Cecilia onun karşısına oturup ellerini kavuşturdu. Yüzü ifadesizdi.

"Yargıcın hiç beklenmedik bir karar verdiğini söylemek zorundayım," diye konuya girmek istedi Ian.

"Avukatım temyize gidebileceğimizi söyledi."

"Evet, tabii," diye mırıldandı Ian. Öfkesi kabarmaya başlıyordu. "Böylece mahkeme masraflarına beş ya da altı yüz dolar daha eklemiş oluruz. Ne senin, ne de benim çöpe atacak o kadar paramız var."

"Maddi durumum hakkında fikir yürütme," diye çıkıştı Cecilia.

Ne zaman konuşmaya başlasalar hep böyle oluyordu. Önce saygılı, hatta aşırı kibar başlıyorlar, ama birkaç dakika geçmeden konuşmaları tartışmaya dönüşüyordu. Son günlerde, daha doğrusu Allison'ın doğumu ve ölümünün ardından, bu kontrolsüz öfke giderek daha çabuk gerçekleşmeye başla-

mıştı. Ian umutsuzca içini çekti. Yaşadıkları bunca şeyden sonra, bir zamanlar aynı yatağı paylaştıklarına inanmak bile zordu.

Ian düşüncelerini geçmişteki sağlıklı ve enerji dolu aşk hayatlarından uzaklaştırdı. Yatakta neredeyse tam bir uyum içindeydiler ama bu uzun zaman önceydi.

"Avukatımın önerisini her zaman yapabiliriz."

"Neymiş o?" Ian'ın Allan Harding'ten akıl almaya hiç niyeti yoktu. Sonuçta karısının çıkarlarını kollayan ve ona faydası dokunmayacak bir adamdı.

"Allan, yargıcın dediğini yapıp anlaşmazlığımızı Uyuşmazlık Analiz ve Çözüm Merkezi'ne taşımamızı istiyor."

Ian, Yargıç Lockhart'ın bu konuda bir şeyler söylediğini ve ardından kendi tepkisini hatırladı. "Bu, tam olarak ne işe yarayacak?" diye sordu, sesinin makul ve uzlaşmacı çıkmasına gayret ederek.

"Şey, pek emin değilim, ama sanırım ikimizin de tarafsız üçüncü bir kuruma sorunlarımızı anlatmamız gerekiyor."

"Ne kadara patlayacak?"

"Senin için *her şey* paradan mı ibaret?" dedi Cecilia.

"Aslına bakarsan, evet." Boşanma onu oldukça sarsmıştı. *Bunu ilk isteyen ben değildim*, diye tekrarladı kendine, inatla. Allison'ın ölümünden sonra tartışmalar yaşamışlardı ama buraya varacağını hiç düşünmemişti.

Defalarca anlatmaya çalıştığı halde Cecilia onu asla anlamamıştı. Sefer sona erene kadar "aile mesajları" ona iletilmemişti. Cecilia'ya ulaşma ya da insani bir hava köprüsü

kurma ihtimali olmadığından, gemi komutanı kızının prematüre doğumunu ve ölümünü bildirmemişti. Sonunda üsse döndüklerinde ölüm gerçeğini sindirme şansı bile olmamıştı.

Karısı ona bıkkınlıkla baktı. "Peki, *senin* bir önerin var mı?" diye sordu üstünlük taslayan bir ses tonuyla. Ian dişlerini gıcırdattı. Cecilia, kocasının kendisiyle hâlâ liseli bir çocukmuş gibi konuşmasından nefret ettiğini biliyordu.

"Aslına bakarsan, var," dedi ve ayağa kalktı.

"Güzel. Duymak için sabırsızlanıyorum," diyen Cecilia, her zamanki asabi tavrıyla kollarını kavuşturdu.

"Sadece hayatlarımıza devam edelim."

Cecilia kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

"Tekrar evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Ben... ben bilmiyorum. Belki bir gün."

Kendisi söz konusu olduğunda, Ian ağzının payını almıştı. Bir daha asla bir kadının vefasız duygularının ya da yanardöner kaprislerinin esiri olmayacaktı. "Ben değil. Evlilikten, senden, bu karmaşadan gına geldi."

"İzin ver ne dediğini anlamaya çalışayım." Cecilia da ayağa kalktı, önünden geçerek küçük odada volta atmaya başladı. Hafif bir parfüm dalgası Ian'a ulaştı, tek yapabildiği gözlerini kapatarak kokunun tadını çıkarmaktı. Onu hâlâ kendine esir edebilmesinden, arzu uyandırmasından nefret ediyordu.

"Eminim bunu becerebilirsin," dedi özellikle dalga geçerek, çünkü artık öfkelenmişti. Cecilia'nın yanında olup sinirlenmemek mümkün değildi. Sadece ona değil, başa

çıkamadığı duyguları yüzünden kendisine de sinirleniyordu.

Cecilia onun bu tavrını göz ardı etti. "Boşanmayalım mı diyorsun?"

"Bir anlamda." Karısının barışmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu. İşe yaramazdı, bunu zaten biliyordu. Allison'ın ölümünden sonra ikisi de aylarca bu acılı durumdan çıkmak için mücadele vermiş, ama başaramamışlardı.

"Bir anlamda?" diye tekrarladı Cecilia ve elini ona doğru salladı. "Biraz daha açıkla. Söz ettiğin şey beni çok meraklandırdı."

Ian bunu zaten biliyordu. "Boşanmış *gibi* davranabiliriz."

"Gibi mi?" Cecilia öfkesini saklama gereği duymuyordu. "Şu ana kadar duyduğum en saçma fikir. Gibiymiş," diye tekrarladı başını sallayarak. "Yani bütün sorunlarımızı yok sayıp hiç var olmamışlar *gibi* mi yapacağız?"

Ian alev saçan gözlerle ona baktı, ağzını açacak kadar kendine güvenmiyordu. Pekâlâ, belki de haklıydı, bu boşanma işiyle uğraşmak istemiyordu.

"Her zamanki gibi işin kolayına kaçıyorsun," dedi Cecilia küçümseyerek.

Ian pek çok şey olabilirdi ama bunların içinde sorumsuzluk yoktu. Donanma multi-milyon dolarlık bir nükleer denizaltıyı kendisine emanet etmişti. Bunun bir anlamı yok muydu? Lanet olsun, her zaman üstüne düşeni yapmış, tüm söylediklerinin arkasında durmuştu.

"Eğer sorumluluklarımdan kaçan biri olsaydım, seninle

asla evlenmezdim..." Bunlar ağzından döküldüğü an yanlış şeyi söylediğini biliyordu.

Cecilia açtı ağzını yumdu gözünü. "Benimle asla Allison yüzünden evlenmeni istemedim! Başımızın çaresine bakardık..." Bocaladı, sonra bakışlarını birden uzaklara çevirdi. "Sana ihtiyacım yoktu..."

"Hadi canım sen de. Hâlâ ihtiyacın var." Başka hiçbir şey için olmasa bile, Donanma'nın sunduğu sağlık hizmetleri için karısının ve çocuğunun ona ihtiyacı vardı.

"Hamile kalmasaydım benimle asla evlenmeyecektin."

"Bu doğru değil."

Yüzüne gelen saçları geri itti. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

"Sen!" diye patladı Ian. Görünen o ki Cecilia sadece kendisinin pişmanlıklar yaşadığını sanıyordu. Oysa onun da kendince pişmanlıkları vardı ve hepsi Cecilia'yla ilgiliydi.

"Allison ve ben..." Birden ne söyleyeceğini bilemeyerek durdu. "Biz..."

"Allison benim de kızımdı. Bana neler hissettiğimi söylemene izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Benim adıma konuşup durma ve ona olan duygularımı aşağılama. Doğduğunda burada olmayışım onu önemsemediğim anlamına gelmez. Tanrı aşkına, doğuma girdiğinde bir buzul kütlesinin altındaydım. Üstelik daha doğurmana..."

"Şimdi de beni mi suçluyorsun?" Duygularını bastırmak istercesine elini ağzına götürdü.

Konuşmak işe yaramayacaktı. Denemişti, gerçekten de-

nemişti ama bir yere varamayacaklardı. Onunla asla bir uzlaşma zemini bulamayacaklardı.

Üzüntüyü daha da uzatmaktansa kendini evden dışarı attı. Ardından çarpan kapının sesi duyuldu. Kapıyı kendi mi çarpmıştı, yoksa arkasından Cecilia mı, emin değildi.

Öfkeli adımlarla binayı terk edip arabasına bindi. İçinde bulunduğu ruh haliyle araba kullanmaması gerektiğinin farkındaydı ama onun evinin önünde durmak da istemiyordu. Cecilia'nın, ona duyduğu özlem yüzünden beklediğini düşünmesini istemezdi.

Motoru çalıştırdı, vitesi geçirdi. Lastikleri öttürerek ve yakarak ileri fırladı. Beş yüz metre ancak gitmişti ki, arkasında tepe lambaları yanıp sönen bir şerif arabası gördü.

Aksi şeytan. Kenara çekti ve camını açtı. Memur ona doğru yaklaşırken, cüzdanından askeri ehliyetini çıkarmıştı bile.

"Günaydın, Memur Bey," dedi ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu merak ederek.

"Biraz aceleniz vardı galiba, doğru mu?" diye sordu memur. Orta yaşlarda, dik duruşlu, asker tıraşlı bir adamdı. Onunla ilgili her şey eskiden asker olduğunu gösteriyordu, belki de Ian'a biraz müsamaha gösterebilirdi.

"Acele mi?" diye tekrarladı kendini rahatlatmaya çalışarak. "Pek sayılmaz."

"Hız sınırının otuz olduğu bölgede altmış yapıyordunuz." Ehliyete bir göz atıp ceza yazmaya başladı. Ian'ın asker kimliğinden pek etkilenmişe benzemiyordu.

Görünüşe bakılırsa Ian'ın paçayı sıyırma ihtimali pek yoktu. Hızla muhtemel cezayı ve bunun sigortaya yansıyacak olan yüzdesini hesaplamaya koyuldu.

Teşekkürler, Cecilia, diye düşündü için için. Evliliğin faturası yükselmeyi sürdürüyordu.

Grace Sherman neredeyse hayatı boyunca Olivia Lockhart'ın en iyi arkadaşıydı. Yedinci sınıfta tanışmışlardı, yani hem South Ridge İlkokulu, hem de Mariner's Glen öğrencilerinin Colchester Lisesi'nde buluştuğu dönemde. Grace, üniversite mezuniyetinin hemen ardından Stanley Lockhart'la evlenen Olivia'nın baş nedimesiydi, en küçük oğlu James'in ise vaftiz annesiydi.

Liseden mezun oldukları yaz Grace, Daniel Sherman'la evlenmiş ve hemen iki kızları olmuştu. Küçük kızı Kelly altı yaşına geldiğinde Grace okula geri dönmüş ve Kütüphane Bilimleri Fakültesi'nden diplomasını almıştı. Sonra Cedar Cove Kütüphanesi'nde çalışmaya başlamış ve on yıl içinde baş kütüphaneciliğe yükselmişti.

Olivia, Oregon'da saygın bir üniversiteye giderken ve Grace iki çocuklu bir ev kadınıyken bile dostlukları sürmüştü. Hâlâ da öyleydi. Ancak yoğun bir hayat sürdüklerinden, dostluklarını idame ettirmek için fırsatlar yaratıyorlardı. Ayda bir öğle yemeği, her çarşamba akşamı saat yedide aerobik...

Grace, iyi ışıklandırılmış otoparkta arkadaşını bekliyordu. Evden çıktığında kendini iyi hissetmiyordu. İçinde

boğucu bir his vardı. Bedensel olarak yorgundu, kilo almıştı ve artık suçlayabileceği âdet dönemleri yoktu. Yıllarca, lisedeki kilosunu korumayı ve üst sınırı en çok beş kilo fazlalıkta tutmayı başarmıştı. Oysa son beş yılda tam yedi kilo birden almıştı. Tüm çabalarına rağmen de almaya devam ediyordu. Görünüşüyle ilgili başka sıkıntıları da vardı. Ak düşmüş saçlarını kestirmesi istiyordu. Tekrar düşündüğünde, belki de riske girip uzamasına izin vermeliydi. Bir fark yaratacağına inanmasa da, değişiklik zamanı geldiğini düşünüyordu.

Duygusal anlamda da daha iyi değildi. Otuz beş yıllık evlilikten sonra, kocasını artık kendisi kadar iyi tanıyordu. Dan'in bir sorunu vardı ama ne zaman sormaya kalksa öfkeleniyor ve tartışmaya başlıyorlardı. Kocası kalbini kırmıştı ve Grace sorunu çözmeye çalışmadan önce kendini dışarı atmıştı.

Evliliklerinin büyük kısmında Dan keresteci olarak çalışmıştı. Sektörün zora girdiği dönemlerde ise bölgede budama işleriyle uğraşmıştı. Sabit bir iş olmadığından ikisi de hoşnutsuzdu ama kendi maaşını da katınca geçiniyorlardı. Küçük savurganlıklar için bile bütçeleri uygun değildi ancak Grace bunu hiç umursamamıştı. Kocası, çocukları, dostları ve başını sokabileceği bir çatı vardı.

Olivia'nın lacivert Sedanının otoparka girişini ve elinde spor çantasıyla arkadaşının arabadan çıkışını izledi.

Grace de kendi aracından çıktı. "Pekâlâ, meşhur olmak nasıl bir duygu?"

"Sen de mi?" diye sızlandı Olivia binaya doğru yürür-

lerken. Grace'in geçmesi için kapıyı tuttu. "O makaleyle ilgili hissettiğim tek şey öfke."

Arkadaşının kızaran yanaklarını gören Grace gülümsedi.

"Onun ağzının payını verdim," diye mırıldandı Olivia, yüzme havuzuna doğru giden bir grup gencin yanından geçerken.

Soyunma odasına girip çantalarını sıranın üstüne bıraktılar, kıyafetlerini ve ayakkabılarını değiştirdiler.

Bir ayağı sıranın üstünde koşu ayakkabısını bağlamaya çalışan Grace sordu. "Griffin'le mi tanıştın? Ne zaman?"

"Cumartesi."

Grace kaşlarını kaldırdı. Olivia'nın ayrıntı vermemesi ilgisini çekmişti. "Nerede?"

"Kasabada."

"Hey, neler oluyor?"

"Ne mi? Hiçbir şey," dedi arkadaşı. "Markette karşılaştık ve biz... biraz çene çaldık."

"Neden bana söylemediğin bir şeyler olduğunu hissediyorum?"

Olivia bandını alnına geçirdi. "İnan ki söyleyecek bir şey yok."

"İnanayım mı?" diye tekrarlayan Grace onun peşinden soyunma odasını terk edip salona doğru ilerledi. Ortalıkta gezinen birçok çocuk ve yetişkin vardı, geçmelerine izin vermek için sık sık durmak zorunda kaldılar. "Bilmem hiç dikkatini çekti mi, biri ona inanmanı söylüyorsa genelde

inanmamam gerektiren bir durum vardır."

Olivia durdu, sonra birkaç ısınma hareketi yaptı. "Dikkatimi çekmemişti ama haklısın." Bir bacağını bale çubuğunun üstüne kaldırıp alnını dizine doğru yaklaştırdı.

Grace arkadaşının esnekliğine gıpta ederek çubuğa yaslandı. Kendi vücudu esnek olmaktan çok uzaktı. "Herkesin hafta boyunca bu makaleden söz ettiğini biliyor musun?"

"Harika."

Arkadaşının sesindeki gizli alayı göz ardı ederek, aldatıcı bir ılımlılıkla devam etti. "Aslında Jack Griffin'le ilgili pek çok şey konuşuluyor."

Olivia başını kaldırdı. "İlginç bir şey var mı bari?"

Grace omuzlarını silkti ve taytının kemerini düzeltti. "Eh, birkaç şey."

"Mesela?"

Grace yokuşa sürmeye kararlıydı. Bildiği kadarıyla Olivia boşandığından beri hiçbir erkeğe bu kadar ilgi duymamıştı. Grace bir süredir arkadaşının "tabiri caizse" hayata geri dönmesi gerektiğini düşünüyordu. *Bir kütüphaneci için doğru bir ifade*, diye düşündü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Üstünde düşünülmesi gereken bir soruydu.

"Yo, salla gitsin." Bir soluk sonrasında Olivia fikrini değiştirdi. "Pekâlâ, bilmek istiyorum. Ne duydun?"

"Cedar Cove'a üç ay önce taşınmış."

"Eski bilgi," diye mırıldandı Olivia. "Bütün bildiğin buysa..."

"Spokane bölgesinden."

Bu, Olivia'nın bilmediği bir şeydi. "Gazeteci olarak belli ki?"

"Evet, *Chronicle*'ın en az on katı satan bir gazeteden." Grace dedikoducu biri değildi ama ilk cumartesi yazısını okuduğundan beri onu merak ediyordu. Söyledikleri hoşuna gitmişti ve Olivia'yı desteklediği çok açıktı. Onunla Cedar Cove'a taşınmasından kısa bir süre sonra Ticaret Odası'nda karşılaşmış ama birbirleri üstünde özel bir etki yaratmamışlardı.

"Bir adam neden eyalet çapında saygın bir gazetedeki işini bırakıp Cedar Cove gibi küçük bir kasabaya gelsin ki?" diye sordu Olivia'ya.

Arkadaşı omuzlarını silkti. "Ben de senin kadar biliyorum. Belki de oğluna yakın olmak içindir."

"Oğlu mu varmış?" Grace'in konuştuğu hiç kimsenin bundan haberi yoktu.

"Eric. Seattle'da yaşıyor."

İşte bu ilginçti. Ancak daha fazla yorum yapamadan eğitmenleri Shannon Devlin içeri girdi, öğrencilerinin etrafında toplanması için ellerini çırptı.

"İnan bana, bu kariyer değişikliğinde göründüğünden başka şeyler var."

"*Sana* inanmak mı!"

"Evet, bana," diye dalga geçti Grace.

Olivia sırıttı, ellerini kalçalarına koydu ve belini döndürerek Shannon'ın önderliğinde ısınma hareketlerine başladı.

"Kütüphanenin esrarengiz olaylar bölümünde fazla vakit geçiriyorsun," diye fısıldadı yerden tavana kadar uzanan aynanın önüne geçmeden önce.

Shannon yirmi yaşlarındaydı. Esnek ve yağsız vücuduyla güzel bir kızdı. *Bir zamanlar ben de ince ve mükemmel bir vücuda sahiptim,* diye düşündü Grace. *İki çocuk ve menopozdan önce.*

İnanılmaz derecede yüksek olan müziğin sesi ona dalgalar halinde enerji yüklüyordu. Bu sınıfla ilişkisi ya sev ya terk et şeklindeydi. Olivia olmasaydı, çoktan dersleri bırakmış olurdu. Ne yazık ki tüm bu oflayıp puflamaya ve esnemeye ihtiyacı vardı. Kas ağrılarına rağmen minder çalışmalarından şikâyet etmiyordu, ama Shannon'ın küçük dans programlarından nefret ediyordu. Bir adım geri, sola, sağ çapraz... Olivia'nın karmaşık ritmlerle sorunu yok gibi görünüyordu, oysa kendisi başa çıkmaktan çok uzaktı.

Elli dakika boyunca terleyip, söylenip, gevşedikten sonra işleri bitmişti. Grace söz konusu olduğunda fazla bile gelmişti. Duşlarını alıp giyinene kadar Olivia, Jack'ten söz etmedi. Bu konudan konuşmak istemesi ise Grace'i şaşırttı.

"Jack Griffin'le ilgili başka şeyler duydun mu?"

Grace düşündü. Aerobik derslerinden sonra beyin hücrelerinin yerine gelmesi zaman alıyordu.

"Sen benden daha çok şey biliyorsun," dedi sonunda.

Olivia güldü. "Yok canım. Ortama bir ilişki eklemeden de yeterince sorunum var."

"Sorun?" Kuşkusuz arkadaşının sorunları vardı, ama

herkesin yok muydu zaten?

"Annem giderek yaşlanıyor ve Justine, artık onunla konuşamıyorum bile. James'ten ise iki haftadır haber alamıyorum."

"Denizde olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama bu, e-posta göndermesine engel değil."

"Tamam, tamam. Hepimizin çocuklarıyla sorunu var ve ebeveynlerimiz için endişeleniyoruz ama bu, yaşamaktan vazgeçmemizi gerektirmiyor."

"Yaşamaktan vazgeçtiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Olivia. "Hayatımda bir erkek olmadığı için mi?"

Grace onu gücendirdiğinin farkındaydı. Önce Dan, sonra en iyi arkadaşı ve üstelik Grace hiçbirini üzmek istememişti.

"Öyle demek istemiyorum," diye onu ikna etmeye çalıştı. "Sadece Jack konusundaki seçenekleri açık tutman gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü." Şu anda vermek istediği tek cevap buydu ama Grace, *Cedar Cove Chronicle*'ın yeni editörünün Olivia'nın hayatına heyecan getireceğinden adı gibi emindi.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Üç

Cecilia, Ian Randall'la tanıştığı gece The Captain's Galley'de garson olarak çalışıyordu ve daha sonra da haftanın beş gecesi orada çalışmaya devam etti. Babası Bobby Merrick oradaki barmenlerden biriydi ve kızını işe o aldırmıştı.

Liseden mezun olduktan sonra Cecilia babasının ısrarıyla Cedar Cove'a taşınmıştı. Uzun süreli bir kayıtsızlığın ardından, kaybettikleri zamanı telafi etme sözleri vererek onunla bağlantı kurmuştu. Samimi görünüyordu ve Cecilia çocukluğunda baba konusunda haksızlığa uğradığını düşündüğünden, kabul etmeye dünden razıydı. On yaşında ebeveynlerinin boşanmasının ardından babasıyla pek görüşememişti ve bunu beklenmedik bir fırsat olarak karşılamıştı. Annesinin uyarılarına kulak asmayarak tüm hayatını bir bavula tıkmış ve New Hampshire'dan kalkıp ülkenin öbür ucuna, Washington'da küçük bir sahil kasabasına taşınmıştı. Hata yaptığını anlaması üç ay bile sürmedi. Üniversite hayalleri ise öylece kalmıştı. Yani hayal olarak. Geleceğiyle ilgili Bobby'nin da

şüncesi, patronuyla konuşup kızını kendi çalıştığı yerde işe aldırmaktan ibaretti. Cecilia'nın hayali önündeki birkaç on yılı garson olarak geçirmek değildi, ancak işin kolayına kaçmış ve hiç niyeti olmadığı halde tüm hayatının amacından sapmasına izin vermişti.

Şimdi ise boşanmak üzereydi, gırtlağına kadar borca batmıştı ve büsbütün perişandı. Babasıyla ve genel olarak diğer erkeklerle ilgili tüm düşleri yerle bir olmuştu. Bobby onun arkadaşı olmak istemişti, oysa Cecilia'nın bir dosttan çok, babaya ihtiyacı vardı.

Bir gün üniversiteye gitmenin bir yolunu bulacağına dair yemin etti, ama öncelikle masrafı nasıl karşılayacağını düşünmek zorundaydı. Avukat masrafları ve kızının cenazesinin maliyeti düşünülürse, eğitimine devam edebilmek için en az otuz yaşına gelmesi gerekiyordu. Bobby ona mali destek veremezdi, bunu açıkça ifade etmişti.

Gelirine destek olması için hafta sonları mesai yapıyor, restoran saat onda kapandıktan sonra barda içki servisine geçiyordu. Eve dönmesi çoğu zaman sabah iki buçuğu buluyordu.

Bir cuma öğleden sonra işe gittiğinde çok yoğun bir mesai günü olacağını biliyordu. Uçak gemisi *Carl Vinson* kasabaya yanaşmıştı, yani 2.500 denizci. Bölgedeki en iyi deniz ürünleri restoranı The Captain's Galley'di ve barı ise epey rağbet edilen bir buluşma yeriydi.

Önceki ocak ayında, Jan da bir gece içmeye buraya gelmişti. Adam gözlerini ondan alamamış, Cecilia da aynı ar-

zulu bakışlarla karşılık vermişti. Sonra Ian... Cecilia silkelendi. Kocasını düşünmek istemiyordu, onu zihninden kovmaya çalıştı. Başaramadı.

Bir hafta önce evinden çıkıp gittiğinden beri ondan haber almamıştı. Ne yapacakları konusunda da herhangi bir karara varmamışlardı. Tam da ona uygun bir davranış biçimi olduğunu düşündü. Her kararı ona bırakıyordu. Eğer boşanmak istiyorlarsa, en iyi seçenekleri Uyuşmazlık Analiz ve Çözüm Merkezi'ydi. Onların *uyumsuzluğunu* çözebilecekleri için değil. İçini çekti. Randevuyu kendisi almak zorundaydı. Ian'ın boşanmış gibi yapma önerisiyse gülünçtü. Hem de çok gülünç!

Restoran kapandığında bar çoktan dolmaya başlamıştı. Cecilia tepsisini kapıp diğer iki garson kız Beverly ve Carla'ya katıldı. İçerde öylesine yoğun bir sigara dumanı vardı ki, bira kokusu adeta duman yüzünden havada asılı kalmıştı. Kolonlardan gelen ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Müşterilerin siparişlerini duymak için Cecilia'nın hayli çabalaması gerekecekti.

Tek başına içen bir adam, onu eğilmeye zorlamak için özellikle fısıltıyla konuşuyor gibiydi. Yaşlıca biriydi, en az kırkında vardı ve -onunla ilgilendiğini belli edecek- her türlü sinyali göndermişti. Ürken Cecilia adamı göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu. Salonun içinde onu takip eden gözleri tüylerini ürpertmişti.

Kapanma zamanı geldiğinde sadece birkaç müşteri kalmıştı; ne yazık ki hayranı da onlardan biriydi. Cecilia'nın

ayakları ağrıyor, dumandan gözleri yanıyordu. Bir an önce bahşişlerini toplayıp eve gitmek için can atıyordu. Tam artık geceyi bitirdiğini düşündüğü anda Ian ve bir başka denizci, Andrew Lackey, bardan içeri girdi.

Cecilia gerildi, özellikle Ian'ın durumunu fark edince. The Captain's Galley'in ilk durakları olmadığı açıktı. Kocası alkole dayanıklı değildi, hiç olmamıştı o yüzden biradan daha sert içki içmezdi.

Dikkatini son dört saattir bakışları üstüne yapışmış yabancı yerine Ian'a vermişti.

"Bir ısırık almak ister misin?" diye sordu arkasında boğuk bir erkek sesi.

Cecilia döndü.

"Ben Bart. Sen Cecilia'sın, değil mi?"

"Öyle." Ian ve arkadaşının bara doğru yaklaşmasını izliyordu. Kocası, Cecilia orada değilmiş gibi davranıyordu, ama zaten garip ve rahatsız edici her duruma karşı tavrı bu değil miydi? "Aslında uzun bir gece oldu," diye cevap verdi, kısaca bakışlarını Bart'a çevirerek. "Başka zaman." *Rüyanda görürsün* dedi içinden.

"Aç olmalısın."

"Ha..."

Ian sonunda ona doğru bakmış ve başka bir erkekle konuştuğunu görünce gözlerini kısmıştı.

"Hey, abartılacak bir şey değil. Kahvaltı, sohbet." Bart ısrarı sürdürüyordu. "Bir dosta ihtiyacın var gibi ve ben de çok iyi... arkadaşımdır."

Cecilia adamı başından savmaktan çok Ian'la ilgileniyordu. "Sanmıyorum."

"O halde yarın. Sadece sen ve ben."

"Ben..." Bakışları sertçe kaşlarını çatmış olan Ian'a çevrildi. Herkesin iyiliği adına bir olay çıkarmasını istemiyordu.

Ian arkadaşına doğru eğilip bir şeyler fısıldadı, ancak Andrew sertçe başını salladı. Cecilia onun bela aradığının farkındaydı ve arkadaşı onu caydırmaya çalışıyordu.

"Belki başka bir akşam," dedi çabucak, Bart'ı atlatmaya çalışarak. Ian saçma sapan bir şeyler yapmadan önce ondan kurtulmanın en iyi yolu buydu.

Kocası bardan uzaklaştı. "Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu sözcükleri yarı geveleyerek.

"Kaybol," diye gürledi Bart, araya girilmesine sinirlenerek. Cecilia ile ilerleme kaydettiğini düşündüğü belliydi. Doğru değildi, ama Ian da bunun farkında değildi ve görünen o ki asla olmayacaktı.

Andrew onu durdurmaya çalıştı ama Ian onun elini iterek düşmanca bir adım attı. Bart ondan en az yirmi kilo fazla görünse de, geri adım atacak gibi değildi. "Bilmiyorsan söyleyeyim, karımı tavlamaya çalışıyorsun." Bart doğru olup olmadığını anlamak istercesine Cecilia'ya baktı. Cecilia'nın ona bakacak cesareti yoktu.

"Biz boşandık, unuttun mu?" diye sataştı kocasına, artık evli değillermiş *gibi* davranmanın onun fikri olduğunu hatırlatmaya çalışarak.

"Öyleyiz kahrolası."

"Kendi hayatlarımızı yaşamamız gerektiğini söyleyen sendin."

"Ben... ben..." diye kekeledi Ian, ikna edici bir cevap arıyordu.

"Başka bir adamla flört etmem seni ne ilgilendirir?"

"Çünkü bir yargıç aksini söyleyene kadar hâlâ karımsın."

"Evli misin, değil misin?" diye homurdandı Bart.

"Evli!" diye haykırdı Ian.

"Ayrılmış," dedi Cecilia.

Bart ceketini kaptı. "Gidelim o halde."

"Ancak cehenneme gider." Ian, Bart'ın üstüne yürüdü ama Andrew aralarına girdi.

"İstediğin zaman, ahbap," diye gürledi Bart.

"Hemen şimdi bana uyar," dedi Ian, sıktığı yumruklarını havaya kaldırarak.

"Defolun," diye haykırdı Cecilia. "İkiniz de! Hiçbirinizle bir yere gitmeye niyetim yok." Babasının sayım bahanesiyle yok olduğu arka odaya doğru koştu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu Bobby Merrick, sanki olup bitenlerden haberi yokmuş gibi. Ian ile Bobby hiçbir zaman anlaşamamışlardı ve Bobby her fırsatta sırra kadem basarak karşılaşmalarını önlemişti.

Cecilia başını salladı. "Yok bir şey."

"Her şey yolunda mı?"

"Ian buradaydı, kavga arıyordu. Hepsi bu."

Babası kaşlarını çatarak ona baktı. "Burada bela istemiyorum. Ona işini dışarıda halletmesini söyle."

"Tamam," diye iç çekti Cecilia bezgin bir halde. "Öyle yaptım. Şimdi de gidiyorum."

"Önce Ian'dan kurtul."

"Dert etme, çoktan gitmiştir."

Çantasını ve mantosunu, bahşişlerin kendine düşen payını da alarak ön kapıya doğru yürüdü. Kocasını kapının önünde yabancıyla yumruklaşırken bulmamayı diliyordu. Ian'ın hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdı. Salonun iki ucundan karşılıklı bakıştılar.

Barda kalan tek kişi olan Beverly, kasaya kilitlemek üzere gecenin hasılatını toparlıyordu. Başını işinden kaldırmadan, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Cecilia, "Kapalıyız," dedi Ian'a.

Ian umursamadı. "Gerçekten o ahlaksızla gidecek miydin?"

Sesindeki aşağılama onu çileden çıkardı. "Üstüne vazife değil."

Ian bir süre ona baktı, sonra döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Cecilia arkasından gitmemek için kendini zor tuttu. Araba kullanacak durumda değildi. Kendiyle mücadele ederek bir an tereddüt etti. Onun ilgisini takdir etmezdi, üstelik yanlış anlayabilirdi. Daha birkaç dakika önce ona hayatından uzak durmasını söylemişti. Yapabileceği en iyi şey kendi tavsiyesine uyup ondan uzak durmaktı.

Kapı açıldı. Ian olmasını umarak gözlerini oraya çevirdi. Onun yerine, gelen arkadaşıydı. Andrew'un tuhaf ve şüpheli bir hali vardı. Cecilia, Bremerton'a yeni tayin olan bu denizciyi fazla tanımıyordu.

"Evet," dedi gergin bir sesle.

"Ian'ın denize açılacağını bilmeniz gerekir diye düşündüm. *John F. Reynolds*'a tayin oldu."

Bu, Cecilia için bir şey ifade etmiyordu. *John F. Reynolds* bir uçak gemisiydi. Ian ise nükleer elektronik teknisyeni bir denizaltıcıydı. "Altı hafta uzakta mı olacak?" diye sordu duygusuzca. Bu tayine bir anlam veremiyordu.

"Aslında altı ay."

Altı ay? "Ya."

"Bu gece gelme sebebi buydu. Bilmenizi istedi."

Cecilia ne diyeceğini bilemiyordu.

"Asıl derdi sorun çıkarmak değildi."

Cecilia zorlukla yutkundu. "Çıkarmadı, pek sayılmaz."

Adrew biri çağırıyormuş gibi omuzunun üstünden baktı. "Gitmem gerek. Küçük kızınız için çok üzüldüğümü söylemek istedim."

"Te-teşekkür ederim." diyebildi. Ancak adam gitmişti. Birkaç saniye durdu ve sonra iç huzuru gururuna baskın çıktı. Ian'ın araba kullanmadığından emin olmalıydı. Hızla dışarı çıkıp kaldırımda durarak kocasının arabasını aradı. Görünürde yoktu.

Bir kayıp duygusu, bir boşluk içini doldurdu. Ian'ın altı aylığına denize açılacağını düşünmekten nefret ediyordu.

Ona karşı bir şeyler hissetmek *istemiyordu* ama elinde değildi. *En azından*, dedi kendine buruk bir şekilde, *istediği oldu*; Ian denizdeyken boşanma gerçekleşemeyecekti.

Yorgun ve yılgın, soğuktan omuzlarını yukarı çekerek kendi köhne arabasına doğru ilerledi. Okyanusun kokusunu alabiliyordu. Körfez tarafından sis bastırmaya başlamıştı. Yanından yavaşça bir araba geçti. Cecilia, Ian'ın arabası olduğunu gördü. Neyse ki direksiyonda Andrew vardı. Bakışları kocasınınkilerle karşılaştı.

Cecilia o gözlerdeki özlemi gördü. Arkasından seslenmemek için kendini zor tuttu. Ian'a iyi yolculuklar dilemek ve aralarında husumet olmaksızın onu uğurlamak için yanıp tutuştu.

Ama artık çok geçti. Hem de fazlasıyla geç.

Charlotte Jefferson, Cedar Cove Nekahet Merkezi'ndeki Tom Harding'in ziyaretine giderken en iyi elbisesini - uzun kollu, beli lastikli ve eteği bol büzgülü- giydi. Diz örtüsünü yetiştirmek için gecesini gündüzüne katmıştı ve ortaya çıkan işçilik de mükemmeldi, bunu kendi bile itiraf etmişti.

Odaya süzüldüğünde Tom tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. "Geri geleceğimi söylemiştim," dedi samimiyetle gülümseyerek. Bir kolunun altına gazete sıkıştırmıştı. Arkadaşı iyi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti, gözleri parlak ve ışıltılıydı.

Tom başını eğdi, onu görmekten memnun olduğu bel-

liydi. Titreyen sağ eliyle boş iskemleyi işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedi minnetle, kendini iskemleye bıraktı. "Genellikle pazar günleri dışında bu kadar düzgün giyinmem ama bir arkadaşımın kocasının cenaze töreni vardı."

Tom boş gözlerle ona baktı.

"Iverson ailesiyle yıllardır dostuz," dedi. "İyi bir adamdı. Akciğer kanserinden öldü. Baca gibi tütüyordu." Başını salladı, sonra bacak bacak üstüne atıp sol ayakkabısını çıkardı. "Neredeyse bütün öğleden sonra ayaktaydım," diye açıkladı. "Artık eskisi gibi genç değiliz ve Lloyd Iverson'un ölümü beni gerçekten sarstı." İçini çekerek Tom'a baktı. "Senin haftan nasıl geçti?"

Tom omuzlarını silkti.

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

Başıyla onay vererek şikâyeti olmadığını ifade etti.

"Yemek nasıl?"

Bir kez daha omuzlarını silkti.

"Yiyecekten söz etmişken," dedi yüzü aydınlanarak, "cenaze evinde muhteşem bir brokolili lazanya tarifi buldum. İyi bir tarif bulduğumda çok mutlu oluyorum. Geçen ay Marion Parson'ı toprağa verdik ve kiliseden bir bayan inanılmaz bir erişte salatası getirdi, üstelik – sıkı dur– krem şantili. Hatmiyle çeşnilendirilmiş kremalı spagetti çubukları. Bu dünyaya ait değildi sanki." Birden ölü evlerinde yapılan yemek tarifi değiş-tokuşlarının Tom'u ilgilendirmeyebileceğini düşündü.

"Cedar Cove'u sevdiğine memnun oldum."

Tom bir kez daha başıyla onayladı.

"Şu söz ettiğim lazanyadan yapıp yarısını kızıma götüreceğim. Artık yalnız yaşıyor ve yeterince sebze yediğini sanmıyorum. Elli iki yaşında olması beni ilgilendirmiyor. O hâlâ benim küçük kızım ve onun için endişeleniyorum."

Tom belli belirsiz gülümsedi.

"Sana da bir parça getirmemi ister misin?"

Tom sırıtarak başını olumsuz anlamda salladı.

"Brokoli sevmiyorsun, o yüzden değil mi? Sen ve George Bush. Oğlundan söz etmiyorum tabii. Onun brokoli sevip sevmediği konusunda bir fikrim yok."

Tom bir kez daha başını salladı.

"Brokoli bağırsakları çalıştırır. Bizim yaşımızda, ikimizin de ciddiye alması gereken bir konu." Charlotte güldü. Olivia onu duymuş olsa, ne tepki verirdi diye merak etti. Tom sağ ayağını sürüyerek tekerlekli sandalyesini güçlükle etajerine doğru yönlendirmeye çalıştı.

"Sana vermemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Beyaz kafasını hızla aşağı yukarı salladı.

"Çekmecenin içinde mi?" diye sordu.

Dikkatle bakan kahverengi gözler haklı olduğunu söylüyordu.

Charlotte çekmeceyi açtı. İçinde bir tükenmezkalem, not defteri, fermuarlı bir bozuk para cüzdanı vardı. Yıllar önce Clyde da benzer bir cüzdan taşırdı. Tom'un bir şeyler yazmasını istediğini düşünerek kalemi ve not defterini aldı, ama Tom kaşlarını çatarak başını salladı.

Charlotte cüzdana uzanarak aldı ve ona baktı.

Tom başını eğerek gülümsedi.

"Açmamı ister misin?" Öyle olduğunu fark ederek küçük deri kesenin fermuarını dikkatle açtı. İçinde katlanmış sarı bir kâğıt vardı. Keseyi kenara koydu ve kâğıdın içinde bir şey olduğunu fark etti. Bir anahtar.

"Nedir bu?" diye sordu kâğıdı dikkatle açarak.

Tom arkasına yaslandı, kendi keşfetsin istiyordu.

Charlotte kâğıt parçasının Cedar Cove'da bir depolama ünitesine ait fatura olduğunu gördü. Bunu nasıl ayarlamış olabileceğini düşündü. Janet Lester'a sorması gerekiyordu.

Anahtarla ne yapacağını bilemediğinden soran gözlerle Tom'a baktı. "Her şey yerli yerinde," diye ona güvence verdi, anahtarı ve faturayı tekrar geri koydu. Cüzdanı tam çekmeceye yerleştirecekti ki, Tom ona engel oldu. İleri uzanıp sağ eliyle kolunu kavradı.

Yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

"Geri koymamı istemiyor musun?" diye sordu.

Tom doğruca onun yerde, örgü çantasının yanında duran cüzdanına baktı.

"Yanıma almamı mı istiyorsun?"

Tom başını salladı.

"Ofisteki birine vermemi ister misin?" Bu anahtarı Charlotte'un saklamasından daha mantıklıydı.

Tom sert bir ifadeyle başını salladı.

"Pekâlâ, ama sanırım bu konudan Jane'e söz etmem gerek."

Omuzlarını silkti.

"Endişelenme. Anahtarın emin ellerde. Ona bir şey olmayacağını garanti ederim." Küçük keseyi kendi cüzdanına sokuşturdu, sonra örgü çantasına uzandı. "Sana bir diz örtüsü ördüm. Bacaklarını sıcak tutacak bir şeye ihtiyacın var. Burada ocak sabahları ayaz olur, değil mi?" Örtüyü onun dizlerine yerleştirdi ve bir adım geri çekilip keyifle baktı.

Tom gülümsedi, minnetini ifade eden titrek bir hareket yapmaya çalıştı.

"Bir şey değil," dedi Charlotte.

Tom'un gözleri hafifçe kapandı ve Charlotte adamın yorulduğunu anladı. Gitme zamanıydı. "Perşembe tekrar geleceğim," dedi çantalarını toparlarken.

Tom hafifçe başını eğdi.

"Kafana hiçbir şey takma. Ah, sana şu lazanyadan bir dilim getireceğim."

Tom sırıttı ve başını sağa sola salladı.

"Pekâlâ, sana kıyamadım." Belki de Tom'un özel bir diyeti vardı. "Anahtarına iyi bakacağıma söz veriyorum."

Tom içini çekti ve eliyle diz örtüsünü sıvazladı.

"Benim için zevkti. Haftaya görüşürüz."

Girdiğinden daha sessiz bir şekilde odadan ayrıldı ve hemen sosyal hizmet görevlisini aramaya başladı. Kimseye haber vermeden anahtarı alıp götürmek istemiyordu

Janet ofisinde telefonla konuşuyordu. Charlotte'u görünce içeri girmesini işaret etti ve bir dakika sonra telefon görüşmesini bitirdi.

"Selam Charlotte, senin için ne yapabilirim?"

Charlotte anahtar ve Tom Harding konusunda bilgi verdi.

Janet sandalyesini evrak dolabına doğru itti ve üst çekmeceyi açtı. Bir dosya çıkararak masanın üstüne koydu. Evrağı incelerken Charlotte deponun faturasına bir göz attı. Yenilenmiş bir fatura olduğunu gördü, yıllık ödemesi hükümet tarafından yapılmıştı. Görünen o ki Tom'un kendine bakacak parası olmadığından bakımını devlet üstlenmişti. Sahip olduğu şeyler bir depoda saklanıyordu ve ölüm durumunda satılacaktı.

Janet dosyayı taramaya devam etti. "Ne yazık ki burada pek fazla bilgi yok. Tom beş yıl önce felç geçirmiş, ancak hiç aile bilgisi yok; ayrıca geçmişiyle ilgili bir şey de yok."

"Sanırım anahtarı benim saklamamı istiyor," dedi Charlotte, ne yapacağını bilemeden.

"O halde, istediğini yapmalısın. Ben, sende olduğunu biliyorum. Tom da öyle."

"O halde, öyle yapacağım." Rahatlayan Charlotte ayağa kalktı. "Sevimli bir adam."

"Evet, ama biraz gizemli."

Charlotte da aynı fikirdeydi ve merakını uyandırdığını itiraf etti

Grace Sherman bir kutu süt alıp alışveriş arabasına attı, sonra kasaya doğru ilerlemeye başladı. Dükkânın önünden

geçerken kısa bir tur atıp kitap standında neler olduğuna bakmak istemişti. Kitaplar en büyük tutkusuydu. Klasik öykülerden gizem ve aşk romanlarına, ucuz kitaplardan biyografilere ve tarih kitaplarına kadar her türlü kitap... Kütüphane işine girme sebebi kitaplardı. Okumayı seviyor ve genellikle gece geç saatlere kadar okuyordu. Dan hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmasa da bu tutkusu kızlarına da geçmişti.

Dükkânın önüne ulaştığında, uzun kuyruklar olduğunu fark etti ve birini seçerek sıraya girdi. Sonra *People* dergisinin son sayısını aldı, beklerken sayfalarını çevirmeye başladı. Kasaya yaklaştığında gerçek kafasına dank etti, eve gitmeye korkuyordu.

Gerçeğin farkına varmak onu solüksüz bıraktı. Evet, evde süt azalmıştı ama bunun için özel olarak markete gitmek gerekmiyordu. Bir-iki gün daha rahatlıkla bekleyebilirdi. Hazır oraya kadar gitmişken arabaya paketler dolusu makarna, birkaç kutu yoğurt ve tuvalet kâğıdı atmıştı. Markete gelişini haklı göstermeye çalışır gibiydi. Aslında, kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışıyordu.

Son günlerde Dan'in ruh hali pek hoş değildi. İşyerinde sorunları olduğunu düşünüyordu, ancak bu sadece bir tahmindi çünkü günlük olağan konuşmalar dışında kocası ağzını açmıyor, her soruya tek sözcükle karşılık veriyordu. Sorunlarını Grace'le paylaşmaktansa televizyon izlemek daha cazip geliyordu.

Grace neler olduğunu anlamaya çalıştığında öfkeyle söyleniyordu. Her gece durum aynıydı. İş çıkışı eve gitmek

bir elektrik fırtınasının içine dalmak gibiydi; ne zaman yıldırım çarpacağını kestiremiyordu. Dan ketum ve asık suratlı olduğu için, Grace sürekli havadan sudan konuşuyor, onun kasvetli halini dağıtmaya ve öfke patlamalarını önlemeye çalışıyordu; çünkü her zaman uyarı vermeden geliyorlardı.

Dan onun söylediklerini dinliyor, uygun zamanlarda başıyla onaylıyor, hatta bazen gülümsüyordu. Ancak muhabbete hiçbir katkısı olmuyordu. O sessizleştikçe Grace açmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Genel olarak her akşam televizyonun karşısına geçiyor ve yatana kadar kıpırdamıyordu.

Bu, evlilik değildi. Paylaştıkları sevgi ve muhabbet ancak üniversitede oda arkadaşı olmaya yeterdi.

Evlilikleri, Grace'in beklentilerini hiçbir zaman karşılayamamıştı. Dan'le evlendiğinde on sekiz yaşındaydı ve Maryellen'a hamileydi. Dan orduya çağrılmış ve akabinde Vietnam'a doğru yola çıkmıştı. Uzakta olduğu iki yıl her ikisi için de cehennem yıllarıydı. Geri döndüğünde iki yıl önceki genç adamdan çok farklıydı. Kırıcı ve alaycı, öfkeye eğilimli bir adam olmuştu. Uyuşturucuya alışmış, Grace evinde böyle bir şeye asla izin vermeyeceğini söyleyince araları açılmıştı.

Maryellen'ın hatırına anlaşmazlıklarını gidermişler ve Grace ikinci kez hamile kalana kadar sürdürmüşlerdi. Daha sonra ise, iki kızları yüzünden, Dan ve Grace evliliklerini yürütmek için büyük çaba göstermişlerdi.

Savaş onu hâlâ tedirgin ediyor, yıllar sonra Dan hâlâ kâbuslarla uyanıyordu. Yaşadıklarından asla söz etmemişti. Di-

ğer her şey gibi savaş anılarını da kendine saklıyordu. Evlilikleri boyunca Grace bir şeylerin iyiye gideceğini ummuştu. Kızlar okula gidince, kendi çalışmalarını bitirip kütüphane işine başlayınca, kızlar liseden mezun olunca her şey yoluna girecekti. Bu umut ve beklentiyle yıllar gelip geçmişti...

Her şey çok kötü değildi. İyi zamanları da olmuştu. Kızlar ilkokula başladığında Grace Olympic Okul'a girmiş, daha sonra Washington Üniversitesi'ne geçiş yaparak Seattle'a gidip gelmeye başlamıştı. O dönemlerde Dan inanılmaz destek olmuştu. İki işte birden çalışıyor, kızların her türlü sorununda yardımcı oluyordu.

Maryellen ile Kelly büyürken epey zorluk yaşatsalar da, ikisi de sorumluluk sahibi genç kadınlar olmuştu. Dan'in kızlarına olan sevgisi çok derindi. Grace onun bağlılığını asla sorgulamamıştı, ama hâlâ kendisine âşık olduğu konusunda şüpheleri vardı.

Son birkaç yıl onun açısından gurur verici değildi. Kariyeri sona ermişti ve şimdiki işi daha önce yaptığı kerestecilik kadar tatminkâr değildi. Ödemelerin büyük kısmını Grace'in maaşından karşılıyorlardı. Dan'in bundan rahatsız olup olmadığını merak ediyordu. Aslında böyle bir şey ima etmemişti, çünkü onu stresе sokacak her türlü konudan sakındığı için Grace paradan hiç bahsetmiyordu.

Her zamankinden yarım saat geç döndüğü halde alışveriş poşetleriyle mutfağa girdiğinde Dan sesini çıkarmadı.

"Ben geldim," diye gereksiz bir açıklama yaptı elindekileri tezgâha bırakırken.

Dan çoktan televizyonun karşısındaki yerini almış, yerel haberlere bakıyordu. Çoraplı ayaklarını köhne koltuğuyla gayet uyumlu olan tabureye dayamıştı.

"Akşam yemeğinde *taco* iyi olur diye düşünmüştüm, sen ne dersin?"

"Harika," diye cevap verdi ilgisizce.

"Günün nasıl geçti?"

"İyidir." Gözlerini televizyondan ayırmamıştı bile.

"Benimkini soracak mısın?" diye sordu rahatsızlığı artarak. En azından ona ve birlikteliklerine azıcık ilgi gösterebilirdi, yapmacık bile olsa.

"Günün nasıldı?" diye mırıldandı kayıtsız bir ses tonuyla.

"Berbat."

Karşılık yoktu.

"Nedenini sormayacak mısın?"

"İstiyorsan anlatabilirsin."

Otuz beş yıldır beraber yaşadığı adam bundan daha ilgisiz olamazdı. Grace daha fazla katlanamayacaktı. Onu kabuğundan çıkarmak için gösterdiği her çaba inkâr ve suçlamayla karşılık buluyordu. Eğer mutsuzsa bu, Grace'in suçuydu, onun değil; son tartışmalarında söyledikleri buydu.

Oturma odasına geçen Grace uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı. Tabureye oturup kocasının yüzüne baktı.

"Ne?" diye sitem etti, haberleri böldüğü için canı sıkılmıştı.

Grace ona baktı. "Beni seviyor musun?"

Dan şaka yapılmış gibi güldü. "Sevmek mi? Otuz beş yıldır evliyiz."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Ne söylememi bekliyorsun? Elbette seni seviyorum. Sorduğuna bile inanamıyorum."

"Başka biri mi var?"

Geri yaslanıp sertçe ona baktı. Sonra başını salladı. "Ne aptalca bir soru."

"Var mı?" diye ısrar etti.

"Hayır. Yemek ne zaman hazır olur?"

Öncelikle Grace'in sorması gereken bir soru daha vardı. "En son ne zaman seviştiğimizi hatırlıyor musun?"

"Çetele mi tutuyorsun?"

Aptal değildi. Soruya soruyla karşılık vermek en sıradan numaralarından biriydi. "Hayır, ama ben hatırlamıyorum. Ya sen?"

"Bunu yapmandan nefret ediyorum." Tabureyi hızla iterek ayağa kalktı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Eğer tartışacaksak, bunu değecek bir şey için yapalım. Seni sevdiğimi söylememe ihtiyaç duyacak kadar kendini güvensiz hissettiğini fark etmemiştim."

"İhtiyaç duyduğum şey, bu evliliği sürdürmek istediğini doğrulaman."

"Bu kadar paranoyak olduğunu bilmiyordum." Odanın diğer ucuna yürüdü.

"Değilim!"

"Bir ilişkim olduğunu düşünüyorsun."

Buna inanmıyordu, aslında bir delili de yoktu, ama bunu söylediğinde ilgisini çekecek kadar etkili olduğunu biliyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu rahatsız bir şekilde.

"Bir *yaşam* belirtisi," diye haykırdı Grace.

Dan öfkeyle ona baktı. "Yorgun olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Konuşamayacak kadar mı yorgun?"

"Hiçbir zaman konuşkan biri olmadım. Benimle evlendiğinde bunu biliyordun. Bu yaştan sonra değişecek halim yok. Seni rahatsız eden nedir bilmiyorum, Grace ama bundan kurtulsan iyi olur."

"Bu haksızlık! Bize olanlarla ilgili biraz sorumluluk duymanı istiyorum."

"Bu kadar mutsuz olan sensin."

"Çünkü bir evlilikten beklentilerim bundan daha fazla." Umutsuz bir çabayla söylediklerini el kol hareketleriyle desteklemeye çalışıyordu.

Dan kaşlarını çattı. "Sana vermekle yükümlü olduğum her şeyi veriyorum."

O da veriyordu. Tanrım, kendisi de veriyordu.

"Eğer yeterli değilse, ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Yüreğinin sızısıyla boğazı düğümlendi. Bütün olanlar ortadaydı ve yeterli *değildi*.

Telefon çalınca ikisi de dikkatini telefona verdi. Grace yanaklarından süzülen yaşları elleriyle silerek diğer odaya doğru yürüdü.

"Bırak telesekreter cevap versin," dedi Dan.

"Neden, biraz daha sohbet edelim diye mi?"

"Hayır," diye cevap verdi kabaca.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ahizeyi aldı, cevap vermeden önce genzini temizledi. "Alo," dedi sesinin sakin çıkması için kendini zorlayarak.

"Anne? Ah anne, bil bakalım neler oldu?" diye bağırıyordu Kelly. "Sana bir haberim var. Hamileyim!" Küçük kızının sesindeki coşku Grace'in o güne kadar bildiği her şeyden daha saf, daha tatlıydı.

"Hamile mi? Emin misin?" Grace tekrar gözyaşlarına boğulduğunu hissetti, ama bu yaşlar tamamen farklıydı. On yıllık evlilikten sonra Kelly ile Paul umutlarını yitirmeye başlamışlardı. Sayısız test ve denemenin ardından Grace kızının asla gebe kalamayacağını düşünüyordu. Torunları olmasını o kadar çok istemesine karşın, Kelly'nin doğurganlık sorunu varken ve Maryellen boşanmışken, öyle bir ihtimal görünmüyordu. Bu inanılmaz bir haberdi. Muhteşem bir haber.

Dan mutfağa girdi. "Kelly," dedi, elini ahizenin üstüne koyarak. "Hamileymiş."

Kocasının gözleri parladı ve gülümsedi. Aylardır gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu. "Vay canına, bu harika!"

"Ah tatlım, baban ve ben çok heyecanlandık."

"Babamla konuşabilir miyim?"

Grace ahizeyi Dan'e uzattı. Kelly babasıyla her zaman daha yakın olmuştu, dakikalarca sohbet ettiler.

Dan ahizeyi yerine bıraktı ve Grace'in akşam yemeği için üstüne hamburgerleri koyduğu ocağın yanına gitti. Arkasında durup ellerini beline dolayıp ona sarıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum." Öyle olmalıydı. Grace'in inancı ve umudu vardı. Üstelik şimdi devam etmek için, geleceğe bakabilmek için yeni bir nedeni vardı. Evliliği ona istediği her şeyi vermemişti belki ama verdikleri yeterliydi. Yeterli olmasını kendi *sağlamalıydı*. Dan'le otuz beş yıl paylaşmışlardı. İyi ve kötü günleri olmuştu.

Torun ise, Grace'in gelecek için umuduydu.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Dört

"Bu akşam ben kullanacağım," dedi Olivia, annesine. En son annesinin kullandığı bir arabaya bindiğinde, bunun son olacağına yemin etmişti. Onun trafikte olma düşüncesi bile yeterince ürkütücüydü. Charlotte'un hiç kaza yapmayan, ama kazaya sebebiyet veren sürücü sınıfına girdiğini düşünüyordu.

"Şey, aslında benim sıram. Gerçi gece araba kullanmaktan hoşlanmadığımı itiraf ediyorum."

Olivia siyah cüppesini çıkarıp odasındaki küçük dolaba astı. Duruşmalar o hafta için sona ermişti ve ateşli cuma gecesi randevusunu annesine vermişti. Aslında Charlotte'la dışarı çıktığında başkasıyla olduğundan çok daha fazla yiyordu. "Araba kullanmak benim için dert değil," dedi annesine.

"Pekâlâ. Eğer ısrar ediyorsan."

Annesiyle son trafik macerasını ucuz atlatmışlardı. Belli ki Charlotte arkasına bakmak için boynunu çevirme yetisini kaybetmişti. Sağ ve sol dikiz aynalarını iyice ayarlamış, park

alanından rastgele ve süratle çıkmadan önce kornaya basmıştı. Gözlerinin de eskisi gibi olmadığını itiraf ediyordu. Zor bir durumdu. Olivia annesinin özgürlüğünü kısıtlamak istemiyor ama endişelenmekten de kendini alamıyordu.

"Kızlar gecesi olacak," dedi Charlotte. Sesi heyecanını yansıtıyordu. "Ama saat on birde evde olmam gerek. Yoksa Harry merak eder."

Annesi, kedisinin üstüne titriyordu. "Sorun değil. Oyun saat sekizde başlıyor, on birden çok önce bitmiş olur."

"Önce yemek mi yiyeceğiz?" diye sordu Charlotte.

"Tabii, neden olmasın?" Olivia gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı. En iyi arkadaşı büyükanne olmak üzereydi. Yetmiş iki yaşındaki annesinin bir âşığı vardı. Charlotte hiç durmadan nekahet merkezindeki arkadaşı Tom'dan söz ediyordu. Hayatında önemli bir değişiklik olmayan tek kişi Olivia gibi görünüyordu. Değişime, riske girmeye hazırdı. Jack Griffin'in arayacağını ummuştu ama ne telefon etmiş ne de duruşma salonunda görünmüştü. İlgi duymadığı ortadaydı. Neyse, bununla başa çıkabilirdi.

Tiyatro binasına saat yedi buçuk gibi vardılar. Oyunlar üst katta, Harbor Caddesi'ndeki Halk Tiyatrosu'nda sergileniyordu. Eski salonda hâlâ film gösteriliyordu ama bu filmler genellikle, daha önce tepedeki sinematekte oynamış filmlerin ikinci gösterimleri oluyordu. Tiyatro salonu, sinema salonunun üst katında, küçük ama samimi bölümdeydi. Olivia ne zaman yerel bir yapımı izlemeye gitse, Cedar Cove gibi küçük bir kasabadaki yetenekler onu şaşırtırdı.

Önceden ayırtmadıkları halde Charlotte en öndeki sıradaki yerini aldı. Henüz oturmuşlardı ki Jack Griffin yaklaştı.

"Burası boş mu?" diye sordu, Olivia'nın yanındaki boş koltuğu göstererek.

"Jack!" diye adını ağzından kaçırıverdi memnuniyetini zapt etmeye fırsat bulamadan.

"Jack Griffin? Bu Jack Griffin mi?" diyen Charlotte ayağa kalkmıştı bile. Annesinin niyetinin ne olduğunu anlayana kadar iki kolunu Jack'e dolayıp onu coşkulu bir biçimde kucaklamıştı bile.

Charlotte'un omuzları üstünden bakışları Olivia'yla karşılaştı. Böylesi hararetli bir sevgi gösterisinden aldığı keyif gözlerinden okunuyordu.

"Seninle tanışmak istiyordum," dedi Charlotte, tekrar yerine oturarak ve yanındaki boş yeri oturması için işaret ederek. "Olivia hakkında yazdığın köşe yazısı *muhteşemdi*. Bütün arkadaşlarıma okuttum."

Jack kaşlarını kaldırdı; annesi etkilenmiş olsa da, Olivia'nın aynı fikirde olmadığını söylemeye çalışır gibiydi.

"Kızımla ilgili düşünceleriniz beni çok mutlu etti. Olivia sadece gözü pek bir yargıç değil, aynı zamanda yaratıcı bir düşünürdür," diye devam etti Charlotte.

Olivia utanmıştı, ancak ağzını açmasının daha iyi olacağını biliyordu; o yüzden yanaklarından yükselen sıcaklığa rağmen yavan bir şekilde gülümsemekle yetindi.

Charlotte, Jack'in ikisinin arasında oturmasını sağlamıştı. Olivia neler olduğunu anlayıp müdahale edebilecek kadar

hızlı davranamamıştı. Jack'le zaman geçirmek hoşuna gidebilirdi, ama annesiyle beraberken değil.

Kısa süre sonra, Jack ve annesi derin bir sohbete dalmışlardı. Bir ara Jack bir kahkaha patlattı ve hemen ardından dönüp Olivia'ya baktı, hâlâ gülümsüyordu.

Olivia bu kadar komik olan nedir diye düşünmeden edemedi: kendisiyle ilgili olduğuna neredeyse emindi. Annesi ona ne söylemiş olabilirdi? Hiç kuşkusuz ergenlik dönemiyle ilgili onu utandıracak bir şeydi.

"Annen çok eğlenceli," dedi Jack ona doğru eğilerek.

Bu konuda şüphe yoktu. Olivia hafifçe başını eğdi, Jack ise Charlotte'la eğlenceli sohbetine geri döndü. Olivia elindeki programa dikkatini vermeye çalıştı. *Bülbülü Öldürmek* küçük bir grup için hayli iddialı bir seçimdi, ancak oyunu izleyenler performanslarına hayran kalmışlardı. Jack'in bu konuda bir köşe yazısı yazmak için orada olduğunu düşündü.

Justine içeri girdiğinde Olivia amaçsızca etrafına bakınıyordu. Siyah bir pantolon ve açık yeşil kaşmir bir süveter giymişti. Uzun, koyu renk saçları sırtına dökülüyordu. Warren Saget'in koluna girmişti ve iri gözleri yaşlı adama hayranlıkla bakıyordu. Olivia tüylerinin dikildiğini hissetti. Warren'ı sevmiyordu, hiç sevmemişti ve kızının onunla çıkıyor olması gerçeğinden nefret ediyordu.

Warren yirmi yıl önce Cedar Cove'a taşınmıştı. Büyük araziler satın almış ve üstlerine sayısız sosyal konut inşa etmişti. Evler olabilecek en ucuz malzemelerle yapılmış ve kısa sürede sorunlar baş göstermeye başlamıştı. Önce çatılar

akmaya başlamış, sonra dış kaplamalar küflenmişti. Alt katları su basmış, duvarlar kaymış, tavanlar çatlamış, adam hakkında dava üstüne dava açılmıştı.

Olivia bütün bunların üstesinden nasıl geldiğini hatırlamıyordu – kendi hayatında büyük sorunlar yaşadığı bir dönemdi – ama Warren ve şirketi ayakta kalmayı başarmıştı.

Adamın iş ahlakı Olivia'yı rahatsız eden tek şey değildi. Herkes Warren'ın eşini –daha doğrusu eşlerini– aldattığını biliyordu. Her iki kadın da boşanma talebinde bulunup kasabayı terk edene kadar sevgilileriyle ortalıkta hava atmıştı. Son Bayan Saget, beş ya da altı yıl önce gitmişti; böylece meydan, şekerci dükkânına dalmış bir çocuk gibi genç kızların arasına dalan Warren'a kalmıştı. Kızının böyle ahlaksız bir adamın kurbanı olması Olivia'nın gücüne gidiyordu.

Warren açıkça genç kadınlardan hoşlanıyordu. Ne kadar genç olursa o kadar iyiydi. Justine gibi bir kadın –uzun boylu, zarif ve güzel– onun imajını güçlendiriyordu. Kolunda onu çok iyi taşıyor ve Warren bunu biliyordu.

Olivia oyunu izlemenin kimin fikri olduğunu merak etti. *Bülbülü Öldürmek*, Warren gibi bir adamın hoşlanacağı bir oyun değildi. *Teksas'ın En Güzel Umumhanesi*, ona daha fazla hitap ederdi.

Justine belli ki Olivia'yı fark etmemişti. Fark etmişse bile, annesi ve büyükannesinin en ön sırada oturduğunu görmezden gelmişti. Justine ve Warren en arka sıraya, gölgelerin arasında zor seçilebilecekleri bir yere oturmuşlardı.

Bu ilişki başından beri Olivia'yı rahatsız ediyordu, ama

sadece Warren'ın yaşı ve kötü şöhreti yüzünden değil. Geçen yıllar içinde Justine'in yaşlı erkekleri tercih ettiğini fark etmişti. Daha önce de konum ve kişilikleri birbirine benzeyen başka erkekler olmuştu. İçlerinde en uzun süren Warren'dı. Warren Saget gibi biriyle evlenecek diye Olivia'nın ödü kopuyordu. Ancak, yirmi sekiz yaşına gelen Justine evlenmeye niyetli görünmüyordu. Warren'ın, kızının fikrini değiştirmemesi için dua etti.

Olivia'nın yüreği, kızının flört eğilimlerinin 1986 Ağustosu'ndaki o uğursuz günle ilişkili olduğunu söylüyordu. Justine, gerçek yakınlığın yol açabileceği acılara katlanma riskini göze alamıyordu. Öldüğünde, ikiz kardeşinin yanındaydı ve ona duyduğu derin sevginin sonucunda acının dibine vurmuştu Kendi kederine dalan Olivia ise, oğlunun ölümünün kızının üstündeki yıkıcı etkisini fark etmekte aciz kalmıştı.

Olivia derinlerde bir yerde, Justine'in kendini suçladığını düşünüyordu. Bir grup arkadaşı ve Jordan'la beraber göle gitmişlerdi ve ikiziyle ilgilenmiyordu. Yüzen bir iskeleden dalış yapıp eğleniyorlar, kendi maskaralıklarına gülüyorlardı. Sıcak, tembel bir öğleden sonraydı ve dünya güzel bir yer gibi görünüyordu. Sonra, birkaç saniye içinde hepsinin hayatı değişivermişti. Masum ve yalın eğlence becerileri sonsuza kadar yok olup gitmişti. Arkadaşlarıyla beraber ortalıkta soytarılık yapan Jordan göle dalmış ve bir daha çıkmamıştı. Arkadaşları bunun bir şaka olmadığını anladıklarında iş işten geçmişti. Jordan boynunu kırmış ve boğulmuştu.

Justine hemen iskeleye yüzmüş ve sağlık ekibi ulaşana

kadar Jordan'ın cansız bedeninin yanında beklemişti, ama hiç umut yoktu. Kaza sonrası zavallı kız haftalarca uyuyamamıştı. Şaşkın ve perişandı, yapabileceği *bir şeyler* olması gerektiğine inanıyordu.

Olivia'nın da kendince pişmanlıkları vardı. Eğer Justine'in acısına odaklanmayı, teselli etmeyi ve bu faciayı atlatabilmesine yardımcı olmayı başarabilseydi...

Oysa Olivia'nın tüm yapabildiği kendi adına günü kurtarabilmekti. Kocasının ve kalan iki çocuğunun hatırına güçlü olmak zorundaydı. Kendini yoğun bir iş temposuna kaptırmıştı, böylece düşünmeye zamanı kalmıyordu.

Ne yazık ki gerçeği yok varsaymak tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Evliliği yıkılmış, güzel kızı yaşadığı trajedinin etkilerinden asla kurtulamamıştı.

"Sana telefon etmeyi düşünüyordum," dedi Jack, düşüncelerinin arasına girerek.

Bu güzel bir haberdi. Olivia'ya, kızların erkekleri aramaması gerektiği öğretilmişti; bir türlü kurtulmayı başaramadığı bir mahalle baskısıydı bu. Boşandığından bu yana flörtleri olmuştu, ama pek fazla değildi. Arkadaşları çöpçatanlık yapmaya uğraşsa da henüz başarılı olamamışlardı.

Jack'in ondan bir işaret, aramasıyla ilgili olumlu bir tepki beklediği belliydi.

"Keşke arasaydın." İşte söylemişti, üstelik doğruydu. Jack Griffin'i beğeniyordu, ayrıca kendiliğinden gelişen buluşmadan ve ardından gelen sohbetten büyük keyif almıştı.

Jack inanmakta zorluk çekermişçesine uzun süre ona

baktı. Tam bir şeyler söylemek üzereydi ki Bob Beldon sahnedeki yerini aldı. Bob ve karısı Peggy, oda-kahvaltı hizmet veren Thyme&Tide'ı işletiyorlardı. Bob tiyatro grubunda aktif olarak yer alıyordu.

Herkesin ilgisini üstüne çektikten sonra Bob, yangın yönetmeliği ve çıkış kapılarıyla ilgili uzun bir giriş yaptı. Duyurusunun ardından oyunu ve oyuncuları tanıttı. Sahneden ayrılmadan önce Olivia ile Jack Griffin'e baktı; sonra son derece tuhaf bir şey yapıp Jack'e göz kırptı.

"Ne demek bu?" diye sordu Olivia.

"Bob arkadaşım."

"Cedar Cove'a taşınmadan önce tanışıyor muydunuz?"

Jack sahne alan oyuncuları izlerken başıyla dalgınca onayladı. "Bu, Bob'un beni yüreklendirme biçimi," diye mırıldandı.

"Ne için?" diye ısrar etti Olivia.

Jack omuzlarını düzeltti. "Seni yemeğe çıkarmak için." Sonra dönüp ona baktı. "Var mısın?"

Var mısın? Kesinlikle çok yaratıcı bir davet biçimiydi.

"Hâlâ sormadın mı?" Charlotte eğilerek ikisini de daha iyi görmeye çalıştı.

"Az önce sordum," diye karşılık verdi Jack.

"Ne sordu mu?" İki sıra arkadan Olivia'nın kim olduğunu çıkaramadığı biri seslendi.

Utanan Olivia koltuğunda iyice kaykılıp omuzlarını yukarı çekti.

Jack de aynısını yaptı. "Olur mu?"

Olivia başıyla evet dedi. Pekâlâ, neden olmasın? Jack'den haber almayı arzuladığını zaten itiraf etmişti. Şimdi adam bir sonraki adımı atıyordu. Bir akşam yemeği randevusu.

Olivia iyi vakit geçirmeye niyetliydi.

Cumartesi sabahı Cecilia sıkıntıyla uyandı. Ian'dan hiç haber almamıştı. Arayacağını düşünerek kendini avutmuştu. Çoktan denize açılmış olabilirdi. John F. Reynolds'ın hâlâ limanda demirli olup olmadığından emin değildi. Zaten nasıl bilebilirdi ki? Bilgi kaynakları *Chronicle* baskıları ve mahalle dedikodularından ibaretti. Ian denizaltıdan uçak gemisine tayin edildiği hakkında bir şey söylememişti. Belli ki ona söylemediği daha bir sürü şey vardı.

Cecilia, Donanma'daki diğer denizci eşleriyle arkadaşlık kurmadığına pişman oldu. Daha önce bir teşebbüsü olmuş, ama kendini davetsiz misafir gibi hissetmişti. Kadınlar zaten kendi gruplarını oluşturmuşlardı ve o bir yabancıydı. İşi ve hamileliği arasında onlarla kaynaşmaya hem vakti yoktu, hem de duygusal anlamda buna hazır değildi. Aldığı birkaç daveti de reddetmişti.

Allison doğduğunda hastaneye kimse gelmemişti, ölümünden sonra ise Cecilia acısını paylaşmak için diğer denizci eşleri, Ian'ın Georgia'daki ailesi, hemşireler ve Donanma papazı tarafından yapılan tüm girişimleri reddetmişti. Hepsi yetersizdi ve artık çok geçti. Babası ölümden ve ölüme

dair her şeyden nefret ettiğinden onu tamamen yalnız bırakmıştı. Takdim ettiği taziye kartının dışında, sadece sırtını sıvazlamış ve birkaç klişe sözcük mırıldanmıştı.

Ve Ian orada değildi.

Ian ve askıda kalmış bir boşanma hakkında düşüncelere dalmanın ya da geçmişin acılarını deşmenin faydası yoktu. O yüzden önce duşa girdi, sonra temiz bir kot ve rahat bir tişört giydi. Cumartesi günleri her zamanki gibi zorunlu işlere ayrılmıştı ama hiç mecali yoktu. Marketten sadece büyük bir buket çiçek aldı.

Mezarlık kasabanın dışındaydı. Yoğun bir sis bastırmıştı: değil körfezin öte yanını ya da tersaneyi görmek, yolu bile görmek imkânsızdı. Cecilia özel olarak mezarlığın bu bölümünü seçmişti çünkü kuşbakışı tersaneyi görüyordu. Belki bir anlamı yoktu ama kızlarının babasına yakın olmasını istemişti ve bulabildiği tek çözüm buydu. Zemin süngerimsi ve nemliydi, mezara doğru yürürken ayakları çamura batıyordu. Çömeldi ve küçük, düz mezar taşının üstündeki birkaç kuru yaprağı temizledi. Vazo bütün çiçekleri alacak kadar büyük değildi: o yüzden çeşitlere göre tasnif edip en güzellerini ayırarak vazonun içine yerleştirdi. İşi bitince, kalan çiçekleri sıradaki diğer mezarlara dağıttı.

Ayağa kalktı, birkaç adım ileride Ian onu seyrediyordu.

İkisi de konuşmadı. Üstünde kalın denizci paltosu, başında beyaz kepi vardı. Ellerini cebine sokmuş, kollarını gövdesine bastırmıştı.

"Marketten çıktığını gördüm." diye mırıldandı.

"Beni buraya kadar takip mi ettin?" Bu düşünce hoşuna gitmemişti.

Ian başıyla onayladı. "Böyle bir alışkanlığım yok, eğer düşündüğün buysa. Sadece seni görünce konuşmak istedim."

Cecilia da ellerini ceplerine sokup öylece durdu. Ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Buraya geleceğini düşündüm," diye devam etti. "Haklıymışım." Sustu, omuzlarını silkti. "Konuşabileceğimizi düşündüm."

Cecilia gerildi. "Konuşacak ne var?" Onu son gördüğünde içiyor ve tartışma çıkarmaya çalışıyordu.

Ian içini çekti, Cecilia'nın omuzlarının üstünden arkadaki bir dizi mezara baktı. "Geçen akşam işyerine geldiğim için özür dilemek istedim."

"Andrew bana *John F. Reynolds*'la açılacağını söyledi."

"Öyle." Tayini konusunda ayrıntıya girmedi, açıklama yapmadı.

"Gemiye ne zaman atandın?"

"Boşanma için bu kadar acelen olmasaydı bilgin olurdu," dedi saklayamadığı bir öfkeyle.

"Birbirimize hırlamadan konuşamıyorduk konuşamıyoruz- bile." Ne o zaman, ne de şimdi. Kızlarının mezarının bir ucunda o, bir ucunda kendisi öylece dikilmek çok acı veriyordu.

"Bir önemi var mı?" diye sordu Ian. "Sonuçta Donanma'dayım; bu konuda değişen bir şey yok."

Cecilia başını salladı. Gerekçeler önemli değildi, ona

açıklama borcu yoktu. Mesafeyi koruyabilmek adına, savunmaya geçmek otomatik bir tepki haline gelmişti. Özellikle de Ian...

"Aksi şeytan," dedi sabırsızca. "Neden seninle konuşmak bu kadar zor?"

Zaten bilmiyor muydu? Cecilia'nın ekleyeceği ne vardı ki?

"Dediğim gibi, önceki gece için üzgünüm. Bir daha asla tekrarlanmayacak." Hızla arkasını döndü.

"Gitmeye ne kadar var?" diye seslendi arkasından, henüz gitmesini istemiyordu.

Dönüp yüzüne baktı, başıyla evet dedi.

"Bu tayin hakkında bir şeyler bilmek isterdim."

Ian kızının mezarına baktı. "Ben istedim. Eğer Allison doğduğunda tayinim onaylanmış olsaydı, hava köprüsüyle eve gönderilebilirdim. Yanında olabilirdim... şu an belirsiz bir konu olsa da, bir daha öyle bir riske girmek istemedim."

Cecilia böyle bir atamanın yapılabileceğini bile bilmiyordu.

"Altı ay denizde olacağım," diye açıkladı.

Kulağa bir ömürden daha uzunmuş gibi geliyordu. Düşüncesi yüzüne yansımış olmalıydı.

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Cecilia.

"Sanırım boşanma konusunda üzülüyorsun."

Hep böyle yapıyordu, kararları kimin aldığını vurgulamak zorundaydı. "Gecikme önemli değil," dedi. "Sonuçta

avukata verecek param yok."

"Konuyu Uyuşmazlık Analiz ve Çözüm Merkezi'ne götürmek istediğini sanıyordum."

"Öyleydi ama sen denizdeyken zaman kaybından başka bir şey olmaz, değil mi?" Tarafsız üçüncü bir grupla görüşebilirdi, ama Ian yokken bir çözüme ulaşmak mümkün değildi.

"O halde yasal olarak hâlâ evliyiz, değil mi?"

Cecilia ifade biçiminden, geçen haftaki boşanmış gibi davranma önerisinden pişmanlık duyduğunu hissetti.

"Evet," dedi. "Birileriyle flört edeceğime dair bir endişen olmasın."

Ian kaşlarını çattı.

Belki de Cecilia onu yanlış anlamıştı. "Söylemeye çalıştığın buydu, değil mi?" Bardaki davranışını hatırlatmadan edemedi.

Ian boş bir ifadeyle baktı. "Hayır, ama yine de bunu duyduğuma sevindim. Durum ne olursa olsun, hiçbir erkek karısının başka biriyle olduğunu düşünmek istemez."

Şaşırma sırası Cecilia'daydı. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun? Evli kalmamızı mı istiyorsun? Yoksa sadece yasal olarak hâlâ sana bağımlı olduğumu mu hatırlatmaya çalışıyorsun?"

"Sadece yasal ve finansal anlamda - hâlâ beraber olduğumuzu aklında tutmanı istiyorum, bütün bu karışıklığı çözünceye kadar, tamam mı?"

Cecilia başını eğip kollarını birleştirdi. Söyleyecekle-

rinden hoşlanmayacağını hissediyordu.

"En son gittiğimde..." Sustu, Allison'ın mezarına baktı. "Kredi kartlarını patlatmıştın. Hâlâ evli olduğumuza göre faturalardan ben sorumluyum, o yüzden biraz tedbirli olursan çok sevinirim."

Yüzüne bir yumruk atsa daha az acıtırdı.

"Yani sen denizdeyken paranı harcamamdan mı endişe ediyorsun?" Böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. "O kartlardan harcadığım her kuruş, ama her kuruş Allison'ın cenazesine gitti." Cecilia titremeye başladı; önce öfkeyle, sonra hiddetle. Bu ne cüretti? Buna nasıl cüret edebilirdi? Eğer bu evliliği neden sürdüremeyeceği konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacı varsa, bu yeterliydi.

"Öyle demek istemedim," dedi Ian.

"Bir daha asla olmayacak," dedi Cecilia, kasten onun sözlerini tekrarlayarak.

Ian başını salladı. "Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Özür dilerim."

Cecilia onu umursamadı. Sessizliği yeterli bir cevap olmalıydı.

"Hep böyle yapıyorsun," dedi bıkkın bir sesle. "Seninle konuşmaya çalışıyorum, bir şeyleri netleştirmeye çalışıyorum, sen ise adeta burada yokmuşum gibi gıkını bile çıkarmıyorsun."

Cecilia hâlâ kolları kıvrık, başı önde duruyordu. "Harcadığım her kuruş kızımızı gömebilmek içindi," diye tekrarladı donuk bir sesle. "Ve üç yüz dolarlık telefon faturası...

seni üzdüğünü biliyorum, ama..."

Birden sinirleri boşaldı, sesini ve duygularını kontrol edemez hale geldi.

"O benim içindi!" diye haykırdı, öfke ve acı içinde sözcükler doğrudan Ian'ı hedef alıyordu. "Aynı günü *iki* cenaze töreni yerine tek törenle atlatabilmek için. Bu kadar zayıf olduğum için üzgünüm Ian, ama ben senin gibi değilim. Anneme ihtiyacım vardı... konuşacak birilerine ihtiyacım vardı. Babam üstesinden gelemedi ve sen burada değildin. Annem..." Gözyaşlarını görmesini istemiyordu, arkasını döndü ve öfkeyle çantasını karıştırmaya başladı.

"Cecilia?"

Sonunda aradığını buldu ve plastik kılıfı yırtarcasına açtı. "İşte," dedi boğulurcasına, içinden kredi kartını çıkarıp Ian'a doğru fırlattı. "Al senin olsun! Ben istemiyorum..."

Ian kartı almadan önce tereddüt etti. "Acil durumlarda ihtiyacım olabilir."

Sanki kızının ölümü acil durum değildi.

Öfkeyle başını salladı. Bundan böyle, üstünde onun adı olan bir kredi kartını kullanmaktansa cehennemde yanmayı tercih ederdi. Kendi adına bir kart çıkaracaktı. Kızlık soyadıyla.

Ian karta baktı, kabartmalı *Cecilia Randall* yazısının üstünde başparmağını gezdirdi.

"Buraya kredi kartını almaya gelmedim."

"Fark etmez, artık senin," dedi küstahça ve yüzüne bakmadan.

Ian bir şey söylemedi. Uzun bir süre geçti. "Üzgünüm, Cecilia," diye fısıldadı sonunda.

"Bu defa ne için?"

Bir sessizlik daha. "Altı ay yokum," diye geveledi. "Keşke gitmeden boşanma işini halledebilmiş olsaydık, ama..."

Bunu zaten defalarca konuşmuşlardı.

"Buradan, aramızda kötü duygular olmadan ayrılmak istiyorum. Artık benimle evli kalmak istemediğini biliyorum, ama şu an için bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Sadede gelir misin?" dedi alaycı olmaya özen göstererek.

"Lanet olsun, Cecilia, birazcık kulak veremez misin? İstediğin bu mu? Böyle mi bitmesini istiyordun? Kendi adıma hayır diyorum. Seni buraya kadar izledim çünkü düşündüm ki... umuyordum ki, bu işi dostane bir şekilde sona erdirebiliriz."

"Dostane boşanma olmaz."

"Haklısın. Peki bu durumdan zevk alıyor musun?"

Almıyordu. Onun neden buraya geldiğini biliyordu. Ian birkaç gün içinde denize açılacaktı ve midesinde onunla ilgili koca bir yumruyla ayrılmak istemiyordu.

"Hoşça kal, Ian," dedi yumuşak bir sesle. "İyi bir sefer dilerim."

Ian samimiyetinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Cecilia başıyla onayladı. "Kavga etmek istemiyorum, hiç istemedim. Temiz bir vicdanla gidebilirsin. Döndüğünde yasal işlemleri hallederiz."

"Teşekkür ederim." Rahatlamıştı. Dönüp giderken bakışları yumuşamıştı. Cecilia onun sislerin arasında kaybolusunu, siluetinin yok oluşunu izledi.

Gözlerini kapadı. Allison yaşasaydı ayrılıkları nasıl olurdu diye düşündü. Rıhtımda, diğer denizci eşleriyle birlikte olurdu. Ian ona bir veda öpücüğü verirdi, sonra Allison'ı öperdi ve son bir öpücük daha. Uçak gemisine doğru koşarken, Cecilia kucağındaki Allison'ın elini havaya kaldırarak babasına el sallatırdı. Oysa şimdi, kızlarının mezarı başında vedalaşmışlardı.

Justine tüm hafta sonu boyunca annesinden uzak durmaya çalışmıştı ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Bir araya geldikleri anda hemen Warren'ı eleştirmeye başlıyordu. Bunu açıkça yapmıyordu ama çaktırmadan laf sokuşturuyordu. Örneğin, eski karılarından biriyle ilgili duyduğu dedikoduyu anlatıyordu. Ya da şirketinin inşa ettiği evlerde çıkan sorunlardan bahsediyordu.

Justine'e göre, Warren'la çıkıyor olması annesini ilgilendirmezdi. Tamam, birkaç yaş büyük olabilirdi. Şöhretinin pek iyi olmadığını da kabul ediyordu. Ancak Warren konusunda annesinin ve daha pek çok kimsenin anlamadığı ve an-

layamayacağı şeyler vardı. Warren ona güveniyor ve bu güven Justine için çok şey ifade ediyordu.

Justine'in annesinden uzak durma sebeplerinden diğeri ise erkek kardeşi James'di. Bir yıl kadar önce, hiç haber vermeden Donanma'ya katılmıştı ve sonuç olarak ilk kez evinden ayrı kalmıştı. Çocuk doğal olarak ailesini özlüyor, annelerininse içi içini yiyordu. Şimdi ise küçük kardeşi hayatını değiştirecek yeni bir karar daha almış ve bunu aileye açıklama işini Justine'e bırakmıştı.

"Ona sen söyle," diye yalvarmıştı ve kardeşine olan sevgisi yüzünden Justine budala gibi kabul etmişti.

Yüzleşme artık kaçınılmazdı. Pazartesi sabahı büyükannesi Charlotte'u arayıp haberi onun vermesini isteyecekti. Hatta ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi ama çalmaya başlarken vazgeçti, bir korkak gibi davranıyordu.

Bütün öğleden sonra dikkatini kredi başvurularına ve personel toplantılarına vermeye çalıştı. First National Bank'ın Cedar Cove şubesi müdürüydü ve pek çok sorumluluğu vardı. Justine içini çekti; annesine haberi bizzat vermesi ve bunu bir an önce yapması gerekiyordu.

İşten çıkınca dosdoğru Deniz Feneri Yolu, 16 numaradaki evin yolunu tuttu. On yıl önce üniversite için ayrılana kadar bu evde yaşamıştı, sonraki yıllarda ise kısa süreli ziyaretlerde bulunmuştu. Başka hiçbir evde hissetmediği *yuva* duygusunu burada hissediyordu. Yoldaki virajı dönüp eve ulaştığı her an, paha biçilmezdi.

Evin önüne park etti. Yoldan yaklaşırken annesi bakıyor olmalıydı çünkü Justine veranda merdivenlerini çıkarken kapıyı açmıştı bile.

"Tatlım," diyen Olivia sarılmak için kollarını açtı. "Bu ne güzel sürpriz."

Justine zoraki gülümsedi.

"Tam zamanında geldin. Akşam yemeği hazır."

Justine annesinin onu beslemeye neden bu kadar meraklı olduğunu anlamıyordu. Tıpkı büyükannesi gibiydi. *Anaç bir besleme güdüsü olmalı*, diye düşündü. Artık beslenmeye ihtiyacı olmadığı için değil, sadece *o tür* bir besleme istemediği için. "Harika," dedi isteksizce. Midesine zaten yeterince yumru oturmuştu.

Olivia ona dikkatlice baktı. "Aklından geçen bir şeyler mi var?"

Radar. Justine annesinde radar olduğuna yemin ederdi.

"Neden çay demlemiyorsun?" diye öneride bulundu.

Annesi donakaldı. "Hamilesin, değil mi? Tanrım, bana Warren'la evleneceğini söyleme!"

"Anne, sadece çay istedim ve hayır, hamile değilim."

"Şükürler olsun, Tanrım." Rahatladığını bundan daha çok belli edemezdi. Tepkisinin ne kadar aşağılayıcı olduğunun farkında mıydı acaba?

Olivia mutfağa yöneldi, Justine onu izledi.

"Tatlım, çok kaba davrandım. Lütfen bağışla," dedi annesi, çaydanlığı ocağın üstüne koyarken. İçini çekti. "Warren

hakkındaki duygularını biliyorsun."

Justine'in hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

"Ancak gördüğüm kadarıyla beraberliğinizden memnunsun ve önemli olan tek şey bu."

Justine annesinin yarım ağızla dilediği özüre tepki vermedi. Ne söylemeye çalışıyordu? Evet, Warren'dan hoşlanıyordu ama hatalarını görmeyecek kadar kör değildi. Onun en cazip bulduğu yanı yaşıydı. Justine olgun erkeklerden hoşlanıyordu. Oturaklı, kendine güvenen ve en önemlisi, korumacı. Justine'in çocuk sahibi olmak gibi bir niyeti yoktu, sadece olgun bir beraberlik istiyordu. Kendi akranı olan erkeklerin çoğunu çocuksu ve sorumsuz buluyordu.

Olivia çay fincanlarını doldurarak yemek masasına götürdü. "Geçen hafta James'den haber aldım."

Annesi ona boş gözlerle baktı. "James'in konuyla ne ilgisi var?"

"Sesi iyi geliyordu."

"İyi mi?"

"Mutlu," diyerek ayrıntıya girdi.

"Yeni bir kız arkadaşı mı var?"

Annesinin hâlâ bağlantı kuramadığına inanamıyordu. "Pek... sayılmaz."

"Hâlâ önceki kızla mı çıkıyor? Selina? Şu an soyadını hatırlayamıyorum."

"Solis."

"Hımm. James ne zaman ondan söz etse, mutlaka bir

konuda kavga ediyorlardır."

"Şu ara gayet iyi geçindiklerine eminim," dedi Justine, gülmemek için kendini zor tutarak. Annesi tam bir mankafa gibi davranıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Gerçekten mi, anne?" diye ısrar etti Justine.

"Elbette." Olivia duraksadı. "Bana James ve Selina'nın nişanlandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, sana evlendiklerini söylemeye çalışıyorum."

"*Evlenmek mi*?" Olivia sandalyesinden fırladı, sonra aynı hızla geri oturdu. "*Evlenmek mi?* Bana haber bile vermeden mi? İş bitene kadar tek söz etmeden mi?"

"James göstereceğin tepkiden korkuyordu."

"Asıl şimdi söyleyeceklerimden korkmalı," diye mırıldandı sert bir ifadeyle. "Neden böyle bir şey *yaptı* ki? Ya Selina'nın ailesi? Onlar da şok oldular mı?"

"Pek sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Selina'nın babası, rahip tarafından evlendirilmeleri konusunda ısrar etmiş."

"James Katolik değil ki."

"Değiştiriyor." Justine, annesinin gözlerindeki şaşkınlıktan haberi henüz sindiremediğini görüyordu. Protestan yetiştirdiği oğlu, bir gecede Katolik olmaya karar vermişti.

"Onu çok sevmiş olmalı," dedi Olivia düşünceli bir biçimde.

"Bundan eminim."

"Bir başka deyişle, oğlum ve hiç tanışmadığım şu genç bayan, ailemizden hiç kimseye söylemeden Katolik bir törenle evlendiler mi?"

"Evet," diye onayladı Justine.

"Neden?"

Justine bir an soluğunu tuttu. "James, senin ve babamın orada olmasını istiyordu ama karşı çıkacağından korkuyordu."

"Tanrı aşkına, neden? Selina İspanyol olduğu için mi? James bizi daha iyi tanımış olmalıydı."

Justine omuz silkti. Kardeşinin yaptığını onaylamıyordu ama dert etmek için artık çok geçti.

"Onunla ne zaman tanışacağım?"

"Anne, dahası var."

Olivia fincanını tabağa koydu.

"Selina hamile, değil mi?"

Çok şükür anne. Ne kadar uzun sürdü. "Selina'yla konuştum," dedi Justine neşeyle. "Sesi çok hoş geliyor. James onun için çıldırıyor ve eminim Selina onun için çok iyi bir eş olacak."

Annesi o kadar emin görünmüyordu. "Ne kadar var?"

En zor kısmı buydu. "Dört ay sonra doğuracak."

"Dört ay sonra," diye tekrarladı. "Dört ay sonra büyükanne mi olacağım?"

"Öyle görünüyor."

Annesi bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra gözleri bu-

gulandı. Justine onun ağlamamak için çaba gösterdiğinin farkındaydı.

"Anne, büyükanne olmak senin için çok mu zor?"

Olivia başını salladı ve gözlerini peçeteyle kuruladı. "Yo, hayır... sadece oğlumun bunu bizzat söyleyecek cesareti olmasını dilerdim."

Justine ona sarıldı. "Senden haber bekliyor. Senin için aramamı ister misin?"

"Evet, lütfen."

Beş

Cecilia saat dörtte, mesaiye başlamasından bir saat önce işyerindeydi. The Captain's Galley'in barı dolmaya başlamıştı bile. Bar taburelerinden birine oturdu, babasıyla konuşabilmeyi umuyordu.

"Ne haber, ufaklık?" diye sordu Bobby Merrick tezgâhın öbür ucundan. "Sana içecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim?"

Cecilia, babasının ona müşteri gibi davranmasından hiç hoşlanmıyordu. "Tamam, bir fincan kahveye ne dersin?"

"Daha sert bir şey istemediğinden emin misin?"

"Eminim." Bazı konularda babası hiç büyümemişti. Hâlâ genç bir adam gibi giyiniyor ve öyle davranıyordu. Ak düşmüş saçları omuzlarına kadar iniyordu ve gardırobu, kot pantolonları ve baskılı tişörtlerle doluydu. Cecilia bu durumdan rahatsız değildi, ama bir babaya ihtiyaç duyduğu ve öyle olmasını istediği anlar vardı. O gün de onlardan biriydi.

Babası ona bayatlamış bir sade kahve getirdi, sonra bir

başkasıyla ilgilendi, ardından tekrar ona döndü. "Son zamanlarda annenden haber aldın mı?"

Boşanmalarının ardından Bobby –Cecilia'nın onu böyle çağırmasında ısrarlıydı– New Hampshire'ı terk etmiş ve önce New Mexico'ya, sonra Arizona'ya ve sonunda kuzeye, Washington eyaletine taşınmıştı.

"Hafta sonu telefon etti."

"İyi mi?" Bildiği kadarıyla, geçen mayıs ayında annesi Cecilia'nın düğünü için gelene kadar, ebeveynleri yıllarca ne görüşmüş, ne de konuşmuştu. Şimdi birdenbire Bobby onun nasıl olduğunu soruyordu.

"Annem iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi tezgâha yaslanarak. "Felaket bir kadın."

Eğer öyleyse, Cecilia babasının neden ikisini birden terk ettiğini merak etti, ama tatsızlık çıkarmak istemiyordu. Onu anlayabiliyordu. Anlaşmazlığa tahammülü yoktu. İnsanların birbirini sevmesi ve geçinmesi gerektiğini düşünüyordu. Bunu Cecilia'ya da defalarca söylemişti. Biri onun keyfini kaçırırsa işi gücü bırakıyor, hatta çevresinde tartışan insanlar olmasını bile istemiyordu. Başa çıkamayacağı bir durum varsa oradan uzaklaşıveriyordu.

Annesini soruyordu, oysa yıllardır onu aramamış, bir telefon açmamış ya da bir mektup yazmamıştı. Bunun anlamı açıktı. Onun yaşadığı güçlükleri ve hayal kırıklılarını –özellikle sebep kendisiyse– duymak istemiyordu. Çok ihtiyacı olduğu halde Cecilia'ya da gereken desteği verememişti;

içinden gelmiyordu. Bu sonuca varmak Cecilia'nın hayli zamanını almıştı. Ona öfkelenebilirdi, hatta belki öyle yapması gerekiyordu, ama bir işe yaramazdı ki. Bobby neyse oydu; ya onu olduğu gibi kabullenecek ya da babasız kalmayı göze alacaktı çünkü bu rolü üstlenmekte asla başarılı olamamıştı.

"Bugün öğleden sonra Olympic College'a gittim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Matematik ve İngilizce derslerine kayıt yaptırdım." Dersler temel eğitim seviyesindeydi, ama bir yerden başlaması gerekiyordu. Uzun zamandan beri ilk kez, geçmişe kafa patlatmaktansa geleceğe bakıyordu.

"Matematik mi?"

"Rakamlarla aram hep iyiydi." Matematiği severdi, lisede en iyi derslerinden biriydi. Matematiğin sunduğu düzen duygusu onu cezbediyordu. Her şey yerli yerine oturuyor ve her sorunun bir çözümüne ulaşılabiliyordu. Belki de onu en çok çeken buydu.

"Matematik öğrenip ne yapacaksın?"

Henüz bilmiyordu ama bu, kariyer yapacağı bir sınıf değil, yalnızca takviye kursuydu. "*X* sorununu nasıl çözeceğimi bilmek, benim için önemli," dedi dalga geçerek. "Böylece evrenin sırlarına ulaşabilirim. Tıpkı Einstein gibi. Her şeyin başlangıcı *x*."

Bobby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Sadece espri yaptığı halde Bobby bunu ciddiye almıştı. "Elbette. Yani, bir bakıma." Lise döneminde yanında olsa bile Bobby'nin matematik derslerinde yardımcı olamayacağı

açıktı. "Bu dersleri almam konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu babasına. Biraz yüreklendirilmeye ihtiyacı vardı.

Bobby ona boş gözlerle baktı. "Hey, çok havalı."

Havalı?

Cecilia yine aynı şeyi yapmıştı. Bir kez daha hayal kırıklığına davetiye çıkarmıştı. Bobby'nin vereceği cevabın olabilecek en uygunsuz cevap olacağını bilmesi gerekiyordu.

Bobby bir müşteriyle ilgileniyordu. Cecilia taburesinden aşağı kaydı. Restorandaki işine başlamaya hazırdı.

"Sonra konuşuruz," diye seslendi Bobby arkasından.

Cecilia başıyla onayladı. Babasıyla yaptığı en derin konuşmalar ancak bu kadardı. Adam algılayamıyordu, yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey bu durumu değiştirmeyecekti.

Kısa sürede restoran dolmaya başladı. Müşterilere masalarına kadar eşlik etmek, telefonlara cevap vermek ve kasayla ilgilenmek onu oldukça meşgul ediyordu. Böyle olması daha iyiydi. Ne zaman boşta kalsa, düşünceleri Ian'a kayıyordu. *John F. Reynolds* limandan iki gün erken ayrılmıştı. Haberi akşam bülteninde duymuş, uçak gemisinin körfezin korunan sularından süzülüp çıkışını izlemişti.

Cecilia televizyonu dikkatle takip etmişti. İstese de önünden uzaklaşamadı. Ian gitmişti. Altı ay boyunca görevdeydi. Ona yazıp yazmayacağını merak ediyordu. Kendi de kütüphaneye gidip e-posta gönderebilirdi ama bunun uygun olacağından emin değildi. Yine de bunu yapmayı çok istiyordu.

Kahretsin, her şey çok karmaşıktı! Ne hissettiğini anla-

yamıyordu, onunkileri zaten anlamıyordu. Tüm bu çelişik duygular: öfke, pişmanlık, özlem... Neyse, boşanma konusunu düşünmek ve nasıl hareket edeceğine karar vermek için önünde altı ay vardı. Ian'ın da düşünecek vakti olacaktı. Gitmesinin iki taraf için de iyi olduğunu telkin etti kendine. Yine de yaklaşık yarım senenin onu görmeden ve konuşmadan geçecek olması hiç hoşuna gitmiyordu.

Haberin yayınlanmasının ardından, mezarlıkta karşılaştıklarında ne söylemesi gerektiğini düşünmüştü. Ian'ın kredi kartı konusunu açtığında onu üzmek istemediğini anladığında, o kadar çabuk hiddete kapıldığı için üzüldü. Ian sadece hödüklük etmişti. Cecilia, onun da duygularını ifade etmekte en az onun kadar zorlandığını sonradan fark etmişti. Keşke ayrılmadan önce ona sarılsaydı. Onun kollarında olmak iyi hissetmesini sağlayacaktı.

Babası onu aramaya geldiğinde Cecilia geceyi bitirmek üzereydi.

"Ian'la ilgili haberi duydun mu?" diye sordu.

"Ne haberi?"

"Geri dönmüş olabilir."

"Ian mı?"

"*John F. Reynolds*'da olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kafası karışan Cecilia kaşlarını çattı. "Geminin Bremerton'a geri döndüğünü mü söylüyorsun?"

"Öyle gibi. İki denizci konuşurken duydum, navigasyon cihazında bir sorun varmış."

Cecilia sevinecek bir durum olmadığını, ayrıca dedikо-

dulara kulak vermemesi gerektiğini biliyordu. Daha önce de buna benzer dedikodular duymuş ama hiçbiri doğru çıkmamıştı.

"İstersen kendin sor," dedi Bobby omuzlarını silkerek.

"Sanırım öyle yapacağım." Sigara dumanından göz gözü görmeyen bara girdi. İki denizci barda oturmuş, biralarını yudumluyordu.

Cecilia onlara doğru yürüdü. İkisi de gülümseyerek ona baktı.

"Bobby bana *John F. Reynolds*'la ilgili bazı şeyler bildiğinizi söyledi," dedi.

Daha yapılı olanı başıyla onayladı. "Bize katılmaz mısın?"

"Hayır, teşekkürler. Eve gideceğim. Ne bildiğinizi bana da söyler misiniz?"

İkisi hayal kırıklığı içinde bakıştılar. "*John F. Reynolds*'ta görevli bir arkadaşım var," dedi ilk konuşan. "Bugün, bazı teknik sorunlar yaşadıklarını yazan bir e-posta göndermiş."

"O halde geri mi dönüyorlar?" Sesinde umut vardı.

"Belki. Arkadaşım öyle düşünüyor, ama..."

"Ne kadar bir süre için?"

"Limana döneceklerinden emin değil. Bir ya da iki günden önce belli olmaz. Neden soruyorsun?"

"Kocam o gemide," dedi çabucak.

Her iki adam da alyansının hâlâ durduğu sol elinin yüzükparmağına baktı.

"Muhtemelen yakında ondan haber alırsın," dedi denizci.

"Yine de fazla umutlanma," dedi diğeri.

Cecilia adamın haklı olduğunu bildiği halde umutlanmaktan kendini alamadı. Ian belki de geri dönüyordu ama ne kadar bir süre için olduğunu ancak Tanrı ve Donanma bilebilirdi.

Olivia, Jack Griffin'le akşam yemeği için buluşmaya çıkmadan önce makyajını tazelerken telefon çaldı. Saatine baktı, Jack'in onu almasına hâlâ on beş dakika vardı.

"Alo," dedi neşeyle, arayanın annesi olduğunu düşünerek. Charlotte bütünüyle Jack'in büyüsüne kapılmış durumdaydı ve öncekı cuma karşılaştıklarından beri ona övgüler yağdırıyordu.

"Ben Stan."

Eski kocası hiçbir zaman lafı dolandırmazdı. Doğrudan konuya girdi. "James'den haberin var mı?"

Olivia kızından haberi aldığı gün öğleden sonra James ve karısıyla konuşmuştu. Tebrikler ve Selina'yla karşılıklı döktükleri gözyaşları arasında, duygu yüklü bir sohbet olmuştu. Zihnini toparladıktan sonra bir kez daha aramış ve ilk arayışında sormayı unuttuğu soruları sormuştu. "Geçen hafta iki kez onunla konuştum," diye cevap verdi.

"O halde biliyorsun."

"Evlendiğini ve yakında baba olacağını mı? Evet."

"James'in Katolik olmaya karar vermesi de neyin nesi?"

"Bunu kendisine sormalısın." Bir an sustu. Oğullarıyla

ilgili haberde neden bu konuya takıldığını merak etti. "Bu duruma üzülmüyorsun herhalde, değil mi?" Eğer öyleyse Olivia çok şaşıracaktı. Stan dinine çok bağlı biri değildi; Olivia ibadetini yerine getirdiğinde ya da çocukları kiliseye götürdüğünde itiraz etmezdi, ama Stan'e göre pazar sabahları golf oynamak içindi.

"Umurumda değil," dedi. "Sadece şaşırdım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Olivia. "Sesi çok mutlu geliyordu. Onunla ne zaman konuştun?"

Stan duraksadı. "Birkaç dakika önce. Acelesi var gibiydi, o yüzden hikâyenin ayrıntısını senden öğrenirim diye düşündüm."

Belli ki eski kocası Olivia'nın kendisinden daha çok şey bildiğini düşünüyordu. "Ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Oğlumuz evlenmiş ve ikimiz yakında torun sahibi olacağız."

Stan kıkırdadı, sesi biraz kırgın geliyordu. "Bunun olacağından artık şüphe etmeye başlamıştım."

Olivia gerginliğini atarak gülümsedi. İşler onun tercih ettiği gibi ilerlememiş ama bir torun düşüncesi onu kesinlikle mutlu etmişti.

"Benim endişem, o bebeği fena halde şımartacak olman."

"Kesinlikle öyle yapmayı planlıyorum," dedi Olivia. Oysa aralarında müsamahakâr olan Stan'di ve bunu ikisi de biliyordu.

"Keşke James ayrıntılar konusunda biraz daha açık sözlü olsaydı," diye söylendi.

Olivia da aynı fikirdeydi. "Bebek doğunca yanlarına gidip Selina ve ailesiyle tanışmayı, sonra da onları davet etmeyi düşünüyorum," dedi.

"İyi fikir. Düğün hediyesi olarak beş yüz dolarlık bir çek yazdım."

Stan her zaman çok bonkör olmuştu ve Olivia bunu ifade etti. "Ben çiçek gönderdim," dedi kederle. "Ziyaretlerine gittiğimde gerçek bir düğün hediyesi götürmeyi düşünüyorum."

"Evlenen ilk çocuğumuz ve bir bebeği olacak. En azından bu kadarını yapmam gerek," dedi Stan. Kapı çaldı ve Olivia on beş dakikadır konuştuklarını fark edince şaşırdı. "Yemeğe çıkmak için erkek arkadaşım geldi," dedi.

"Bir erkek arkadaşın mı var?" Sesinde kıskançlık yoktu, sadece merak vardı.

Olivia hafifçe güldü. "O kadar şaşırma."

"Şaşırmadım. Kim bu şanslı erkek?"

"Jack Griffin. Kasabaya yeni taşındı."

"O halde onu bekletme."

"Hoşça kal, Stan. Seninle konuşmak güzeldi."

"Seninle de, Olivia. Dinle..."

"Evet?" dedi telefonu kapamak için can atarak.

"İyi vakit geçir. Doğru dürüst bir adamı hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ahizeyi yerine koydu. Beklenmedik bir pişmanlık duygusuyla ezilerek telefona baktı. Bir zamanlar iyi bir evlilikleri vardı. Boşanalı yıllar olmuştu ama Stan'i sevmekten asla vazgeçmemişti. Sorunları

vardı -her evlilikte olduğu gibi- ama aralarındaki bağın her türlü krizi atlatacak kadar güçlü olduğuna inanıyordu. Ne yazık ki yanılmıştı. Yine de aralarında her zaman bir bağ olduğunu hissediyordu; bir geçmişleri ve çocukları vardı, bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Aceleyle kapıya doğru ilerledi. Jack her zamanki haliyle oradaydı. Üstünde yağmurluğu, siyah kumaş pantolonu ve üstten iki düğmesi açık mavi tişörtü vardı. Olivia başka kıyafeti olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Vay canına," dedi Jack baştan aşağı onu süzerek. "Muhteşem görünüyorsun."

Olivia resmi bir buluşma olduğunu düşünerek bir sürü sıkıntıya girmişti. Lacivert, yünlü elbisesi yeniydi, düz inen eteği baldırının ortasına kadar geliyordu, vücudunu saran üst kısmında ise bir dizi altın renkli, dekoratif düğme vardı. Kasten koyu renk çorap ve topuklu ayakkabı giymişti, böylece kıyafeti, babasının elli yıl önce Japonya'dan getirdiği incilerle tezatlık oluşturuyordu.

"Çok mu kokona olmuşum?" diye açıkça sordu. Nerede yiyeceklerini önceden konuşmamışlardı.

"Hayır," dedi. "Ben uygunsuz giyinmişim."

"Saçmalama. Yemek için nereye gidiyoruz?" Çok daha önce sormalıydı.

Mahcup görünen Jack cevap verdi: "Taco Shack düşünmüştüm."

Kasaba dışında, otobanın üstündeki restoran, self-servis hizmet veren sıradan bir yol kenarı lokantasıydı, ama o böl-

gede en iyi yemek yapan yerlerden biriydi; aynı zamanda servis hızlıydı ve ucuzdu. Günlük hazırlanan salsa, tüm ülkede ünlenmişti.

"Üstümü değiştireceğim," dedi Olivia ve Jack'in itiraz etmesine fırsat vermeden odadan çıktı. Ateşli bir buluşma için bu kadarı fazlaydı. Şarap ve mum ışığı eşliğinde bir akşam umarken, Jack taco ve margarita teklif etmişti. Neyse ki Olivia esnek biriydi.

Geri döndüğünde Olivia'nın üstünde mavi-yeşil yünlü bir pantolon ve yeşil boğazlı kazak vardı. "Böylesi daha iyi," dedi, Jack'i rahatlatmayı umarak.

"Sakıncası yok, değil mi?"

"Taco Shack'ı severim," diye güvence verdi, üstelik doğruydu. Fransız usulü akşam yemeği beklemek hataydı. Jack, taco tarzı bir adamdı.

Oldukça rahatlamış görünen Jack, arabasına doğru ona öncülük etti. Olivia ön koltuğun temizlenmesi için özel bir çaba gösterildiğine bahse girerdi. Eline geçeni arkaya atmış, koltuğun üstü tomar yapılmış fast-food paketleri, eski gazeteler, kitaplar ve Olivia'nın pek seçemediği ıvır zıvırla dolmuştu.

Jack'in bu konuda ilgisiz olduğu belliydi. Olivia doğuştan düzenli ve titizdi. Ford Taurus'una bir göz atmak, Jack Griffin'in Olivia'nın tam zıddı olduğunu söylemek için yeterliydi zaten.

Olivia emniyet kemerini takana kadar epey zorlandı. Jack'in pek sık yol arkadaşı olmadığı açıktı.

"Shack'ın tavada kızarmış *jalapeno* biberlerinden yedin mi hiç?" diye sordu, kasaba dışına doğru yol alırken.

"Kızarmış jalapeno mu?" diye sordu Olivia. Kulağa Meksika değil de Çin mutfağı gibi geliyordu.

"Evet. Etrafındaki zar kabarana kadar kızartılıyor. Sonra üstüne limon sıkıp baharat serpiyor ve bol suyla servis yapıyorlar."

"Bütün bütün jalapeno mu yiyorsun?"

"Sen yemiyor musun?"

Olivia zaman zaman bir parça baharattan hoşlanırdı, ama ıstırap çekmeyi yemeğin bir parçası olarak görmüyordu. "Yiyecek, can yakmak için değildir."

Jack güldü. "Mizah duygun gelişmiş. Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Olivia da ondan hoşlanıyordu.

Taco Shack'ın otoparkında boş bir yere aracını çekip Olivia'nın kapısını açmak için acele etti. Hızla çarparak kapadığında, Olivia kapının çökük olduğunu ve düzgün kapanmadığını fark etti.

Tam bir beyefendi gibi kapıyı tutarak Olivia'nın lokantaya girmesini bekledi. Tezgâha ilerleyip sıraya girdiler, mekân oldukça popülerdi. Olivia tavandan aşağı sarkan elle yazılmış mönüyü inceledi. Cheese enchilada, bean burrito ve buzlu çaydan oluşan karışık bir tabak siparişi verdi. Jack daha önce hiç duymadığı bir yemek ve yanında kızarmış jalapeno istedi. Demek ki onu öpmeyi düşünmüyordu; bu bir hayal kırıklığıydı.

Olivia başka bir çiftin henüz kalktığı, pencere kenarında bir yer buldu. Kırmızı boyalı piknik masasının oturulacak yerine tırmanırken, kıyafetini değiştirdiği için şükretti. Uzun süredir buraya gelmemiş ve ne kadar rustik bir yer olduğunu unutmuştu. Camlardaki süslemeler Noel ışıklarını andırıyordu ama yakından bakınca Olivia bunların parlak, plastik biberler olduğunu fark etti. Bu eğlenceli bir ayrıntıydı. Jack masaya peçete, plastik çatallar ve bir koca kâse taze salsa getirdi. Siparişleri hazır olduğunda iki tepsiyi birden getirip içecekleri almak üzere geri döndü. Yemek nefis kokuyordu. Olivia gözlerini kapatıp Jack'in biberlerinin ve salsa, kişniş karışımının kokusunu içine çekti.

Çeşitli konulardan rahat bir sohbete giriştiler: Kasabadaki entrikalar, gazete, ikisinin de izlediği tiyatro oyunu gibi. Olivia onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Tarzlarının uyuştuğunu söyleyemezdi, ama artık kendisinin bir tarzı olmadığına inanmaya başlamıştı. Stan mühendisti ve tıpkı kendi gibi son derece düzenli biriydi.

"Oğlumun geçenlerde evlendiğini söylemiş miydim?" dedi birden.

"Hayır," diye sırıttı Jack. "Bu harika!"

"Beni büyükanne yapmak üzere."

Jack son derece sempatik bir gülümsemeyle ona baktı. "Gördüğüm en güzel büyükannesin."

Tüm benliğiyle ona teşekkür etti. "Hem evlilik, hem de hamilelik sürpriz oldu, ama kafama takmıyorum." Aslında birazcık takıyordu. "James'in sesi çok mutlu geliyordu, eşiy-

le henüz tanışmadım ama iyi birine benziyor." Olivia'nın korkuları vardı ama oğlunu ve kararlarını sorgulamak istemiyordu. Bu onun hayatıydı, kendi hayatı değil.

"Sen geldiğinde telefonda Stan'le bir torun sahibi olmanın neye benzeyeceğini konuşuyorduk. Kapıyı açmam o yüzden biraz uzun sürdü."

"Eski kocanla aranız iyi olmalı."

"Keşke evliyken bu kadar iyi geçinebilseydik," diye dalga geçti. "Verdiğim tüm eğitimden ikinci karısı istifade ediyor."

"Stan evlendi mi?"

Olivia başıyla onayladı.

Jack bir süre tabağına baktı. "Gördüğü kanser tedavisi yüzünden Eric hiç baba olamayacak."

Bu durumda Jack asla torun sahibi olamayacaktı. "Çok üzüldüm," dedi Olivia.

"Önemli değil." Konuyu değiştirmek ister gibiydi. "Stan'le sık konuşuyor musunuz?" diye sordu.

"Sadece çocuklarla ilgili bir konu olduğunda," diye karşılık verdi. "Artık ikisi de yetişkin, o yüzden telefon görüşmelerine ve daha fazlasına gerek kalmıyor. James'in bebeği doğduktan sonra biraz daha sık görüşme ihtimali olabilir. Senin eski eşinle aran nasıl?"

Jack elindeki peçeteyi ikiye ayırdı, sonra ne yaptığını fark ederek dehşet içinde bakakaldı. "Vicki'yle yıllardır konuşmuyorum. Ne yazık ki bizimki tatsız bir ayrılıktı."

"Üzgünüm," dedi bir kez daha, eski karısından söz et-

menin onu gerdiğini fark ederek.

"Günümüzde çiftlere neler oluyor?" diye sordu. "Artık kimse bir arada yaşayamıyor mu?"

"Beldon'lar lise biter bitmez evlendi," dedi Olivia. Konuyu, onun Bob'u nereden tanıdığına getirmeye çalışıyordu.

"Öyle ya. Bob ve Peggy."

"Liseyi beraber okuduk," diye açıkladı Olivia.

"Yani o zaman da beraberler miydi?" diye sordu Jack.

"Onuncu sınıftan beri." Olivia'nın hatırladığı günden beri ikisi hep bir aradaydı.

"Bob, Vietnam'daydı," dedi Jack.

"Orada mı tanıştınız?" diye sordu Olivia.

Jack başını salladı. "Hayır. Daha sonra tanıştık. Yaklaşık on yıl önce."

Olivia nasıl tanıştıklarını anlatıp anlatmayacağını merak ederek bekledi. Anlatmadı.

"Burada, Cedar Cove'daki iş için başvurmamı öneren Bob'du. Sakin bir yer arıyordum ve daveti üstüne oda-kahvaltı işletmelerinde kalmaya geldim. Gelir gelmez buraya âşık oldum."

"Ve tüm geçmişini terk ederek buraya geldin."

Bakışları birleşti, karşılıklı gülümsediler.

"Geldiğime memnunum," dedi ona bir jalapeno ikram ederek.

Olivia istemediğini belirterek başını salladı. "Ben de geldiğine memnunum."

Hem de çok!

Pazar sabahının ilk ışıklarıyla Cecilia kendine bir bardak süt doldurup küçük mutfak masasının yanındaki iskemleye oturdu. Çıplak bacaklarını diğer sandalyeye uzattı, arkaya kaykılıp gözlerini kapadı.

Bütün gece koşuşturmanın sonucu ayak parmakları sızlıyordu. Hamileyken çok daha kötüydü. Her gece bileklerinin nasıl şiştiğini hatırladı. Hamileliği başından itibaren çok zor geçmişti. Sonraki hamilelikleri daha kolay atlatacağını düşünürken, artık öyle bir şey olmayacağını fark etti. O tür bir duygusal acıya tekrar katlanamazdı.

Uyumasına yardımcı olacağını umarak sütünü yudumladı. Öngörüldüğü gibi *John F. Reynolds* günün erken saatlerinde tersaneye yanaşmıştı. Kocasının arayıp aramayacağını merak ediyordu.

Muhtemelen aramayacaktı. Neden uzak durmaları gerektiğini düşünürken telefon çaldı.

Beklenmedik sesle ürken Cecilia ahizeyi kaptı.

"Alo."

Sessizlik.

Harika, biri telefon şakası yapıyordu. Arayanın kimliğini tespit edebilse, geri arayıp sapığa haddini bildirecekti.

"Selam."

Ian.

Cevap veremeyecek kadar soluğu kesildi.

"Daha önce de aradım ama evde yoktun."

"Çalışıyordum."

"Biliyorum. The Captain's Galley'e uğramayı düşündüm ama bunu yapmayacağıma söz verdiğim için gelmedim."

Sözünü tuttuğunu bilmesini ister gibiydi. "Eve döneli fazla olmadı."

"Ben de öyle tahmin ettim. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır."

"Nasılsın?"

Cecilia arkada akan trafiğin sesini duyuyordu. Muhtemelen ankesörlü telefondan arıyordu. "İyiyim." Onu son kez gördüğünden beri hayatında değişen bir şey olmamıştı.

"*John F. Reynolds*'ın geri dönmek zorunda kaldığını duydun, değil mi?"

"Evet." Haberin kasabaya çarşamba günü ulaştığını söylemedi, yani dört gün önce.

"Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum, ama uzun süreceğini sanmam." Duraksadı, sonra devam etti. "Seni görmek isterim. Sen ne dersin?"

Cecilia gözlerini sımsıkı kapadı. Ona cevap verebilecek kadar sağlıklı düşünemiyordu. Teklif yüreğini hoplatmıştı, ama aklı bunun büyük bir hata olacağını söylüyordu.

"Bu hafta üniversitedeydim," dedi, kısa süre için de olsa soruyu savuşturmak için.

"Olympic College?"

"İki derse kaydımı yaptırdım."

"Cecilia, bu harika!" Babası değilse bile en azından Ian onu yüreklendirmeye çalışıyordu. "Başka yeni haber var mı?"

"Hafta sonları barda çalışmaya başladım, kredi kartı ödemelerine destek olmak için." Avukat ödemelerini de unutmamak gerekiyordu tabii. "Cuma günü haftalığımı aldım ve masrafları düştükten sonra bankaya biraz para koyabileceğimi düşündüm."

"İyi fikir."

"Düşüncem buydu, tabii vitrinlere bakmaya çıkmadan önce." Yeni bir şey almayalı neredeyse bir yıl olmuştu, birkaç hamile kıyafetini de geçenlerde hayır kurumuna vermişti. Önceki hafta, cebinde kalan birkaç kuruş fazlalığı harcamak için dayanılmaz bir istek duymuştu. Baharlık kıyafetler göz alıcıydı. Almak istediği yeni kitaplar da vardı. Ayrıca makyaj malzemeleri. Muhteşem ayakkabılar görmüştü. İçini çekti. "Hepsi bana bakıyordu."

"Sen de düşündün ki, eğer bu parayı harcayacaksan, hiç değilse sana katkısı olsun."

Ian onu tanıyordu. "Evet."

"Çok iyi etmişsin. Derslerin ne zaman?"

"Haftada üç gün, sabah erken." Kayıt yaptırabildiği için şanslıydı, çünkü okul zaten başlamıştı. Erken saatte derse gitmesi, uyumak için fazla zamanı kalmayacağı anlamına geliyordu. Yine de değerdi. Allison'ı gömdükten sonraki aylar hep uyuyarak geçmişti. Uykunun sunduğu kayıtsızlığı ve dindirdiği acıyı memnuniyetle karşılamıştı.

"Okula arabayla mı gidiyorsun?"

Cecilia güldü. "Tabii ki."

"Pek güvenilir bir araç değil."

1993 model Ford neredeyse iki yüz kırk bin kilometreyi devirmişti. "İdare ederim." Sesi savunmaya geçmişti. "Sorun yaşarsam otobüsle giderim." Kısa bir yol değildi, otobüsle pek pratik olmazdı, ama başa çıkamayacağı bir şey değildi.

Ian duraksadı. Kendiyle mücadele ediyor gibiydi. "Soruma cevap vermedin."

"Görüşmekle ilgili olana mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Bir nedene ihtiyacım mı var? Sen benim karımsın."

"Biz ayrıldık."

"Hatırlatman gerekmez," diye söylendi.

Cecilia'nın ahizeyi tutan eli gerildi. "Aylarca konuşmadık. Hatırlıyor musun? Şimdi görüşmek neden bu kadar önemli?"

"Sana sormak istediğim bir şey var," dedi.

"Şimdi sor."

"Hayır." Gayet katıydı. "Yüz yüze sormayı tercih ederim."

"Ne zaman?" Cecilia kendi sorularının uzatma taktiğinden başka bir şey olmadığını biliyordu.

"En kısa zamanda. Dinle, Cecilia, buradan ne zaman ayrılacağım belli değil. Her an yola çıkabilirim. Sana bu tek şansım olacak." Karşı taraftan ses çıkmadı. "Tamam, Cecilia,

haklısın. *Biz* ayrıldık, ama bunu isteyen sendin."

Evden taşındığı günden beri Ian hep onunla hemfikir olmuştu. Şimdi ayrılıklarının sorumluluğunu *onun* omuzlarına yıkmaya çalışıyordu.

"Güzel, beni görmek istemiyorsun," dedi kısaca.

Cecilia içini çekti. "Öyle demedim." İşin gerçeği onu görmeyi *çok* istiyordu. Her şeyden çok!

"Öyleyse günü ve zamanı sen belirle."

Cecilia gözlerini kapadı ve parmaklarını düşünmesine yardımcı olacakmış gibi alnına bastırdı.

"Avukatımın, senin avukatınla görüşmesini ister misin?" diye sordu Ian.

"Yo!" diye parladı Cecilia. Böyle bir şey önermesine bile öfkelenmişti.

"O halde ne zaman geleyim?"

"Buraya mı gelmek istiyorsun?" Bu teklif konuya yeni bir boyut kazandırıyordu.

"Pekâlâ, başka yerde de buluşabiliriz," dedi. "İstediğin zaman, istediğin yerde. Sen belirle. Tekrar sormayacağım, Cecilia." Sesinde daha önce fark edilmeyen bir sabırsızlık vardı.

"Tamam," diye fısıldadı. "Haftaya ne dersin? Bremerton'da bir yerde? Sen seç."

Ian'ın rahatladığı telefonda bile belli oluyordu. "O kadar zor değilmiş, ne dersin?"

Öyleydi, çok zordu ama Ian bunu biliyordu.

"Görüşmek için sen ne zaman uygunsun?" diye sordu.

Sözcükler ağzından zorlukla çıkıyordu.

"Haber veririm, tamam mı? *John F. Reynolds*'da neler olduğuna bağlı, ama yakında belli olur."

Bu tam olarak istediğin zaman, istediğin yerde tanımına uymuyordu ama sonuçta o bir Donanma mensubuydu ve hayatını ordu yönlendiriyordu; dolayısıyla kendininkini de.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Altı

Perşembe öğleden sonra, ismini uzun süre Washington eyaletinin senatörlüğünü yapan Henry M. Jackson'dan alan Jackson Huzurevi'nde aylık yardımlaşma yemeği vardı. Charlotte, en iyi arkadaşlarıyla bir araya geldiği bu buluşmaları dört gözle bekliyordu. Toplantılar ziyaret, diğerlerinin hayatında kaçırılan bir şey varsa onları yakalamak mükemmel bir yemeği paylaşma ve bir konuşmacıya kulak vermek amacı güdüyordu. Konuşmacı genellikle camiadan biri olurdu. Ocak ayında yerel bir politikacı söz almıştı; Charlotte'un gözünde tam bir laf ebesiydi. Aralık ayında ise şerif, yaşlılara güvenlik konusunda ipuçları vermişti. Aylardır dinledikleri en iyi konuşmaydı. Hem ilginç, hem de yararlıydı.

Şubat ayının ilk haftasında Jack Griffin söz alacaktı. Charlotte bunu hayatta kaçırmazdı. Erkenden gitmiş, örgücü arkadaşlarına bir masa tutmuş, yanı başındaki yeri de Jack Griffin'e ayırmıştı.

"Huhuu, Laura," diye seslendi Charlotte, arkadaşının

nerede oturduğunu görmesi için el sallayarak. Örgü grubundaki arkadaşlar bu tür buluşmalarda hep bir arada yiyorlardı ve grubun gayriresmi lideri olarak, Charlotte'un erken gelip bir masa kapması bekleniyordu.

Laura gördüğünü işaret ederek, elindeki yumurta dolması tabağını açık büfe masasına götürdü. Yumurta dolmasını arkadaşından daha güzel yapan kimse yoktu. İçlerini geleneksel mayonez-yumurta sarısı karışımı yerine yengeç-karides salatasıyla dolduruyordu. Her ay, onun tabağı ilk boşalanlar arasında yer alıyordu.

Charlotte, Lloyd Iverson'ın cenaze evinde tarifini aldığı brokolili lazanyayı getirmişti. Daha önce denemeler yapmış ve tarife kendi kişisel dokunuşuyla farklılık katmıştı; jambona mantar eklemişti, mozzarellayla birlikte çedar peyniri de kullanmıştı. O kadar çok tarif toplamıştı ki, ne götüreceğine karar vermekte güçlük çekmişti. Geçtiğimiz haftalarda üç cenazeye birden giderse olacağı buydu. Limonlu puding ve krem peynirle yapılan tatlı tarifini geçen pazartesi almıştı ve Kathleen O'Hara'nın kocasından hiç hoşlanmasa da, iki saat boyunca cenazenin başında beklemeye değer bir tarifti.

Laura ona katıldı, ardından Evelyn ve Helen geldi. Oturur oturmaz tatlı tabaklarına uzanıp kendi paylarını almak üzere açık büfe masasının yolunu tuttular. Hepsi kendi payını aldı. Charlotte'a göre bu yaptıkları ayıptı ama erken davranılmazsa tatlıyı garantilemenin başka yolu yoktu.

"Jack geldi," diyen Charlotte, masaların arasındaki dar koridordan ona doğru ilerlemeye çalıştı.

"Jack!" diye seslendi. Jack konusunda arkadaşlarına o kadar çok hava atmıştı ki, gazetecinin yakın arkadaşıymış gibi davranması gerekiyordu. Gösteri kokan bir sarılmadan sonra, Jack de sarılarak karşılık verince çok mutlu oldu.

Huzurevinin yöneticisi Mary Berger onlara katılarak elini uzattı. "Bugün aramızda olduğunuz için çok memnunum, Bay Griffin," dedi usulen ve Charlotte'a kaşlarını çattı.

"Benim için zevk." Mary'nin omuzlarının üstünden bakışları Charlotte'unkilerle karşılaştı ve ona göz kırptı.

Charlotte elinde olmadan kızardı. Ah, bu genç adam birkaç yürek dağlamış olmalıydı. Kendisi de dahil. Keşke Olivia gözlerini açıp onun ne kadar uygun bir eş olabileceğini görseydi. Bu adamın kızı için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyordu. Bugünlerde bu olay çok sık tekrarlanıyor gibiydi; önce Tom Harding, sonra Jack Griffin... Her ikisi de camiaya yeni katılmışlardı.

"Masamda sana yer ayırdım," dedi Charlotte. Jack'i arkadaşlarıyla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu.

"Konferans masasında onun yerini ayarladım," dedi Mary, alev saçan gözlerle bakarak.

"Ama Jack benim arkadaşım," dedi Charlotte, Jack'in huzurevini işleten kendini beğenmişlerin masası yerine kendi masasını tercih edeceğinden emin bir tavırla.

"Neden bu kararı Jack'e bırakmıyoruz?" diyen Mary kollarını kavuşturarak bir adım geri çekildi. Ortada herhangi bir rekabet yokmuş gibi kendine güveni tamdı.

Jack güldü. "Pekâlâ, uzun zamandır iki güzel bayan be-

nim için kavga etmiyordu."

Mary ona öylesine pis bir gülücükle baktı ki, Charlotte kusmamak için kendini zor tuttu.

"Neden yemekte Charlotte ve arkadaşlarıyla oturup," diye söze girdi Jack, "sonra tatlı için Mary ve arkadaşlarına katılmıyorum?"

"Harika bir öneri," dedi Charlotte Jack'in koluna girerek. Kimsenin onu fikrinden caydırmasına izin vermeden doğruca arkadaşlarının beklediği masaya doğru sürükledi.

Evelyn ile Helen'in Jack'le konuşmak için can attığını Charlotte çok iyi biliyordu. Arkadaşları, camianın uzun süredir yaşlı hemşehrilerinin katkılarını göz ardı ettiğinin farkındaydı. Jack'in editörlüğünde, Charlotte bunun değişmek üzere olduğuna inanıyordu.

Tahmin ettiği gibi, arkadaşları Jack'i tezahüratla karşılamışlardı. Tiyatro gecesi Jack'in kafasını yeterince ütülediği için, Charlotte artık onu paylaşmaya hazırdı. Kadınlar, arı gibi adamın başına üşüşmüşlerdi, her biri yerel gazeteyle ilgili kendi fikrini belirtiyordu.

Evelyn ve Helen hiç durmadan konuşuyor, önerilerde bulunuyordu.

"Hanımlar, haklısınız."

Bunu duyan Charlotte'un arkadaşlarının yüzü aydınlandı.

"*Cedar Cove Chronicle*'ın ihtiyacı olan şey, tamamen yaşlılara ayrılmış özel bir sayfa. Söyleşiler, sağlık haberleri..."

"Yemek tarifleri," diye ısrar etti Charlotte.

Jack işaretparmağını ona doğru uzattı. "Yemek tarifleri," diye onay verdi.

"Bazen gençlerimizin bu kasabanın tarihini önemsemediğini düşünüyorum," diye ekledi Laura. "Önceki yüzyıllarda Cedar Cove'un adının tam üç kez değiştiğini biliyor muydunuz?"

"Üç mü?" Charlotte sadece iki tanesini biliyordu.

"Ben daha çok isimlerin değişme sebebini merak ediyorum," dedi Jack. "Laura, sen biliyor gibisin. Bu konuda bana bir köşe yazısı yazarsan bir sonraki sayıda yayınlarım."

"Okuyan olur mu?" diye şüpheyle sordu Laura.

"Okuyacaklar," dedi Jack. "Bunu garanti ediyorum."

Charlotte kıkırdadı, Jack'in stratejisini tahmin edebiliyordu. Muhtemelen yanlış yönlendiren bir başlıkla ilgiyi yazıya toplayacaktı.

"Düşüncelerinizi beğendim," dedi kadınlara. "Pekâlâ, yaşlıların sayfasının başına kim geçmek ister?"

Laura, Evelyn, Helen ve örgü grubunun en sessiz üyesi olan Bess, dönüp Charlotte'a baktı.

"Eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsanız, bunu Charlotte'a söylemeniz gerektiğini herkes bilir," dedi Bess yüzü kızararak. "Hepimizin toplamından daha fazla enerjisi var."

Jack onunla çalışmaktan büyük mutluluk duyacağını söylemek ister gibi sırıttı. "Pekâlâ," diye mırıldandı Charlotte. Yeni bir projeye dalmadan önce yapması gereken diğer işleri kafasında tartıyordu. "Yaparım, ama yardıma ihtiyacım olacak."

"Hepimiz yardım ederiz," diye söz verdi Laura.

"Önerilerinizi bana getirin," dedi Jack. "Üstünde hep birlikte çalışırız."

Bu birkaç sözcük, Charlotte'un duymak istediği şeydi. Jack'i, kızıyla olan ilişkisinde özendirmek istiyordu ve ona Olivia hakkında bilgi vermek için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Kızını biraz yönlendirmek gerekiyordu. Gençliğinde Olivia utangaç bir kızken, oğlunun onu mezuniyet gecesine davet etmesi için Betty Nelson'la konuştuğu gibi.

Olayların gelişme biçiminden memnun Charlotte yemeğini büyük bir keyifle yedi. Çok geçmeden Jack diğer masaya gitmek üzere ayrılmak zorunda kaldı. Onu duyamayacak kadar uzaklaştığı anda, Charlotte arkadaşlarına doğru eğildi. "Çok tatlı, değil mi?"

Herkes hemfikirdi. Örgü grubu onu sevmişti. Ayrıca onların masasında yemeyi tercih ettiği de gözlerden kaçmamıştı. Charlotte'un itibarı iyice artmıştı.

"Biliyor musunuz, kızımla çıkıyorlar," diye ilan etti. Böbürlenmemek artık imkânsızdı.

"Jack ile Olivia mı?" Laura'nın gözleri büyüdü.

"Evet... ve bana kalırsa mükemmel bir ikili oldular." Charlotte'un bu ilişkiden büyük beklentileri vardı. Gerçekten çok büyük.

"İyi bir adam," diye fısıldadı Bess. "Ama sanki biraz yontulmamış gibi, ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?" Charlotte hemen Jack'i savunmaya geçti. Kasabadaki en iyi giyinen adam olmayabilirdi.

ama dürüsttü, açık fikirliydi ve onların düşüncelerini önemsemişti. Bugüne kadar ilk kez gazeteden biri onların önerilerine kulak veriyordu.

"Bilemiyorum," diye omuzlarını silken Bess örgüsüne uzandı. "Beni yanlış anlama, Bay Griffin'den hoşlandım ama sanki göründüğü gibi değil."

"İnternette onu araştırmamı ister misiniz?" diye sordu Evelyn fısıltıyla.

"Bu çok saçma," diye söylendi Charlotte. Eski öğretmen olan Evelyn bilgisayar dersi almıştı ve o günden beri sürekli başkalarının geçmişini eşeleyen iğrenç biri olup çıkmıştı. Charlotte, Evelyn'in kendini özel dedektif sandığını düşündü hafiften bozularak.

Mary Berger, daha fazla konuşmaya fırsat kalmadan Jack'i takdim etti. Jack podyuma çıktı. Son derece rahat görünüyordu.

Charlotte, Jack'in konuşmasını büyüleyici buldu. Söze Cedar Cove'a ilk gelişiyle başladı ve kasaba hakkındaki düşüncelerini söyledi. Bob Beldon ona *Cedar Cove Chronicle*'ın yeni bir editör aradığını söylemişti. Jack'e göre. Geleneksel Martı Çağırma Yarışması'nın yapıldığı hafta sonu gelmesi büyük şanstı. O günü anlatırken, bütün salon adeta isteri krizine tutulmuştu.

O güne kadar dinledikleri en eğlenceli konuşmalardan biriydi. Otuz dakika göz açıp kapayana kadar geçivermişti.

Yaşlılar onu ayakta alkışladı.

"Dikkatini çekti mi?" diye sordu Bess, alkışlamak için

ayağa kalktıklarında Charlotte'un kulağına eğilerek, "Geçmişiyle ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Evet, söyledi," diye diklendi Charlotte, sonra arkadaşının haklı olduğunu fark etti. Pekâlâ, umurunda değildi. Cedar Cove'a taşınmadan önce nerede yaşadığının ve çalıştığının bir önemi yoktu. İnsanları her zaman çok iyi tanıdığını düşünürdü ve sezgileri ona Jack Griffin'e güvenebileceğini söylüyordu. Ayrıca Olivia ona Jack'in Spokane bölgesinden geldiğini söylemişti.

Daha sonra Charlotte aslında merak ettiğine karar verdi. Bess ve Laura haklıydı: hiç kimse her zaman çok dikkatli olamazdı. Üstelik işin içinde kızı vardı ve bu durum ona her şeyi araştırma zorunluluğu veriyordu.

Charlotte, *Cedar Cove Chronicle*'ın yaşlılar sayfasıyla ilgili daha fazla bilgi almak bahanesiyle, Seaview Drive'da, Laundromat'ın yanındaki *Chronicle* merkezine gitti. Gazetenin ofisine girmeyeli yıllar olmuştu.

Bina yeniydi, üstünde bilgisayar ekranları dizili masaları görmek onu hüzünlendirdi. Havada mürekkep kokusunun olduğu ve alt çekmecelerinde bir şişe enerji içkisi saklayan gazetecilerin telefonlarda bağrıştığı günleri hasretle andı. Tıpkı 1940'lı yılların filmlerinde olduğu gibi. Ya da belki aklından Lou Grant geçiyordu. Artık o tarz gazeteciler yoktu. Bununla beraber, Jack Griffin gazeteci olarak sınıfı geçmişti.

Jack onu karşılamak için ofisinden çıktı. "Dünkü konuşmayı beğendin mi?"

"Hem de çok," diyerek onu inandırmaya çalıştı.

"Ancak senin hakkında daha fazla şey öğrenemediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Benim hakkımda mı?" Hafifçe güldü. "Benim hakkımda ilginç ne olabilir?"

"Gazeteci geçmişin," dedi üzerinde dikkatle durarak.

Jack yıllar boyunca görev aldığı gazeteleri hızla sıralamaya başladı. Bulunduğu şehir ve gazeteler kulağa çok etkileyici geliyordu. Bitirdiği zaman bir karşılık ister gibi susup bekledi.

"Pekâlâ," dedi Charlotte, sonra içini çekti. "İnanılmaz."

"Ve sıkıcı. O yüzden daha eğlenceli bir konuşma yapmaya karar vermiştim. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Ah, beni değil," dedi çabucak. Jack'i, onun tanıdığı gibi tanıyamayan kuşkucu arkadaşlarını.

Ian, Cecilia'yla resmen çıkmaya başladıklarında götürdüğü ilk yer olan Bremerton'daki bir Thai lokantasında buluşmak istedi. Burayı kasten seçmişti, o geceyi karısının da en az kendisi kadar sıcak bir duyguyla hatırlamasını istiyordu.

Perşembe akşamı yemeğe çıkmak, The Captain's Galley'deki işi için yerine birini bulmak anlamına gelse de Cecilia daveti kabul etmişti. Ian bu duruma üzülmüştü ama fazla seçeneği yoktu. Üç gün aralıksız çalışmıştı. *John F. Reynolds* tersaneden her an ayrılabilir ve onunla görüşmek için başka

şansı olmayabilirdi.

Cecilia geldiğinde masada oturmuş bekliyordu. Ona doğru yaklaşmasını izledi ve güzelliğine bir kez daha hayran kaldı. Son aylara göre daha iyi –ve daha sağlıklı– görünüyordu. Allison'ın ölümünden sonra haddinden fazla kilo vermişti. Sadece bu kadar da değildi; karısı kendini tamamen bırakmıştı. Saçları, makyajı ya da kendine ait diğer şeylerle evlendikleri ilk günlerde olduğu gibi ilgilenmiyordu. Bütün her şey gibi cinsel yaşamları da bitmişti. Yardım amaçlı her türlü önerisi geri tepmişti. Annesinin arayıp konuşmasını istemiş, Cecilia buna da kızmıştı. Yüz yüze görüşürlerse belki işe yarar diye düşünmüştü ama ailesi Georgia'da yaşıyordu. Annesi Washington'a gelmeyi teklif etmiş, ama Cecilia bunu da reddetmişti. Cecilia'nın annesiyle görüşmüş, bu kez de işine burnunu sokmakla suçlanmıştı. Ian, Sandra Merrick'i eleştirmek istemiyordu ama onda pek de olumlu olmayan bir şeyler hissetmişti. Kadın, kızının toparlanması ve bir an önce hayatına devam etmesi için destek vermiyordu. Cecilia ise, Ian'ın ailesini tanımadığı için, yardım önerilerini geri çeviriyordu. Duygusal anlamdaki tüm yaklaşım çabaları da sonuçsuz kalmıştı. Oysaki kendi de acı çekiyordu! Anladığı kadarıyla, her ne kadar mantıksız olsa da Cecilia ona çok kızgındı. Ancak Allison öldüğünde onun yanında olması *imkânsızdı*. Bu kadar basitti.

"Kaşlarını çatmışsın," dedi masaya geldiğinde.

Belki de haklıydı. Önceki yılın olaylarını hatırlayıp kötü hissetmemek imkânsızdı.

Ian ayağa kalkıp onun iskemlesini çekti. İlk buluşmalarının ardından Cecilia, modası geçmiş bu tür küçük inceliklerden ne kadar etkilendiğini söylemişti. Bunun için babasına teşekkür borçluydu. Denny Randall görgü kuralları konusunda çok titizdi ve dört oğlunu da çok iyi yetiştirmişti.

"Gelmene çok sevindim."

Mönüyü okumadan önce keten peçetesini kucağına seren Cecilia gülümsedi. Her zaman *Phad Thai* sipariş verdikleri halde, mönüye göz atmaktan zarar gelmezdi.

Ian, karısının oraya geldiğine pişman olduğundan şüpheleniyordu. Onu neden çağırdığını açıkladığında Cecilia'nın fikrini değiştirmesini umuyordu. Artık onu sevmemesi gerektiğini kendine hatırlatmakta güçlük çekiyor, çünkü seviyordu. Karısını sevmekten hiç vazgeçmemişti.

Garson geldi, siparişlerini verdiler. Cecilia tamamen farklı bir şey isteyince Ian biraz şaşırdı. Yemeğin adını bile duymamıştı. Belki de, hayatında yeni şeyler denemek istediğini böyle ifade etmeye çalışıyordu. Onun bir şeyler ima ettiğini sanmakla yanılıyor olabilirdi: ama eğer bu bir *ima* ise, acaba iyi bir şey miydi?

Garson gider gitmez Ian teklifini yapmaya karar verdi.

"Üniversitede derslere kayıt yaptırmana gerçekten çok sevindim," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Her ne kadar diğerlerinden bin yıl daha yaşlıymışım gibi hissetsem de iyi gidiyor."

Aslında Cecilia liseyi bitireli sadece dört yıl olmuştu. Ian ondan iki yaş büyüktü.

"Araban sorun çıkarmıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi meydan okuyan bir ses tonuyla.

"Bu iyi." Onun okula geri dönmesini bütün kalbiyle onayladığını bilmesini istiyordu. Restoranda çalışmasıyla ilgili sayısız tartışmaları olmuştu; Cecilia bunu hep Ian'ın kıskançlığına yormuştu. Tepkisinde bunun payı çok küçüktü, asıl neden başkaydı. Cecilia'nın yeteneklerini, potansiyelini boşa harcadığını düşünüyordu. Zeki bir kızdı, hem de kendinin bile tahmin edeceğinden daha fazla.

Cecilia ona baktı. Ian uzanıp elini tutmamak için kendini zor tuttu. Bazen ona sadece dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Onu kollarına almayalı ya da öpmeyeli aylar olmuştu. Allison'la birlikte, Cecilia'nın ona karşı bütün duyguları da ölmüş gibiydi.

"Benim arabam sadece iki yaşında," dedi.

Cecilia karşılık vermedi, hava atıp atmadığını anlamaya çalışır gibiydi.

"Seni neden görmek istediğimi merak ettiğini biliyorum, arabamla ilgili," dedi. İlgisini çekmeyi başarmıştı, bu iyi bir başlangıçtı. "Ben yokken onu senin kullanmanı istiyorum." Cecilia'nın yüzündeki ifadeden tartışmanın yolda olduğunu anlayabiliyordu.

"Daha güvenilir, özellikle sabahları," diye ekledi çabucak, teklifini kabul etmesinin ne kadar akıllıca olduğunu bir an önce kavramasını umarak.

Cecilia başını salladı. "Teşekkür ederim, ama..."

"Aslında bana iyilik yapmış olursun." İnandırıcı olma-

dığı belliydi. "Gerçekten."

"Ama..."

"Bir motorun altı ay çalışmadan yatması doğru değil." dedi otoriter bir ses tonuyla. "Bu sebepten pek çok kişi uzun süreli görevlerde aracını kiraya veriyor." Ian söylediğinin doğru olup olmadığını kendi de bilmiyordu, ama kulağa mantıklı geliyordu.

"Ben... ben bilmiyorum."

Yemekleri geldi, Ian onun tabağını inceledi. *Yerfıstığı soslu, ıspanaklı tavukgöğsü*, diye düşündü. Ispanak sevdiğini bilmiyordu. Belki bu çok küçük bir şeydi ama birbirleri hakkında hâlâ bilmedikleri tonlarca şey olduğunu fark etmesini sağladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Araba konusunda..."

"Biz boşanıyoruz, Ian."

Bunun hatırlatılmasından hoşlanmadı. "Boşanmanın konuyla ilgisi yok."

"Ama..."

"Tercih senin ama dediğim gibi, başkasına ödünç vermek zorunda kalacağım. Eğer sen kullanmak istersen, tamam. İstemezsen, bir arkadaşıma bırakacağım." Muhtemelen öyle bir şey yapmayacaktı, ama onun bunu bilmesini istemiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Senin için daha az endişelenirim." Bunu itiraf etmek pek akıllıca olmamıştı, ama doğruydu. Her sabah yoğun trafikte otuz kilometre yol gidecekse, şu anda kullandığı köhne

araçtan çok daha güvenilir bir arabaya binmesini tercih ederdi.

Cecilia gülümsedi ve işte o an sanki dünyadaki her şey bir anda değişti. "Çok düşüncelisin."

Aksi şeytan, ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Omuz silkti. "Bu daha çok kendim ve arabam için."

Cecilia'nın gülümsemesi soldu.

"Ve dediğim gibi, bana iyilik yapıyor olacaksın."

Yemeklerini yediler, çay içerek biraz daha oyalandılar. Bir buçuk saat sonra lokanta dolmaya ve garson onlara doğru açıkça sinyal göndermeye başlamıştı. Ancak Ian gecenin bitmesini istemiyordu.

"Sinemaya ne dersin?" diye sordu umutla, ama kabul etmeyeceğini düşünüyordu.

Cecilia gülümsedi, başıyla onaylayarak onu şaşırttı.

Ian'ı bir mutluluk ve iyimserlik dalgası sardı. Onun yanında oturup geçen sekiz ay hiç yaşanmamış gibi davrandığı sürece ne seyrettiklerinin bir önemi yoktu.

Filmi Cecilia'nın seçmesine izin verdi. Kendisi biletlerle ilgilenirken Cecilia koca bir kutu tereyağlı patlamış mısır aldı. Salonun arka sırasına oturdular. Perşembe akşamı olduğu için sinema bomboştu. Fragmanlar gösterilirken bir çift daha gelip öne oturdu.

Ian, kolunu Cecilia'nın koltuğunun arkasına attı.

"Çıkmaya başladığımız ilk gün yine Thai lokantasına ve sonra sinemaya gitmiştik," dedi Cecilia durup dururken.

Ian unutmuştu sanki. "Öyle mi yaptık?"

"Evet," dedi mısırları ayıklarken.

"Peki seni öpmüş müydüm?"

Dönüp ona baktı, hızla gözlerini kırpıştırdı. "Yani hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

Ian onun omuzunu sıktı. "O günle ilgili her ayrıntıyı hatırlıyorum," diye fısıldadı. Daha sonraki günleri de. Bir araya geldikleri günden itibaren, ilk ay boyunca Ian başka şey düşünemez olmuştu. O süreçte Donanma ona hiçbir şey borçlu değildi çünkü aklını işine verebildiği tek gün yoktu.

Görgü kurallarının yanı sıra, babası Ian'ı doğum kontrolü konusunda da eğitmişti. Ancak ilk kez birlikte oldukların-da, aldığı bütün dersler hafızasından uçup gitmişti. Genelde sorumsuz bir insan değildi ama Cecilia için öylesine çıldırıyordu ki ikisi de işi oluruna bırakmıştı. Umurunda değildi çünkü Cecilia'yı seviyordu. Hamile kalırsa, en azından bu onunla evlenmeyi kabul etmesi için iyi bir sebep olacaktı. Onunla *evlenmek* istiyordu. Böyle davranmaya devam ederlerse er geç olacaktı ve çok beklemeleri gerekmedi.

Ona evlilik konusunu açmak haftalar sürdü. Ian gibi biri için kolay değildi. Cecilia'nın ailesi evliliklerini yürütmeyi başaramamış ve onu evlilik konusunda ciddi endişelerle baş başa bırakmışlardı. İşin komik yanı, şu anda boşanmak isteyen *oydu*.

"İlk öpüşmemizi hâlâ hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Sahi mi?"

Ian onun itiraf edeceğini hiç sanmıyordu.

"Hiçbir erkek beni senin gibi öpemez... öpmedi."

"Öpemez," diye düzeltti Ian, uzandı ve dudaklarını onunkilerin üstüne kapadı. Bu öpücük, onun ne kadar ileri gidebileceği hakkında da bir deneyimdi aslında. Cecilia dudaklarını aralayıp dillerini buluşturduğunda, Ian yüksek sesle inlememek için kendini zor tuttu. Dudakları yumuşacıktı, tereyağından kayganlaşmıştı ve tuzlu patlamış mısır tadındaydı. Ian'ın kalbi deli gibi atmaya başladı. Onu çok seviyordu.

Durması gerektiğini biliyordu. Gidecek yeri olmayan liseli gençler değildiler. Üstelik karısıyla sinema salonlarında öpüşüp koklaşırken görülmek istemiyordu. Ancak bütün bu düşünceler, şu anda yaptığı şeyi yapmasına engel olacak yeterli mazereti oluşturamıyordu.

"Ian," diye fısıldadı Cecilia, yavaş ve isteksizce dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Ian gözlerini açmadan alnını onunkine dayadı.

"Arabanı kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Ian onu ne kadar sevdiğini söylemek istedi, ama onu ürkütüp büyüyü bozmaktan korkuyordu.

"Ona iyi bakacağım," diye söz verdi.

"Kendine iyi bakmanı tercih ederim," diye fısıldadı.

Film başladı, Cecilia arkasına yaslandı. Başı onun omuzundaydı. Ian kolunu ona doladı, itiraz gelmedi. O anda Cecilia'dan ve beraberliklerinin ilk günlerinden başka bir şey düşünemiyordu.

Film bitince yavaşça salondan çıktılar, ama Ian ondan

ayrılmaya hazır değildi. Cecilia'nın arabasının yanında durdu, ona kapıyı açtı, "Seninle eve gelmek istiyorum," dedi. Ne istediği sır değildi, onu tekrar öptü. Dudakları sıcak ve ateşliydi.

Gözleri hâlâ kapalı olan Cecilia ondan uzaklaştı, başını öne eğdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben sanıyorum, Cecilia, biz evliyiz. Aylardır beraber olmuyoruz."

"Biz boşanıyoruz."

"Tamam, beni sonra boşarsın ama şimdi sev. Sana ihtiyacım var."

"Ian..."

Hayır demedi ama evet de demiyordu. Ian onu eve kadar izledi, durduklarında hızla arabasından inip ona apartmanın kapısını açtı. Cecilia dairesinin kilidini açarken koridorda bekledi. Cecilia omuzunun üstünden ona baktı.

Ian'ın ihtiyacı olan davet buydu. İçeri girdiler, Ian ayağıyla kapıyı kapatıp ona doğru uzandı. Cecilia kollarını boynuna dolayarak, kendini ona bıraktı.

Ian onun ayaklarını yerden kesti ve dünya yıkılsa umurlarında olmayacak şekilde öpüştüler. Karısının süveterini ve sutyenini çıkardı. Üstündeki giysileri soyarken onu öpmeye devam ediyordu. Göğüsleri, avuçlarının içinde küt küt atıyordu.

"Beni bekletme," diye yalvardı Cecilia.

Karanlıkta dahi yatak odasının yolunu bulmakta zorlanmadı. Onu tek eliyle tutup içeri soktu.

Cecilia'yı yatağa yatırıp vücudunu üstüne bastırdı. Patlayacağını hissettiği ana kadar öpücüklerine devam etti. Kan basıncı kulaklarını uğuldatıyordu. Geri çekildi, üstündekileri çıkardı. Cecilia pantolonunu sıyırdı.

Çok ama çok uzun zaman olmuştu. Ian hazırdı. Onun da hazır olması için dua etti. Yatak odası perdelerinden süzülen loş ay ışığında onun bakışlarını görmeye çalıştı. Cecilia gülümsedi ve kollarını ona uzattı. Büyük bir rahatlama hissetti, ardından onun üstündeydi.

Cecilia ona sımsıkı sarıldı, soluksuz kalana kadar öpüştüler. Sonra içine girdi. Onu incitmekten korkarak, son derece yavaş hareket ediyordu. Duraksadığında Cecilia inledi, devam etmesi için yalvardı.

"Cecilia..." Ne yaptığını fark ettiğinde dudaklarından onun ismi döküldü. Bir kez daha hamilelik riskine giriyorlardı. "Ben önlem almadım... yapmalıydım..."

"Hayır." Cecilia kollarını biraz daha sıktı. "Durma. Şimdi değil. Her şey yolunda... riskli günlerim değil."

İradesizliğinin bağışlanmasını dileyerek tüm yaşam sıvısını onun içine akıttı.

İşi bitince ona sarıldı, onu durmaksızın öpmeye devam etti. Bu bosanma saçmalığı artık sona erebilirdi belki. Ancak önermeye korkuyordu, reddedilmekten korkuyordu.

Birkaç dakika sonra kalktı, giysilerini aldı. Dizlerini iki koluyla kavrayan Cecilia yatakta oturup onun giyinmesini izledi. Ian onun bir şeyler demesi, gece kalmasını söylemesi için sessizce yalvarıyordu.

Ama olmadı.

Bu çılgıncaydı, çok saçmaydı! Daha az önce sevişmişlerdi. Onunla ilgili neler hissettiğini bilmek zorundaydı. Ian duygularını saklamaya çalışmamıştı. Sadece tek bir sözcük bekliyordu. Lanet olası bir sözcük. Oysa bunu yapmaya pek gönüllü görünmüyordu. Böylece Ian çıkıp gitti.

Grace son derece keyifliydi. Tüm dünyaya pembe camlı gözlüklerin ardından bakıyordu ve bunun tek sebebi büyükanne olacağı haberiydi. Bu haber hem onun hayatını, hem de evliliğini canlandırmıştı. Dan'in davranışları da değişmişti, saatlerce sohbet edebiliyorlar, kızlarının henüz küçük olduğu evliliklerinin ilk yıllarını yad ediyorlardı. Kelly'nin telefon ettiği günden sonra geçen haftalarda, Grace'in kocasına olan aşkı tekrar alevlenmişti. Son dönemde yaşadıkları karanlık dönem, onun evli olduğu yıllara bakışını köreltmişti. Dan, istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi ona verememiş olabilirdi, ama yine de kocasını seviyordu.

Evlendiklerinde ergenlikten henüz çıkmışlardı. Çok gençlerdi... yoksulluk sınırında geçirdikleri yılların bir önemi yoktu, çünkü birbirlerini seviyorlardı. Vietnam onları sarsmıştı ama ayakta kalmayı başarmışlardı; tıpkı evlilikleri gibi.

Çarşamba akşamı aerobik dersi vardı, hemen eve gitmek üzere kütüphanenin ön kapısına doğru aceleyle ilerledi. Eve ulaştığında şaşırdı, Rosewood Lane'deki evleri karanlık ve sessizdi.

"Dan?" diye seslendi. Dan her zaman ondan daha önce eve dönerdi.

Sessizlik.

Eve girdiğinde kocasının ilk yaptığı şey televizyonu açmak olurdu. Duşunu alır, üstünü değiştirir, seyretmese bile televizyon hep açık dururdu.

O sabah geç kalacağıyla ilgili bir şey söylememişti. Emin olmak için, dişçiyle ya da doktorla randevusu var mı diye takvimden kontrol etti. Hiçbir not yoktu. Buzdolabından hamburgerleri çıkarıp bir tavanın içine koydu, ardından fırına sürdü. Spor giysilerini ve malzemelerini çantasının içine tıkıştırdı.

Telefon çaldı, Dan'in aradığını düşünerek hemen cevap verdi. Anket yapmak isteyen biri arıyordu, hemen ondan kurtuldu. Telefon çalınca aklına mesajları kontrol etmek geldi, ama mesaj yoktu.

Altmış dakika sonra fırının zamanlayıcısı sinyal verince, tavayı fırından çıkarıp soğuması için ocağın üstüne koydu. Çarşamba akşamları Grace için kâbus gibiydi. Dan spor salonuna gitmesine itiraz etmemiş, ama akşam yemeği için onun dönüşünü bekleme fikri hoşuna gitmemişti. O yüzden, işten çıkar çıkmaz eve koşturuyor, Dan'in akşam yemeğini hazırlıyor, sonra saat yedideki ders için Olivia'yla buluşuyordu. Dan'ın ona eşlik edemeyeceği belli olunca Grace yemeğini yalnız ve zoraki yedi. Tavanın içindeki Dan'in en sevdiği yemeklerden biriydi, kendinin değil. Yemekten hemen sonra onu yalnız bırakacağı için sevdiği bir yemek seçmeye özen

gösteriyordu. Artık her çarşamba akşamı tekrarlanan, neredeyse farkında olmadan yaptığı bir şeydi bu.

Masada tek başına otururken dikkatinden kaçan bir şey olup olmadığını anlayabilmek için sabahki konuşmalarını hatırlamaya çalıştı. Alarm her zamanki saatinde çalmıştı. Grace duş alıp giyinirken Dan kahveyi hazırlamış ve öğle yemeğini paketlemişti. İkisi de tost ve ev yapımı çilek reçeli yemişler. Grace günlük yapılacaklar listesini hazırlarken Dan, *Bremerton Sun*'ın başlıklarına göz atmıştı. Birlikte geçen otuz yılın ardından geliştirdikleri bir alışkanlıktı bu.

Grace, sabah Dan'in alışılmışın dışında bir şey söylediğini ya da yaptığını hatırlayamadı. Kapıdan çıkarken her zamanki gibi onu öpmüş, yemeğe ne hazırlayacağını söylemiş ve akşama görüşürüz demişti. Elinde termosu ve öğle yemeği çantasıyla Dan kamyonetine binip uzaklaşmıştı. Mutfak tezgâhını temizleyip çamaşırları toparlayan Grace, yaklaşık bir saat sonra kütüphaneye gitmek üzere yola çıkmıştı. Sabah programlarında hiçbir değişiklik yoktu. Peki Dan neredeydi?

"Çok uzattın ama," diye söylendi yüksek sesle. Etraf bomboş görünüyordu. O evde olmayınca sanki bir şeyler *yanlış* gidiyordu. Şu anda televizyonun karşısında oturmuş, kahvesini yudumlayarak haberleri izliyor olmalıydı.

Grace derse gitmeden önce evde oyalandı. Çıkarken kısa bir not yazıp Dan'in görebileceği şekilde mutfak tezgâhının üstüne koydu.

YMCA otoparkına girdiğinde birkaç dakika geç kalmıştı. Olivia'nın onu beklediğini gördü. Arkadaşı neşeli bir ha-

vadaydı; Grace bu ruh halinin James'den alınan haber mi, yoksa Jack Griffin'le yenen akşam yemeği mi olduğunu merak etti.

"Harika görünüyorsun," dedi Grace, birlikte binaya doğru ilerlerken.

Olivia güldü. "Harika *hissediyorum*," dedi.

"Yemek nasıl geçti?"

Olivia hemen cevap vermedi. "Enteresan."

"Ne demek bu?"

"Jack Griffin'in enteresan bir adam olduğunu düşünüyorum demek. Düşünceli, iyi okumuş, güçlü fikirleri var. Açık ve dürüst görünüyor, ama yine de onunla ilgili... gizemli bir şeyler var. Belki önemli değil, ama sırlardan ve hilekârlıktan nasıl nefret ettiğimi bilirsin."

"Ne çeşit bir gizem?"

"Şey, her şeyden önce, Bob Beldon'la arkadaş. Göründüğü kadarıyla yaklaşık on yıldır tanışıyorlar, ama nasıl tanıştıklarından hiç söz etmedi. Biraz tuhaf, değil mi?"

Grace emin değildi ama arkadaşının konuşmaya devam etmesine izin verdi çünkü böylece onu Dan için endişelenmekten alıkoyuyordu. Kendine bir kez daha abarttığını telkin etti, ama zaten abartmaya eğilimli biriydi. Hayal gücü sık sık onu gerçeklerden uzaklaştırırdı. Kızlar eve geciktiğinde aklına ilk gelen, korkunç bir trafik kazasının ardından kanlar içinde yerde yatarken ondan yardım istedikleri olurdu. Zihni hep bu yönde çalışıyordu. Okuduğu cinayet romanları yüzünden olmalıydı.

"Çok sessizsin," dedi Olivia.

"Ben mi?" dedi Grace şaşırmış gibi görünerek.

"Evet, sen. Bir terslik mi var?"

"Ne terslik olabilir? İyiyim, hatta harikayım. Kelly'nin verdiği habere hâlâ heyecanlanıyorum."

"Dan nasıl?"

Olivia daima sorunun tam üstüne parmak basardı. Grace ona bakıp içini çekti.

"Dan *yüzünden*, değil mi? Yine heyheyleri mi tuttu?"

Kalabalık soyunma odasına girdiler, Grace bankın üstünde boş bir yer buldu. "Hayır. Aslında, son zamanlarda keyfi yerinde. Hayatımızın iniş çıkışlarla geçtiğini biliyorum ama bu ikimiz için de olumlu bir dönem."

"Aynı iniş çıkışları Stan ve ben de yaşamıştık."

Arkadaşının on beş yıl önce boşandığı düşünülürse, bu sözler pek yüreklendirici olmamıştı.

Olivia bakışlarını çevirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Grace onayladı. Olivia boşanmış olabilirdi, ama istediği kadar aksini söylesin, Stan'e bağlılığı çocuklarından ibaret değildi. Stan onun gerçek aşkıydı, büyük oğullarının ölümü ve ardından gelen boşanma bu gerçeği değiştirmemişti. O, daima Olivia'nın hayatının bir parçası olarak kalacaktı, başka bir kadınla evlenmiş bile olsa. Grace bunu anlayabiliyordu. Olivia'nın bile bu bağın gerçek gücünü anlayabildiğinden emin değildi.

"Dan'le ilgili sorun nedir?" diye ısrar etti Olivia. Grace

üstünü değiştirip spor ayakkabılarını giydi. "Hâlâ eve dönmedi." Sonra Olivia'nın ona söylenmeye başlamasına izin vermeden devam etti: "Muhtemelen bir randevusu vardı ve bana söylemeyi unuttu."

"Belki de söyledi ama senin aklından çıktı," diye fikir beyan etti Olivia.

"Kuşkusuz." Grace bu senaryoyu çoktan dikkate almıştı, ama inandırıcı değildi. Ters giden bir şeyler vardı. Yüreği korkuyla çarparak bunu söylüyor ve aklı da doğru olduğunu sürekli tekrarlıyordu.

Bastırılmış endişeleri yüzünden olsa gerek, Grace hayatının en iyi performansını sergiledi. Ders bittiğinde soyunma odasına bile gidemeyecek kadar yorgun hissediyordu.

"Beni ara," dedi Olivia otoparka doğru yürürken. Hava nemli ve soğuktu, solukları buhar olarak havada asılı kalıyordu. Devasa ışıklar, asfaltın üstüne mavimsi parıltılar yansıtıyordu.

"Eminim Dan eve dönmüştür," diye mırıldandı Grace.

"Ben de eminim," dedi Olivia, ama sesi söylediklerini doğrulamıyordu.

Grace kendi binmeden önce Olivia'nın arabasına binmesini bekledi. Rosewood Lane'e saptığında yüreği öyle hızlı çarpıyordu ki neredeyse sesini duyabiliyordu.

Veranda ışığı dışında bütün ev karanlıktı. Dehşet duygusu tüm benliğini sardı. Güçlükle nefes alıyordu.

Dan hangi cehennemdeydi?

Sonra, yatmış olabileceği aklına geldi. Fazla mesai yap-

mış ya da trafiğe takılmışsa eve yorgun dönmüş olmalıydı. Bu durumda duşunu alıp hemen yatmış olabilirdi.

Ancak Dan'in kamyoneti olması gereken yerde değildi. Grace içeri girdi, spor çantasını çamaşır odasına bıraktı, karanlık salona geçip kendini Dan'in koltuğuna bıraktı. Yılların yorgunluğuyla altındaki minder esnedi, Grace kocasının çok sevdiği bu rahat ve eski koltuğa iyice gömüldü. Işte o zaman titremeye başladı.

On beş dakika bekledi, sonra kalkıp mutfaktaki telefona doğru yürüdü. Işığı yakmadan Olivia'nın numarasını çevirdi ve arkadaşı cevap verene kadar çaldırdı.

"Dan hâlâ gelmedi."

Birkaç gergin saniye boyunca Olivia bir şey söylemedi. Sonra bu her gün olan sıradan bir durummuş gibi bütün sakinliğiyle cevap verdi. "Hemen geliyorum."

Yedi

Korkuları kontrolden çıkmış olan Grace bütün gece ayaktaydı. Olivia gece yarısını geçene kadar ona eşlik etmiş, sonra yorgunluktan kanepede uyuyakalmıştı. Grace onu uyandırmaya kıyamamıştı, çünkü onu rahatlatmak adına arkadaşının söyleyebileceği bir şey yoktu. O anlamda, ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu. Bu olanların hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu.

Günün ilk ışıklarıyla beraber Olivia saat altı buçukta uyandı. Oturduğu yerde dikildi ve gözlerini kırpıştırarak çevresine baktı.

"Bir haber aldın mı?" diye sordu, iki eliyle yüzünü ovarken.

Grace başını salladı. Kahve hazırlamıştı, şu an her şeyden daha çok kafeine ihtiyacı vardı.

"Sanırım Troy Davis'i aramanın zamanı," dedi Olivia, her zamanki mantıklı tavrıyla. "Neredeyse yirmi dört saat oldu, değil mi?"

Grace başıyla onayladı ve ikisine de kahve doldurdu. Olivia şerifin ofisini ararken kahvesinden bir yudum alarak mutfakta bekledi. Bir türlü zihnini toparlayamıyordu. Uykusuz geçen gecenin bir yararı olmamıştı. Dan'in nerede olabileceği, başına neler geldiği, eve dönmemek için ne tür akla yakın bir mazereti olacağı hakkındaki düşünceleri korku dolu ve takıntılıydı.

"Troy yediden önce işbaşı yapmıyor," diye açıklamada bulundu Olivia.

"Kendimiz gidip bakalım mı?"

"Hayır. Lowell Price'la konuştum ve Troy'un kendisinin gideceğini söyledi. Dan'i tanıyor ve bu işi şahsen halletmek isteyecektir."

Grace rahatladı. "Kızları arasam mı?" Endişeyle geçen saatlerin ardından karar verme becerisini yitirmiş gibi görünüyordu.

Olivia vereceği cevabı düşündü. "Neden Troy'la konuşana kadar beklemiyorsun?"

"Tamam." Kızlarını telaşlandırma düşüncesinden hoşlanmıyordu ama babalarının kaybolduğunu bilmeye hakları vardı. Yüce Tanrım, neredeydi? Evli kaldıkları onca yıl süresince Dan hiç böyle davranmamıştı. Gerçekten çok ters giden bir şeyler vardı.

"Dan'ın nereye gitmiş olabileceğine dair başka hiçbir fikrin yok mu?"

Aslında vardı ama Grace bunu dile getirmekte güçlük çekiyordu. "Son zamanlarda... Kelly hamile olduğunu söy-

lemeden önce, Dan..." Nasıl devam edeceğini bilmiyordu ve ağlamamak için kendini zor tuttu. "Belki de başka bir kadın vardır."

"Dan mi? İmkânsız. Böyle bir şey yapmaz."

Grace için de inanmak zordu. Ancak ne kadar gerçekdışı görünse de bu düşünce bir türlü aklından çıkmıyordu. "Bir süre önce evliliğimizin pek de mükemmel olmadığını fark ettim, özellikle son zamanlarda... Dan'e bir şeyler olmuş gibiydi. Çok değişti." İşte, sonunda söyleyebilmişti ama kocasındaki değişiklik *ne* olursa olsun, bunu sözcüklere dökebilmek çok daha zordu. Huzursuz olduğunun farkındaydı. Otuz yıldır. Vietnam'dan beri, dengesizdi; ama dalgalanmalar giderek sıklaşmış ve şiddeti artmıştı. Ne zaman onu kabuğundan çıkarmaya, içini dökmesini sağlamaya çalışsa tersleniyordu. Bu durumda Grace, Dan'in başkasına açıldığını düşünmeden edemiyordu. Son dönemde, sadece Kelly'nin hamile olduğunu öğrendiklerinde eski Dan gibi davranmıştı. Sonrasında her şey biraz daha iyiydi, bir süre için. Oysa şimdi...

"Dan seni aldatacak bir adam değil," dedi Olivia kendinden çok emin bir sesle.

"Hangimiz kocalarımızı gerçekten tanıyoruz ki?" diye sordu Grace usulca. Kabalaşmak istememişti ama arkadaşı bu dersi zor yoldan öğrenmişti. Stan, feribotla Seattle'a gidip gelirken yeni karısıyla tanışmıştı. Grace aralarında ciddi bir ilişki olduğunu düşünmüyordu. Marge, oğulları Jordan'ın ölümünde onun dert ortağı olmuş ve Stan'in suçluluk ve öfke

duygularıyla başa çıkmasını sağlamıştı. İlişkileri tensel olmaktan çok, duygusaldı. Bu kadar kısa sürede yeniden evlenmesinin başka açıklaması olamazdı.

Olivia hemen cevap vermedi. Elinde fincanıyla kanepenin önünde bir süre volta attı. "Neden Dan'in bir başkasıyla ilişkisi olduğunu düşünüyorsun?"

Grace çok net örnekler veremiyordu. "Daha çok içgüdüsel bir şey," dedi umutsuzca omuzlarını silkerek.

"Altı ay öncesine geri dön. Görünüşüne dikkat etmeye başladı mı? Gece ya da gündüz, vakitsiz toplantılara katılması gerekti mi?"

Zihni bomboştu. "Eh, hatırladığım kadarıyla hayır."

"Geçen sonbahar avlanmaya gittiğini söylememiş miydin?"

Grace onayladı. Uzun bir aradan sonra avcılığa geri dönmüş, her ne kadar Grace hiç hoşlanmasa da televizyon seyretmekten farklı bir şeyle uğraştığı için çok mutlu olmuştu. Ekim sonunda bir cuma akşamı av için çıkmış, pazar akşamı geri dönmüştü. Ormandaki yolculuğundan büyük keyifle söz etmiş, uzun zamandır olmadığı kadar hoşsohbet olmuştu.

"Yalnız mı gitmişti?" diye sordu Olivia.

Dan başkasından söz etmemişti ama Grace o dönem bunun tuhaf bir durum olduğunu düşünmemişti. Fazla arkadaşı yoktu ve yalnızlığı tercih ederdi.

"Eve avladığı bir şeyler getirdi mi?"

"Hayır." Ancak bunda da bir gariplik yoktu, çünkü yıl-

lardır ava çıkmıyordu. Kahvesini bırakan Grace kaşlarını çatıp o hafta sonunu hatırlamaya çalıştı. "Başka biriyle olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Olivia onun gözlerinin içine baktı. "Bilemem, ama sanırım sen öyleydin."

Belki de haklıydı. Özgür olduğu o hafta sonu Grace harika vakit geçirmişti. Maryellen ile Kathy'ye iki gün ayırmış. Oregon'daki büyük alışveriş merkezine gitmişlerdi. Birlikte yaşadıkları ilk "anne-kız kaçamağı"ydı ve bunu her yıl tekrarlamayı umuyordu.

"Mutlu... görünüyordu," diye mırıldandı. Ruh hali nadiren iyi olurdu, o yüzden bu durumu çok alışılmadık bulmuştu. Bir erkeğin, başka kadının yatağından çıkıp evdeki karısına dönerek, hiç açık vermeden normal davranabileceğine inanmıyordu. Kocası o kadar becerikli değildi ama yine de...

Dışarıdan bir araba sesi duyuldu. Olivia pencereden dışarı baktı. "Troy geldi."

Şerif henüz yolda ilerlerken, Grace verandanın kapısını açıp onu beklemeye başlamıştı bile.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Grace, olayla bizzat ilgilendiği için mutluydu.

Troy içeri girerken şapkasını çıkarıp Olivia'ya başıyla selam verdi.

"Başka kimi arayacağımı bilemedim," diye açıkladı Olivia.

"Doğru olanı yaptınız." Troy okulda onlardan iki sınıf öndeydi ve Cedar Cove'da pek çok kızın yüreğini hoplatmış

yakışıklı bir adamdı. Mezuniyetten sonra askere gitmiş, dönüşte şeriffin şubesine katılmıştı. Son otuz sekiz yıldır caniada asayişi sağlıyordu. On yıl önce ise şerif seçilmişti, halk Troy'u çok seviyor ve güveniyordu.

"Kayıp formunu doldurmak isteyeceğinizi düşündüm."

"Lütfen," dedi Grace, neredeyse boğulacak gibiydi.

"Bana neler bildiğinizi anlatın," dedi nazikçe.

Grace aklında kalan her şeyi ona söyledi. Yüreğini burksa da, av gezisinden ve başka bir kadına dair şüphelerden söz etti.

"*Siz* başkası olduğunu düşünüyor musunuz?"

Grace savunmaya geçer gibi ellerini kaldırdı. "Ne derler? En son eşler duyarmış." Bu ihtimalden söz ettikçe daha inandırıcı olmaya başlamıştı. Dan'in kendine ve kızlarına asla böyle bir şey yapmayacağını tekrarladı. Buna inanmak *zorundaydı*. Yine de uzun zamandır ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı.

"Sırada ne var?" diye sordu Grace, tutanağın tamamlanmasının ardından.

Troy önce Olivia'ya, ardından ona baktı. "Aslında hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Grace afallamıştı.

"Bölgedeki iki hastaneyi de araştırdım. Dan adında kayıt yaptıran ya da kimliği tespit edilememiş kimse yok."

"Tutuklanmamış, değil mi?"

"Hayır," diyerek onu doğruladı Troy. "Ne biz, ne de eyalet devriyesi." Bir başka deyişle, kimse Dan'e ne olduğunu

bilmiyor ya da nerede olduğunu tahmin edemiyordu. "Görebildiğim kadarıyla herhangi bir suç unsuru da bulunmuyor."

Grace onayladı. Dan'in nerede olduğuna dair bir ipucu bulmak umuduyla gece boyunca defalarca evden çıkmıştı. Ceplerini, çekmecelerini, her yeri araştırmıştı.

"O halde, Dan'in kendi isteğiyle yok olduğunu varsayabiliriz," dedi Troy sakin bir sesle.

Kafası karışan Grace arkadaşına baktı. "Troy'un söylemeye çalıştığı şey," dedi Olivia, "Bir yetişkinin evden kaçması suç değildir."

"Eşler, ailelerini terk edebilir. Ne yazık ki bu çok sık karşılaştığımız bir durum."

"Tabii gerçekten durum buysa," diye patladı Grace. "Öyle olsa Dan yanına hiçbir şey almaz mıydı? Üstündekilerle çekip gitmiş."

"Bunun anlamsız olduğunun farkındayım," dedi Troy.

"Anlamsız mı?" diye tekrarladı Grace. "Bu son derece aptalca! Kocam kayıp ve yetkililer onu bulmak için yardımcı olmuyor."

Troy gözünü ona dikti. "Üzgünüm, Grace ama kanun böyle. Bir şeyler duyarsam seni ararım."

"Hiçbir şey yapmadığın için teşekkürler," diyerek kollarını birleştirdi. Kızgındı, utanmıştı ve nereye yönlendireceğini bilmediği huzursuz bir enerjiyle dolmuştu.

Sonra arka kapının açılıp kapandığını duydu. Bir saniye sonra, dünya umurunda değilmiş gibi, kocası içeri girdi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. Troy ve Olivia'nın

orada olmasına şaşırdığı belliydi.

"Dan!" Grace öylesine rahatlamıştı ki ağlamaya başladı. "Ah, Dan! Tanrı aşkına, nerelerdeydin? Meraktan aklımı kaçıracaktım."

Dan onu umursamadı. "Bir sorun mu var, Troy?" diye sordu sertçe.

"Hayır." Şerif kalktı, klasöründeki raporu çıkarıp ikiye katladı ve Grace'in eline tutuşturdu. Sonra tek söz etmeden ön kapıya doğru ilerledi.

"Mahkeme için hazırlansam iyi olacak," dedi Olivia. Öfkeli gözlerle Dan'e baktı ve hızla dışarı çıktı.

"Şerifi mi çağırdın?" diye sordu Dan yalnız kalır kalmaz. Yanlış bir şey yapmış gibi öfkeyle karısına bakıyordu.

"*Nerelerdeydin*?" diye haykırdı Grace, öfkesine ve gözyaşlarına engel olamayarak. "Neler yaşadığımdan haberin var mı?"

"Nerede olduğum seni hiç ilgilendirmez."

"Hadi ya!" diye bağırdı. "Sen benim kocamsın."

Dan ters ters baktı. "Bu evliliğin boynuma geçirilmiş bir tasma olmasını reddediyorum."

Grace şok olmuştu, kendini tutamadı. "Dışarı çıkıp geceyi kim bilir hangi cehennemde geçireceksin," dedi çığlık çığlığa, "sonra eve gelip hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın? Benden de öyle davranmamı mı bekleyeceksin?" Bunu yapamazdı. Yapmayacaktı.

"Nerede olduğum ve ne yaptığım sadece beni ilgilendirir." Yatak odasına doğru ilerledi. Grace de peşinden gitti.

"Başka bir kadınla beraberdin, değil mi?" Soruyu sorarken yüreği sıkışıyordu.

"Evet, Gracie, başkasıyla beraberdim."

"Kim o kadın?"

Dan'in kahkahası mizah içermekten uzaktı.

"Bu kadarını bilmeye hakkım var."

Dan cevap vermedi. Çekmecesini açıp temiz çamaşır çıkardı. "Bunlar için vaktim yok."

"*Senin* mi vaktin yok?" diye tekrarladı Grace. Bu kadar azap çektirdikten sonra bu ne cüretti? Bir an bayılacağını hissetti.

Dan yavaşça banyoya yürüdü. Grace aksi yöne gidip yatak odası kapısını öyle bir çarptı ki, kızının duvarda asılı duran mezuniyet fotoğrafları havalanıp koridordaki parke zemine düştü, camları tuzla buz oldu.

Dehşet içinde ne yaptığına bakan Grace, çocuklarının güzel yüzlerine bakakaldı ve hüsranla dişlerini gıcırdattı.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı kocasına.

Yatak odasının kapısı açıldı, Dan göründü. Yüzünde sert, kararlı bir ifade vardı. "Zaten oradaydım, Grace. Son otuz beş yıldır nerede olduğumu sanıyorsun?"

Grace bir sonraki aerobik dersine gelmedi. Olivia, kaybolma olayından sonra ilişkilerinin zora girdiğini biliyordu. Grace, Dan'in kayboluşuyla ya da nerede olduğuyla ilgili bir şey söylememiş, Olivia da ısrar etmemişti. Eğer başka bir

kadın söz konusuysa, en uygun olan, konuyu aralarında halletmeleriydi. Yine de Olivia onu merak etmekten kendini alamıyordu.

Üstelik başka endişeleri de vardı. Bunların başında Justine geliyordu.

Aralarını düzeltmek için gösterdiği tüm çabaya karşın, kızı yine ondan kaçmaya başlamıştı. Kendisi annesiyle nasıl yakınsa, kızının da ona yakın olmasını istiyordu. Belki bunun için çok geçti; ama öyle olmamasını diliyordu ve bunu başarmak için her türlü öneriye açıktı. Hiçbir koşulda Warren Saget konusunu açmayacağına dair kendine söz vermişti. Tek dileği Justine'in kendisiyle beraber vakit geçirmekten keyif almasıydı.

Olivia cumartesi günü Justine'i yemeğe çağırmış ve kızı da kabul etmişti. Annesinin en beğendiği tariflerden yola çıkarak tavuk salatası yapmıştı. Kendi adına Olivia dışarıda yemeği tercih ederdi, hem öylesi daha kolay olurdu. Evde yemek ise daha huzurlu, daha kaygısız –ve daha özel- bir ortam sağlardı. Bir lokantada, her an bir tanıdığa rastlayıp konunun dağılması ihtimali vardı.

Justine tam zamanında geldi. Küçük bir nergis buketi getirmiş ve içeri girerken annesinin yanağına üstünkörü bir öpücük kondurmuştu.

"Ne kadar düşüncelisin," dedi Olivia çiçeklerden etkilenerek. Bir vazo bulup onları mutfak masasının üstüne koydu.

"Uzun zamandır beraber yemiyorduk," diyen Justine masadan bir kraker aldı.

"Hem de çok uzun." Olivia salatayı buzdolabından çıkardı, tabaklara koyup masaya getirdi. Daha sonra içilecek çay için çaydanlık ocağın üstünde hazır bekliyordu.

Güzel kızı karşısına oturdu. Olivia onunla içinden geldiği gibi konuşmak için dayanılmaz bir istek duydu. "Sanırım seni ne kadar çok sevdiğimi yeterince sık söylemiyorum."

Justine ne diyeceğini bilemez gibi bir süre ona baktı, sonra gülümsedi. "James yüzünden, değil mi?"

Hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı. Yine de sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Aniden, aileden hiç kimsenin haberi olmaksızın evlenmesinin seni şoke ettiğini biliyorum.

"Bunun erkek kardeşinle hiçbir ilgisi yok, sadece ikimizle ilgisi var." Olivia hem kendinden, hem Justine'den rahatsız olmaya başladığını hissetti. Çocuğuna ne kadar çok sevildiğini söylemek bu denli zor olmamalıydı.

"Of, anne, yine başlama."

"Neye başlama?"

"Warren'la görüşmem seni rahatsız ediyor ve..."

"Bunun erkek arkadaşınla da bir ilgisi yok."

Kızı güldü. "Erkek arkadaş mı? On altı yaşımdaymışım gibi konuşuyorsun."

"Justine," dedi Olivia rahatsızlığını belli etmemeye çalışarak. "Dediğim gibi, bunun erkek kardeşinle, erkek arkadaşımla, işinle ya da başka bir şeyle ilgisi yok. Ben senin annenim ve birlikte konuşup gülebilmek, eğlenebilmek, paylaşabilmek istiyorum. Senin de aynı şeyleri istemeni diliyorum.

Benim hissettiğim... bilemiyorum, son günlerde iki yabancı gibiyiz. Uzağız. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Seni seviyorum."

Justine gözlerini devirecek olursa Olivia ne yapacağını düşündü. Bilemiyordu, belki de ağlardı.

Justine yüzünü ekşitmedi ya da iğneleyici bir şey söylemedi; aslında o da doğru sözcükleri bulmakta zorluk çeker gibiydi. Bir süre sessiz kaldı, sonra Olivia'nın gözlerinin içine bakarak fısıldadı, "Ben de seni seviyorum, anne."

Olivia boğazına düğümlenen yumruyu yutmaya çalışarak çatalını aldı. Belki de hâlâ kızına ulaşma umudu vardı.

"Ne konuşmak istiyordun?" diye sordu Justine.

Olivia emin değildi. Aklından bir sürü konu geçirdi, sonra çarşamba günü yayınlanan gazete haberini hatırladı. Konunun Jack Griffin'le olan beraberliğine kaymasından endişe ederek, kaynak belirtmeden sordu. "Sanırım onuncu yıl mezuniyet balonuz varmış, öyle mi?"

Justine çatalını bırakıp içini çekti. "Evet, biliyorum."

On yıl? Kulağa imkânsız geliyordu. "Mutlaka gidiyorsundur."

Kızının tereddüdü Olivia'yı şaşırttı. "Aslında pek emin değilim."

"Neden?" Olivia biliyordu. Warren. Babası olacak yaşta bir adamla oraya gitmek Justine'i utandıracaktı. Daha doğrusu. Warren zaten gitmek istemeyecekti.

"Yalnız gitmek zorunda kalabilirim. Hâlâ bekâr olmak yeterince berbat bir durum, ama tek başına gitmek... benli-

ğim bunu kaldırabilir mi bilemiyorum."

"Muhtemelen orada başka bekâr arkadaşların da olacak."

"Sanırım," dedi Justine, pek de emin değildi.

Bu, kızının gözünü açabilecek olaylardan biriydi. Lise arkadaşlarıyla bir araya gelirse, Warren konusunda tamamen yanıldığını anlayabilirdi.

"Önümüzdeki hafta bir toplantı var," dedi Justine.

Olivia okulun son yılında kızının sınıf başkanı olduğunu hatırladı. Buluşmanın planlanmasında yer alması doğaldı. Justine banka müdürü olduğuna göre, organizasyon komitesi finans konusunda onun görüşlerini almaktan memnun olurdu.

"Sen de yardımcı olacak mısın?" diye ısrar etti Olivia.

Justine içini çekti. "Belki," dedi bıkkın bir ifadeyle. Sonra birden yüzü aydınlandı. "Annie Willoughby ve Julie Wyatt'ı hatırlıyor musun? İkisini de yıllardır görmedim ve burada, Cedar Cove'da yaşıyorlar."

Olivia ikisinin de ailesini gayet iyi hatırlıyordu.

"Seth Gunderson da hâlâ kasabada yaşıyor," diye mırıldandı Justine.

Olivia, Seth'i de iyi hatırlıyordu çünkü Jordan'ın en iyi arkadaşıydı. Oğlu kaza geçirdiğinde babasıyla beraber Alaska'da balık tutuyorlardı. Jordan'ın ölümünü haber aldıktan sonra, on üç yaşındaki bir çocuğun onlara yazdığı mektubu asla unutmamıştı. Acısını ifade eden ve baş sağlığı dileyen o birkaç kısa cümle Olivia'nın içini sızlatmıştı.

"Seth'i hep sevmişimdir," dedi dalgın bir halde. "Neyle uğraşıyor?"

Justine omuz silkti. "Emin değilim. Hâlâ her yaz Alaska'ya balık avlamaya gittiğini biliyorum. O yüzden muhtemelen mezuniyet gününe gelemeyecektir."

Bu haber onu üzmüştü. Olivia'nın kızı için bir koca seçme şansı olsa, Seth gibi birini seçerdi.

"Ah, hayır anne." Justine parmağını ona doğru salladı. "Kafandan neler geçtiğini biliyorum. Beni Seth'le bir arada hayal ediyorsun, ama beni hiç ilgilendirmiyor."

"Seth'in nesi varmış?"

"Pekâlâ, her şeyden önce, kafasının içinde bir beyin yok."

"Yapma, Justine, bu doğru değil!"

"İlgisini çeken tek şey spor."

"Evet ama çok iyi bir sporcu." Seth lisede okuduğu dört yıl boyunca futbol ve basketbol takımlarının yıldızıydı.

"Tanrı aşkına, o sadece bir balıkçı!"

Olivia kaşlarını çattı, kızını bu kadar züppe yetiştirdiğini hatırlamıyordu. "Çok çalışıyor ve bu ayıp bir şey değil."

"Warren'la karşılaştırıldığında mı?"

"Hayır!" Olivia böyle bir tartışmaya girme niyetinde değildi. "Seth'den söz ediyoruz."

"Anne, marinadaki teknesinde yaşıyor. Seth'i severim, beni yanlış anlama, ama hödüğün teki. Onunla mezun olduğumuzdan beri görüşmedim ve herhangi bir ortak noktamız var mı emin değilim."

Olivia içini çekti. "Tatlım, Seth'in senin için doğru erkek olduğunu söylemeye çalışmıyorum." Pekâlâ, aslında yaptığı buydu, ama itiraf etmeye cesareti yoktu. "Bir gün doğru kişiyi bulacaksın, hatta belki buldun bile." Bunu söylerken dişlerini gıcırdatsa da, Justine'in Warren'la evlenme ihtimaline karşı onu aileye kabul edeceğini göstermeye çalışıyordu.

Kızı bakışlarını kaçırdı. "James arayıp Selina'yla evlendiğini –ve Selina'nın hamile olduğunu– söylediğinde çok rahatladım."

"Rahatlamak?" Bu garip bir tepkiydi.

"Üstümden yük kalktı. Torunların olmasını istediğini biliyorum ve ben de senin için aynısını istiyorum." Sırtını düzeltti ve Olivia'nın gözlerinin içine baktı. "Ama ne yazık ki onları sana verecek kişi ben değilim."

"Justine..."

"Dinle beni, anne, lütfen, sadece bu kez. Evlenmek ya da çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yok. Warren'la ilişkimden endişe duyduğunu biliyorum ama gerek yok. Bana iyi davranıyor ve onun yanında olmaktan çoğunlukla keyif alıyorum ama onu ciddiye almıyorum."

"Evlenmek istemiyor musun?"

Başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama anne ya da eş olmak gibi bir niyetim olmadığı için gerçekten üzgünüm."

Olivia önce sözcükleri sindirmeye çalıştı, sonra başıyla onayladı. "Daha önce söylediğim gibi Justine, seni seviyo-

rum. Yaptıkların için değil, sen olduğun için."

Kızı, başını eğerek gözyaşlarını saklamaya çalıştı, ama çok geçti. Görmüştü.

"Teşekkürler, anne."

Sonra, aralarında kayda değer hiçbir şey olmamış gibi salatalarını yemeye koyuldular.

Cecilia her öğleden sonra işe giderken *John F. Reynolds*'ın demirlediği Cedar Cove'un karşısındaki Bremerton Tersanesi'ne bir göz atıyordu. Ian'la yediği akşam yemeğinin üstünden bir haftadan fazla süre geçmişti ve ondan hiç haber almamıştı. Ian o gece ayrılırken, yola çıkmadan önce arayacağına söz vermişti. Belli ki uçak gemisinin onarımı hâlâ bitmemişti.

Aramadığı için hayal kırıklığına uğramaya hakkı olmadığını biliyordu. Arabasının anahtarlarını bırakmaktan başka, onunla bağlantı kurmasını gerektiren bir şey yoktu.

Akşam yemeği ve sinema harikaydı; sevişmeleri de öyle. Apar topar çıkıp gitmeden önce ilişkilerinde bir dönüm noktasına gelmiş olabileceklerini düşünmüştü. Şimdi ne düşüneceğinden emin değildi. Üstelik korunmasız seks yaptıkları için dehşet içindeydi. Hamile kalma ihtimalinin çok düşük olduğu günlerde olsa bile, dersini almış olması gerekirdi. Almadığı ortadaydı. Onun kollarındayken arzulandığını ve rahatladığını hissetmişti. Güvendeydi. Oysa sonra hemen giyinmiş ve kaçar gibi uzaklaşmıştı ve şimdi de bu sessizlik. Anlayamıyordu.

Belki de Ian onun aramasını bekliyordu. Kapıdan çıkmadan önce ne konuştuklarını tam hatırlayamıyordu. Önemli bir şey değildi. Hatırlamaya bile değmediği belliydi. O an düşünebildiği tek şey gitmesini istemediğiydi, ama kalmasını da isteyememişti.

Düşündükçe, ona telefon etme fikri giderek daha cazip hale geliyordu. Salı sabahı dersten çıkar çıkmaz Ian'ı aramaya karar verdi.

Sabah boyunca Cecilia'nın gözü saatteydi. Ian'ın nöbet çizelgesi hakkında bir fikri yoktu. Ona ulaşabilmeyi umuyordu, olmazsa mesaj bırakırdı.

Karada olduğunu ve ceptelefonu taşıdığını biliyordu; numarasını deftere kaydedeli bir yıldan fazla bir süre olmuştu. Üniversite kampüsündeki ankesörlü bir telefondan numarasını çevirdi. Telefon dört kez çaldı ve ardından mesaj bırakmasını söyleyen ses kaydı geldi.

"Ian," dedi, hata yaptığı düşüncesine kapılarak. "Ben Cecilia. Senden haber alamadım ve araba konusundaki fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim... öyleyse sorun değil. Demek istediğim, bir şeye ihtiyacım yok. Arabam harika çalışıyor. Sonra konuşuruz. Yani, hâlâ konuşmak istiyorsan." Son bölümde savunma havası seziliyordu. Daha önce Cecilia'yı deli gibi arzuluyordu, görünen o ki tek istediği şey seksti. Ahizeyi hemen yerine koydu ve kendini aptal gibi hissetti, dürtülerine yenik düştüğü için pişmanlık duyuyordu.

Çarşamba akşamı işe gittiğinde Ian'ın artık onunla ilgi-

lenmediğine ikna olmuştu. Akşam yemeği saatlerinde restoran dolmaya başladığında ve işin en yoğun anında babası göründü.

"Seni arıyorlar."

Kalp atışları hızlandı. "Beni mi?" Ian olmalıydı. Onu buradan aramak başka hiç kimsenin aklına gelmezdi.

"Bardan konuşabilirsin," dedi, gözleriyle patronu araştırarak.

Cecilia hemen işini bıraktı, heyecandan ağzı kurumuştu.

"Cecilia Randall," dedi ahizeye doğru, Ian'ın sesini duyacak olmanın beklentisiyle.

Ancak, hattın öbür ucundaki kişi, kocası değildi. Onun yerine Andrew Lackey cevap verdi.

"Bir süre önce tanışmıştık, hatırladınız mı?"

"Elbette, Ian nerede?" Muhtemelen yine tayin olmuştu. Donanma bunu hep yapıyordu, genelde sebepsiz ve önceden bilgilendirmeden; en azından Cecilia'nın fikri buydu.

"Dinle, bilmen gerektiğini düşündüm. Ian hastanede."

Yutkundu. "Ne oldu?"

"Ciddi bir durum yok. Düşüp sırtını incitti. Sanırım kafasını da çarpmış, çünkü beyin sarsıntısı geçirmiş. Gözetim altında tutuyorlar."

"Ne zaman oldu?"

"Dün sabah."

"Of."

"Merak edilecek bir şey yok. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tamam, teşekkür ederim."

Konuşmaları biter bitmez Cecilia babasının yanına gitti. "Ian yaralanmış... ben hastaneye gidiyorum. Benim yerime bakacak birini bulabilir misin?"

"Elbette. Sen git, kaleyi ben savunurum."

Cecilia minnetle babasına gülümsedi ve ona içtenlikle sarıldı. "Teşekkürler, baba." Gözlerine yaşlar doldu.

"Hey, kes şunu. Ian'a sevgilerimi ilet ve bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam," dedi ve hızla çantasıyla mantosunu kaptı.

Bremerton'daki Donanma Hastanesi'ne giden yol hiç bitmeyecek gibi geldi. Otobandan çıkıp hastanenin yanındaki park yerine dönerken arabası koyu renk bir duman attı.

Hızla nereye gitmesi gerektiğini öğrenerek, soluk soluğa asansöre bindi. Odaya girmeden önce, saçlarını düzeltip derin bir soluk almak için koridorda durdu. Ardından kapıyı tıklattı.

İçeriden ses çıkmayınca yavaşça içeri girdi. Kocasını ilk gördüğünde çığlığını tutamadı. Andrew onu, kocasının küçük bir kaza geçirdiğine ve gözlem amaçlı hastanede tutulduğuna inandırmıştı. Tek bir bakış bile durumunun bundan çok daha ağır olduğunu anlamaya yeterdi.

Ian bandajlı kafasını kaldırıp kimin geldiğini görünce inledi.

"Neler oldu?" diye sordu yanına giderek.

"Burada ne işin var?" diye karşılık verdi Ian, görmeyi

düşündüğü son kişinin Cecilia olduğu belliydi.

"Ben... ben... Andrew beni aradı ve..."

Ian kaşlarını çattı, yüzü burkuldu. Yüzünün bir bölümü şişmiş ve morarmıştı. Sol gözü tamamen kapalıydı ve sol kolunda bandaj vardı.

"Diğer adam ne halde acaba?" dedi, nüktedan bir yaklaşımın onu rahatlatmasını umarak.

Ian duymamış gibi davrandı.

"Ian, sorun nedir?"

"Senden buraya gelmeni istemedim," dedi kabaca.

"Biliyorum. Gelmek istedim çünkü iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu." İşini riske attığından söz etmedi bile. Babası onu idare edeceğini söylese de, aceleden patronuyla konuşup izin almamıştı.

"Gördüğün gibi gayet iyi durumdayım, artık gidebilirsin."

Sözleri can yakıyordu. "Bu hiç nazik bir tavır değil."

"Hâlâ kafan basmadıysa, şu an muhabbet havasında değilim."

"Pekâlâ," diye fısıldayıp bir adım geri çekildi.

"Devam et," diye üsteledi Ian. "Dışarı çıkana kadar."

Gözlerini kırpıştırdı, Ian'ın onunla bu şekilde konuşmasına son derece kırılmıştı. "Gerçekten böyle hissediyorsan, o halde..."

"Defol!" diye bağırdı kapıyı göstererek. Arkasını dönen Cecilia koşarak dışarı çıktı. Eğer ilgisine ya da sevgisine ihtiyacı yoksa kendi bilirdi.

"Cecilia!" diye seslendi Ian arkasından ama duymazdan geldi. Kendini asansöre atıp defalarca düğmeye bastı. Belki de artık avukatıyla görüşmenin zamanı gelmişti. Ona böyle davranan bir adamla daha fazla evli kalmak istemiyordu.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sekiz

Mart yağmurları başlamıştı ve Justine Lockhart'ın son istediği şey, muhtemelen katılmayacağı bir toplantı için bir grup eski sınıf arkadaşıyla kalabalık bir odada oturmaktı. Ancak şu anda yapmak zorunda kaldığı şey tam da buydu. Tahmin ettiği gibi organizasyon komitesi onu aramış, ona, yardımcı olup olamayacağını sormuştu. O da anlık bir zayıflıkla kabul etmişti.

Ne yazık ki Justine, mezuniyet toplantısından Warren'a söz etme gafletinde bulunmuştu. Warren, beraber gitme fikrini düşünmeyi bile reddetmişti. Ölümüne sıkıcı uzun toplantılarında ona eşlik ederek beklediğini, hatta iş arkadaşlarına hizmet verdiğini düşününce, Justine onun bu küçük iyiliği çok görmeyeceğini ummuştu. Yanıldığı çok açıktı.

Warren safir bir gerdanlık ve bir akşam yemeğiyle tartışmayı tatlıya bağlamaya çalışmıştı. Justine geçmişte onun mücevher kaplamalı özürlerini kabul eder ve hiçbir şey olmamış gibi yapardı. Artık Warren'ın kusurlarına alışmış ve

onları görmezden gelmeye başlamıştı. Eğlenceli bir adamdı ve refakati karşılığında Justine'i şımartmaktan çekinmiyordu. Çıkar ilişkisi gibi görünse de, ikisine de uygun bir anlaşmaydı. Ayrıca tüm servetine karşın çok az arkadaşı vardı ve hiçbiri uzun süreli bu ilişkinin içinde değildi. Karşılıklı beklentiler çok netti.

Planlama toplantısı Jay Rothchild'la evlenen Lana Sullivan'ın evinde yapılıyordu. Mezun oldukları on yıldan bu yana Lana'yla bir kez bile konuşmamıştı.

"Justine!" dedi Lana coşkuyla, sonra uzun zamandır görüşmeyen iki iyi arkadaş gibi onu kucakladı. "İçeri gel! Seth ve Mary de burada."

Justine içeriye göz atınca Mary O'Donnell'ın doğurmasının yakın olduğunu gördü. "Seni gördüğüme sevindim Mary," dedi gülümseyerek, başıyla da Seth'i selamladı.

Okulun yıldız atleti pek değişmemişti, en azından fiziksel anlamda. Uzun boylu ve kaslıydı, sadece biraz daha kilo almış, görüntüsü daha bir olgunlaşmıştı. Hâlâ göz alacak kadar sarışındı. Justine onun bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordu, ama lise yılları tamamen bulanıktı zaten.

"Bugünlerde ne yapıyorsun?" diye sordu Mary.

Justine omuz silkti. "First National'da çalışıyorum." Üniversitenin tarih bölümünü dereceyle bitirmişti ama ne yazık ki bu, işle ödüllendirilen bir marifet değildi.

"Müdür olduğunu duydum," dedi Seth.

"Öyleyim." Bunu bilmesi onu şaşırttı. Müşterisi değildi. Justine, Mary'nın karşısındaki bir sandalyeye oturdu, ellerini

bacaklarının altına sıkıştırdı, kahve teklifini geri çevirerek küçük grupla nazik bir sohbete başladı. Gergin atmosferin ne zaman huzur verici bir ortama dönüştüğünü anlayamamıştı, ama olmuştu işte. Çok geçmeden kendini, neredeyse yabancı sayabileceği bu insanlar arasında kahkahalar atarken bulmuştu.

Yapılacaklar listesi oluşturulup komiteler belirlenince, toplantı sona erdi. Justine ile Seth aynı anda evden ayrıldılar.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu Seth onu şaşırtarak. Cevabını beklerken arabasının anahtarlarını şıkırdatıyordu.

Justine sonunda bunun bir meraktan çok bir davet olduğunun farkına vardı. "Hayır, işin gerçeği, hiçbir şey yemedim." Warren toplantı bitince aramasını söylemişti, böylece onu bir şeyler içmeye götürebilirdi ama Justine'in acelesi yoktu. "Eşlik etmemi ister misin?"

"Elbette."

O akşam Justine, Seth'in hatırladığı gibi biri olmadığını keşfetti. Beyinsiz bir sporcu olduğuna dair düşüncesi tamamen temelsizdi. Çok ince bir mizah anlayışı ve içten bir gülüşü vardı. Pratik zekâ ve yaratıcılığın ürünü olan mezuniyet günüyle ilgili kişisel görüşleri hoşuna gitmişti.

Ayrı arabalarla, marinanın yakınındaki rıhtımda yer alan ünlü deniz ürünleri lokantası D.D.s'e gittiler. Lokanta o yaz açılmıştı. Justine orada daha önce öğle yemeği yemiş, ama akşam için oraya hiç gitmemişti.

Saat sekiz buçuk olmuştu bile, hemen yer gösterdiler. Pencerenin yanında, körfezin karşısında göz kırpan ışıkla-

rıyla Bremerton Tersanesi'ne bakan, marina manzaralı şık bir masaya oturdular. Justine hızla mönüyü gözden geçirdi ve seçimini yaptı.

"Mezuniyetimizin üstünden on yıl geçtiğine inanmak zor, değil mi?" dedi Justine. "Hiç kimse *o kadar* farklı görünmüyor. Şey, Mary hariç..."

"Mezuniyet günü konusunda biraz kafam karışık," diye itiraf etti Seth.

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Gidecek olursam, muhtemelen yalnız gitmek zorunda kalacağım. Bu da imajımı sarsacak, anlarsın ya?" dedi sırıtarak. Justine de gülümsemekten kendini alamadı.

"Okuldayken bütün kızlar etrafında pervane oluyordu," dedi Justine.

"Benim istediğim kız hariç," dedi koyu mavi gözleriyle ona bakarak.

"Dalga mı geçiyorsun? İstediğin kızla çıkabilirdin."

"Sen hariç," dedi, hâlâ gözlerinin içine bakıyordu.

"Ben mi?" dedi Justine küçük bir şok geçirerek. "Benimle mi çıkmak istiyordun?"

"Sana deli gibi âşıktım."

"Bir kere bile teklifte bulunmadın."

"Sorsam kabul eder miydin?"

Justine bilmiyordu.

"Benim mankafanın teki olduğumu düşünüyordun ve bunun için seni suçlamıyorum. Sen etrafımdayken öylesine panikliyordum ki ağzımı bile açamıyordum. Senin yakınla-

rımda olman benim için sıkıntı anlamına geliyordu. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor ya da ifade edemiyordum. Sonrasında kendimi öylesine budala gibi hissediyordum ki, haftalarca kendimi cezalandırıyordum."

"Hiç farkında değildim," dedi Justine cılız bir sesle ve başını salladı.

"Şükürler olsun," dedi Seth kıkırdayarak. Konuyu kapatmak ister gibi dikkatini mönüye verdi.

Garson bir sepet sıcak ekmek getirdi, siparişlerini alıp ayrıldı. Justine uzanıp mayalı ekmekten bir dilim aldı. Belli ki Seth'in "aşk"ı zamanla sönmüştü.

"Mezuniyete muhtemelen ben de yalnız katılacağım," diye mırıldandı.

"Sen mi?" Sesi kesinlikle inanmaz bir ifadeyle çıkmıştı. "Sen ve şu Saget'in beraber olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz... bir bakıma." Warren'la olan ilişkisini nasıl açıklayacağını bilmiyordu, hiç denemese daha iyi olacağına karar verdi.

"Başkalarıyla da çıkıyor musun?"

Seth'in, onun uygun olduğunu düşünmesini istemiyordu. İtiraflarının Justine üstünde tuhaf bir etkisi olmuştu, kahkahalarla gülesi gelmişti. Lise hayatı boyunca kendini hep çok uzun ve biçimsiz, popülerliğin uç sınırlarında hissetmişti. Lise kriterlerine göre sosyal başarı için fazla ciddi ve zekiydi.

Seth bir parça ekmek kopartıp hüzünle gülümsedi. "Pekâlâ, cevap vermek zorunda değilsin. Seni tedirgin ettim, değil mi?"

"Öyle değil," diye ona güven vermeye çalıştı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, hayal bile edemezdim... istediğin kız senin olabilirdi." Tekrar başını salladı. "Lisede pek flörtüm olduğunu söyleyemem. Benim için kötü bir dönemdi."

"Jordan yüzünden mi?"

İkizinin adını çok az kişi yüksek sesle söylerdi, duyunca adeta taş kesildi. Cevap vermeden önce şokun geçmesini bekledi. "Bir bakıma. Biz çok yakındık, biliyorsun ve şey, o öldükten sonra hiçbir şey aynı olmadı."

"Benim için de öyle."

Jordan ile Seth'in çok iyi arkadaş olduklarını Justine zaten biliyordu, ama kardeşinin ölümünün onun üstünde kalıcı bir etkisi olacağını tahmin edemezdi.

"Eğer o gün yanında olsaydım boğulmazdı diye düşünürdüm hep."

Seth söyleyene kadar Justine kazanın olduğu gün aklından aynı şeyin geçtiğini unutmuştu. Gözlerini yakmaya başlayan yaşları kırpıştırarak hızla uzaklaştırdı.

"Belki de Jordan'dan söz etmesek daha iyi olur," dedi sonunda. Bremerton'un ışıkları sisin içinde artık hayal meyal seçilse de, ısrarla camdan bakmaya devam etti. "Kaza geçmişte kaldı." Kaza hayatının dönüm noktası olmuştu. Sadece ikiz kardeşini değil, ailesini, güvenliğini, kendini kaybetmişti. On üç yaşından beri yaşamın anlamını bulmak için bocalayıp duruyordu; tekrar tutunmasını sağlayacak bir sebep için.

Geçmişin anıları onları esir almışçasına ikisi de sessiz-

leşti, sonra kararlı bir şekilde konuyu değiştirdiler. Yemekleri geldiğinde tekrar rahat bir sohbete dalmışlardı. Kahve söyleyip biraz daha oyalandılar; ikisi de gitmek için hevesli görünmüyordu. Saat onda lokanta kapandığında, Seth ona teknesi *Silver Belle*'i göstermeyi teklif etti, Justine de kabul etti.

"Matah bir şey değil."

Justine öyle olmasını beklemiyordu zaten. Yine de merak ediyordu. Marinaya doğru yürüdüler. Lokantada otururken başlayan soğuk ahmak ıslatana karşı omuzlarını yukarı kaldırdı. Yağmurdan kayganlaşan beton rıhtıma çıktılar. Seth maharetle onun önünden giderken, kopkoyu suda yansıyan ışıklar Justine'e rehberlik ediyordu. Seth, sallanan iskelenin üstünde o kadar rahat hareket ediyordu ki Justine'in arkasında kaldığını anladığında, ara metrelerce açılmıştı. Farkına vardığında elini uzattı. Parmaklarının gücü Justine'i şaşırttı. Elleri, bedeniyle çalışan bir erkeğin elleriydi. Bu gözlem ona annesinin söylediklerini hatırlattı. *Çok çalışıyor Justine... ve bu ayıp bir şey değil.*

Akşam yemeğinde konuşurken, Seth'in marinada yaşamakla kalmayıp, kış aylarında yönetimine yardım ettiğini öğrenmişti. Yazın Alaska'ya gidiyor ve oradaki devasa ticari gemilerden birinde balık avlıyordu. Babası ve büyükbabası da balıkçıydı. Seth'in dediği gibi, balıkçılık kanında vardı.

Yedi metrelik teknesine atladı ve Justine'in binmesine yardım etti. Onu güvenceye alır almaz, aşağı güverteye götürdü.

"Kahve?" diye sordu, ısıtıcıya uzanarak.

"Hayır, yeterince içtim, teşekkür ederim." Onu sıkıntıya sokmak istemiyordu, zaten fazla kalmayacaktı.

Seth, elleri arka ceplerinde öylece durdu, kararsız görünüyordu. Evini gezdirmesi bir dakika bile sürmemişti.

"Sana arabana kadar eşlik edeyim," diye teklif etti.

Justine minnettardı, yüzen iskelenin üstünde tek başına yürümek istemiyordu. Bir kez daha Seth onun elini tuttu ve arabasına ulaşana kadar hiç konuşmadılar. Kapıyı açmadan önce Justine ona döndü. "Teşekkürler," dedi nazikçe. "Akşam yemeği ve tekneni görmek çok keyifliydi."

"Geceyi seninle geçirmek çok keyifliydi." Bir adım geri çekildi. "Başka planlama toplantısına katılacak mısın?"

"Emin değilim, ama sanırım evet. Ya sen?"

"Burada olduğum sürece."

"Ah, tabii." Mezuniyet balosunda Seth, Alaska'da balık avlıyor olacaktı. Onun burada olmayacağı fikri birden neşesini kaçırdı. Lana'nın evine girdiğinde oradaki insanların hiçbiriyle ortak noktası olmadığına emindi. Oysa şimdi, olduğunu keşfettiği için mutluydu. İçlerinden sadece *biri* olsa bile...

"Seni özleyeceğim," dedi.

"Gerçekten mi?" Seth gözlerinin içine bakıyordu.

Başıyla onayladı.

"Sevindim." Sonra niyetinin ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden Justine'i kollarına aldı ve dudaklarını onunkilerin üstüne bastırdı.

Ne yaptığının gayet farkında olan Justine gözlerini kapadı ve öpücüğe karşılık vermek için başını kaldırdı. Seth'in

dudakları ılık ve nemliydi. Kollarının arasındayken bunu ne kadar *istediğini* fark ederek şaşırdı. Hem de ne istemek...

Öpücüğü heyecanlıydı. Ve nazik. Onun cüssesinde birinin bu kadar hassas olabileceğini düşünmezdi, ama gece boyunca Seth Gunderson onu sürekli şaşırtmamış mıydı zaten?

John F. Reynolds tersaneden ayrılmış ve Ian'dan hiç ses çıkmamıştı. *Haber vermeden çekip gitmek tam ona göre bir şey,* diye düşündü Cecilia öfkeyle. Son görüşmeleri korkunçtu ve yakında eski kocası olacak birini görmek hiç umurunda değildi.

"İyi misin, ufaklık?" diye sordu babası, cumartesi sabahı haftalığım almaya gittiğinde.

"Neden olmayacakmışım?" diye terslendi.

"Hiç," dedi belayı savuşturmak ister gibi kollarını sallayarak.

Ona bağırmak istememişti, ama son zamanlarda babası onun arkadaşı, sırdaşı olmaya çalışmak gibi rahatsız edici bir alışkanlık edinmişti ve Cecilia ısrarla her iki rolü de reddediyordu.

"Okul nasıl gidiyor?" Sohbet etmeye çalıştığı belliydi.

"Ansızın ortaya çıkan bu ilginin sebebi nedir?" Bilmek istiyordu. Soruyu ilk kez sorduğunda, babası bunun ne kadar *havalı* olduğuna dair münasebetsiz bir yorum yapmıştı.

"Hiç," dedi bir kez daha, sonra da sorduğuna pişman olmuş gibi başını çevirdi.

Cecilia içini çekti, neden böyle davrandığını anlayamıyordu. "Özür dilerim... öyle demek istemedim."

Bobby ona baktı. "Seni rahatsız eden nedir? Birkaç haftadır berbat haldesin."

"Bu doğru değil."

Babası kaşlarını çattı, itiraz edecekti ama sonra omuzlarını silkti. "Her neyse."

"Geç saatlere kadar çalışıyorum, sonra okula gitmek için erkenden kalkıyorum." Kötü bir bahaneydi ama şu anda aklıma daha iyisi gelmiyordu. Uykusuzluk pek çok şeyi açıklıyordu ama her şeyi değil.

"O derslere hâlâ devam ediyor musun?" Şimdiye kadar ilgisini kaybetmiş olmasını umduğu belliydi.

"Evet, hâlâ devam ediyorum." Üstelik bütün zamanını ve enerjisini tüketmesine rağmen, bu zorlu mücadele hoşuna gidiyordu.

"Ian buralarda mı?" diye sordu sakınarak.

"Yok gibi," dedi kayıtsız bir ifadeyle. "*John F. Reynolds* hafta başı tersaneden ayrıldı." Bu gerçeği bilmezden gelmesi zaten mümkün değildi. Bütün medya –hem yerel gazete, hem günlük Seattle gazeteleri, ayrıca televizyon kanalları– onarılan uçak gemisinin bir ay içinde ikinci kez denize açıldığını haber yapmıştı. Bu yetmezmiş gibi bütün Cedar Cove'da bu konuyu konuşuyordu.

"Son zamanlarda konuştunuz mu?"

Cecilia babasının ondan metrelerce uzakta durmaya özen gösterdiğini fark etti. Tekrar azar işitecek olursa çabu-

cak yok olmayı düşünür gibiydi.

"Ian ve ben boşanıyoruz," diye hatırlattı babasına.

"Biliyorum," dedi, "Ama düşünmüştüm ki, anlarsın ya, belki de barışırsınız."

Cecilia da neredeyse aynı şeye inanmaya başlamıştı. Yemeğe gittikleri ve seviştikleri gece umutlanmıştı. Heyecanlanmıştı. Sonra evden çıkıp gittiği o gece her şey değişmişti ve sebebini hiç anlayamamıştı.

"Keşke biraz daha uğraşsaydınız," dedi Bobby. "Sen ve Ian."

Cecilia'nın öfkesi kabardı. "Keşke annem ve sen de biraz daha uğraşsaydınız, ama keşkeler durumu düzeltmiyor, öyle değil mi?" diyerek haftalığını kaptı, kapıyı çarparak çıktı.

Sebepsiz yere öfkelenmişti. Babası onu rahatsız ediyor, iş arkadaşları canını sıkıyordu –son zamanlarda herkes - ama Cecilia öyle biri değildi. Bobby sadece yardımcı olmaya çalışıyordu ama hemen onu suçlamıştı. Hamileliğinden bu yana Cecilia hiç böylesine huysuz olmamıştı. Bu kez hiç mazereti yoktu; zamanında âdet görmüştü, şükürler olsun. Tek sebep ruhsal durumunun bozuk olmasıydı, bu kadar basit.

Çekini bozdurduktan sonra bir sonraki haftanın ihtiyaçlarını almak için markete gitti. Gereksiz bir israf olsa da bir demet kır çiçeği satın aldı; Allison için. Bebeğinin mezarını neredeyse bir aydır ziyaret etmemişti. Ondan uzak kalmak zoruna gidiyordu. Mezarlığa her gün gitmemek için epey mücadele vermişti. Özellikle ilk zamanlarda.

İyi bir anneden daha fazlası olmak istemişti; sahip olamadığı her şeyi kızına vermek istemişti. Maddi şeyler değil; ilgi, sevgi ve güven. Oysa ona asıl gereken şeyi verememişti. Yaşamın kendisini. Bebeği en başından beri haksızlığa uğramıştı ve Cecilia, bütün iyi niyetine rağmen başarısız olmuştu. Mantığı suçsuz olduğunu söylüyordu ama duyguları... Yapabileceği ama ihmal ettiği *bir şey* olduğunu düşünmeden edemiyordu. Mutlaka bir şeyler olmalıydı. Doktor verdiği tepkinin bu tür vakalarda normal olduğunu ve danışmanlık hizmeti alması gerektiğini söylemişti. Cecilia gerçekle yüzleşmeye cesaret edememişti.

İkindiye kadar mezarlığa gidemedi. Allison'ın mezarına giden patikanın önünde gözyaşları içinde dolandı durdu. Yol üstündeki mezar taşlarını saran otları temizledi, isimlere ve ölüm tarihlerine baktı, kaybolup giden yaşamları merak etti.

Nihayet Allison'ın mezarına ulaştığında üstünde taze çiçekler olduğunu gördü; Cecilia'nın en sevdiği sarı papatyalar.

Ian. Ian'dan başkası olamazdı.

Tayin edildiğini söylemek için onu aramamıştı, ama kızını ziyarete gelmişti. Cecilia çömeldi, kendi çiçek demetini kocasının bıraktığı çiçeklerin yanına koydu. Parmak uçlarıyla papatyalara dokundu, bunların ona bırakılmış bir mesaj olup olmadığını merak etti.

Hayır, diye karar verdi sonunda, kendini duygularından arındırmaya çalışarak. Ian onu hayatında istemediğini çok kesin bir dille ifade etmişti. İstediği bedeniydi, kendisi değil. Bu mesajı yüksek sesle ve açıkça iletmişti. Yanlış anlamaya

imkân vermeyecek biçimde hastane odasını terk etmesini söylemişti. Ve özür dilemek için telefon etmemişti. Tamam kahrolası! Zaten onun arabasına ihtiyacı yoktu.

Ian'ı umursamadığına kendini inandırmaya çalıştıkça daha az ikna oluyordu. Umursamak *istediği* için değil. Bütün bu sıkıntının ve öfkenin sorumlusu oydu. Onun bir kez daha yatağına ve yüreğine girmesine izin vermişti. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Tek söz etmeden Bremerton'dan ayrılması onu çok incitmişti. *Hoşça kal* yok, *üzgünüm* yok, hiçbir şey yok. Kaba ve mantıksızdı, üstelik bunu ilk defa yapmıyordu.

Eve döndüğünde İngilizce ödevini yapmaya çalıştı ama bir türlü aklını İngiliz romantik şairlere veremiyor, aksine sakınmaya çalıştığı düşüncelere dalıyordu.

Beklemediği anda çalan telefonun sesi onu yerinden hoplattı. Abartılı bir iç çekişle ahizeyi yerinden kaldırdı.

"Alo," dedi donuk bir sesle.

"Selam," dedi neşeli bir kadın sesi. Beni tanımıyorsunuz ama sanırım artık kendimi tanıtma zamanı geldi. Ben Cathy Lackey."

"Kim?"

"Cathy Lackey, Andrew'un eşi."

Ian'ın arkadaşı. "Tayin oldular, değil mi?"

"Üç gün önce. Ian aramadı mı?"

"Hayır." Duyduğu acıya rağmen önemsemez gibi konuşmaya çalıştı.

"Korkak herif! Kıçına bir tekme yapıştırmak istiyorum."

diye mırıldandı Cathy.

Cecilia o gün ilk kez gülümsedi. "Sanırım ikimiz de."

"Dinle, daha tanıştırılmadık bile ama seninle arkadaş olmayı çok isterim, Ian ve Andrew çok sıkı dostlar ve... şey, sadece birkaç haftadır buradayız ve pek arkadaşım yok."

"Ben de yaşıtım fazla kimseyi tanımıyorum." İş arkadaşları dışında söylediği doğruydu, ama Cecilia'nın The Captain's Galley'dekilerle de pek sıkı fıkı olduğu söylenemezdi. Sessiz ve içine kapanık olduğundan, üstelik çocukluğu tam bir kaos içinde geçtiğinden, arkadaş edinmekte hep zorluk çekmişti. "Tabii, elbette," dedi. "Bir ara buluşalım."

Cathy ona Ian hakkında bilgi de verebilirdi, bu düşünceyi aklından çıkarması imkânsızdı.

"Harika!" Cathy mutlu olmuş gibiydi. "Akşam işin var mı?"

Cecilia'nın çalışmak zorunda olmadığı ender cumartesi gecelerinden biriydi. "Aklından ne geçiyor?"

"Bir film kiralayıp mısır patlatabiliriz." Zaten daha fazlasına Cecilia'nın gücü yetmezdi. "Bu hoşuma gider. Buraya mı gelmek istersin, yoksa ben mi geleyim?"

"Senin için sakıncası yoksa ben gelirim."

"Elbette." Cecilia evin temiz olup olmadığından emin olmak için etrafına baktı. Süpürge yapıp kitaplarını düzeltse yeterdi.

"Beni sonra eve bırakabilir misin?"

"Sorun değil," dedi Cecilia. "Gelip seni almamı istermisin?"

"Hayır, Ian'ın arabası bende."

Sözcükler onu yıldırım gibi çarptı. Tepki veremeden sordu: "Altı çok mu erken?"

"İyidir," demeyi başardı. "Ama..."

"Öyleyse anahtarları ve evrakları sana o zaman veririm," diye devam etti Cathy.

"Neyi?"

"Ian'ın arabası. Seni aramış olması gerekiyordu, ama senden ses çıkmayınca cesaret edemediğini anladım. Erkekler!" Cathy kıkırdadı, neler olup bittiğine anlam veremeyen Cecilia kaşlarını çattı.

"Yani arabasını kullanmamı istediğini mi söylüyorsun?"

"Bu konuda ısrar etti," diye garanti verdi Cathy.

Cecilia inanmak istiyordu ama bunu yapması gerektiğinden emin değildi. Daha önce canına okumuştu, ikinci bir raunda hazır değildi. "Bu, hastaneden önce miydi, sonra mı?"

"Sonra," dedi Cathy. "Anahtarları bana verdi ve arabayı teslim edeceğime garanti istedi."

"Ya," dedi Cecilia ve yavaş, derinden bir soluk aldı. Cecilia onun arabasını almayı reddetmiş olsa da, Ian kullanması için ısrar etmişti. Onu *önemsiyordu.*

"Altıda görüşürüz. Filmi ben alırım, komedi olur mu? *Notting Hill*'e ne dersin? Daha önce seyretmiş miydin?"

"Hayır," dedi Cecilia. "Ve seyretmeyi çok isterim."

Charlotte'un bulduğu son tarif –damla çikolatalı Ame-

rikan cevizi pastası - şimdiye kadar bulduklarının içinde en iyi olanıydı. Tarifi kapı komşusunun yaşlı babasının cenaze töreninde almıştı. Katılım çok fazlaydı, çünkü Herbert seksen bir yıldır Cedar Cove'da yaşıyordu. Pasta, Paskalya Yortusu için mükemmel bir tatlı olacaktı. Her zamanki hindistancevizli pastasını da yapacaktı tabii. Olivia ve Justine bir pasta uğruna bu kadar emek sarf etmeyi anlayamasalar da, ailesi mutlaka masada görmek isteyecekti.

Charlotte her şeyi eski usul yapmayı seviyordu. Hayatı pahasına elektrikli mikser kullanmazdı. O, yoktan var ederek pişirmeyi severdi, tıpkı annesi ve büyükannesi gibi. Hindistancevizli pastayı yapmaya üç gün önceden, taze hindistanceviziyle başlardı ama ortaya çıkan sonuç onca çabaya değerdi. Geleneklerine fazlasıyla bağlıydı.

Perşembe sabahı her zamanki gibi huzurevine gitti ve örgü grubunu ziyaret etti. En iyi arkadaşları büyük bir masanın etrafında oturmuş, her biri kendi projesiyle uğraşıyordu. Bazıları kendi torunları için örüyor, bir kısmı ise yetim çocuklar ya da hayır kurumları için çalışıyordu. Sevgi dolu bir yürek ve ellerle örülen bir süveterden ya da battaniyeden daha huzur verici bir şey olamazdı.

"Merhaba, Charlotte," diyerek onu selamladı Evelyn. Kızı için ördüğü şalı neredeyse bitirmişti. Çok güzel bir modeli vardı ve gruptaki pek çok kişi tarafından örülmüştü.

"Son zamanlarda Jack Griffin'i gördün mü?" diye sordu Evelyn. Tüm güvencelere rağmen *Chronicle*'ın editörüyle ilgili şüpheleri devam ediyordu. Evelyn böyleydi; özellikle in-

ternete girmeyi öğrendikten sonra neredeyse herkesten şüpheleniyor ve çoğu zaman Charlotte arkadaşının başkalarına güvenme konusundaki zafiyetini görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

"Dün öğleden sonra," dedi Charlotte. Gazetedeki Yaşlılar sayfası için saatlerini veriyordu ve bu çabasından kendi adına çok memnundu. Jack onun fikirlerini o kadar beğeniyordu ki, ona haftalık bir köşe ayırmayı önermişti. Charlotte önce ayak diremişti. Yazar olmadığı için haftalık bir sütunu dolduracak kadar haber ya da fikir bulabileceğinden emin değildi. Ancak Jack ona öylesine güveniyordu ki denemeye karar vermişti. İlk sütunu önceki hafta yayınlanmıştı. İçinde bir yemek tarifi, biraz yerel tarih, birkaç öneri ve Olivia'nın arkadaşı Grace'in derlemesiyle kütüphaneden temin edilebilecek yeni kitaplar vardı.

"Tarifini denedim," dedi Helen, şişler elinde uçuyor, on beş yaşındaki torununa bir süveter örüyordu.

"Çedarlı bisküvileri mi?" Tarif konusuna gelince Charlotte hepsinin üç ay önündeydi. Yeni tarifleri asla kaçırmıyor, önce hangisinin yayınlanacağında kararsız kalıyordu. "Ah sevgili Bayanlar, bu hafta tadına baktığım damla çikolatalı Amerikan cevizi pastasını bekleyin."

"Herbert Monk'un cenazesindeki mi?" diye sordu Bess.

"Methini duymuştum," dedi Helen. "Bu törenlerde gerçekten iyi bir şey sunulduğunda, hemen kulağımıza geliyor."

"Bütün istediğim, cenazemde birilerinin brokolili lazanya yapması," diyerek araya girdi Evelyn. "Böylece herkes

öldüğümü ve cennete gittiğimi bilecek."

Charlotte kıkırdadı.

"Arkadaşın Tom nasıl?" Soru Helen'den geldi.

Charlotte, bir süredir Tom Harding konusunda kendini suçlu hissediyordu. "Hafta boyunca onu görmedim," diye itiraf etti. Gazetenin yaşlılar sayfasıyla o kadar meşguldü ki, bakım merkezine gitmeye fırsatı olmamıştı.

Son ziyaretinde Tom çok sessizdi. Anlattıklarını dinleyip karşılık vermeye çalışsa da, onu neşelendirmek için elinden geleni yaptığı halde başarılı olamamıştı. Her zamanki gibi Charlotte her türlü konudan söz ediyordu. Anahtarını güvenilir bir yere koyduğunu söylemişti ve Tom ikna olmuş görünüyordu.

"İyi olmadığını duydum," dedi Laura.

Aynı yerde yaşayan yedi çocuğuyla Laura, her konuya vâkıf bir kadındı. Cedar Cove'da olup bitenleri belediye başkanından bile daha iyi bilirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Charlotte, ciddi bir durum olmadığını umarak. Öyle olsa Janet Lester onu arardı.

"Kendin gidip baksan iyi olur."

"Bu öğleden sonra yapmak istediğim buydu," dedi Charlotte. Arkadaşı hakkında Laura'nın daha çok şey bilmesi biraz canını sıkmıştı. Aslında bu konuda kendinden başka kimseyi suçlamaya hakkı yoktu. Son zamanlarda hep çok meşguldü.

Ziyaretlerini yaparak ve örgü örerek bir saat kadar daha oyalandı, sonra şişlerini toplayıp bakım merkezinin yolunu

tuttu. Janet'e uğramaya gerek duymadan doğruca Tom'un odasına yöneldi.

Janet ona Tom'un ilk tercihinin Cedar Cove olduğunu söylemişti. Sebebini bilen yoktu. Depo ise hâlâ gizemini koruyordu. Bu konuda bir açıklamada bulunmamıştı. Charlotte ne zaman sormaya kalksa uyuyor numarası yapmıştı.

Bir sonraki ziyaretinde ona cevizli pasta getirip gazetedeki son köşe yazısını okumalıydı. Son iki haftadır onu ihmal etmesini böylece affettirebileceğini umuyordu.

Tom'un odasının boş olduğunu gören Charlotte şaşırdı. Fizik tedaviye götürüleceği söyleniyordu, orada olduğunu tahmin etti.

Durumu hakkında endişeye kapılarak Janet'in odasına yollandı. Yarı açık kapıyı kibarca tıklattı.

"Charlotte." Janet ayağa fırlayıp bakışlarını ondan kaçırdı. "Seni daha önce aramalıydım."

"Kesinlikle öyle yapmalıydın." Tom'un durumunun iyi olmadığını bir başka arkadaşından duymak utanç vericiydi.

"Özür dilerim."

"Bana neler olduğunu anlat."

"Bir başka felç olduğunu düşünüyoruz."

Charlotte yutkundu. Zavallı, zavallı Tom. Yeni bir inme sağlık durumunu iyice kötüye götürecekti.

"Ne kadar kötü?"

"Kötü mü?" diye sordu Janet, tekrar yerine otururak "Bilmiyorsun," diye fısıldadı.

Charlotte başını salladı, ama içinde düşündüğünden

daha da kötü olduğuna dair bir his vardı. Bir sandalye çekip oturdu.

"Tom dün gece öldü."

"Öldü mü?" Yaşı ve sağlık durumu düşünülürse bu çok şaşırtıcı değildi, ama Charlotte iyi bir dostunu kaybetmişti. "Ben... fark etmedim. Ben..." Hayatının bu aşamasında ölüm Charlotte için sıradan bir olaydı. Kocasını yıllar önce toprağa vermişti ve aslında son zamanlarda tanıdığı birinin vefatını öğreniyordu sürekli. Yine de bu adamın ölümü onu çok sarsmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Janet.

"Elbette," dedi Charlotte, ama iyi değildi. Elleri titriyor ve üşüyordu.

"Arkadaşlığımıza çok değer veriyordu."

Charlotte başını eğdi, gözlerini kurulamak için çantasında mendil aramaya başladı.

"Ziyaretlerin onun için dünyaya bedeldi."

"İki hafta oldu, burada olmalıydım."

"Charlotte, bilemezdin ki," dedi nazikçe.

Charlotte bunun doğru olduğunu biliyordu ama yine de Tom Harding'i yüzüstü bırakmış olduğu duygusunu üzerinden atamıyordu. Gazetede çalışmaya başlamadan önce haftada en az bir kere uğruyordu. Onun köşe yazısından haberdar olan ilk kişi Tom'du. Ona sütununu bizzat okumuş, Tom gülümseyerek yaptığı işi takdir etmişti. Gerçi Jack Griffin kırmızı kalemiyle yazdıklarının çoğunu budamıştı ve geriye kalan yazıyı tanımakta Charlotte güçlük çekmişti. Deneyimli bir

yazar, bir profesyonel olmadığını elbette biliyordu ama yine de gururu incinmişti. Bu konudan şikâyet ettiğinde Tom ona öylesine sempatik bakmıştı ki, kendini iyi hissetmesi için yeterli olmuştu.

Bu, onu son görüşüydü.

Janet telefona uzanıp mutfaktan çay istedi. Beş dakika sonra görevlilerden biri elinde tepsiyle içeri giriyordu.

"Özel bir adamdı," dedi Charlotte, çayın boğazındaki yumruyu alıp götüren rahatlatıcı etkisiyle.

"Öyleydi," diye onayladı Janet.

"Şimdi ne yapmam gerek?" diye sordu Charlotte.

Janet ona boş gözlerle baktı.

"Anahtar konusunda. Bana depo anahtarını vermişti, hatırladın mı?"

Janet kaşlarını çattı. "Sanırım yetkililer onu geri isteyecektir. Bir an önce iade etsen iyi olur."

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Dokuz

Jack Griffin, Olivia Lockhart'ın cazibesine kendini fena kaptırmıştı ve bu iyiye işaret değildi. Aksi şeytan, belki de öyleydi. Ancak bu çekimin peşine düşmek duygusal bağımsızlığını kaybetmek anlamına geliyordu ve bunu istediğinden pek emin değildi. Yine de –elinde olmadan– kendini onu görmek için bahaneler yaratırken buluyordu. Ya da onun hakkında bir şeyler daha öğrenmeye çalışırken.

İlk buluşma fiyaskosunun ardından onu tekrar davet etme cesaretini bulamamıştı. Dürüst olmak gerekirse reddedilmekten korkuyordu ve bunun için onu suçlayamazdı. Reddetme fırsatı vermemek için elinden geleni yapıyordu. Her cumartesi sabahı, onunla tekrar karşılaşma umuduyla Safeway'e gitmeyi alışkanlık edinmişti. Birkaç kere şansı yaver gitmiş ve alışverişin ardından kahve içmişlerdi. Şeytan çarpsın, ondan hoşlanıyordu. Yargıç Lockhart gerçekçi, zeki ve seksiydi... ve kendisi bunun farkında değildi; zaten Jack'i asıl etkileyen, *gerçekten* etkileyen de buydu.

Cuma öğleden sonra eve dönerken, Jack kuru temizlemeciye uğradı. Berbat havaya söverek, şiddetli yağmur altında hızla otoparktan temizlemeciye yöneldi. Gökyüzü hafta boyunca kasvetli kurşuni rengini korumuştu. Ufuktaki tek parlak ışık –deyim yerindeyse– o akşam yapılacak olan Geleneksel Martı Çağırma Yarışması ile ilgili yazısıydı.

Kendini kuru temizlemeciden içeri öyle hızlı attı ki neredeyse Olivia'yla çarpışıyordu. Onu aniden karşısında görünce sarf edebileceği tüm zeki sözcükler aklından uçup gitmişti. Söylemeyi becerebildiği tek şey ismi oldu. "Olivia."

Gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Şaşırmış gibi yapma. Giysilerimi düzenli olarak temizletirim, biliyorsun." Cüzdanı tezgâhın üstünde açık duruyordu.

"Ben de." İşte bu dâhice bir cevaptı. Jack gözlerini devirdi. Başka kadınların yanında bülbül kesiliyor, oysa Olivia'nın yanında süt dökmüş kediye dönüyordu.

Kuru temizlemenin sahibi, 1960 yılında Kore'den gelen Duck-Hwan-Hyo idi. Editörlüğe başladıktan kısa süre sonra Jack bu çalışkan göçmen aileden çok etkilenmiş ve Duck-Hwan hakkında bir köşe yazısı yazmıştı. Jack'i görür görmez ona en hızlı hizmeti verebilmek adına Duck-Hwan bir an için Olivia'yı ihmal etti.

Jack açıklama gereği duydu.

"Sorun değil," dedi Olivia. "Acelem yok."

Cuma akşamıydı ve acelesi yoktu. Cüzdanını çıkarıp faturasını öderken Jack'in aklında bir tek şey vardı; acaba Olivia'nın tepkisi, bu akşam boş olduğunu ima etmenin bir yolu

muydu? Sanki davet *bekler* gibi bir hali vardı. Bu doğru olabilir miydi? Giysilerinin askısı işaretparmağına takılı halde Olivia'nın işinin bitmesini bekledi.

"Yani lisenin tiyatro oyununa gitmiyor musun?" Jack kasaba nüfusunun önemli bir bölümünün bu akşam orada olacağını biliyordu.

"Martı Çağırma Yarışması bu akşam, değil mi?" Dayanamadı, devam etti. "Gitmek ister misin? Yani benimle?" Soruyu açıklama gereği duymuştu, çünkü sadece fazladan bileti olduğu için sorduğunu sanmasını istemiyordu.

"Tabii," dedi hemen kabul ederek.

Özellikle son buluşmalarını düşününce Jack emin olup olmadığını sormak istedi, ama ayağına gelen şansı tepmek istemiyordu. "Güzel," dedi. "Bu harika."

"Uzun zamandır beni tekrar davet etmeni bekliyordum," dedi sıradan bir şey gibi. "Kaçta hazır olayım?"

Şaka ediyordu, öyle olmalıydı. Jack sevinçten havalara uçmamaya çalışarak saatine baktı. "Bir saat sonra çok mu erken olur?"

"Mükemmel."

Madem şanslı günündeydi, ikinci hakkını da kullanmak istedi. "Sonra akşam yemeğine ne dersin?"

"Taco Shack?"

Dalga geçtiğinin farkındaydı ama duymazdan geldi. "Eğer isteğin buysa. Benim önerim körfezdeki D.D.s ya da The Captain's Galley.

"Hey, sınıf atladım," dedi kahkahalarla. "Sen karar ver."

Olivia'nın bilmediği, Jack'in ise asla söylemeye cesaret edemeyeceği şey ise, yerel lokantalarda yenecek yemeklerin, pahalı olanlar dahil, reklam karşılığı bu hizmeti sunmasıydı. Gazete, reklam alanlarını lokantalarda yemek karşılığında takas ediyordu. Örneğin Taco Shack'ın yüzlerce dolar reklam borcu vardı ve Jack'in tek başına o kadar taco tüketmesi imkânsızdı.

Kuru temizlemecinin kapısında ayrıldılar. Jack ihtiyar Taurus'una doğru koşarken ayakları havada uçuyordu. Yıllardır böyle hissetmemişti.

Kırk beş dakika sonra duşunu almış, üstünü değiştirmiş, arabasını temizlemiş, Olivia'nın evine doğru yol alıyordu. Olivia hazırdı. Üstünde bir kot pantolon ve elde örülmüş bir kazak vardı. Şemsiye almaya gerek duymadı. Kuzeybatı Pasifik'e özgü bir durumdu bu. Şemsiye taşıyanların sayısı çok azdı. Öyle yapanlar hemen turist olarak nitelendiriliyordu.

Lisenin toplantı salonuna ulaştıklarında içerisi hıncahınç dolmuştu. Öndeki birkaç yer ise basın mensupları için ayrılmıştı. Yerlerine oturduktan hemen sonra, Roy ve Corrie McAfee yanlarına yaklaştı. Jack onları sene başında yazdığı bir köşe yazısından tanıyordu. Roy emekli polisti ve kendi dedektiflik ajansını kurmuştu; geçmişi ve deneyimi onu hayli aranan bir araştırmacı yapmıştı. Karısı ise ofiste çalışıyor ve onun asistanlığını yapıyordu. Roy ve Jack iyi anlaşmış, daha sonra zaman zaman bir araya gelmişlerdi. Roy sıkı bir yürüyüşçüydü, açık hava sporlarına eğilimi olmayan Jack ise bunu bir kez denemeye karar vermişti.

Roy, Olivia'nın Jack'in yanında olmasına anında tepki verdi.

"Yargıç, Griffin gibilerle sizin ne işiniz var?" diye sataştı.

"Çok iyi vakit geçiriyorum. Merhaba Roy, Corrie."

Corrie, Olivia'nın yanındaki boş yere otururken Roy tek kalan yere, Jack'in yanına oturdu. Kısa süre sonra iki kadın sohbete daldı, Roy ve Jack ise eyalet politikasından konuşmaya başladılar. Gece için Jack'in hayal ettiği bu değildi, ancak üstündeki yükün biraz hafiflemiş olduğunu itiraf etmeliydi.

Belediye Başkanı Benson sahneye doğru ilerlerken, Olivia Jack'e doğru eğilip fısıldadı, "Roy ve Corrie'nin yemekte bize katılmasının sakıncası var mı?"

Jack duraksadı. "Eğer senin için yoksa benim için de yok."

Belli ki Olivia için sorun değildi, çünkü arkadaşının kulağına eğilmiş ve Corrie başıyla onaylamıştı.

Jack'in tahmin ettiği yarışma çok eğlenceliydi. Öğrendiğine göre bu yarışma ıslak ve kasvetli bahar günlerine biraz neşe katmak için ortaya çıkmıştı. Yarışma yıllardır yapılıyordu. Kurallar basitti: Genç ve yaşlı tüm katılımcılar, Cedar Cove'da yaşayan huysuz martıların sesini taklit edebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Jack güldü, bağırdı, tezahürat yaptı ve diğer izleyicilerle birlikte yuh çekti.

Yarışmanın kazananı on dört yaşında bir çocuktu. Taklit yeteneğiyle herkesin hayranlığını kazanmış ve kolay bir ga-

hiyet elde etmişti. Jack ve Olivia salondan dışarı yan yana çıktılar. Jack, elini koruma maksatlı onun sırtına koymuştu; içinden daha fazlasını yapmaya cesaret edebilmeyi diliyordu, onu kollarına almak gibi.

Birkaç dakika sonra The Captain's Galley'de Roy ve Corrie ile buluştular. Yüzü pek yabancı gelmeyen, gösterişsiz genç bir kadın onlara yer gösterdi ve mönüyü takdim etti. Neredeyse otomatik olarak iyi vakit geçirmelerini diledi ve ayrıldı.

"Kim bu?" diye sordu Jack.

Olivia gözlerini patlattı, bu konuyu konuşmak istemediğini ima etmeye çalışıyordu. Sonradan dank etti. Garsonları, Olivia'yı ilk gördüğünde duruşma salonunda olan kızdı. Boşanmasına engel olduğu kız. Jack onun hakkında bir yazı yazmıştı; o, Boşanması Reddedilen Eş idi.

"Bir şişe şaraba ne dersiniz?" diye sordu Roy.

Herkes kabul etti. Jack mönüyü inceledi ve sipariş vermeyi Roy'a bıraktı. Garson elinde kadehlerle geldiğinde Jack reddetti.

"Tek bir kadeh," diye itiraz etti Roy.

"Hayır, teşekkürler." Jack içmedi ve mazeret belirtmedi.

Restoran çok ünlüydü ve Jack'in siparişi bu ünü hak ediyordu. Kızarmış istiridye istemiş, Olivia ise deniz ürünlü makarna tercih etmişti. Keyifli bir akşam yemeğinin ardından Roy ve Corrie ayrıldı, Olivia ile Jack ise ikinci bir kahve daha istediler.

Genç garson yanlarından geçerken Olivia, Jack'e baktı.

"Tanıdın, değil mi?"

Jack onayladı. Daha ergenlik çağındaymış gibi gösteren genç kadına karşı bir sıcaklık hissetti. Duruşma salonunda oturmuş ve trajik, ama bir o kadar da sıradan öyküsünü dinlemişti. İyi bildiği bir öyküydü bu; büyük krizleri atlatamayan evliliklerin öyküsü. Kederden boşananların öyküsü. Mahkemeden bu yana neler olduğunu, bir gelişme kaydedip etmediklerini bilmiyordu. Sadece yüzüne bakarak anladığı şey Cecilia Randall'ın çok mutsuz olduğuydu.

"Seni tanımış mıdır?" diye sordu Jack.

Olivia başını salladı. Jack de tanıdığına ihtimal vermiyordu.

"Merak ediyorum," diye mırıldandı.

Jack onun üzgün olduğunu hissetti. "Yanlış karar verdiğini mi düşünüyorsun?"

Olivia omuz silkti ve kahvesine baktı. "Zavallı kız sanki bütün dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor."

"Belki sadece kötü bir gece geçirmiştir," dedi Jack.

"Belki," diye karşılık verdi Olivia, ama Jack, kendisi gibi onun da buna inanmadığını biliyordu.

Nisan ayının ilk haftası Seth Gunderson Alaska'ya balık avına gidince Justine rahatladı. Böylesi daha iyiydi. Onu çok fazla düşünüyor, birlikte geçirdikleri her dakikaya çok değer veriyordu. Onunla bir ilişkiye girmek istemiyordu. Onu önemsemek, daha önemlisi ona âşık olmak istemiyordu. Oysa du-

rum öyle olacak gibi görünüyordu; hatta çoktan olmuştu bile.

Sürpriz akşam yemeğinin ardından, onun bir sonraki davetini reddetmişti. Belanın kokusunu çabuk alırdı, hele kendi gibi zayıf biri söz konusuysa. Seth onu istiyordu ve Justine, Tanrı yardımcısı olsun, aynı şeyi o da istiyordu. Ancak Justine'in kafası bu arzuya teslim olmayacak kadar çalışıyordu. Duygularının esiri olan kadınlardan değildi.

Bununla beraber Seth, kolaylıkla gözardı edilebilecek bir adam değildi. First National Bank'da bir hesap açtırmış, böylece haftada en az bir kere uğramak için bir mazereti olmuştu. Ona baskı yapmıyor, tartışmıyor, alışılmışın dışında hiçbir şey söylemiyordu; sadece *oradaydı*. Bir gün, Justine daha fazla dayanamadı.

Onu dışarı kadar takip etti. Park yerinde, kalın sisi yırtmak üzere olan güneşin altında, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Justine neredeyse ağlamak üzereydi, ama büyük bir öfkeyle onun kendini ne kadar rahatsız ettiğini söylemek istiyordu.

Seth amacını inkâr etmedi, ama Justine'in öfkesine onun neredeyse kalbini kıracak kadar büyük bir nezaketle karşılık verdi.

"İstemiyorsan yapmam." Bütün söylediği buydu.

"İstemiyorum!" diye haykırdı ve öfkeyle bankaya geri döndü. Bir hafta sonra, yedi uykusuz geceden sonra onu aramaya koyuldu. Onu tam olarak nerede bulacağını bilmediğinden marinaya doğru yürümeye başladı.

Seth birdenbire rıhtımın ortasında beliriverdi. Üstünde kalın, yünlü bir ceket, başında örgü bir kasket vardı. Justine

korkuluklara yaslandı, Seth hiçbir şey söylemeden ılık elini onun buz gibi yanağına bastırdı.

Justine gözlerini kapatıp başını eline yaslamak için kendini zor tuttu. "Buraya, Warren Saget'in benim için en doğru kişi olduğunu söylemeye geldim." dedi.

"Hayır, değil."

Justine, çocuklar gibi hırsla topuğunu yere vurmak istedi. Oraya niçin gittiğinden emin değildi. Ona olan özlemini bastırmak için mi? Bu işi sonsuza kadar bitirmek için mi? Ancak geldiği andan itibaren hata ettiğini biliyordu.

"Warren yaşlı, olgun ve varlıklı. Sende bunların hiçbiri yok."

"Hayır yok."

Her söylediğini tartışmasız kabul etmesinden nefret ediyordu. Her şeyi on kat daha zorlaştırıyordu. "Warren saygın bir işadamı."

"Ve ben de bir balıkçıyım."

"Aynen öyle," diye haykırdı. Öfkesi Seth'den çok kendineydi.

"Ama istediğin benim," dedi basitçe.

Ona karşılık vermeyi reddederek rıhtımdan indi ve işe geri döndü. Bir daha onu görmedi. Alaska'ya gittiğini, hafta başında birileri bankada konuşurken duymuştu.

Warren cuma günü öğleden sonra işyerinden onu aradı. "Yemeğe ne dersin?" Sesi kendinden ve alacağı cevaptan emindi.

"Bu akşam olmaz Warren."

Kısa, tedirgin edici bir sessizlik oldu. "Neden?"

"Pek iyi hissetmiyorum." Biraz abartılı bir gerekçeydi. Başı ağrıyordu ama bir çift aspirin ve gözlerini birkaç dakika kapayarak tedavi edemeyeceği bir durum değildi.

Justine'in onu reddetmesinden hoşlanmıyordu. Warren, hayatı kendi ekseninde yaşamaya alışmış bir adamdı. "Hâlâ mezuniyet günü yüzünden öfkelisin, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Justine zaten gitmemeye karar vermişti. Seth orada olabilirdi ve Justine onun yanında kendini zayıf hissetmekten hoşlanmıyordu. Tek öpücük onu allak bullak etmişti. Saçma sapan tek bir öpücük. Şimdi, Warren ne zaman ona dokunmaya kalksa aksi yöne kaçıyordu. Seth Gunderson çözülmesi gereken bir muammaydı.

"Başım korkunç ağrıyor," diye abarttı, karşılaşmayı önlemek için.

"Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu yumuşak, gönül alıcı bir sesle.

"Hayır. Yemeğini bensiz yiyebilirsin. Sonra konuşuruz."

"Tamam aşkım. Kendine dikkat et."

"Ederim." Justine'in yapmak istediği tam da buydu. İşten çıkar çıkmaz, büyük bir kutu en sevdiği dondurma ve kiraladığı iki filmle evin yolunu tuttu.

Çalan kapıya baktığında, kurye çocuğun elinde kocaman bir çiçek demetiyle dikildiğini gördü. İlk düşüncesi çiçeklerin Seth'den geldiğiydi. Sonra etikette Warren'ın ismini okudu ve sebepsiz ağlamaya başladı. Çiçekleri lavabonun içine atıp en eski pijamalarını giydi. Sonra televizyonun kar-

şısına kurulup dondurmayı kutusundan kaşıklamaya başladı.

Kapı tekrar çaldı. Justine arkadaşlık edecek havada değildi. Kaşığını dondurmaya daldırarak haykırdı, "Defol! Meşgulüm."

Kapıdaki her kimse 'hayır'ı cevap olarak kabul etmiyordu. Tepesi atmıştı, dondurmasını kenara koyup ayağa kalktı. Kederden sarhoş, kapıya uzandı ve öfkeyle açtı. Karşısında duran Seth'ti.

Şaşkınlıkla bakakalan Justine yutkundu.

"Justine?"

Kim bilir ne kadar berbat görünüyordu. "Hep senin yüzünden!" diye kükredi. Sonra tel kapıyı açtı, iki yakasından tuttuğu gibi onu eşikten içeri çekti. Seth tökezleyerek içeri girdi, Justine onun bir şey söylemesine fırsat vermeden kendini kollarına bıraktı. Hazırlıksız yakalanan Seth neredeyse düşüyordu ama tam zamanında kollarını Justine'in beline dolayıp kendine çekebildi.

Tutku ve coşkuyla öpüştüler. Justine'in dudakları dondurma yüzünden buz gibiydi, onunkilerse ılık ve arzulu. Seth'in üstünde sokak kıyafeti vardı, Justine ise ince pamuklu pimalarının altında çıplaktı. Ellerini onun vücudunda gezdirdi. Seth ise onu sımsıkı yüreğine bastırdı.

Justine ceketinin iri, yuvarlak düğmelerini zorlukla açıp beceriksizce kollarından aşağı sıyırdı. Sıra gömleğine gelmişti, ama bu düğmeler daha inatçıydı. Öylesine sabırsız ve öylesine ateşliydi ki, eğer acele edip onu bir an önce yatağa atmazsa infilak edebilirdi. Tüm vücudu arzuyla nabız gibi atı-

yordu. Daha önce hiçbir erkeği böylesine istememişti.

"Justine, hayır." Seth onu kollarıyla uzaklaştırdı, çılgın öpücüklerin heyecanıyla göğsü inip kalkıyordu.

"Hayır mı?" diye haykırdı Justine öfkeyle. İçindeki ateşi o yakmıştı ve şimdi söndürmeye çalışıyordu.

"Böyle değil, ikimiz de ne yaptığımızın farkında değilken olmaz."

"Ben ne yaptığımın *kesinlikle* farkındayım," diye meydan okudu ellerini beline dayayıp. "Yani beni istemiyor musun?" Duruşuyla göğüslerini dikizlemesi için ona fırsat verdiğini fark etti ama istifini bozmadı.

Seth yürüyüp kendini yorgun bir halde kanepeye bıraktı, Justine ise yerlere serilen gururunu dik tutmak için mücadele ediyordu. Cesur bir duruş sergilese de, kendini aptal yerine koymak adına bundan daha fazlasını yapamayacağını biliyordu.

"Seni yatak odasına atıp iki gün boyunca hiç durmadan sevişmek yapılacak en kolay şey olurdu."

Justine'in dizlerinin bağı çözüldü ve neredeyse *–neredeyse–* bunu yapması için yalvaracaktı.

"Ama yapmayacağım," dedi, "Çünkü seni seviyorum. Çocukluğumuzdan beri seni seviyorum ve bunu berbat etmemize izin vermeyeceğim."

Justine'in kabadayılığı hızla yok oluyordu. "Neden buradasın?"

"Uzak kalamadım."

"Şu an pek zorlanıyor gibi değilsin," diye mırıldandı.

Seth kıkırdadı ve dişlerinin arasında anlayamadığı bir şeyler geveledi.

"Ne dedin?" diye ısrar etti, çaktırmadan kendisine gülmesinden korkarak.

Seth belli belirsiz gülümsedi. "İnan bana, bilmek istemezsin."

Bilmek istiyordu, ama üstelemeyecekti.

Derinden içini çekti ve parlak mavi gözleriyle ona baktı. "Beni özledin mi?"

"Evet, kahrolası."

Bu itiraftan çok mutlu olmuş gibiydi. "Ben de seni özledim."

Justine bakışları karşılaşmasın diye başını çevirmeyi tercih etti.

"Hâlâ Warren Saget'le görüşüyor musun?"

Justine onun gözlerine bakmak zorunda olmadığı için mutluydu. "Bazen."

Bu cevap onu harekete geçirmeye yetmişti. Seth ayağa kalktı, yerdeki ceketini aldı. "Artık görüşmediğinizde haberim olsun."

"Bu ne demek oluyor?" Warren'ın mülkiyetinde olmadığı gibi, Seth'in de özel mülkü olmaya niyeti yoktu. "Canım ne zaman isterse görüşürüm."

"Biliyorum."

Bu kadar... bu kadar uzlaşmacı olmak yerine, en azından tartışabilirdi.

"Daha önce söylemiştim; Warren sana uygun değil."

dedi sakince.

"Sen mi uygunsun?"

Başıyla onayladı ve ruhsuzca, "Evet," dedi.

Justine yeteri kadar dinlemişti ve göründüğü kadarıyla Seth onun bilmesi gereken her şeyi söylemişti. Kapıya doğru yürüyüp açtı. "Warren'la ayrılınca bana haber ver, tamam mı?"

"Çok beklersin," diyerek onu savmak istedi. Çok öfkeliydi, ona en ufak ödün ya da ümit vermemeye kararlıydı, ama başaramadı. Sözcükler ağzından farklı çıksa da, artık Warren sayfasını kapattığını biliyordu.

"Eğer beni biraz tanıdıysan, ne kadar sabırlı bir adam olduğumu anlamışsındır," dedi ve gitti.

Justine onun kasabada olduğundan emindi ama hafta boyunca Seth'den haber alamadı. Sonra pazar akşamı telefon çaldı.

"Neredesin?" diye sordu Justine. Sesini duyduğu için öyle mutluydu ki, öfkeliymiş gibi davranmayı unutmuştu.

"Alaska."

"Hâlâ kasabadayken arayamaz mıydın?"

"Hayır," dedi, sesi boğuk ve yorgun geliyordu. "Bu çok kolay olurdu."

"Her zaman, her şeyi zora koşar mısın?"

"Yüce Tanrım, umarım hayır," diye mırıldandı.

"Sanırım sana teşekkür borçluyum," diye fısıldadı Justine. Gözlerini kapadı, ahizeyi kulağına yapıştırarak mutfak sandalyesine çöktü. Seth, kendini onun kollarına atmasına

izin vermeyerek büyük bir hata yapmasını önlemişti.

"Etme," dedi, sesi birden hırçınlaşmıştı. "Buraya gelene kadar dövünüp durdum. Gelecek sefer bu kadar aslî davranmayacağım."

"Gelecek sefer," dedi Justine, yumuşak bir sesle. "Buna fırsatın olmayacak."

Grace, iki ağır market torbasını eve taşıyıp mutfak tezgâhının üstüne koydu. Pazartesi öğleden sonraydı. Hafta sonu nispeten iyi geçmişti. Dan'den ne ummasi gerektiğini artık bilmiyordu. Bazı günler iyi, bazı günler kötüydü. Yine de son günlerde her şey daha bir dengeli görünüyordu. Pazar günü Kelly ve kocası yemeğe gelmişlerdi. Harika bir ziyaret olmuştu. Kızlarının hamilelik haberi hayatlarına ışık katmıştı. Grace bu bebeğin yolunu gözlüyordu: evliliğinde eksik olan şey her ne ise, bunu torunun tamamlayacağını umuyordu.

Ev karanlık ve sessizdi. Dan'in her an gelebileceğini düşündü. Sadece birkaç dakika süren doktor randevusu yüzünden işten bir saat erken çıkmıştı.

Mutfağını düzenlemek için bulduğu bu fırsattan memnun olarak alışveriş torbalarını boşaltmaya başladı, sonra birden durdu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hissediyordu. Önsezi mi, altıncı his mi, ne olduğundan emin değildi. Kulaklarını dikerek başını bir tarafa eğdi. İlk eğilimi, bu duyguyu bertaraf etmeye çalışmak olmuştu, ama gitmeyi reddediyordu.

Derin bir soluk alarak yatak odasına doğru yürüdü, sonra birden durdu. Etajerin çekmeceleri açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. İlk düşüncesi eve hırsız girdiği oldu, ama etrafa kısaca göz atınca yanıldığını anladı. Garip bir şekilde, değerli hiçbir şey kayıp değildi. Mücevherleri dahi açıkta, gözünün önündeydi.

Salona geri dönen Grace kendini koltuğa bırakıp gözlerini kapadı.

Dan eve gelmeyecekti.

Bir kez daha yanına hiçbir şey almamıştı, üstündekilerden başka. Her şeyi arkasında bırakmıştı. Giysileri, kişisel eşyası, evliliği ve ailesi.

Nasıl olduğunu bilmiyor, ama açıklayamadığı bir kesinlikle hissediyordu.

Troy Davis'i aramadı, hatta Olivia'yı bile. Birkaç gün geçmeden kimseye söyleyemezdi. Son defasında kocası çılgına dönmüştü. Arkasından bu korkunç işleri çevirmiş, onu hasta etmiş, sonra da şerifi aradığı için çileden çıkmıştı. Dan, onu utandırdığını söylemişti. *Onu* ne hale getirdiğini umursamamıştı bile. Tekrar konuşmaya başlayana kadar iki gün somurtmuşlar ve ıstırap verici bir sessizlik yaşamışlardı. Şimdi de bu olmuştu.

Grace haklıydı; Dan işten eve dönmemişti, gece de ortalıkta görünmemişti. Ne kadar uğraşsa da uyuyamamıştı. Başka şey yapamayacak kadar da yorgundu ve sonunda, saatin alarmı çalmadan önce bir saat kadar baygın düşmüştü. Önce hasta olduğunu bahane edip işe gitmemeyi düşündü,

sonra vazgeçti. Evde kalıp volta atmak ve kocasının nerede ya da kimle olduğunu merak etmek işine yaramayacaktı.

Salı günü öğleden sonra eve umutla döndü. Ev soğuk ve sessizdi. Dan dönmemişti. Telefon çaldı, Grace açarken neredeyse ahizeyi parçalayacaktı.

"Anne, Paul ve ben bizi yemeğe davet ettiğiniz için sana ve babama çok teşekkür ederiz."

"Bizim için zevkti," dedi Grace, korkularını saklamak için elinden geleni yapmaya çalışarak.

"Babamın keyfi yerindeydi."

"Evet, öyleydi." Grace konuşmaya odaklanabilmek için gözlerini kapadı.

"Anne," dedi kızı ihtiyatla, "Her şey yolunda mı?"

"Elbette... sanırım," diye düzeltti.

Sessizliğin ardından kızı sordu, "*Bu* ne anlama geliyor?"

Ne bahane bulacağını bilemediğinden, Grace kızına gerçeği söyledi. "İki gündür baban ortalıklarda yok."

"Yok mu? İyi ama nerede?" diye sordu Kelly. Endişe ses tonunu keskinleştirmişti.

"Ben... bilmiyorum."

"Birilerini araman gerekmiyor mu?"

"İlkinde şerifi aramıştım ama sonra öğrendim ki..."

"Bu daha önce de mi oldu?" diye haykırdı kızı. "Neden bana söylemedin?"

Kızı onun yüzünden üzülmüştü ve Grace'in istediği son şey buydu. Kelly hamile olduğu için değil. Riskli bir hamilelik geçirdiği için.

"Hemen oraya geliyorum," dedi sert bir şekilde.

"Kelly, hayır. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Maryellen biliyor mu?" Grace titreyerek içini çekti. "Ben... ben hiç kimseye söylemedim."

"Geliyorum," diye ısrar eden kızı telefonu yüzüne kapadı.

Yirmi dakika sonra, hem Maryellen hem de Kelly oradaydı. İntikam melekleri gibi evin içine daldılar.

"Ne oldu?" diye ısrar etti Maryellen. İki kız, küçükken oturdukları masanın etrafında toplanmışlardı.

Grace onlara hatırlayabildiği her şeyi anlattı.

"Babam nereye gitmiş olabilir?"

Grace onun gözlerine bakmamaya gayret etti. Muhtemel gerçeği itiraf etmek zor olsa da, düşüncelerini bilmeye hakları vardı. "Sanırım başka bir kadın var."

İki kızı birden bu düşünceye şiddetle karşı çıktı.

Önce Maryellen "Hayır," dedi.

"Babam yapmaz," diye lafa karıştı Kelly. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Dan de inkâr etmişti. Ancak son zamanlarda duygusal olarak öyle uzaktılardı ki. Davranışlarını açıklayabilecek tek şey başka bir kadındı.

"Buna inanmıyorum," diye ısrar etti Maryellen.

"Öyleyse nerede?" diye haykırdı Grace.

Kızlarının ikisi de cevap vermedi.

"Düşün," diye baskı yaptı Kelly.

"Babam ne aramış olabilir?" diye sordu Maryellen. "De-

diğine göre gitmeden önce bir şeyler arar gibiymiş."

"Ama hiçbir şey almamış." Grace onun giysilerini dikkatle katlayıp çekmecelere geri koymuştu. Göründüğü kadarıyla, sabırsızlıkla aradığı şey her ne ise sonunda bulmuştu. Her ne kadar Grace bir eksikliğin farkına varmasa da.

"Geri dönecek," dedi Kelly. "Yoksa bir bavul hazırlardı."

"Elbette geri dönecek," diye onayladı Maryellen, sanki bu kaçınılmaz sonuçmuş gibi.

"Döneceğinden eminim," dedi Grace. İlkinde dönmemiş miydi? Yüreği başka şeyler söylese de bu ona umut veriyordu.

Sonra hepsi sessizleşti. Söyleyecek bir şey kalmayınca Grace uzanıp kızların ellerini sıktı. Pek verecek hali olmasa da onlara güven aşılamak istiyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Maryellen. İçlerinde en aklı başında olan oydu ve bir şeyler yapmaya kararlıydı. Grace ne diyeceğini bilemedi. Maryellen onun gözdesiydi. Kızları arasında ayrım yapmazdı ama büyük kızı ona en çok benzeyen çocuğuydu. Maryellen, genç yaşında cahilce bir evlilik yapmış ve sonra boşanmıştı. Şimdi otuzlu yaşların ortasındaydı ve aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyordu. Grace onun için farklı bir hayat hayal etmişti, ama yerel bir sanat galerisinin yöneticisi olan Maryellen halinden memnundu. Önemli olan da buydu.

"Şerife haber vermeliyiz," dedi Kelly.

Grace önceki deneyimini anlattı. Ortadan yok olmak yasaya aykırı değildi.

"Bir şekilde yetkililerin haberi olmalı," diye mırıldandı Maryellen.

"El ilanları bastırabiliriz," diye fikir beyan etti Kelly. Ayaktaydı ve odanın içinde volta atıyordu.

Grace, "Hayır," diyerek itiraz etti. Eğer Dan geri gelecek olursa, er geç geleceğini tahmin ediyordu, resminin bütün kasabaya dağıldığını gördüğü an çılgına dönerdi. "Baban bundan hiç hoşlanmaz."

"Ne kadar da kötü. O halde gitmeseydi."

"Beklemeyi tercih ederim." Grace, biraz daha süre için yalvarıyordu.

"Ne kadar bekleyeceksin?"

"Ona tek bir gün daha verebilirim," dedi Maryellen gözlerini kısarak.

"Eğer babanız bir iki gün içinde dönmezse, o zaman yetkililere haber veririz," diyen Grace elindeki mendile düğümler atıyordu. "Onun dışında, yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Babanız gitmeyi tercih etmiş. Kendi arzusuyla ayrıldı ve..."

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi Kelly.

"Daha önce de oldu," diye gerekçesini belirtti Grace. "Hazır hissettiğinde geri döndü."

"Ve yine dönecek."

Grace onayladı. "Tek yapacağımız şey beklemek." Ne kadar zor olsa da elinden başka bir şey gelmiyordu.

"Babamın nerede olduğunu bilmiyorum, ama seni başka bir kadın için terk etmeyeceğine kesinlikle eminim," dedi

Maryellen yumuşak bir sesle.

Grace kızlarını kucakladı ve istemeden de olsa, gitmelerine izin verdi. Kollarını kavuşturup verandada durdu, onların evlerine gidişini izledi. Artık yalnızdı, hem de tamamen.

Kızlar babalarının başka bir kadın bulduğuna inanmayı reddetmişlerdi, ama kendisi bundan uzun süredir şüpheleniyordu. İnanmak istemese de, bu kayboluşları açıklamanın başka yolu yoktu.

Olivia, çarşamba günü aerobik dersinde karşılaştıkları anda ne olduğunu anlamıştı. Grace'in tek bir söz etmesine gerek yoktu.

"Dan?"

İçeri doğru yürürken Grace başıyla onay verdi.

"Ne zaman?"

"Onu en son pazartesi sabahı gördüm."

"Hiç haber almadın mı?"

"Hayır."

Olivia derin bir soluk koyuverdi. "Sen iyi misin?"

Grace altdudağını kemirdi. "Başka şansım var mı?" Dan, işlediğinden bile haberi olmadığı bir sürü günah yüzünden onu cezalandırmaya kararlıydı. Ancak son gülen kendisi olacaktı. Bu evlilik maskaralığını daha fazla sürdürmek istemiyordu.

Dan'in son kayboluşu noktayı koymuştu. Grace ayrılacaktı. Dan geri dönebilirdi... döndüğünde ona boşanma evraklarını uzatacaktı.

Bu, son olmuştu.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On

Hiçbir şey Cecilia'yı bu kadar gururlandıramazdı. Sınav kâğıdının üstünde kocaman bir A vardı ve cebir profesörü Bay Cavanaugh, kâğıdın bir köşesine parlak kırmızı bir kalemle *Çok İyi!* yazmıştı. Sınavdan tam not almıştı. Dersten sonra, elli yaşların sonuna yaklaşan Profesör Cavanaugh ona bir sonraki dönemin dersine kayıt yaptırıp yaptırmadığını sormuştu. Yaptırmadığını söyleyince, daha fazla matematik dersi alması gerektiğini, bu alanda doğuştan yetenekli olduğunu söylemişti.

O andan beri, Cecilia'nın mutluluktan başı dönüyordu. Söylemeyi düşündüğü ilk kişi, bütün zamanını The Captain's Galley'in bar tezgâhının iki ucundan birinde geçiren babası oldu. Onu nasılsa çok geçmeden görecekti. Sonra Cathy Lackey aklına geldi, ama böbürleniyormuş gibi görünebilirdi. Cecilia bunu asla istemezdi. Heyecanının biraz söndüğünü hissederek evin yolunu tuttu, posta kutusundan mektuplarını aldı

Zarfları otomatik olarak mutfak masasının üstüne atıp sırt çantasını çıkardı. İşte o zaman Ian'ın mektubunu gördü.

Mektup gibi küçücük bir şeyin aklını başından alabilmesi şaşırtıcıydı. Alıp özenle açmaya başlamadan önce en az otuz saniye mektuba baktı.

12 Nisan

Sevgili Cecilia,

Andrew bu hafta Cathy'den bir mektup aldı, ikinizin buluştuğunu yazmış. Bu durumda arabanın artık sende olduğunu varsayıyorum ve inatçılık edip kullanmazlık etmeyeceğini umuyorum.

Ian Randall'la muhabbet güzeldi diye derin düşüncelere daldı Cecilia. Kocası, tanıdığı tüm erkeklerden daha inatçıydı. Ancak yaklaşık bir aydır arabasını kullandığına göre, şikâyet edecek hali yoktu.

Hastaneye geldiğindeki davranışım yüzünden bana kırıldığının farkındayım. Seni suçlamıyorum. Tek mazeretim, o anda çok acı çekiyor olmamdı. O kadar budala olduğum için çılgına dönmüştüm. Kazanın sebebi kendi aptallığımdı. Andrew'in sana asla söylememesi gerekiyordu; bilmene gerek yoktu.

Cecilia aynı fikirde değildi. Onun karısıydı ve yaralanmıştı. Andrew ona haber verdiği için minnettardı.

Son birkaç aydır çok farklı şeyler yaşadık, ama o "bu-

luşmamızın" ardından hepsini atlatabileceğimizi ummuştum. Oysa gitmek zorunda kaldım ve her şey mahvoldu. Gerçekten çok üzgünüm Cecilia.

Özür dilemesi amma uzun sürmüştü! Ayrıca sevişmelerinden hiç söz etmediği gözünden kaçmamıştı. Eğer o görmezden geliyorsa Cecilia da aynısını yapardı!

Bilgisayarın olmadığını biliyorum ama yine de mektubun sonunda e-posta adresimi yazacağım, bana ulaşman gereken bir durum olabilir. Senden haber almak benim için çok önemli.

Andrew bana Cathy ile arkadaş olduğunuzu ve Donanma'daki asker eşlerinin bazılarıyla görüşmeye başladığınızı söyledi. Buna sevindim. Donanma o kadar da kötü değil, biliyorsun. Orada da bir sürü iyi insan var.

Cecilia, o potansiyel arkadaşları daha önce reddettiği için zaten pişman olmuştu.

Bana okuldan bahset; yani yazacak olursan. Sınıf birincisi olduğuna bahse girerim.

Sevgiler, Ian

Randall-Ian-M HT2, iran-dall@bridge.navy.mil

Not: O geceye gelince her şey yolunda mı? Ne demek istediğimi biliyorsun.

Hamile kalıp kalmadığını soruyordu. Merak etmesi *gerekiyordu*. Aptalca davranmışlardı ve bu ilk kez olmuyordu, ama sonuncusu olduğuna yemin edebilirdi.

Cecilia mektubu tekrar okudu. Hissettiği baskın duygu mutluluktu. Uzun bir mektup değildi ama Ian'ın her sözcüğü enine boyuna düşündüğünü biliyordu. Özür dilemek onun için çok zor olmalıydı. Ne yapalım, özürü hak etmişti. Okulu sorduğu için çok memnundu; üstelik finallerden A aldığını neredeyse *biliyor* gibiydi.

O gün Cecilia evden biraz erken çıktı ve doğruca kütüphaneye gitti. Neyse ki bilgisayarlardan biri boştu. İskemleye oturup internete bağlandı. Mesajı kısa ve özdü, çünkü fazla zamanı yoktu ve yazdıklarının gidip gitmeyeceğinden emin değildi.

16 Nisan

Sevgili Ian,

Mektubunu bugün öğleden sonra aldım. Özrün kabul edildi. Seni özlüyorum.

Cecilia

Not: Her şey yolunda.

Merakına yenik düşerek ertesi gün tekrar kütüphanenin yolunu tuttu ve Ian'dan kendini bekleyen bir e-posta görünce heyecanlandı.

17 Nisan

Çok sevgili Cecilia,

Senden haber almak beni çok mutlu etti. Seni özlüyorum derken ne demek istiyorsun? Gerçek mi? Olsa da, olmasa da umurumda değil. Ben yazıldığı haliyle kabul ediyorum. Andrew ve Cathy her gün birbirlerine e-posta gönderiyor. Seni "kızlar gecesi" ne davet edeceğini yazmış. Arkadaş olmanıza seviniyorum.

Uçak gemisindeki hayat denizaltıdakinden çok farklı. Burada olmaktan hoşlanacak mıyım bilmiyorum, ama şimdilik idare ediyorum.

Sevgiler,

Ian

Not: gerçekten her şey yolunda mı?

18 Nisan

Sevgili Ian,

Cebir ve İngilizce final notlarım açıklandı. İkisinden de tam not almışım. Son derece HEYECANLIYIM! Profesör Cavanaugh ileri düzey cebir dersleri almamı önerdi, ben de alıyorum. Hafta sonları hâlâ garson olarak çalışıyorum ve bahşişlerimi okul için ayırıyorum.

John F. Reynolds'a tayin olmayı Allison ve benim yüzümden istediğini biliyorum. Bunu takdir ediyorum Ian, ama artık çok geçti. Eğer tekrar denizaltına dönmek istersen, bunu yapmalısın.

Acele etmem gerek, işe gideceğim. Kusura bakma, keşke daha uzun yazabilsem. Yakında sana gerçek bir mektup ya-

zacağım, söz veriyorum. Okul iki hafta içinde tekrar başlayacak.

Beni düşün.

Cecilia

19 Nisan

Sevgili Cecilia,

Seni düşünmemi söylemişsin; dalga geçiyorsun, değil mi? Seni düşünmediğim bir an yok ki. Sen benim karımsın, avukatın bana ne söylemeye çalıştığı umurumda değil. Hâlâ boşanacak mıyız? Tanrım, umarım yapmayız. Bunu asla istemedim. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Üzgünüm, sana baskı yapmak niyetinde değilim. Sen ne karar verirsen ver uyacağım.

Atlantis'ten neden tayin olmak istediğim konusunda bir şeyler yazmışsın. Bu seni şaşırtabilir ama tayini senin için istemedim. Tam olarak değil. Kendim için istedim. Allison doğmadan önce tayinim çıktığında, ikimiz de bebeğimizin ben denizdeyken doğacağını tahmin edemezdik. Neler olabileceği hakkında da en ufak bir fikrimiz yoktu. Döndüğümde, kızımız gömülmüştü bile. Çok fazla acı çekiyordun ve sana pek destek olamadığımı yeni fark ediyorum, çünkü ben kendi acımla başa çıkmanın derdine düşmüştüm. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Donanma'dan nefret ediyordun ve dolayısıyla benden de nefret ettiğini düşünüyordum. İkimiz için de kolay bir dönem değildi. Sana hiç söylemedim – belki söyleseydim bütün bunlar yaşanmazdı– ama Atlantis'le son se-

ferimde Donanma'dan ayrılmak istedim. Bebeğimiz ölmüştü, evliliğimiz yıkılıyordu ve hiç olmadığım kadar berbat durumdaydım. Yemin ederim seni suçlamıyorum. Gemi komutanım benimle görüştü ve John F. Reynolds'a atanmamı sağladı. Evrak, "psikolojik bunalım" olarak düzenlendi.

Derslerin için kutlarım! Seninle gurur duyuyorum. Eve döndüğümde kutlarız. Beş aydan az kaldı. Bir ömür gibi geliyor, ama haftalar çabucak geçecek. Seni seviyorum ve bu asla değişmeyecek.

Ian

Not: Neler hissettiğimi söylediğim için lütfen bana kızma. Uzun süredir sana duygularımı açmadım, çünkü duymak ister gibi değildin. Hâlâ istemeyebilirsin, ama öyle olmadığını umuyorum.

22 Nisan

Sevgili Ian,

Sana yazabilmek için kütüphanenin açılmasını beklemem gerekti, uzun gecikme o yüzden. Cathy bana kütüphaneden başka yerler de olduğunu söyledi. Sana yazmak için bütün hafta sonu kütüphanenin açılmasını bekleyince, o yerleri denemeye karar verdim çünkü bu çok yılgınlık verici! Öte yandan, iyi bir hafta sonu geçirdim.

Cumartesi gecesi bütün zamanlardaki en fazla bahşişi topladım. Barda çalışmamdan hoşlanmadığını biliyorum. Benim de çok sevdiğim bir şey değil ama darboğazdan çık-

manın başka yolu yok. Bahşiş bol, Bobby ise hep çevremde. Böylece müşterilerin tacizine katlanmak zorunda kalmıyorum. İster inan, ister inanma, gözü hep üstümde. Hatta geçen hafta bir adamı bardan atmakla tehdit etti! Benim barış düşkünü babamla uzaktan yakından alakası yoktu.

Benim küçük itirafım ise şu: Bara gelip Atlantis'ten John F. Reynolds'a atandığını söylediğin akşam, sana kal demek istedim. Haklısın, konuşmayı becerebilsek her şey farklı olurdu.

Beni sevdiğini biliyorum Ian. Her şeye rağmen, duygularından her zaman emindim, ama bazen sevgi yetmiyor. Boşanma konusunu sormuşsun. Bu konuda ne hissettiğimden artık emin değilim, ancak evli kalmak istediğimden de emin değilim. Emin olduğum tek bir şey var; bir daha asla çocuk istemiyorum. Yaşadığım son korku bunu iyice netleştirdi. Tekrar riske girdiğimize inanamıyorum. Allison'dan sonra aldığım en önemli ders, anne olmak için yaratılmadığım.

Sen baba olmayı hak ediyorsun.

Bu durumda, artık benimle görüşmek istemeyebilirsin. Tercih senin.

Her zaman senin,

Cecilia

Charlotte Jefferson, kızının mahkemedeki işi bitene kadar sabırla bekledi. Son dava görüldükten yirmi dakika sonra odasının kapısını çaldı.

"İçeri gelin." Olivia'nın sesi telaşlı geliyordu. Muhte-

melen bir sonraki duruşmanın evrakını incelemekle meşguldü.

Charlotte kapıyı açıp içeri süzüldü. Kendi işi için kızına gelmek pek kolay değildi. Olivia çok yoğun çalışıyordu ve Charlotte çocuklarına ayak bağı olmaktan daima kaçınırdı.

"Anne." Kaşlarını çatan Olivia masanın arkasında ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

Charlotte gözyaşlarını bastırabileceğini ummuştu. Tom Harding'in ölümünü duyduğundan beri kendini çökmüş – onu tanımlayacak en doğru sözcük buydu– hissediyordu. Gideli bir aydan fazla olmuştu ve hâlâ kendine gelememişti. Ancak Janet'in anahtarla ilgili yapması gerektiğini söylediği şeyi daha fazla erteleyemezdi; Charlotte onu bir an önce iade etmesi gerektiğini biliyordu. Tom'u bir kez yüzüstü bırakmıştı, bunu tekrar yapamazdı.

Gözlerini kurulayan Charlotte içeri yürüdü. Olivia masasının arkasından çıkıp kolunu onun omuzuna doladı. "Otur anne," dedi nazikçe.

Charlotte itaat etti.

"Sorun nedir?"

Burnunu silen Charlotte kendini toparlamak için bir süre bekledi. "Yardımına ihtiyacım var." Burnunu çekti, yanaklarından süzülen yaşlardan nefret ediyor, ama akmalarına bir türlü engel olamıyordu. Charlotte'un bugüne kadar kaç arkadaşını gömdüğü düşünülürse, bu duygu patlamasını açıklamak hayli zordu.

"Bunun Tom Harding'le bir ilgisi var mı?" diye sordu

Olivia, kendi yerine oturarak.

Charlotte başıyla evet derken tekrar gözlerini kuruladı.

"Onu özlüyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama Olivia, bu özlemekten başka bir şey. Tom için tam bir hayal kırıklığı oldum. Güya çok iyi arkadaştık. Konuşamadığı için bunun mümkün olmadığını düşünüyorsun belki de..."

"Birbirinizi ne kadar önemsediğiniz konusunda en ufak bir şüphem yok."

"Aramızda romantik hiçbir şey yoktu." Charlotte bunun bilinmesini istiyordu. Tek aşkı, sevgili kocası Clyde Jefferson'dı.

"Siz dosttunuz. Çok iyi iki dost."

"Eminim Tom da öyle sanıyordu ama onu yüzüstü bıraktım. Gazetedeki işime öyle daldım ki tamamen dağıldım." Onu en çok rahatsız eden şeyin, Tom'un onu görmek için beklemesi, beklemesi ve yine beklemesiydi. Oysa o üç kuruşluk şöhret uğruna ziyaretlerini aksatmıştı. Kendi itibarıyla o kadar meşguldü ki, ona birkaç saati çok görmüştü. Ve artık çok geçti.

"Anne, Tom'un anladığına eminim," dedi Olivia büyük bir şefkatle. Öyle şefkatliydi ki, Charlotte yüksek sesle ağlamayı kesmek zorunda kaldı.

"Umarım öyledir." Elindeki keten mendili tomar haline getirdi. "Bir cenaze töreni bile olmadı. Veda şansı bile bulamadım..."

"Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Olivia.

Charlotte bir an için tamamen unutmuştu. "Ah, tabii, anahtar."

"Öyle," dedi Olivia, koltuğunda biraz daha dik oturarak. "Tom sana bir anahtar vermişti, değil mi?"

"Bir depo anahtarı. Uygunsa oraya seninle beraber gitmek istiyorum."

Olivia tereddüt etti. Charlotte'un düşüncesine göre, kızı seçimle gelmiş yargıç rolünü fazla ciddiye alıyordu. Şu anda kafasında bir çıkar çatışması olup olmayacağını tarttığından emindi. "Yakın mı?"

"Evet, burada, Cedar Cove'da. Göründüğü kadarıyla uzun süredir elindeymiş." Bu onu şaşırtmıştı çünkü bakım merkezine Seattle'dan nakil olmuştu. Zavallı adamın Cedar Cove'u seçmesi için o bölgeyle bir bağlantısı olmalıydı.

"Ne zaman gitmek istersin?"

"Şimdi yapabilir miyiz?"

Olivia masasının üstündeki dosyaları kapadı. "Bana uyar. Seni götürmemi ister misin, yoksa orada mı buluşalım?"

Charlotte kızıyla beraber gitmek istedi. Tom konusundaki duyguları o kadar yoğundu ki, onun desteğine ihtiyacı vardı. Üstelik geri vitesi kullanırken arkasına bakmakta zorluk çekiyordu. Son zamanlarda geri manevra gerektirmeyen yerlere park etmeye çalışıyordu. Omuzunun üstünden arkaya bakmak boynunda inanılmaz ağrılara yol açıyordu. Bunu Olivia'ya anlatacak olursa, artık araba kullanmaktan vazgeçme zamanı geldiğini söyleyecekti ve Charlotte bu özgür-

lükten ödün vermek istemiyordu.

Olivia sahil şeridi boyunca arabasını sürmeye başladı. Söz konusu yer, açık hava sinemasının karşısında, Belfair'e giden Butterfield Road üstündeydi.

"Kayıt yaptırmamız gerekiyor mu?" diye sordu, ofisin önünde park ederken.

"Bilmiyorum," dedi Charlotte. İçerisi boş gibiydi. "Elimde anahtar ve makbuz var."

"Burası olmalı." Charlotte arabadan indi. Eskisi kadar hızlı hareket edemiyordu, ya da arzuladığı kadar kıvrak değildi. Özellikle arabaya inip binerken.

Olivia onu bekliyordu. Depo, Charlotte'un tahmin ettiğinden daha büyüktü. Olivia anahtarı alıp kilide soktu. Kapı yukarı doğru açıldı. İçerdeki karanlık mekânda, mobilyalarla çevrili büyük bir sandık vardı. Bir kanepe, bir koltuk, bir eyer ve üstü battaniyeyle örtülmüş bir çeşit tablo vardı.

Tablo Olivia'nın ilgisini çekti ve battaniyeyi kaldırdı. Charlotte bir göz attı, 1940'lardan kalma bir kovboy filminin afişi olduğunu görünce önemsemedi. Arka planda bir yıldırımın çaktığı afişte, şaha kalkmış bir ata binen adamın yüzü oldukça tanıdık geliyordu. İsmini okuyunca sebebini anladılar. O dönemin en ünlü kovboy filmi yıldızlarından ve at cambazlarından Tom Houston'ın *The Yodeling Cowboy* filminin afişiydi. Çılgın sürücü, zamanında pek çok lisesi kızın öğleden sonrasını sinema salonlarında geçirmesine sebep olmuştu.

"Tom Houston," diye yüksek sesle ismi okudu Olivia.

"Hiç duydun mu?"

"Elbette. Yoksa sen duymadın mı?"

"Affedersin anne," dedi Olivia ve battaniyeyi yerine bıraktı. Battaniye afişi örttü.

O eski sinema afişi çok değerli olmalıydı. Bir koleksiyon malzemesi olduğuna şüphe yoktu.

"Sandığı açacak mıyız?" diye sordu Olivia.

"Bir dakika." Charlotte'un aklına aniden bir şey gelmişti. Dikkatini tekrar afişe verdi. Battaniyeyi açıp ikinci kez baktı ve dizleri titremeye başladı.

"Anne!" Olivia hemen yanına gelmişti. "Ne oldu?"

Sandığın yanına çöken Charlotte bir eliyle ağzını kaparken, diğeriyle afişi işaret etti. "Bu imkânsız."

"Ne?"

"Bu Tom Harding!"

"Kim? Afişteki adam mı?"

Kızı bu kadar kalın kafalı mıydı? "Tom Harding... Tom Houston'muş."

"Gerçekten mi?"

Olivia'nın bu keşfe o kadar heyecanlanmadığı belliydi. Charlotte derin bir soluk aldı. "Tom Houston en az Roy Rogers ve Dale Evans kadar meşhurdu. Zamanında Gene Autry ile eşdeğer tutarlardı. Tanrım, gözlerime inanamıyorum."

"Belki Tom'un akrabalarından biridir," diye fikir yürüttü Olivia.

"Hayır, bu o... Tanrım, Tom Houston'un ta kendisi! Küçük bir kızken onun televizyon şovlarını izlerdin," dedi

Charlotte. "Hatırlamıyor musun? Cumartesi sabahları... bin dokuz yüz ellilerde, Tom'un birkaç yıl süren kendi televizyon dizisi vardı, sonradan yok oldu gitti."

"Tom Houston." Olivia çocukluk anılarını canlandırmaya çalışır gibiydi. Önce başını olumsuz anlamda salladı, sonra birden her şey canlandı. "Tom Houston," diye haykırdı. "*Şu* Tom Houston!"

Charlotte, Olivia'nın gerçekten heyecanlandığını görüyordu. Ancak kısa süre sonra kaşlarını çattı. "Anne, bu bir tür şaka olmalı."

"Hayır, bu Tom. Of, onu tanıdığımda onlarca yıl daha yaşlıydı, ama bu aynı adam. Kesinlikle eminim."

"Sandığı açalım mı?" diye sordu Olivia, biraz tereddütlü.

"Evet." Charlotte artık kesin kararlıydı. "Ailesinin izlerine rastlayabileceğimizi umuyorum."

"Tom'un ailesi olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Eyaletin bildirdiği kadarıyla," diye düzeltti Charlotte. Dikkatini çeken ilk şey, Tom Houston ile özdeşleşen beyaz kıyafeti oldu. İyi adamlar hep beyaz giyerdi ve Tom kesinlikle iyi bir adamdı. Silahları da oradaydı; yanında orijinal gibi görünen birkaç televizyon senaryosuyla birlikte. Ayrıca II. Dünya Savaşı madalyalarını gördü ve Tom'un orduda hizmet ettiğini hatırladı.

"Bu malzeme bir servet değerinde olmalı," dedi Olivia şaşkınlıkla.

Charlotte, azimle ayağa kalktı. "O yüzden anahtarı

benim almamı istedi."

Olivia, ne diyeceğini bilemeden ona baktı. "Sana kim olduğuna dair hiç imada bulunmadı, değil mi?"

"Hiç. Yaşarken bunu öğrenmemi istemediği çok açık." Charlotte kavramaya başlıyordu. Tom, ona güvenebileceğini anlamış olmalıydı. Bu malzemeyi –bu mirası– doğru kişilere ulaştırabilmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Onu bir kez yüzüstü bırakmıştı, aynı şeyi tekrarlamayacaktı.

"Anne." Olivia, onun bu bakışlarını tanıyordu.

"Bu çok değerli hazineyi bana emanet etmesinin bir sebebi vardı."

Olivia kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

Charlotte da ona kaşlarını çattı. "Ailesinin izini sürmeye çalışacağım ve..."

"*Hangi* ailesi? Öyle bir şey olsa bile neredeler? Neden devlet bakımına muhtaçtı?"

"Bilmiyorum, ama Janet bana Tom'un Cedar Cove'a kendi isteğiyle nakledildiğini söylemişti; bu onun ilk isteğiydi. Benim fikrimi sorarsan, ailesi bu bölgede bir yerde."

"Diyelim ki haklısın, öyleyse Tom neden onlara ulaşmaya çalışmadı?"

"Bilmiyorum," dedi Charlotte bir kez daha.

"Kesinlikle benim dediğim gibi."

Charlotte öyle düşünmüyordu. "Bana güvendi," dedi inatla. "Tom, bütün bunların adil bir biçimde paylaşılmasını istedi."

"Anne..."

"Dahası," diye devam etti, Olivia'nın sözünü keserek, "Bana güveni tamdı." Bu, her şeyi açıklamak için yeterliydi.

O andan itibaren, Charlotte artık bir görev üstlenmişti. Üstelik son birkaç haftasında Tom'u ihmal edişini bu şekilde affettirebilecekti. Onurlu bir kadın olarak, Tom Houston'ın ailesini bulmak adına elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi. Asla pes etmeyecekti... ve miras doğru kişilere ulaşana kadar durup dinlenmek yoktu.

Kütüphaneden eve dönerken, Grace posta kutusunu boşaltttı. Genelde eve daha erken döndüğü için aslında bu Dan'in işiydi.

Yok oluşunun üstünden üç hafta geçmişti. Cevaplanmamış sorularla, şüphe ve suç duygularıyla ve giderek büyüyen bir düş kırıklığıyla karşı karşıya kaldığı cehennem gibi üç hafta.

Ufak tefek günlük işler bile onu geriyordu. Çöpü çıkarmak, mektupları almak, banyodaki bozuk bataryayı onartmak. Bunların hepsi Dan'in göreviydi. Ne zaman bu işlerden birini yapacak olsa korkusu ve öfkesi büyüyordu.

Dan'in işvereni başlarda onun çekip gittiğine inanmamıştı. Grace bile zor inanıyordu, ama bütün işaretler aynı şeyi gösteriyordu. Dan gitmişti. Hiç kimse sebebini bilmiyordu, nasıl ya da niçin olduğunu. Grace, elinde mutlaka *bazı* ipuçları olduğuna inandığı Dan'in patronu Bob Bilderback'i en az beş kez sorgulamıştı: her ne kadar adam bunun önemini he-

men anlamasa da. Ancak Bob da en az Grace kadar şaşkındı.

Eve giren Grace hızla postayı gözden geçirdi. Diğerlerine katılmak üzere iki faturayı Dan'in masasındaki yığının üstüne attı. Para kısıtlıydı. Bob, Dan'in son çekini onun adına yazıp göndermişti. Dan'in giderken parasını bile almamış olması onu şaşırtmıştı, ama sonuçta kredi kartları vardı.

Kredi kartları.

Grace o ana kadar hesap özetlerine bakmayı aklına bile getirmemişti. Koşarak Maryellen'ın depoya dönüştürdükleri eski odasına gitti, masanın üstündeki ödenmemiş fatura yığınlarını karıştırmaya başladı. Sonunda hâlâ zarfında duran hesap özetini gördü.

Zarfı açıp harcama listesine göz atarken elleri titriyordu. Bütün harcamalar normal görünüyordu. Biri hariç. Kartın nerede kullanıldığını görünce dizlerinin bağı çözüldü, sırtını duvara yaslayıp yavaşça aşağı doğru kaydı.

Boşluğa bakarak orada ne kadar süre kaldığını bilemiyordu. Sonunda Olivia'yı arayacak cesareti buldu.

"Gelebilir misin?" diye sordu. Çatlak sesi durumun aciliyetini belli ediyordu.

"Hemen geliyorum."

On dakikaya kalmadan arkadaşı kapıdaydı. "Neler oluyor?"

"Şerefsizin evladı," diye haykırdı Grace, öylesine çılgına dönmüştü ki kendini tutamıyordu. "Şuna bak!" Hesap özetini Olivia'nın eline tutuşturdu.

Olivia belgeye bir göz atıp soran gözlerini Grace'e

çevirdi. "Ne?"

"Bremerton'daki Berghoff Mücevhercisi. Ben kendime mücevher filan almadım."

"Dan?"

"Başka kim olabilir?" diye köpürdü Grace.

"Dan iki yüz elli dolara ne almış olabilir?"

"Sevgilisi için incik boncuk hiç kuşkusuz," diye söylendi.

"Pekâlâ, görelim bakalım."

Olivia her zaman aklı başında davranırdı. Dükkânla bağlantı kurmak Grace'in aklına bile gelmemişti. Ayrıca kredi kartını iptal de ettirmemişti. Ertesi gün hemen müdahale etmesi gereken bir hataydı bu.

Grace salonda volta atarken Olivia mücevhercinin telefon numarasını bulup çevirmeye başladı, sonra ahizeyi Grace'e uzattı.

Grace'in gözünü öfke bürümüştü. "Alo," dedi çıkarabildiği en makul sesle. "Adım Grace Sherman ve şu an elimde kredi kartı hesap özetim var." Sonra harcama miktarını açıkladı, ardından eliyle ahizeyi kapatıp Olivia'ya "makbuzu arıyorlar," diye bilgi verdi.

Otuz beş yıllık evlilikleri boyunca Dan ona hiç mücevher almamıştı. Bunu çok saçma bulurdu. Grace'in tek mücevheri düz altın bir halkaydı; yani nikâhlarında parmağına tutuşturduğu alyans. Yıllar geçtikçe halka iyice incelmiş ve artık değiştirilme zamanı gelmişti, ama bu asla olmamıştı. Kocası, ordudan dönüşünden bu yana alyansını hiç takma-

mıştı. Ağır iş makineleriyle çalışan biri için her türlü takı tehlike oluşturuyordu.

Berghoff'daki kadın, beklenen bilgiyle geri döndü. "Bayan Sherman," dedi.

"Evet," diye dikildi Grace.

"Kartınızla bir yüzük alınmış."

"Anlayamadım?" Kocasının kaybolması kadar tuhaf bir durumdu bu.

"Bir yüzük. Üzgünüm ama ne tür bir yüzük olduğu belirtilmemiş."

Grace'in başından aşağı kaynar sular döküldü. "Pekâlâ. Zahmetin için teşekkür ederim." Telefonu hızla kapadı, sonra koltuğa yığıldı.

"Ne?" diye sordu Olivia yanına gelip.

Grace sol elinin yüzükparmağındaki ince halkaya baktı. Uzun zamandır bir kadından şüpheleniyordu; artık bir kanıtı vardı. "Bir yüzük almış".

"Yüzük mü?" dedi Olivia. "Peki neden?"

"Çok açık değil mi?" diye haykırdı Grace. "Son ödemesini de o yüzden almadı."

"Yüzüğün bedelini ödemek için mi?" diye sordu Olivia.

"Öyle görünüyor." Bu, tam Dan'in çarpık onur anlayışına yakışır bir davranıştı. Tek bir açıklama yapmadan çekip giderken ve hayatını cehenneme çevirirken hiç düşünmemişti. Yine de başka bir kadın için alındığı aşikâr olan bir yüzük için kartı kullanmakta sakınca görmemiş, ama parasını bırakmıştı.

"Geçen gün," diye fısıldadı Grace, maneviyatını yüksek tutmaya çalışarak, "İşten eve geldiğimde Dan'in içerde olduğu gibi saçma bir duyguya kapıldım."

"Kilitleri değiştirdin, değil mi?"

"Hayır." Kelly ve Maryellen babalarının yakında döneceğinden ve bir açıklama yapacağından emin oldukları için buna karşı çıkmışlardı. Başlangıçta Grace de böyle düşünüyordu, ama artık değil. Artık onu geri istemiyordu. Eğer dönecek olursa, yüzüne karşı onu boşayacağını söyleme zevkini yaşamak istiyordu.

"Sence Dan evde miydi?"

"Neredeyse eminim..."

"Kaybolan bir şey var mıydı?"

Olsa bile, tüm odaları didik didik etmesine karşın farkına varmazdı. Başını salladı.

"O halde nereden biliyorsun?" diye ısrar etti Olivia.

"Kokusunu aldım."

"Kokusunu mu aldın?"

"Bütün gün keresteyle uğraştığı için, eve her gelişinde yeni kesilmiş Noel ağacı gibi kokardı. Kokusu içerdeydi, yemin ederim Olivia."

"Senden şüphe etmiyorum."

"Kızlara söylemedim. Zaten yeterince üzgünler."

Olivia onun karşısına oturdu. "Roy McAfee ile görüşmeyi hiç düşündün mü? Mükemmel bir şöhreti var."

"Özel dedektif mi?" Bu, kulağa inanılmaz pahalı gelen bir düşünceydi, hele geçinecek parayı zor denkleştirirken.

"Bir fikir danışıp Dan'i araştırmanın kaça mal olacağını sormaktan zarar gelmez."

Grace kabul etti. Olivia haklıydı.

Ertesi gün Grace dedektiften bir randevu talep etti. Roy ile birkaç kez karşılaşmıştı ve eşi Corrie kütüphanenin müdavimlerindendi.

Grace ofise gittiğinde, nazik ve samimi davranışıyla Corrie onu hemen rahatlattı. Onu Roy'un odasına alıp ikisine de birer fincan kahve getirdikten sonra yavaşça kapıyı arkalarından kapadı.

"Anladığım kadarıyla Dan ortadan kaybolmuş," dedi Roy doğrudan konuya girerek.

Grace de en az onun kadar açık sözlü olabilirdi. Bu konuda artık sabrı kalmamıştı, özellikle yüzüğü öğrendikten sonra.

"Dan'i bulmak bana kaça patlar?"

"Ne kadar süreceğine bağlı."

Grace, birbirine geçirdiği ellerine baktı. "Pek zor olacağını sanmıyorum."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Roy.

"Hayır, ama başka bir kadından şüpheleniyorum."

Roy başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi, gözlerinin içine bakarak. "Geri gelmesini ne kadar çok istiyorsunuz?"

"İstemiyorum. Yani onu artık istemiyorum." İçini bir hüzün kapladı. "Sadece boşanma evrakını eline tutuşturabilmeyi istiyorum."

On Bir

Cecilia'nın haftalardır korkarak beklediği gün sonunda gelip çattı. Bir Mayıs. Evlilik yıldönümü. Bir yıl önce tam bugün, Ian'la birlikte memurun karşısına geçip yemin etmişlerdi. Birkaç dakika içinde hayatlarını birleştirmişler ve Cecilia bunun bir ömür boyu süreceğini sanmıştı.

Hamilelik belli olmaya başladığından Cecilia beyaz giymeyi anlamsız bulmuştu. Onun yerine pembe bir elbise giymiş ve ona uygun duvağı da kendi yapmıştı.

Tören için annesi Washington'dan gelmiş, kısa kalsa da, ikisini de tören sonrası yemeğe götürmüştü. Bobby ise Cecilia'nın eline elli dolarlık bir banknot sıkıştırmıştı. Maddi durumları uygun olmadığı halde Ian balayı konusunda ısrar etmiş ve bir yolunu bulmuştu. Washington sahilindeki Long Beach'te iki muhteşem gün geçirmişlerdi. Sahilde dolaşmışlar, Oysterville ve Seaview gibi küçük tarihi kasabaları gezmişlerdi. Gece ise, kiraladıkları yazlığın şöminesinin karşısında sarmaş dolaş olup gelecekten söz etmişlerdi. O zamanlar her

şey mükemmel görünüyordu. Daha balayındayken doğacak çocuklarının ismini kararlaştırmışlar, Ian'ın Donanma'daki kariyerini ve Cecilia'nın bir denizci eşi olarak rolünü konuşmuşlardı. Gereken her şeyi henüz tam olarak anlamıyordu, ama kocasıyla dünyanın öbür ucuna bile giderdi.

Oysa onunla ancak akıl sağlığının sonuna kadar gidebilmişti. Cecilia birkaç ay sonra bebeklerini kaybedeceklerini bilemezdi; hayatındaki bütün coşku ve anlamın yok olup gideceğini de.

Geçen yılın ardından, 1 Mayıs sadece sıradan bir iş günüydü. Özel, alışılmışın dışında bir şey yoktu. Günün önemini elinden geldiğince göz ardı etmeye çalışıyordu; tıpkı Ian'ı göz ardı ettiği gibi.

Bir süre karşılıklı e-postalar göndermişlerdi; Cecilia durumlarıyla yüzleşene kadar. Resmen hâlâ bağlı olsalar da artık karıkoca değillerdi, seviştikleri gece içine düştüğü yanılgıya rağmen. Ayrı geçirdikleri süre evliliklerinden daha uzundu. Ian'a söylediği şey doğruydu, baba olmayı hak ediyordu. Ancak son e-postasında da belirtiği gibi, Cecilia'nın bir daha asla aynı acıyı yaşamayacağı gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

Ian'dan gelen mesaj aşırı tepki gösterdiğini söylüyordu. Süreç içinde fikri değişebilir ve tekrar anne olmak isteyebilirdi. Anlamıyordu. Anlatmaya çalışmadı çünkü yazacağı her şey yeni bir tartışmaya –ve yazışmaların devam etmesine– davetiye çıkaracaktı. O yüzden ona e-posta göndermekten, kütüphaneye gitmekten ve önemsemekten vazgeçti.

Ne yazık ki aldığı karar Ian'ı aklından çıkarmasına yardımcı olmuyordu. Ona yazmak hataydı, kısa e-postalar aracılığıyla bile olsa aralarında tekrar bağ kurmak hataydı. Hayır, kararını vermişti. Ekonomik durumu uygun olduğu anda boşanma işlemlerine devam edecekti, her ikisi için de en iyisi buydu. Zamanla Ian bu gerçeği görebilecek ve bir süre sonra onu affedecekti.

Kafasında bütün bu düşüncelerle arabayı park etti ve onun arabasını bir daha kullanmamaya karar verdi.

Gelecekte Ian'ı ve kendisini nelerin beklediğini bilerek, 1 Mayıs'ın dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. O gün ileri düzey cebir dersine kendi arabasıyla ve erken gitmişti, günü iyi değerlendirmek istiyordu. Bu ders bir öncekinin devamıydı ve çok daha zordu. Dersi yine Profesör Cavanaugh'un vermesi büyük şanstı. Cecilia onu çok seviyordu.

Derse odaklanmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen zihninin dağılmasına engel olamıyor, dönüp dolaşıp savuşturmak istediği konulara geliyordu. Ian, ölen bebeği, her defasında tek bir ders olsa dahi eğitimine devam etmenin umutsuzluğu. İşe yarar herhangi bir diploma almaya hak kazandığında herhalde emeklilik yaşı gelmiş olurdu.

Bunalım içinde, konuşmak için ders sonrası Bay Cavanaugh'ı beklemeye koyuldu. Kitaplarını göğsüne bastırarak odasına doğru yürüdü.

"Gel Cecilia," dedi adam bütün dikkatini ona vererek.

"Ben... ben, dersi bırakacağımı haber vermem gerektiğini düşündüm."

Adam hayal kırıklığı belirtisi göstermedi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Özel bir nedeni var mı?"

Bir sürü nedeni vardı ama birini bile söyleyemezdi. Başını öne eğip omuz silkti. "Bu bilgiyi nerede kullanacağımı bilmiyorum. Ben sıradan bir garsonum, matematik alanında kariyer yapacak üstün zekâlı biri değil."

"Bilgi asla boşa gitmez. Haklı olabilirsin kuşkusuz, hayatında bir daha ikinci derece denklem çözmen gerekmeyebilir, ama bunu yapabildiğini bilmek bile çok büyük keyiftir. Aynı fikirde değil misin?"

"Bilmiyorum."

"Anlıyorum." Kitaplarını toparlayıp çantasına koydu ve odadan çıktı.

Cecilia onunla yürümeye devam etti. Aslında içinden, dersi bırakmaması için onun ikna etmeye çalışacağını ummuştu. "Ben, size teşekkür etmek istemiştim."

"Diğer dersin? O neydi?"

"İş İngilizcesi."

"Onu da bırakacak mısın?"

Cecilia kitaplarını göğsüne biraz daha sıkı bastırarak başıyla onayladı. Eğer hafta bitmeden başvurursa ders ücretlerinin bir kısmını geri alabilirdi.

"Üzüldüm Cecilia," dedi tekrar.

"Ben de," diye fısıldadı. Şimdi kendini daha da kötü hissediyordu.

"Hafta sonuna kadar bekle, olmaz mı?"

"Pekâlâ," diye kabul etti, ama kararını vermişti. Derse

harcadığı para, Allan Harris'ten yeni bir randevu almasını sağlayabilir, ondan evlilik öncesi anlaşmasını bozmaya çalışmasını isteyebilirdi. Daha önce Yargıç Lockhart'ın kararını temyiz edebileceklerini söylemişti. Ian denizde olduğuna göre başka şansları yoktu.

Dersten sonra, işe gitmeden önce biraz kestirebilmek umuduyla külüstürünü eve sürdü. Normalde, coşkuyla çözümlere ulaşmaya çalışarak ev ödevlerini yapmaya başlardı, ama bugün değil. Cuma gününden sonra bir daha üniversiteye dönme ihtimali yok denecek kadar azken değil.

Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Cecilia isteksizce düğmeye bastı.

"Ben Cathy," dedi arkadaşının şen şakrak sesi. "Bu akşam yemek için toplanıyoruz. İlgilenir misin? Benim evde, herkesin kendi yiyeceğini getireceği bir toplantı. Umarım gelirsin. Her koşulda ara, gelmeni çok isterim." Cathy ile arkadaş olmuşlardı, iyi arkadaş. Neredeyse her hafta görüşüyorlardı. Bazen diğer denizci eşleriyle de bir araya geliyorlardı. Garaj satışları düzenliyorlar, sinemaya gidiyorlar, pazar kahvaltılarında bir araya geliyorlardı.

Ancak Cecilia bu akşam gidemezdi, yemek saatinde vardiyası vardı. Cathy onun çalışma saatlerini biliyordu ama yine de davet etmişti, onu da dahil etmiş olmak için. Cecilia, hiçbir şansı olmadığı bu kadar açıkken açıklama yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Cathy telefonu hemen açtı. "Cecilia," diye bağırdı, sevindiği belliydi. "Geleceğini söyle."

"Gelemem."

"Ama gelmezsen keyifli olmaz."

"Çalışıyorum ve yerime birini bulmak için çok geç." Bu yeterince doğruydu.

Cathy hayal kırıklığıyla içini çekti. "Belki de biz seni ziyarete geliriz. Eskiler ne der bilirsin; bizde kibir yoktur, dağ yürümezse..." cümlenin sonunu getirmedi ama zekice bir şey söylediğinden emin halde kıkırdadı.

Cecilia ona katılmadı. "Belki başka zaman," dedi ruhsuz bir sesle.

Cathy duraksadı. "Her şey yolunda mı? Hayır, cevap verme, çünkü olmadığını biliyorum. Sorun nedir?"

Cathy'ye bütün gerçeği anlatmaktansa kısa bir özet geçmeyi tercih etti. "Okulu bırakıyorum."

"Yapamazsın! Derslerini seviyorsun."

"O paraya ihtiyacım var."

"Ben sana borç veririm."

Cecilia, bu kadar kısa süredir tanıdığı arkadaşından böyle bir teklif alınca şok oldu. "Senin de paran yok."

"Yok, ama bulabilirim... sanırım. Üzülme, en kötü ihtimalle, bu akşam bir araya geldiğimizde diğer kızlardan para toplarım. Dayanışma içinde olmak zorundayız, öyle değil mi? Eğer biz birbirimize destek vermezsek, kim verecek? Erkeklerimiz denizdeyken her birimiz diğerine arka çıkmak zorunda."

Cecilia'nın morali biraz düzeldi, Cathy gibi iyimserliği ve bonkörlüğüyle hayatı daha yaşanır kılan birinin yanında

bu kaçınılmazdı zaten.

"Sana geri dönerim," dedi Cecilia. Sonra içinde bulunduğu ruh haline rağmen cebir kitabını açtı ve ödevini yapmaya başladı. Dersten başını kaldırdığında işe geciktiğini fark etti. Hızla üstünü değiştirerek kapıya koştu ve tam vardiyası başlamak üzereyken The Captain's Galley'e ulaştı.

Her zamanki gibi işe başlamadan önce babasına merhaba demek üzere kafasını uzattı.

Babası onu görünce elini kaldırıp seslendi, "Ne var ne yok?"

"İyidir." Bunalımda olduğunu ona açıklamaya gerek yoktu. Söylese bile, Bobby ne diyeceğini bilemezdi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Evet, öyledir," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Bir kurye çocuk, kucağında kocaman bir demet taze çiçekle geldiğinde Cecilia işe başlayalı bir saat bile olmamıştı. En sevdiği sarı papatyaların arasına serpiştirilmiş pembe laleler ve başka çiçekler. "Cecilia Randall'ı arıyorum," dedi elindeki fişi okuyarak.

Şaşıran Cecilia bir an ağzını açamadı.

"Burada bir Bayan Randall var mı?" diye sordu kaşlarını çatan çocuk.

"Cecilia Randall benim."

Muhtemelen lise öğrencisi olan genç çocuk içi çiçeklerle dolu vazoyu onun eline tutuşturup gitti. Ian'dan geldiğini anlamak için zarfı açıp içindeki kartı okumaya gerek yoktu.

Çiçekleri yazarkasanın yanına koydu, ambalajını çıkarıp yanında duran çöp kovasına attı. Sonra üstündeki karta uzandı.

İlk yıldönümüz kutlu olsun. Seni Seviyorum. Ian

Midesine bir sancı saplandı ve fenalaştığını hissetti. Altdudağını ısırarak bu hissin geçmesini bekledi.

"Çiçekler kime gelmiş?" diye sordu içeri giren babası merakla.

Hemen cevap vermedi. "Bana gelmiş, Ian'dan," diye fısıldadı.

"Hadi ya. Özel bir nedeni var mı?"

Başıyla onayladı. "Güya... evlilik yıldönümümüz."

"Of."

Yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Bunu fark eden babası sırtını sıvazladı ve bara geri döndü.

Warren'ın gevezeliklerini dinlermiş gibi yaparken, Justine şarabından bir yudum aldı. Ne anlattığının farkında değildi, ama zaten Warren ondan onay beklemiyordu. Övgü ya da kısa meclis sohbetleri dışındaki yorumlar pek hoş karşılanmazdı. Justine, sosyal aksesuar olarak üstlendiği rolü biliyordu. Geçmişte bu onu rahatsız etmemişti ve şimdi de pek rahatsız değildi. Warren'ı ve anlaşma koşullarını gayet iyi anlıyordu.

"Biraz daha şarap?" diye sordu Warren şişeyi kaldırıp kadehini doldurarak.

Bu beş yıldızlı Seattle restoranındaki yemeğin nedeni, Warren'ın imzalatmayı başardığı multi-milyonlarca dolarlık bir anlaşmanın kutlamasıydı. Bu tür kutlamalar her iki ya da üç ayda bir oluyordu.

"Pekâlâ," dedi ısrarla ona bakarak, "ne düşünüyorsun?"

"Düşünmek mi?" Warren onunla zekâsı için birlikte olmuyordu ve fikirleri de umurunda değildi. *Onun* işi hakkında hiç soru sormadığı gibi, bankasıyla iş yapmaktan bile kaçınırdı.

Gözlerini sertçe kırpıştırdı. "Justine, dinlemiyor musun?"

"Ben... ben, sanırım şarap yüzünden. Sanki uyku bastırdı. Üzgünüm hayatım, ne diyordun?" Aklında başka bir erkeğin olduğunu söylemek sempatisini kazanmak için pek iyi bir fikir değildi.

Seth Gunderson hiç durmadan zihnini meşgul ediyordu, ama teknede yaşayan bir adam için Warren'ı terk etmeyi ancak bir moron düşünebilirdi. Seth onu çileden çıkarmıştı. Eğer konu hakkında söz sahibi olsaydı, onunla çoktan yatmış olurdu. Ne zaman o gece aklına gelse Justine köpürüyor ve gururu bir kez daha inciniyordu. Budala! Budala! Budala!

Zayıf bir anında onu cesaretlendirmiş ve bu korkunç bir hata olmuştu. Seth, onun için Warren'ı terk edeceğine inanmıştı. Yapamazdı. Warren'ın ona ihtiyacı vardı. Bir anlamda onun da Warren'a.

"Bizden söz ediyordum."

Konu tuhaflaşmaya başlamıştı. Justine bunu hissedebiliyordu.

"Hadi Warren, sence şimdi zamanı mı?" diyerek en şirin halini takınarak ona surat astı.

"Evet, bu gece bir kutlama yapıyoruz."

"Seninle gurur duyuyorum."

Warren ona gülümsedi ve masanın üstüne eğilerek parmaklarını parmaklarına geçirdi. Başparmağıyla elinin üstünü okşayarak gözlerinin içine baktı. "Senin için neler hissettiğimi biliyorsun."

Kesinlikle biliyordu. Justine her şey olabilirdi ama aptal değildi.

"Benim evime taşın."

"Of, Warren." Her yıl iki ya da üç kez bu konuda ona baskı yapıyordu. Şimdiye kadar konuyu değiştirmekte hep başarılı olmuş, "bir sonraki aşama" ya geçme ısrarını geçiştirmişti. Warren'la flört etmek başka bir şeydi, onunla birlikte yaşamak tamamen farklı bir şey. İlişkilerini o boyuta taşımayı asla düşünmemişti.

"Cevap vermeden önce," dedi, "şuna bir bak." Gözlerini, ondan sadece cebine uzanıp kadife bir mücevher kutusu çıkaracak kadar ayırdı.

"Warren?"

Üstündeki baskı artmak üzereydi. Dert değil. Sunduğu her ne olursa olsun özgürlüğünden ödün vermeye niyeti yoktu.

"Sana bunu vermeden önce açıklamak isterim." Tekrar elini tuttu, bakışları ciddiydi, sonra tekrar masaya baktı.

"Asla sana verdiklerimden daha fazlasını istemedin," diye mırıldandı.

Bunu söylerken cinsel anlamdaki yetersizliğini kastediyordu. Aslında umurunda değildi, hatta aralarında fiziksel bir ilişki olmamasını tercih ediyordu. Justine bu sırra daima sadık kalmıştı, bunu ona borçluydu. Warren'ın bu sorunundan haberdar olan fazla kimse olduğunu sanmıyordu. Göründüğü kadarıyla, küçük mavi hapların yardımcı olamayacağı bir sorunu vardı.

"Ben özgürlüğüme düşkünüm," dedi tatlı bir sesle. Onu gücendirmek istemiyordu.

"Özgürlüğün sende kalsın bebeğim."

"Aynı şey değil."

"Aynı şey," diye ısrar etti. "Aslında, eğer istersen, ayrı bir odada kalırsın."

Konuyu son açtığında da bunu teklif etmişti. O zaman da ilgilenmemişti, şimdi de ilgilenmiyordu.

"Annen yüzünden, değil mi?" diye sordu Warren.

"İlgisi yok." Suçu annesine atmak işini kolaylaştırırdı. O bir yargıçtı, camiada saygın bir yeri vardı, ama Justine de bir kadındı. Kendi yaptıkları, annesinin kariyerine yansımamalıydı.

"Yani beni reddediyorsun?" Yüzündeki küçük oğlan çocuğu ifadesi yirmi sene önce sevimli görünebilirdi ama onun yaşında sadece acınası görünüyordu.

"Üzgünüm. Seni asla üzmek istemem, biliyorsun."

"Güzel." Warren sırıttı ve kadife kutunun kapağını açtı.

Justine yutkundu. Hayatında gördüğü en büyük elmas taştı, üç ya da dört karattan az olmadığına emindi. Elini ağzına götürdü. Soluğu kesilmişti.

"Güzel, değil mi?"

Sadece başıyla onaylayabildi.

"Seninle evlenmek istiyorum, Justine. Bu bir nişan yüzüğü."

"Evlenmek mi?" oda uğuldamaya, Justine'in başı dönmeye başladı.

"Sen güzel ve klas bir kadınsın. Erkekler seni benimle gördüklerinde kendimi harika hissediyorum. Biz iyi bir çiftiz bebeğim."

Justine ona baktı. Duyarsızlığı gülünecek durumdaydı. İmajını artırdığı için onunla evlenmek istediğini söylüyordu. Onu ikna etmenin yolu *bu muydu*?

"Hatırladığım kadarıyla, bana aile kurmak istemediğini söylemiştin."

"İstemiyorum."

"İyi, o zaman bu ikimiz için de geçerli."

Justine zorlukla yutkundu.

Warren etrafına bakıp sesini alçalttı.

"Evlendikten sonra ayrı odada kalmak istersen, benim için sakıncası yok."

"Of, Warren."

"Bunu bir düşün," dedi. "Yüzüğü al. Dene."

Dediğini yaptı, sadece dört karat elmasın parmağında nasıl durduğunu görmek için. Birazcık romantik eğilimi olan

bir adam, yüzüğü parmağına bizzat geçirme fırsatını kaçırmazdı. Eğer bu kişi Seth olsaydı; bundan emin olabilirdi. ama onun ne şimdi ne de hayatının başka döneminde bu büyüklükte bir elmas alacak parası olamazdı.

Yüzük, adeta onun için tasarlanmışçasına parmağında kaydı. Bugüne kadar gördüğü en muhteşem mücevherdi.

"Bir süre sende kalsın," diye ısrar etti Warren. "Nasılsa sigortalı."

Justine elmasa baktı, sonra istemeyerek de olsa parmağından çıkardı. "Teklifini çok ciddi olarak düşüneceğim," dedi. Bu konuda doğru söylüyordu.

"Dinle, eğer sorun ailense, onlarla konuşurum."

"Ben kendi kararlarımı verebilirim Warren." Onun herhangi bir aile bireyiyle karşı karşıya gelme düşüncesiyle titredi. Bunun normal bir buluşma olmayacağını garanti edebilirdi.

"Cevabın ne zaman belli olacak?" diye sordu, bütün zamanların işadamı. Uzun süre onu oyalamasına tahammül edemezdi.

"Haftaya," dedi Justine. Teklifini kabul etmese bile, ilişkilerinde hiçbir şey değişmezdi, kendisi kadar Warren da biliyordu bunu.

Seth, ertesi akşam Alaska'dan Justine'i aradı. Şaşıracak bir şey yoktu. Aramasını istemediği zamanları hissedip mutlaka o zaman arıyordu.

"Selam," dedi. Sesi o kadar berrak geliyordu ki sanki binlerce kilometre kuzeyden değil de, caddenin karşısından arıyor gibiydi.

"Merhaba Seth."

Selamlaşmayı kısa bir sessizlik izledi. "Sesimi duyduğun için sevinmişe benzemiyorsun."

"Sevinmedim."

"Bir sebebi var mı?"

Gözlerini kapadı ve içini çekti. Ona söylemeliydi. Ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi olurdu, her ikisi için de. "Warren dün gece evlenme teklif etti."

Bir suskunluk daha, sonra, "Kabul ettin mi?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Niyetin var mı?"

Yoktu, ama Seth'in aksini düşünmesi artık gündem dışında kalmasına yardımcı olacaktı. "Bilmiyorum."

"Ne zaman *bileceksin*?"

"Yakında."

Tartışmadı ya da onu reddetmesi konusunda herhangi bir şey söylemedi. Warren'ın teklifini kabul etmesinin çılgınlık olacağını da söylemedi. Bunların yerine, "Onu seviyor musun?" diye sordu. Sesi muhabbet havasındaydı, Justine'in cevabını önemsemez gibiydi.

"Henüz ona da karar vermedim." Warren'dan hoşlanıyordu, ama Seth'in yaktığı ateş düşünülürse, *hoşlanmak* çok zavallı bir duyguydu.

"Senin adına karar vermemi mi bekliyorsun?"

"Saçmalama."

"Bana öyle gibi geldi."

Justine yüksek sesle içini çekti. "Anlattım çünkü bilmen gerektiğini düşündüm."

Kıs kıs gülerek Justine'i biraz daha sinir etti.

"Bu neydi?" diye sordu ısrarla.

"Sevgiline beni yatağa atmaya çalıştığını söyledin mi?"

Belden aşağı vuruyordu ve Justine'in buna cevap vermeye niyeti yoktu.

"Warren'ın senden haberi var." Bu söylediğinden pek emin değildi, ama bildiğine dair şüpheleri vardı. Aslında evlilik teklifinin Seth'le görüldüğü için geldiğini düşünüyordu.

"Eminim vardır." Seth'in parlaması ve yatışması bir oldu. "Pekâlâ," dedi, konudan sıkıldığı belliydi. "Sanırım vermen gereken önemli bir karar var."

"Haklısın, var."

"Karar verince beni ara."

Justine onun kapatmak üzere olduğunu hissetti ve sapkın bir duyguyla konuşmalarının bitmesini istemedi; en azından bu şekilde. Ancak kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Ararım," diye fısıldarken kendini hem mutsuz, hem de çok öfkeli hissediyordu.

"Öte yandan, düşündüm de," dedi, sesindeki aşağılama çok net hissediliyordu, "Zahmet etme. Ne yapacağını ikimiz de biliyoruz." Bunu söyledikten sonra hat kapandı, Justine kulağında vızıldayan ahizenin sesiyle kalakaldı.

Feribot, Bremerton Limanı'ndan çıkıp bir saatlik Seattle yolculuğu için Rich geçidinden geçerken, güneş Puget Sound'un parlak yeşil suları üstünde parlıyordu. Koyu renk saçları rüzgârda uçuşan ve denizin tuzlu, keskin kokusunu içine çeken Olivia, korkuluklara yaslanarak Jack'e gülümsedi.

"Bugün hava çok güzel."

"Herhalde," diye eğlendi Jack. "Bugün için özel sipariş verdim."

Olivia gözlerini devirdi.

"Şaka yapmıyorum," diye ısrar etti Jack. Öyle ciddi duruyordu ki Olivia gülmekten kendini alamadı. "Dedim ki, 'Tanrım, bu pazar öğleden sonra çok önemli bir randevum var, eğer hava departmanın biraz işbirliği yaparsa minnettar kalırım.'"

"Böyle dedin, değil mi?"

"Aynen."

Olivia sırtını korkuluklara döndü, dirseklerini dayadı ve Seattle'ın ufuk çizgisini görmeye çalıştı. Jack'in oğlu Eric onları iskeleden alacak ve üçü birlikte sahilde akşam yemeği yiyeceklerdi. Olivia'nın Eric'le ilk karşılaşması olacaktı ve Jack kendisinden çok daha gergin görünüyordu.

"Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca defalarca tatile çıktım," dedi Olivia, "ve pek çok farklı ülkeye gittim, ama güneşin Seattle'dan daha güzel parladığı hiçbir yer görmedim."

"Bereketli ve yeşil, anladık," dedi Jack homurdanarak.

"Üç ay süren ahmak ıslatan ve sağanaktan sonra o kadarcık olsun."

"Mutlu ışığın altında biraz oturmaya ne dersin?" diyerek bir zamanlar çocuklarına sorduğu soruyu Jack'e yöneltti. Hava kasvetli olduğu ve çocuklar sızlanıp dışarda oynayamadıkları için şikâyet ettiklerinde, Olivia onları bir lambanın altına oturtur ve ellerine bir kitap tutuştururdu. James buna mutlu ışık adını vermişti, çünkü annelerinin yüzleri gülmeden önce sandalyeden kalkmalarına izin vermediğini keşfetmişti.

"Mutlu ışık?"

Olivia açıkladı ve dakikalarca espri yapıp gülüştüler. Tekrar sessizlik çöktüğünde Olivia aslında Jack'in düşündüğünden daha gergin olduğunu fark etti. Yanından ayrılıp feribotun öbür ucuna kadar volta atıyordu; Olivia'nın bir fincanına karşılık üç fincan kahve içmişti ve Kitsap Yarımadası'ndan Elliot Körfezi'ne kadar süren yolculuk boyunca yerinde duramamıştı.

Olivia, görür görmez Jack'in oğlu Eric'i tanıdı. Babası gibi uzun boyluydu, atletik yapılıydı ve giyim tarzları dışında babasının kopyasıydı.

"Merhaba Eric," dedi Olivia elini uzatarak.

"Bu, Olivia Lockhart," diye takdim etti Jack, elini ona doğru uzatarak.

Baba ve oğul kucaklaşmadı ya da el sıkışmadılar. Stan duygularını o kadar rahat açığa vururdu ki, bu durum Olivia'ya tuhaf geldi.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Eric sahilde yürürken.

"Süper," dedi Jack coşkuyla. Sanki bir saatlik Puget Sound yolculuğundan değil de transatlantikten inmiş gibiydi.

"Aç mısınız?" diy sordu bu kez Eric.

"Kurt gibi."

Olivia baba-oğula baktı, tuhaflık duygusu giderek artıyordu.

Eric, onlar gelmeden bir restoran seçip rezervasyon yaptırdığını söyledi. "Umarım yengeç seversiniz," dedi yolu göstererek.

"Bayılırım," dedi Olivia.

Eric babasına döndü. "Ben varım," diye mırıldandı Jack.

Göründüğü kadarıyla Eric babasının zevklerinden de pek haberdar değildi. Bu da tuhaf bir durumdu. Eric'in seçtiği restoran, gazete kâğıdı serilmiş masalarda servis edilen, taze pişirilmiş yengeçleriyle ünlüydü. Her müşteriye bir çekiç ve bir önlük veriliyordu. Dumanı tüten Pasifik yengeçlerini kırıp etlerini tereyağına banmaya başladıklarından itibaren rahatladılar, kahkahaların takip ettiği neşeli ve koyu bir sohbet başladı.

Yemekte her şey mükemmeldi. İşleri bittikten sonra Eric feribota kadar onlara eşlik etti. Nedense yine resmiyetine geri dönmüş gibiydi ve yemek süresince çok samimi giden sohbet birden yapmacık olmuştu. Jack ellerini yağmurluğunun ceplerine sokmuştu.

"Çok iyi vakit geçirdim," dedi Eric. Olivia mı uyduruyordu, yoksa bunu itiraf etmek Eric'i çok mu şaşırtmıştı?

"Ben de," dedi Jack.

Eric bir an hiçbir şey söylemedi. "Uygun olduğunda tekrar görüşmek ister misin?"

"Çok isterim," dedi Jack ciddiyetle.

Eric bütün sevimliliğiyle Olivia'ya gülümsedi. "Sizi tanıdığıma sevindim."

"Ben de, Eric."

Araçlar Bremerton feribotunu terk etmeye başlamıştı, artık güverteye çıkma zamanıydı.

"Ararım," dedi Jack ve Olivia'yı araçsız yolcuların biletlerinin satıldığı terminale doğru yönlendirdi.

Eric vedalaşmak için el salladı ve dönerek yavaş adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Jack biletleri aldı, feribota çıkarken sordu," İyi gitti, değil mi?"

"Hem de çok iyi."

Ne kadar rahatladığını hissedebiliyordu ve tepkisinin –oğluna karşı bütün davranışlarının - biraz şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu. Aklında hâlâ bu düşüncelerle, güverteye kadar Jack'i izledi. Jack, onun önünden aceleyle arka korkuluklara doğru ilerleyip durdu. Seattle sahilini seyrederken rüzgâr yüzüne çarpıyordu.

"İşte orada," dedi. Parmaklarını iki dudağı arasına yerleştirip keskin bir ıslık çaldı.

Eric aniden arkasına döndü, onları gördü ve tekrar el salladı.

"İyi yetiştirilmiş genç bir adam," diye mırıldandı Olivia.

"Bu şeref annesine ait."

"Küçükken bir arada değil miydiniz?" Bu durum, aralarındaki tuhaflığı açıklıyordu.

"Öyle sayılır... ama pek iyi bir baba olduğum söylenemez."

Olivia onun ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Kendi çocuklarının büyüme döneminde de, şu anda Jack'in pişmanlıklarını paylaşacak kadar hukuk dersleri ve diğer şeyler arasında sıkışmıştı. Hep iyi bir anne olmanın özlemini duymuştu, ama bunun için yeterince zaman yaratmak zordu.

"Onun babası olmaktan gurur duyuyorum." Bir babanın oğluna söyleyebileceği en güzel şeydi, ama Eric bunu duymak için orada değildi.

"Sık görüşüyor musunuz?" diye sordu, ilişkilerini tartmak amacıyla.

"Elimizden geldiği kadar," diye itiraf etti. "Yine de pek çok konu var. Yani, halletmemiz gereken."

Olivia, Jack'in bu hoşnutsuzluğuna gülümsedi. Bu haliyle, konuşarak anlatmaya çalıştığından çok daha fazlasını söylüyordu.

"Ama ikinizin de çaba gösterdiği açık," dedi sessizce.

Jack başıyla onayladı. "Evet doğru." Sonra, sanki konuyu kendinden uzaklaştırmaya çalışır gibi sordu: "Justine'den haber var mı?"

Olivia avaz avaz bağırmak istedi. Şu aralar en büyük sıkıntısı kızıydı. Justine, Olivia'ya hiçbir şey söylemediği halde, kasabadaki fısıltı gazetesinden Seth Gunderson'la ara-

larında geçenleri duymuştu. Olivia'nın zil takıp oynamadığı kalmıştı. Seth, tam anlamıyla dik kafalı kızı için uygun gördüğü adaylardandı.

Sonra Seth Alaska'ya gitmiş ve Warren Saget'in Berghoff'tan kocaman bir elmas yüzük sipariş ettiği söylentisi yayılmıştı. Warren kasten yakın bir mücevherci seçmişti, Olivia'nın kulağına gitmemesine imkân yoktu. Bilmesini istiyordu. Korkak herifin tekiydi. Olivia ile yüz yüze gelmeye cesareti yoktu. Niyetinin ne olduğunu, Cedar Cove'daki dedikoducuların ilan etmesini tercih ediyordu.

"Senin haberin var mı?" diye sordu Olivia.

Jack kayıtsızca omuz silkti. "Kabul etmiş mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Biricik kızının aldığı evlenme teklifini bile annesiyle konuşmadığını itiraf etmek içini burkuyordu.

"Kabul ederse ne yapacaksın?" diye sordu Jack, dikkatle ona bakarak.

"Ne mi yapacağım?" Sanki Olivia'nın seçme şansı vardı. "Ne yapabilirim? Sırıtıp katlanmaya çalışacağım, ama Warren'a damadım demek zorunda kalmaktan nefret edeceğim, özellikle akranım olduğunu düşündükçe."

"Seth Gunderson'un... tekliften haberi var mı?"

Bu bir muammaydı. "Keşke bilsem."

"Üzgün müsün?" diye sordu Jack.

"Hem de nasıl," dedi tatsızca.

Jack kolunu onun omuzuna attı. "Her şey yoluna girecek, bekle ve gör."

Olivia olumlu şeyler düşünmeye çalıştı, ama Jack'in onun durumundan mı, yoksa kendi durumundan mı söz ettiğini anlayamadı.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On İki

Charlotte, Tom Harding'in en değerli anılarını ona emanet etmesinin bir sebebi olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Ya bir mirasçı bulacaktı ya da her şeyin uygun bir biçimde bir müzede sergilenmesini sağlayacaktı. Çok ciddiye aldığı bir görevdi bu. Uğruna kanunlara bile karşı gelmeyi göze alacağı bir görev.

Günlerdir ne yapabileceği konusunda kafa patlatıyordu. Tom eyalet korumasında olduğu için en büyük korkusu, masraflarını karşılama adına eyerin, silahların, afiş ve senaryoların kamulaştırılıp haraç mezat satılmasıydı. Washington yasalarına göre Tom'a yalnızca iki bin dolarlık mülk edinme hakkı verilmişti. Daha doğrusu, Olivia'nın açıklaması böyleydi.

"Eyalet her şeye el koyabilir mi?" diye sormuştu kızına keşif yaptıkları gün.

"Şey..."

Charlotte "şey" ne demek gayet iyi biliyordu ve riski

göze alıp kızının arkasından iş çevirmişti... ve tabii devletin! Bu konuda fırça yiyecek bile olsa, razıydı.

O günden sonra Olivia mahkeme işlerine yoğunlaşmıştı ama dürüstlüğünden bir türlü ödün veremeyen Charlotte, ne yaptığını kızına itiraf etmeden duramadı. Pazartesi günü tam öğle vakti yargıcın odasını ziyaret etmeye karar verdi. Olivia, kendi annesinin tutuklanmasını isteyecek çocuklardan değildi.

Charlotte odadan içeri bir göz attı ve limon yağı ile eski kitap kokusu onu karşıladı. Masasından ona doğru bakan Olivia kaşlarını çattı. "Merhaba anne."

"Bir dakikan var mı?"

Derin düşüncelere dalmış olan Olivia'nın cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

"Başka zaman daha uygun olacaksan, Tom'un deposuna tekrar gittiğimi ve oradan bazı şeyler aldığımı söylemek isterim. Daha fazla erteleyemedim çünkü Janet anahtarı istiyor."

"Anne," diye çığlık attı Olivia, kulaklarını tıkayarak. Kızının kesinlikle teatral bir yeteneği vardı. "Bana bunun yalan olduğunu *söyle*!"

"Onları kendi kasama koydum. Sosyal Hizmetlerin Tom'un değerli bir şeyleri olduğunu keşfetmesi durumunda neler olacağını ikimiz de biliyoruz." Charlotte bunun olmasına asla izin vermeyecekti.

Olivia kalktı, ona baktı, sonra tekrar oturdu. İçini çekti. "Pekâlâ .. zayıf olsa da öyle bir ihtimal var. Ölmeden önce

malzemenin ciddi bir maddi değeri olmadığı iddia edilebilir."

Bir avukat gibi konuşmuştu ama yine de... mükemmel bir mazeretti. Charlotte tatminkâr bir mutlulukla başını eğdi. Zaten depoyu tamamen boşaltmamıştı. Mobilyalar hâlâ orada duruyordu. Külüstür ve yıpranmış olsalar da, kullanılabilir durumdaydılar. O sadece Tom'un karanlıktan kurtarmak istediği malzemeyi çıkarmıştı. Ailesine kavuşması gereken malzeme, tabii bulabilirse.

"Üzülme," dedi Charlotte. "Her şey kontrolüm altında." Olivia'nın söyleyecek fazla bir şeyi olmaması onu üzüyordu. Belki de anlamadığı daha fazla hukuki yaptırımlar vardı, ihlal ettiğini bile bilmediği kanunlar.

"Zaten beni korkutan kontrolün sende olması," dedi Olivia huysuz bir sesle. Charlotte duymazdan geldi. "Hiç aile üyesi buldun mu?"

"Hayır... henüz değil, ama bulacağım. Ben..."

"Of anne, bu büyük bir sorumluluk."

Bunu Charlotte da biliyordu. "Bunun görevim olduğunu hissediyorum." Dikleşerek, itirafta bulunacakmış gibi bir tavır takındı. "Bilmeni isterim ki, Tom'un yaşayan mirasçısı olup olmadığını araştırması için Roy McAfee'yi tuttum."

"Ne yaptın?"

Charlotte kızının işitme sorunu olmadığını biliyordu, o yüzden soruya cevap verme gereği duymadı

Olivia tekrar içini çekti. "Roy sana ne söyledi?"

Charlotte, dizlerinin üstüne koyduğu çantasını tutan par-

maklarını biraz daha sıktı. "Aslında onunla henüz konuşmadım. Randevu için telefon ettiğimde Corrie ile konuştum. Neden Roy'un yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim. Bugün öğleden sonra onunla görüşeceğim."

"Anne, *lütfen* hiç kimseye ne yaptığını söyleme."

"Of, endişelenme. İlk seferinde oraya beraber gittiğimizi de kimseye söylemeyeceğim.

Olivia homurdandı. "Minnettarım."

"Roy bir şeyler bulursa sana haber vermemi ister misin?" Olivia'nın bir şey bilmek istemediği izlenimine kapıldı. Kafası sadece hukuksal yönde çalıştığından belki de böylesi daha iyiydi. Charlotte, mahkemelerin sağduyu konusunu göz ardı etmelerine hep şaşırırdı. "Sorun değil," dedi ayağa kalkarak. "Seni daha sonra bilgilendiririm."

Olivia rahatlamış görünüyordu. "Tamam, teşekkürler."

Yapacaklarına karar vermiş olan Charlotte mahkeme binasından çıktı. Troy Davis başıyla onu selamladı, Charlotte hızla gözlerini kaçırdı. Şerif onun kaçak bir suçlu olduğunu anlayabilirdi. Neyse ki öyle bir şey olmadı ve yanından geçip gitti. Suçluların kendilerini ele vermemeleri gerçekten şaşırtıcıydı.

Charlotte aynı gün öğleden sonra Roy McAfee'nin ofisine yarım saat erken gitti. Örgüsünü yanına almıştı, bekleme salonunda oturup şişlerini hızla tıkırdatmaya başladı. Yasadışı eylemde bulunmak başka, bunu eski bir polise itiraf etmek ise bambaşkaydı; bu gerçekten sinirlerini geriyordu.

Corrie telefonla görüşüyordu ve bitirdikten sonra özür

diledi. "Roy yirmi dakikadan önce burada olmaz."

"Hiç sorun değil. Ben erken geldim," diye karşılık verdi Charlotte. Olivia onu kanunun pençesinden koruyabilirdi en azından öyle umuyordu– ama Roy konusunda bir garantisi yoktu. Olmazsa olmasın. Hapsi boylama ihtimalinden hoşlanmasa da kararlılığı ona güç veriyordu.

"Saçmalık," diye mırıldandı. Bu denemek zorunda olduğu bir şanstı.

Corrie ona baktı. "Affedersiniz?"

"Yok bir şey," dedi Charlotte içini çekerek. Roy, randevu saatinden beş dakika önce ofise döndüğünde Charlotte evhamlanmaya başlamıştı. Corrie ziyaret sebebini biliyordu ama Charlotte onun sorularını geçiştirmişti. Roy ile yalnız görüşmek istiyordu.

Roy, dosyalarla dolu büyük bir meşe masanın arkasına geçip oturdu. Sol tarafında bilgisayarı vardı. Masanın üstünde olmayan dosyalar ise yerde istiflenmiş duruyordu. Charlotte, bir özel dedektifin bu kadar yoğun işinin olmasını tuhaf buldu; hele Cedar Cove gibi küçük bir kasabada.

Charlotte bir türlü nereden başlayacağını bilemiyordu; yakın zamanda suç işlediğini itiraf ederek başlayacak hali *yoktu*, her ne kadar yaptığı bu olsa da. "Küçükken cumartesi sabahları yayınlanan kovboy gösterilerini izler miydin?"

Roy sırıttı. "Emin olabilirsin." İşaretparmağını yukarı kaldırıp elinde dumanı tüten bir silah varmış gibi üfledi.

"Tom Houston'ı hatırlıyor musun?"

"Yodeling Cowboy mu?"

Charlotte'un yüzü aydınlandı. "Evet. Pekâlâ, geçen ay ölümüne kadar Tom burada, Cedar Cove'da yaşıyordu."

Gözleri fal taşı gibi açılan Roy masaya eğildi. "Dalga geçiyorsun."

"Doğru söylüyorum," dedi. Bu gerçeği herkesten önce biliyor olmanın gururuyla yüzü ışıldıyordu. "İyi arkadaştık."

Sen ve Tom Houston mı?" Roy etkilenmiş görünüyordu.

"Şey..." Derin bir soluk aldı. "Tanıştığımızda onun Tom Houston olduğunu bilmiyordum. Tom Harding adını kullanıyordu." Charlotte, tanışmalarından başlayarak ölümüne kadar olan ve onu buraya kadar getiren bütün olayları anlattı. Tom'un deposunu yağmaladığı dahil.

"Yani şimdi bütün hatırat senin evinde mi?"

"Öyle." Olivia'nın adını vermekten kaçınmıştı, ama Roy'un soracak pek çok sorusu olduğunu biliyordu. "Yaptığımın devletle oynaşmak olduğunun farkındayım," diye söze başladı.

"Pek sayılmaz."

Charlotte bütün o havalı hukuk terimlerini hatırlamakta güçlük çekiyordu. "Ancak..." Sonra sustu. Eğer yaptığı işin yasadışı olmasını Roy önemsemiyorsa, o da aynısını yapardı.

"Benden istediğin nedir?" diye sordu Roy.

Charlotte bunun çok açık olduğunu düşünmüştü. "Tom'un mirasçısı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Roy hiç tereddüt etmedi. "Mutlaka vardır. Tom'un eşyaları arasında sosyal güvenlik numarasının yazılı olduğu bir

şeyler var mıydı?"

"Hayır, ama bulabilirim." Janet Lester'in Tom'la ilgili evrak yığınının içinde bu numarayı bulacağından emindi. Kaşlarını çattı, bunu nasıl isteyebileceğini düşündü. Sosyal hizmet görevlisini seviyor ve güveniyordu, ama depoyu yağmalaması dahil olmak üzere, Janet'e bu konulardan hiç söz etmemişti. O aşamaya gelirse arkadaşlarının da kendisi gibi hapsi boylamasına gerek yoktu.

"Tom'un gerçek kimliğini senden başka bilen var mı?"

"Sadece Olivia."

Roy bu durumu onayladı. "Benden haber alana kadar da öyle kalsın."

Bu konuda sessiz kalabilmek çok zordu, ama bu hikâye duyulacak olursa Tom'un akrabası olduğunu iddia eden birçok kişi mantar gibi biter ve mirastan hak talep ederdi.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Charlotte. Artık Roy'u resmen görevlendirdiğine göre sonuç almaya hazırdı.

"Kesin bir tarih için söz veremem," dedi Roy. "İki hafta sonrası için randevulaşalım, sana bir gelişme raporu sunayım."

Eliyle monitörü göstererek sordu: "Bilgisayardan bakamaz mısın?"

"Zaten oradan başlayacağım."

Önceki yaz Charlotte bilgisayar kursuna gitmişti. Köşe yazılarını Olivia'nın eski bilgisayarını kullanarak yazıyordu, çünkü Jack bu konuda çok ısrarcıydı... ama bilgisayar konusundaki en keyifli şey, örneğin solitaire gibi oyunlar oy-

namaktı. Gerçi garip alet hile yapmaya izin vermiyor ve oyunun keyfi kaçıyordu.

Yaşlılar sayfasına yaptığı katılımlardan kazandığı parayla kısa süre sonra yeni bir bilgisayar almayı düşünüyordu. Yazacağı köşe yazılarıyla ilgili sayısız proje vardı kafasında. Bu iş bir hallolsun, Tom'la tanışma öyküsünü bile yazabilirdi...

"İki hafta uygun mu?" diye sordu Roy.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Charlotte kapıdan dışarı çıkarken sırtından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Cathy, Cecilia'nın şapşal kuaför tiplemesine çok güldü. Yağmurlu bir çarşamba öğleden sonra Cecilia, Cathy'nin saçlarını boyamasına yardımcı olacaktı. İlk film-patlamış mısır buluşmasının ardından sık sık bir araya gelmek için bahaneler yaratır olmuşlardı. İkisinin de ekonomik durumu parlak değildi, o yüzden sırayla düşük bütçeli, eğlenceli toplantılar düzenliyorlardı; sinema ya da akşam yemeği gibi. Cathy yavaş yavaş Cecilia'yı diğer denizci eşlerinin arasına çekmişti. Evlilik yıldönümünün olduğu gece, bütün grup toplanıp The Captain's Galley'e gelmişti. Bir önceki hafta sonu, Allison'ın doğduğu ay bir kız bebek dünyaya getiren Carol Greendale ile tanışmıştı. Carol'ı bebeğiyle beraber görmek zordu; zordan da öteydi. Cecilia gitmek için bahaneler uydurmuş, üstü kapalı itirazlarına ve sudan bahanelerine karşın,

Cathy sabırla onu kalmaya ikna etmişti. Sonunda, Cecilia kaldığı için mutlu olmuştu.

Cecilia kullanma kılavuzunu okurken Cathy saçlarını yıkamaya gitti. "Tığ getirdin mi?" diye sordu, Cathy saçlarına sarılı havluyla kapıda göründüğünde.

"Hayır. Gerek var mı?"

Cecilia, paketin içinden çıkan incecik plastik tığın işe yarayacağından emin değildi. "Dert değil. Bununla idare ederiz."

"Bir koşu gidip alayım mı? Senin saçların için de bir kutu boya alırız."

"Şimdi değil, tamam mı?" diyerek başını salladı Cecilia. "Bak... saçlarından şeritler alıp bu plastik kaba koyacağım." Boya kitinin içinden çıkan malzemeyi incelerken kaşlarını çattı.

"Son zamanlarda Ian'dan haber aldın mı?"

Cecilia başını salladı. Yıldönümlerinden beri neredeyse üç hafta geçmiş, Cecilia çiçekler için teşekkür etmemişti. Hatta aldığını bile bildirmemişti. Onunla hiçbir şekilde bağlantı kurmamıştı. Ian da ona yazmamıştı. Göründüğü kadarıyla mesajı doğru olarak yerine ulaşmıştı.

"Andrew yakında limana demirleyeceklerini söylüyor."

"Avustralya?"

Cathy abartılı bir sesle içini çekti ve çenesini dizine dayadı. "Her zaman Güney Pasifik'i görmeyi çok istemişimdir."

"Ben de."

"Mektubunda Andrew geceleri gökyüzünden söz etmiş," dedi Cathy yumuşak bir sesle.

Cecilia onu dinlemek için kılavuzu okumayı bıraktı. Ian da gökyüzünü çok severdi. Aslında gezegenler ve takımyıldızlar hakkında son derece engin bir bilgisi vardı. Parlak bir yaz gecesi Kraliçe Takımyıldızı'nı işaret edip oluşumuyla ilgili Yunan efsanesini anlatmıştı; böylece kocasıyla ilgili yeni bir şey daha öğrenmişti.

"Andrew geceleri milyonlarca yıldız olduğunu söylüyor," diye devam etti Cathy. "Önce hayal kırıklığına uğramış, çünkü görüşü engelleyen ince bir bulut tabakası varmış." Duraksadı ve hafifçe güldü. "Sonra Ian ona şikâyet ettiği bulut tabakasının aslında Samanyolu olduğunu söylemiş."

"Vay canına."

Cathy başıyla onayladı. "Andrew daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söylüyor."

Cecilia arkadaşına baktı, gözlerinin dolduğunu görünce şaşırdı. "Onu özlüyorsun, değil mi?"

Cathy altdudağını ısırdı ve başıyla onayladı, dedi. "Cecilia," diye fısıldayarak sımsıkı elini tuttu. "Ben yine hamileyim."

Yine sözcüğü Cecilia'nın kafasını karıştırdı. Andrew ve Cathy'nin çocukları yoktu.

"İlk iki hamileliğimde düşük yaptım," diye açıkladı titreyen sesiyle. "Ben... üçüncü kez aynı şeyi kaldırabilir miyim, bilmiyorum."

Cecilia bakışlarını yatak odasına, Allison'ın tek fotoğ-

rafının olduğu yere çevirdi. Kızının doğumundan hemen sonra çekilmiş korkunç bir fotoğraftı. Allison, bembeyaz yüzlü küçücük bir şeydi. Hastanede başına pembe bir kurdele bağlamışlar ve biri fotoğrafını çekmişti. Çekilen başka fotoğrafı olmadığından Cecilia için önemi büyüktü.

Utanmış görünen Cathy gözlerini kuruladı. "Senin anlayabileceğini biliyorum."

"Elbette anlıyorum."

Samimiyetle sarıldılar. Islak havlu yere düştü. Cathy yüzünü Cecilia'nın omuzuna gömdü.

"Sanırım *John F. Reynolds* onarım için geri döndüğünde oldu."

Cecilia şu an aynı sıkıntıyı yaşamadığı için şanslıydı. "Andrew'a söylemeyecek misin?"

Cathy kaşlarını çattı. "Endişelendirmekten başka işe yaramaz. Dünyanın öbür ucunda, yapabileceği bir şey yok."

"Çocuk istiyor musun?"

Cathy onayladı, ama bu onayda acı vardı. "Her şeyden daha fazla. Andrew de öyle. İlk düşükte çok üzüldük, ama ikinci düşükten sonra ikimiz de yıkıldık. Eğer bunu da düşürürsem... düşünmek bile istemiyorum."

"Doktorlar ne diyor?"

"Her şeyin normal ve sağlıklı göründüğünü söylüyor, ama öncekilerde de aynısını söylemişlerdi."

"Düşüklerin tıbbi bir açıklaması var mıymış?"

"Hayır. Tuhaf olan da bu. Ters giden hiçbir şey bulamadılar."

"Of, Cathy..." Cecilia, arkadaşını rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Kimse anlayamadı.İki keredir, bebeği üç aydan fazla taşıyamıyorum." Alt dudağını çiğnemeye başladı. "Şu an dokuz haftalık ve çok korkuyorum."

Hava birden soğumuş gibi, Cathy kollarıyla kendini sarmaladı. "Çılgınca gelebilir, ama ilk öğrendiğimde kürtajı bile düşündüm."

Cecilia bir şey söylemedi. Cathy'nin ona güvenmeye ihtiyacı vardı, şu an onu eleştirmek ya da tartışmak için uygun bir zaman değildi.

"Düşündüm ki, tekrar boşuna umutlanmaktansa baştan kaybetmek daha iyidir. Şimdi bu düşüncenin ne kadar gülünç olduğunun farkına varıyorum." Derin bir soluk aldı. "Hiç kimse hamile olduğumu bilmiyor. Ailem bile. Dördüncü aya kadar söylemeyi düşünmüyorum... eğer o kadarını görebilirsem."

Cecilia onun korku ve şüphelerini anlayabiliyordu. Cathy sadece kendi umutlarından söz etmiyordu. Kocasının ve ailesininkileri de düşünüyordu. Cecilia bunun ne kadar ağır bir yük olduğunu düşündü. Bu tür bir yük, paylaşılmazsa giderek ağırlaşırdı.

"Sana bu gebeliğin ilk ikisinden farklı olacağını söyleyebilecek durumda değilim," dedi ağırbaşlılıkla ve Cathy'nin gözlerinin içine bakarak. "Geleceğin neler getireceğini kimse bilemez; ama her ne olursa olsun, *daima* yanında olacağımı söyleyebilirim."

"Ah, Cecilia, bunun benim için anlamını bilemezsin." Cathy parmaklarıyla yanaklarını sildi. "Hamileyken çok duygusallaşıyorum."

Cecilia'nın gülüşü dokunaklıydı. "İkimiz de öyle." Allison'a hamile kaldığı ilk aylar en küçük bahaneyle ağlıyordu. Duygusal bir reklam bile onu paketler dolusu mendil harcatacak hale getirebiliyordu. Ağlama nöbetleri bazen saatler sürüyordu.

Cathy, Cecilia'nın koluna dokundu. "İkinci bir bebek yapmaktan korkuyor musun?"

Sadece düşüncesi bile Cecilia'yı dehşete düşürdü. "Ben... yapmayacağım. Ian neler hissettiğimi biliyor." Cecilia boşanmayı isteme sebeplerinden birinin de bu olduğunu itiraf etmeden önce sustu.

"Zamana bırak," dedi Cathy ve bir kez daha birbirlerine sarıldılar. "Hay aksi!" dedi zoraki gülerek. "Saçların kurumuş bile."

Cecilia plastik tığı kavrayıp ona doğru salladı. "İşkence zamanı."

"Unutma, benim de sıram gelecek."

Öğleden sonra kıkırdama, dedikodu ve patlamış mısırla geçti. Cathy'yi yolcu ettiğinde Cecilia yorgun ama neşeliydi. Sarı röfleler çok başarılı olmuştu. Ancak daha önemlisi, Cathy'nin paylaşımıyla arkadaşlıkları artık daha güçlü, daha derindi. Cecilia neden ona güvendiğini biliyordu. Küçük gruplarındaki bütün kadınların içinde, bir çocuk kaybetmenin getirdiği travmaları sadece Cecilia'nın yaşadığını biliyordu.

Düşük yaptığında Cathy'nin sadece birkaç aylık hamile olması durumu değiştirmiyordu. Bebek bir kez yüreğine kazınmıştı.

Cecilia o gece yatmaya hazırlanırken Allison'ın tek resmine baktı. Evlilik yıldönümü buketinden kuruttuğu çiçeklerle kalp biçiminde bir buket yapmıştı.

"Bunlar babandan," diye fısıldadı kızına.

Sonra belki kendini çok zayıf hissettiği için, belki de yüreği sızladığı için eline kâğıdı ve kalemi aldı.

16 Mayıs

Sevgili Ian,

Sana bir daha yazmayacaktım. Belki de yazmamalıyım. Değişen bir şey yok. Olmayacak da. Yine de hiç aklımdan çıkmıyorsun ve birbirimize karşı en azından dostça davranabileceğimizi umuyorum.

Bugün neredeyse yarım gün Cathy Lackley ile beraberdim. Andrew'a söyleme, ama karısı artık epeyce sarışın; ellerime sağlık. Cathy buradayken, John F. Reynolds'un Sydney Limanı'na demirleyeceğini söyledi. Hep Güney Haçını görmek istediğini söylerdin. Düşündüğün kadar inanılmaz mı? Öyle olduğunu sanıyorum.

Okulu bırakmaya karar vermiştim. Gerçekten de devam etmenin bir anlamı yoktu. Her dönem iki ders aldığım düşünülürse, derece almam bir asır sürecekti. Sonra derece almanın o kadar da önemli olmadığına karar verdim. Okulu seviyorum ve Profesör Cavanaugh'ın da söylediği gibi, bilgi

asla boşa gitmez. O adamı gerçekten seviyorum. Babam olmasını dileyeceğim bir insan, gerçi Bobby de elinden geleni yapıyor. Gerçekten. Yıldönümü çiçeklerin geldiğinde ağlamaya başladım. Sırtımı sıvazladı ve dönüp gitti. Ancak sonrasında... her boşanma yıldönümlerinde içip sarhoş olduğunu itiraf etti. Sanırım bunu beni rahatlatmak için söyledi. Garip, ama işe yaradı diyebilirim.

Uzun bir mektup değil, göndereceğimden bile emin değilim. Sadece çiçekler için teşekkür etmek ve sana da mutlu bir yıldönümü dilemek istedim.

En iyi dileklerimle

Cecilia

26 Mayıs

Çok sevgili Cecilia,

Bu sabah posta dağıtılırken heyecanlandığım kadar hayatımda çok az heyecanlanmışımdır. Senden haber almaktan umudumu kesmiştim. Andrew çığlığımın üç güverte aşağıdan duyulduğunu söyledi. Mektubu gönderdiğin için teşekkürler, teşekkürler ve yine teşekkürler. Senden haber almayı nasıl deli gibi istediğimi bilemezsin.

Çiçekleri almana sevindim. Nice Yıldönümlere Aşkım. Kâbus gibi bir yıl oldu, değil mi? Giderek daha iyi olacak. Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?

Fazla yazamıyorum. Beş dakikaya kadar nöbetim başlıyor ve bunu bir an önce postaya vermek istiyorum. Söylemek istediğim tek bir şey daha var. Babamın, her boşanma

yıldönümünde sarhoş olduğunu yazmışsın. Göründüğü kadarıyla pişmanlıkları bir taneyle sınırlı değil. Aynı hatayı sen de yapma Cecilia. Bizim birbirimize ihtiyacımız var. Seni seviyorum. Başa çıkamayacağımız hiçbir şey yok. Hiçbir şey! Bunu hep hatırla, olur mu?

Ian

"Yeni bir şey var mı?" Kelly Pancake Palace'ın masalarından birine doğru kayarken umutla sordu. Burası en sevdiği restoranlardan biriydi ve porsiyonlar hayli doyurucuydu. Pazar sabahları masa kuyruğu dışarı kadar taşıyordu.

Grace'in kızı hafta başında telefon etmiş ve cuma günü iş çıkışı buluşmayı kararlaştırmışlardı. Eve gitmek için acelesi olmayan Grace dışarıda yemekte özgürdü. Yine de otuz beş senenin alışkanlığıyla Rosewood Lane'deki evine bir an önce dönmek için inanılmaz bir arzu duyuyordu.

"Hiç haber yok," diye cevap verdi Grace.

"Anne, yer yarılıp içine girmedi. Birileri mutlaka *bir şeyler* biliyor olmalı."

Öyle bile olsa kimse söylemeye zahmet etmezdi. Grace'in bildiği bir şey varsa, artık Roy McAfee'nin hizmetinin karşılığını ödeyemeyeceğiydi. Kayıp kocasını bulmak adına bazı önerilerde bulunmuştu ama Grace çıkmaz bir yola girmişti. Cesareti kırılmış ve süngüsü düşmüş olarak denemekten vazgeçmişti. Dan'in yerini tespit edecek b. : olsa, ne söyleyecekti? Eve dönmesi için yalvarmaya niyeti yoktu. Garson

mönüleri getirdi ve Grace şefin salatasıyla kahve istedi. Kelly ise tavuklu sandviç ve süt ısmarladı.

"Babam neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Kelly, sanki daha önce onlarca defa sormamış gibi. Grace bunun cevabını bilseydi beyninde dolanan sesleri dinlemekten vazgeçerdi. Kendi duygularının yanı sıra, çocuklarıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Maryellen olaya öfke ve nefretle yaklaşmıştı. Kelly ise daha çok kırılmıştı. İki kızdan küçük olanı, daima babasına daha yakındı. Küçükken bile sürekli Dan'in peşinde dolanırdı. Büyümeye başladığında, Grace ile araları sürekli açıktı, ancak ne kadar asi olursa olsun babasıyla hiçbir zaman ciddi bir sürtüşmeye girmemişti.

Konuşmak istediği konuya girmeden önce Grace yemeklerinin bitmesini bekledi. "Baban gideli altı hafta oldu."

"Biliyorum," dedi Kelly bezgin bir halde. "Anne, onu çok merak ediyorum."

"Ben de." Aslında onu bulduğunda nasıl davranacağını daha çok merak ediyordu. "Bir avukatla görüştüğümü bilmeni isterim."

Kelly anlamamış gibi baktı. "Avukat, babamı bulmaya yardım edebilecek mi?"

"Hayır. Boşanma başvurusu yapmaya karar verdim."

Kelly su bardağına uzanıp bir yudum aldı. Grace sükûnetini korumaya çalıştığının farkındaydı. "Anne, lütfen! Lütfen yapma! Babam geri dönecek. Bunu biliyorum ve, döndüğünde, bütün bunların açıklamasını yapacak. Çekip gitmesinin mutlaka mantıklı bir sebebi olmalı."

"Bunu babanı cezalandırmak için yapmıyorum. Tamamen yasal sebeplerden."

"Yasal sebep mi?" diye tekrarladı Kelly kaşlarını çatarak.

Ona kredi kartlarım iptal ettirme zorunluluğundan, yoksa yapılan borcun yarısını üstlenmek zorunda kalacağından söz etti. Söylemediği şey ise Dan'in kredi kartıyla başka bir kadın için yüzük satın aldığıydı. Ne zaman kocasının bu yaptığı aklına gelse çözülüyor ve ağlamaya başlıyordu.

"Hâlâ babamın bir sevgilisi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Kızının sesindeki meydan okuma çok açıktı. Grace çocuklarını korumaya, gerçeği onlardan saklamaya çalışıyordu ama bu sessiz sinema oyunu artık onu aşmıştı. Dan, *onu* korumayı aklından geçirmemişti. Onu utancıyla ve dedikodularla baş başa bırakıp gitmişti.

"Bunu yapmayı ciddi olarak düşünemezsin," diye ısrar etti.

"Aslında düşündüğüm tam olarak bu," dedi Grace, savunma gereği duymadan. "Her şey arada başka biri olduğunu gösteriyor."

Kelly başını öyle hızlı salladı ki küpesi masanın üstüne düştü. "Babam yapmaz."

"Ben de inanmak istemiyorum," dedi Grace, Kelly küpesini tekrar takarken. "Sana boşanmak istediğimi söylemek çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun?" Babanla otuz beş yıldır evliyiz. Bu, o kadar kolay verilecek bir karar değil."

"Bekle," diye yalvardı Kelly.

"Ne için?" Ekonomik çöküş için mi? Söylediği gibi borçların yarısı üstüne kalacaktı. Boşanma onu bu durumdan koruyabilirdi.

"Bari bebek doğana kadar bekle," diye fısıldadı Kelly. Sesi çatlıyordu.

"Of, Kelly."

"Maryellen babamı boşamak istediğini biliyor mu?"

"Onunla geçen hafta konuştum." Kelly'ye söz etmeyi ertelemesinin sebebi de tam buydu. Dan ne yapmış olursa olsun Kelly onun için bir mazeret bulacaktı.

"Bebeğin boşanmayla hiçbir ilgisi yok," dedi katı bir sesle. "Hem de hiç."

Kelly'nin güzel mavi gözleri yaşlarla doldu. "Ona biraz daha süre tanı. Sadece altı hafta oldu."

Cehennem gibi altı hafta. Grace'in hayatındaki en uzun altı hafta. Dan'in ortadan yok olmasının üstündeki etkisini kızının anlamadığı ortadaydı. Toplum içinde başını dik tutamıyordu bile. Hayatı ortadan ikiye bölünmüşken kütüphane müşterilerine gülümsemek zordu. Grace onların gözlerindeki acıyan bakışları görebiliyordu. Fısıldaştıklarını duyuyor ve kendi hakkında olduğunu biliyordu.

"Bu bebek bütün bir aileye doğmayı hak ediyor," dedi Kelly inatla.

Grace, aile bütünlüğünü bozanın o olmadığını söylemenin işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Dan onun üstüne basıp geçmişti, durum buydu.

Sonra, son darbeyi vurmak istermiş gibi Kelly çantasına uzanıp rulo yapılmış parlak bir kâğıt parçası çıkardı.

"Nedir bu?" diye sordu Grace.

"Torununun resmi."

Grace'in yüreği hızla atmaya başladı. "Ultrasona mı girdin?"

Kelly onayladı. "İşte senin ufaklık burada anne."

Grace kızlarına hamileyken bu teknoloji mevcut değildi. Dairesel çizgileri takip eder, gözlerini şaşı yapar, yine de bebeğin neye benzediğini çıkaramazdı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Grace görüntünün şaşkınlığı içinde.

"O, babamın da torunu," dedi Kelly.

Grace'in yüreği daraldı.

"Boşanma için bekleyeceğini söyle."

"Kelly..."

"Lütfen?"

Grace içini çekti. "Pekâlâ, ama sadece bebek doğana kadar. Anlaştık mı?"

Kelly rahatlayarak gülümsedi. "Anlaştık."

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On Üç

Olivia Lockhart, Boeing 767'den inip bagajını beklemeye başladı. Oğlu, karısı ve yeni doğan bebekleriyle geçirdiği bir haftalık San Diego ziyaretinden henüz dönmüştü. Isabella Dolores Lockhart 18 Mayıs'ın ilk saatlerinde doğmuştu. Ertesi sabah, daha fazla uzak kalmaya dayanamayarak, Olivia Kaliforniya'ya giden ilk uçakta yerini almış, göz açıp kapayana kadar geçen yedi gün içinde ilk torununa tam anlamıyla âşık olmuştu.

Bagajını alan Olivia çevresine bakınarak Justine'in gecikip gecikmeyeceğini merak etti. Kızı onu Sea-Tac Havaalanı'ndan alacağını söylemişti ve normalde hep dakikti. Elinde bavuluyla ne yapacağından emin olamayan Olivia telefonlara doğru yürüdü.

"Tanıdık bir yüz mü arıyorsun?" diye sordu arkasından bir erkek sesi.

Olivia eski kocasının sesini, en az kendi sesi kadar iyi tanırdı. "Stan! Burada ne işin var?"

"Ne olabilir? Seni karşılamaya geldim."

"Ama Justine..."

"Bu onuru bana bırakması için rica ettim."

Olivia şaşırmadan edemedi. Stan ile nadiren görüşürdü ve pek sık konuşmazlardı. Elli altı yaşına rağmen hâlâ yakışıklı ve yaşam doluydu. Stan yanağına bir öpücük kondururken Olivia gülümsedi ve bavulunu ona verdi. Bu adamı ömür boyu seveceğine yemin etmişti; boşanmalarına rağmen hâlâ öyleydi. Bir zamanlar karşılıklı hissettikleri ve paylaştıkları şeyler bu aşkın bitmesine izin vermiyordu. Sahip oldukları... ve kaybettikleri şeyler.

"Böylece bebek hakkında biraz bilgi alma fırsatım olur diye düşündüm. James nasıl?"

Ziyaretinden sonra artık Olivia'nın hiçbir kuşkusu kalmamıştı. "James konusunda endişelenecek bir şey yok."

"Karısından hoşlandın mı?"

"Çok," dedi. "Bebeğin fotoğraflarını getirdim. Ah Stan, inanılmaz güzellikte."

"Sakın bana çantası torun fotoğraflarıyla dolu budala büyükannelere dönüştüğünü söyleme."

"Aynen öyle. Bu anı çok bekledim." Akranlarının pek çoğu defalarca torun sahibi olmuştu.

Sea-Tac'in alt katındaki otoparka yöneldiler. Yol boyunca Olivia bebeği anlatmaktan Stan'in otopark ücretini ödeyip asansöre yöneldiğini bile fark etmedi. Stan park edilmiş araçların önünden geçip kırmızı bir kabriolenin önünde durdu.

Olivia ancak idrak etmişti. Stan ve BMW? Üstelik kabriole. Her yıl kesintisiz üç ay yağmur yağan bir şehirde ancak eski kocası böyle bir şey yapardı!

"Bunu ne zaman aldın?" diye sordu, dalga geçtiğini saklamaya gerek duymadan.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım! Tavanını da açarsın artık, değil mi?"

"Eğer istersen."

Sürücü koltuğuna geçerken gülümsüyordu. Motoru çalıştırıp arabanın üstünü açtı. İşi bittiğinde ikisi de gülüyorlardı. "Bu bana, senin üniversitedeki külüstür kabrioleyi hatırlattı," dedi Olivia kıkırdayarak. "Tavanın yarı yolda sıkıştığını hatırlıyor musun?"

Yol boyunca keyifli bir sohbet yaptılar. Bir kırmızı ışıkta, Olivia eski kocasına ilk torunlarının fotoğraflarını gösterdi.

"Mayıs'ın on sekizinde doğdu," diye hatırlattı Stan. "Saint Helen Yanardağı'nın patladığı gün, değil mi?"

İkisinin de unutmasına imkân yoktu. Hafta sonu için Portland'a gitmişlerdi. Stan bir konferansa katılacaktı, Olivia ise onu beklerken üç çocuğu alıp Lloyd Center'a götürmüştü. Ortasında bir kayak pisti olan alışveriş merkezi, sekiz yaşındaki Jordan'ı büyülemişti. Olivia biraz alışveriş yapmak istese de, sürekli ayağına dolanan üç çocukla bu mümkün olmamış, sonunda pes etmişti. Kendine ve çocuklara paten kiralamış, günün tadını çıkarmışlardı. Pazar sabahı erkenden dönüşe geçtiklerinde, Saint Helen Yanardağı'nda bir dizi vol-

kanik patlamanın ilki gerçekleşmişti. Sıcak gaz bulutları, kaya ve küller kilometrelerce havaya püskürmüş ve volkanik kül yağmuru Cedar Cove'a dönüşü hayli sinir bozucu bir yolculuğa dönüştürmüştü. Arkalarında üç tane ödü patlamış mızmız çocukla saatler boyu eyaletler arası otoyolda mahsur kalmışlardı. Olivia da en az çocuklar kadar korkmuştu.

"18 Mayıs 1980'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Stan.

Olivia ürpererek karşılık verdi. Eve dönmekten hiç o kadar mutlu olmamıştı. Dönüş yolu kâbus gibi olsa da, zaman anıların keskin kenarlarını törpülüyordu. Sonraki yıllarda ne zaman bir yolculuk söz konusu olsa, içine mutlaka biraz dramatik oyun ve kahkaha katılıyordu.

"Güzel bir kız," dedi Stan, kırmızı ışıkta fotoğraflara bakarken.

"James çok mutlu, Selina ise onun için biçilmiş kaftan. Tam ihtiyaç duyduğu tipte bir ev kadını." En küçük çocuk olduğu için James şımarık büyütülmüştü; hatta ağabeyinin ölümünden sonra durum daha kötüleşmişti.

Stan'in oğluyla ilgili endişeleri vardı. Olivia bunu biliyordu ama James artık bir yetişkindi ve kendi kararlarını verebilirdi. Seçimlerini Olivia genellikle onaylamıyordu, örneğin orduya katılması gibi. Hiç kimseye bir şey söylemeden gidip kaydını yaptırmıştı. Şimdi evli ve bir çocuk sahibiydi. Bu konuda da aileden kimseye danışmamıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Stan. Sesi rahatlamış gibiydi.

Olivia, gelinini anında sevmişti. Daha önce telefonda defalarca konuşmuşlardı, ama bu kısa görüşmeler gelini hakkında fikir sahibi olması için yeterli değildi. Selina'nın çok geniş ve varlıklı bir ailesi vardı. Tıpkı James ve bebeği benimsedikleri gibi, Olivia'yı da büyük bir coşkuyla aralarına kabul etmişlerdi. Ziyareti süresince her akşam bir davet ve kutlama vardı. James gerçekten mutluydu. Selina ile beraber, kayınbiraderinin evinde bir süitte yaşıyorlardı ve şaşırtıcı biçimde düzenlemeler çok başarılı yapılmıştı. Olivia, oğlunun Selina ile tanıştıktan sonra öğrenmeye başladığı İspanyolcasından hayli etkilenmişti. Oğlunu en çok cezbeden şeyin Selina'nın ailesi olduğunu fark etmesi fazla uzun sürmemişti. Boşandıklarında James henüz on yaşındaydı ve gerek Stan, gerekse Olivia bu ayrılığın olabildiğince dostça olması için çaba göstermişlerdi, ama oğulları acı çekmişti, her çocuk gibi. Olivia, duruşma salonunda her gün boşanmanın etkilerine tanık oluyordu.

"Justine ne yapıyor?" diye sordu Stan konuyu değiştirmek ister gibi.

"Neden? Konuştuğunuzda ne söyledi?"

"Pek bir şey değil."

Kızları için de endişeli görünüyordu. "Saget denen adamla hâlâ görüşüyor mu?"

"Ona evlenme teklif etmiş." Kasabadaki herkes Warren'ın Justine için aldığı elmas yüzükten haberdardı, bununla beraber, Justine henüz teklifien söz etme gereği duymamıştı.

Stan lanet okudu ve şerit değiştirdi. "Evlenecek mi?"

Olivia omuz silkti. "Konu Warren Saget olunca benimle konuşmuyor."

"Onunla konuş," dedi ısrarcı bir şekilde. "Sen annesisin, benden çok seni dinleyecektir. Saget'le evlenmesi felaket olur."

"Öyle ama Justine'i ikna etmek kolay değil."

"İnatçının teki, annesi gibi."

Stan espri yapıyordu, Olivia gülümsedi, ama Stan'in keyfi uzun sürmedi. "Marge'ın oğlu boşanıyor. Bu konuda son derece üzgün."

Yeni karısından söz etmeleri çok nadirdi.

"Sanırım," diye devam etti, "ebeveyn olmanın en zor yanlarından biri de, hata olduğunu bildiğin bir şeyi çocuğunun yapması ve bu konuda elinin kolunun bağlı olması."

"Marge'ın oğluna üzüldüm," diye mırıldandı Olivia.

"Gerçekten berbat bir durum," dedi Stan. "İki küçük çocuğu var ve ofiste tanıştığı bir hatun yüzünden onları terk ediyor."

Olivia, eski kocasının söz konusu durumdaki ironiyi fark edip etmediğini düşündü. Marge yıllar önce Stan için kocasını boşayıp çocuklarını terk etmişti ve şimdi tarih tekerrür ediyordu.

"Justine'le konuşurum," dedi. "Ne yazık ki aramız o kadar iyi değil. Üstelik onu kendi kararlarını verebilecek şekilde yetiştirdik ve bu konuda ona güvenmek zorundayız."

"Bu o kadar kolay değil."

Olivia bunu zaten biliyordu.

Seattle otobanına çıktıklarında, güneş bulutların ardından yüzünü göstermişti. Rüzgâr ve trafiğin uğultusu sohbeti güçleştiriyordu. Tacoma ile Narrows Bridge arasındaki bir saatlik yol göz açıp kapayana kadar geçti, özellikle Stan –üniversite yıllarında birlikte dans ettikleri– altmışlar döneminden bir rock'n roll CD'sini takınca. Olivia çok geçmeden mutlu anılar içinde kaybolup gitmişti.

Deniz Feneri yoluna saptıklarında neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"O!" Justine'in arabasının arkasında park etmiş Jack'in külüstürünü evinin önünde görünce şaşırdı.

"Tanıdığın biri mi?"

"Jack Griffin. *Chronicle*'ın editörü."

Stan ona doğru bir bakış attı. "Seni aradığım akşam buluştuğun adam, değil mi? Sevgilin... mi?"

"Pek sayılmaz. *Arkadaşım.*"

"Saget'in kim olduğunu Justine'e ilk sorduğumda o da aynısını söylemişti," diye mırıldandı. "Şimdi bildiğim şey ise nişanlanmak için baskı yaptığı."

"Jack'le evlenmem konusunda endişelenmene gerek yok," diye onu ikna etmeye çalıştı.

Arabayı parka çekti, motoru kapadı ve olabilecek en tuhaf şeyi söyledi. "Güzel."

Güzel? Onun tekrar evlenmesini istemiyor muydu? On dört yıldır Marge ile evli olan biri için ne anlamsız bir tepkiydi. Bunu ona sormayı düşünüyordu ki, kapı açıldı ve Justine verandaya çıktı; arkasında Jack'le beraber.

Jack gülümsedi, selamlamak için elini kaldırdı, sonra bakışları ondan uzaklaştı. Stan ve Jack'in gözleri birbirine kilitlendi.

"Eve hoş geldin," dedi Justine, iki adam arasındaki gerilimi görmezden gelerek. Olivia'yı karşılamak üzere veranda merdivenlerinden aşağı koştu.

Olivia kızını kucakladı, kolunu beline dolayıp eve doğru yürümeye başladı. İki erkeğin ilgisinden heyecan duyacak yaşı geçtim diye düşünüyordu. Acaba... gerçekten öyle miydi?

"Eve dönmek harika," dedi Olivia, Stan ile Jack'i geride bırakarak. İsterlerse peşinden gelirlerdi.

"Bebek hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Seni babamın karşılaması sorun oldu mu?"

"Ne münasebet." Bildiği bir şey varsa, Olivia bundan çok hoşlanmıştı.

Charlotte Jefferson kızının Kaliforniya'dan dönüşünü heyecanla bekliyordu. Ona anlatacak çok şeyi vardı. Olivia'nın yol yorgunu olacağını bildiği halde Charlotte onunla konuşmak için bir dakika daha bekleyemezdi.

Oraya ulaştığında görmeyi umduğu son şey Olivia'nın bir ev dolusu misafiri olmasıydı. Dışardan bakan biri garaj satışı düzenlediğini düşünebilirdi. Justine'in arabasını hemen tanıdı, Taurus ise Jack Griffin'inkine benziyordu, ama kırmızı BMW hakkında hiçbir fikri yoktu.

Zili duyan Olivia kapıyı açtı ve onu görünce belirgin şekilde rahatladı. "Anne." Hızlı bir kucaklaşmadan sonra onu içeri aldı. Masada kocaman bir pizza kutusu ve bir şişe şarap vardı.

"Bana bir şey kaldı mı?" diye dalga geçti Charlotte.

"Büyükannene bir kadeh getir," dedi Olivia Justine'e.

"Stan!" Charlotte eski damadını gördüğüne çok sevinmişti. Onu her zaman sevmişti ve boşanmaları kendileriyle çocuklar kadar, Charlotte'u da çok etkilemişti. "Dışardaki kırmızı kabriolenin sahibi olduğunu söyleme sakın?"

"Öyle." Kadehini pizza kutusunun yanına bıraktı. Eğilip Charlotte'un yanağına bir öpücük kondurdu, sonra şarap doldurmakla meşgul olan kızını kucakladı. "Yiyip kaçmaktan hoşlanmıyorum ama Seattle'a dönmek zorundayım."

"Hemen mi?" Charlotte biraz muhabbet etmeyi çok isterdi.

"Başka zaman," diye söz verdi Stan. İki erkek tokalaştı ve Olivia onu kapıya kadar uğurladı. O zaman Charlotte, Stan'in Olivia'yı havaalanından aldığını fark etti. Bir şey daha fark etti. İki adam birbirinden hiç hoşlanmamıştı. İşte *bu* da ilginçti.

"Benim de gitmem gerek," dedi Justine. Sonra Charlotte'a yarısı dolu bir kadeh ve bir öpücük vererek ortadan kayboldu.

Geriye sadece gitmeye niyetli görünmeyen Jack kalmıştı, ama Charlotte kızıyla konuşmaya kararlıydı ve o gidene kadar bekleyebilirdi. "Bana bebekten söz et," dedi.

konuyu Olivia'nın ziyaretine getirerek. "James ve Selina ördüğüm battaniyeyi beğendiler mi?" Ardından iç çekip ekledi: "Umarım fotoğraf getirmişsindir."

"Elbette getirdim. Ah anne, öyle güzel ki."

"Çarşamba görüşür müyüz?" diye sordu Jack neşesiz bir sesle.

Olivia bir an tereddüt etti, sonra onayladı. Göründüğü kadarıyla buluşacaklardı ve bu Charlotte'u neşelendirdi. Olivia'nın kalan hayatını yalnız geçirmesini istemiyor ve Jack Griffin'i seviyordu.

"Ben de gitsem iyi olacak," dedi Jack isteksizce; sanki Olivia'nın kal demesini bekler gibiydi.

Olivia bir şey demedi. Jack'e bakan herkes, onunla baş başa kalmak istediğini anlayabilirdi ama Olivia kılını kıpırdatmamıştı.

Jack çok geçmeden ayrıldı. *Çok şükür yalnız kalabilmişlerdi.* Charlotte derin bir iç çekti. Olivia bir kadeh şarapla onun yanına oturdu, ayaklarını sehpaya uzattı. "Ne haftaydı ama."

"Benim için de öyle," dedi Charlotte heyecanla.

"Roy'dan bir haber mi aldın?" Charlotte sırıttı. "Evet... ve tahmin et? Tom'un Purdy'de yaşayan bir torunu var." Kasaba, Cedar Cove'dan sadece birkaç kilometre uzakta, 16 numaralı otobanın üstündeydi. Haber Charlotte'u çok heyecanlandırmıştı. Kalbinin derinliklerinde, Tom'u n son günlerini geçirmek için Cedar Cove'u seçmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu.

"İsmi Cliff Harding. Hiç duydun mu?"

"Duyduğumu söyleyemem." Olivia gözlerini ovuşturdu. Charlotte kızının yorgun olduğunun farkındaydı.

"Kısa mesafe yarış atı yetiştiriyor," demişti Roy verdiği diğer bilgilerin yanında. Cliff bir Boeing mühendisiydi ve erken emeklilik isteyip beş yıl önce Kitsap Yarımadası'na taşınmıştı.

"Tom'un bu bölgede akrabaları olduğundan hep şüpheleniyordum," dedi Charlotte gururla.

"Evet, doğru."

"Sırnaşık biri gibi görünmek istemedim, o yüzden Cliff'e irtibat kurmak isteyip istemediğini soran bir not yazdım." Mektubu haberi duyar duymaz yollamış, ama şimdiye kadar bir ses çıkmamıştı.

"Bu harika anne."

"Ben de öyle düşünüyorum." Şarabını bitirdi. kızı daha fazla muhabbet havasında olmadığı için Charlotte gitme zamanının geldiğine karar verdi.

Fotoğraflara hızla göz attıktan sonra eşyalarını toparladı. Olivia nezaketen itiraz etti, sonra onu kapıya kadar uğurladı.

"Ziyaretinin iyi geçmesine sevindim. Ayrıca James için de çok mutlu oldum."

"Teşekkürler anne." Olivia onu kucakladı. "İlk kez büyükanne olduğunda senin de koltukların böyle kabarmış mıydı?"

Charlotte'un unutacağı kadar eski bir tarih değildi. "İkizler, dile kolay. Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi."

"Benim de," dedi Olivia, sonra mutluluğu gölgelendi.

aynı anda Charlotte'un da hissettiği gibi. İkisi de kaygısız, mutlu çocuk Jordan'ı hatırlamışlardı.

Eve dönerken Charlotte, Cliff Harding'i düşündü. Mektubunu mutlaka almış olmalıydı ama bir sebepten cevap verememişti, ya da –daha kötüsü– cevap vermeye gerek duymamıştı.

Belki de telefon etse daha iyi olurdu.

Evet, yapması gereken buydu, kesinlikle.

Dürtüye karşı koyamayarak eve ulaşır ulaşmaz Roy'un ona verdiği numarayı çevirdi.

Telefon açılmadan önce dört kez çaldı.

"Harding," dedi huysuz bir erkek sesi.

"Jefferson," diye karşılık verdi tıpkı onun gibi kısa keserek. "Charlotte Jefferson."

Sessizlik.

"Mektubumu alıp almadığınızı öğrenmek için aramıştım," diye açıkladı. Büyük ihtimalle almıştı ama konuya girmenin en kolay yolu buydu.

"Aldım."

Charlotte duraksadı, keşke bunu yapmadan önce daha iyi düşünseydi. "Belki de kötü bir zamanda aradım?"

"Herhangi bir zaman kadar. Aslında büyükbabamla ilgili hiçbir şey beni alakadar etmiyor."

Charlotte karşı çıkarcasına kaşlarını çattı. "Eminim elimdekileri görünce tekrar düşüneceksiniz."

"Dinleyin Bayan Jefferson, ne demek istediğinizi anlıyorum ama..."

"Büyükbabanızın geçenlerde burada, Cedar Cove'da öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Mektubunuz yeterince açıktı."

"Bay Harding, sizi bulabilmek için pek çok riski göze aldım."

"Nankörlük etmek istemem ama..."

"Yaptıklarım yüzünden hapsi boylayabilirim. Yetmiş iki yaşımdayım ve kalan hayatımı adı Big Bertha olan biriyle geçirmek istemiyorum."

Adam uluyarak güldü. Kendisi için ölümüne ciddi olan bir konuda bu genç adamı ne yüzle bu kadar eğlenebilirdi?

"Big Bertha ile karşılaşmak için nasıl bir riski göze aldınız?"

Charlotte hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan her şeyi anlattı. "Bütün malzemeler yatağımın altında."

"Muhtemelen şerifin bakacağı ilk yer, bunu hiç düşündünüz mü?"

Charlotte onun hâlâ dalga geçtiğinden şüpheleniyordu –biraz da olsa– ama hiç duraksamadan cevabı yapıştırdı: "Bunu ben de düşündüm, ama bacaklarım bodrum merdivenlerini inip çıkamayacak kadar yorgun."

"Size önerim hepsini teslim etmeniz. Bırakın yetkililer ne varsa satıp, büyükbabam için yaptıkları masrafı çıkarsınlar."

"Ciddi olamazsınız!" diye öfkelendi Charlotte. "Sevgili çocuğum, o sizin *büyükbabanızdı*."

"Babamın ne kadar babasıysa, benim de o kadar büyük-

babam. Yani hiç. Babam onu hayatı boyunca yalnızca üç kere görmüş. Ben o şerefe eremedim, öyle bir dileğim de olmadı."

"Onun hakkında bir şeyler öğrenebilmeniz için bir sebep daha," diye çıkıştı Charlotte.

"Açıkçası, umurumda değil. Kırkların ya da ellilerin sinema ya da televizyon yıldızı ise ne olmuş yani. 'The Yodeling Cowboy'muş" diye ekledi aşağılayarak. "Bakın sevgili Bayan Jefferson, umurumda değil."

"Damarlarınızda onun kanı dolaşıyor."

"Keşke dolaşmasaydı. Dediğim gibi, ne baba ne de büyükbaba olmayı bilen biriydi, beni umursadığı konusunda da ciddi şüphelerim var."

"Aynı fikirde değilim." Normalde Charlotte bu kadar münakaşacı biri değildi. Ancak bu... kibirli eniğin köklerine sırt çevirmesini hazmedemiyordu. "Büyükbabanızla çok ortak yönünüz var, genç adam."

Cliff kıs kıs güldü. "Hiç sanmıyorum. Ayrıca o kadar genç değilim."

"Yarış atı yetiştirmiyor musunuz?" Bu, Roy'un ona verdiği bilgilerin bir kısmıydı. "Atlara olan bu ilginizin nereden geldiğini sanıyorsunuz?" dedi gururla.

Sorusuna cevap gelmedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye ekledi Cliff.

"Bay Harding, lütfen. Aldığım riski göz önünde bulundurarak, en azından kurtardıklarıma bir bakabilirsiniz. İlginizi çekecek bir şeyler olabilir."

"Yodeling Cowboy'un beslenme çantası filan mı?

Hayır, teşekkür ederim."

"Eyerinden ve altıpatlarından söz ediyorum."

"Eyer mi var?"

"Evet, var." Charlotte bir an Tom'un torununun ilgi duyacağı tek şeyin bu olduğunu düşündü.

"Silah çalmanın federal bir suç olduğunu biliyorum."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?" diye diklendi Charlotte.

Karşılık olarak adam kıkırdadı. "Pekâlâ, dinleyin," dedi, sanki büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi. "Bu çöplüğe bir göz atacağım."

"Asla çöplük değil." Yatağının altındaki malzemeyi sergilemek için kaç müzenin kapısında kuyruk olacağını düşündü.

"Görüşe bağlı."

"Cedar Cove'a mı gelirsiniz, yoksa ben mi geleyim?"

"Belgelenmiş hırsızları pek evime davet etmiyorum."

Charlotte bunu hiç komik bulmamıştı. "O halde bir zahmet Cedar Cove'a kadar geleceksiniz."

"Pekâlâ, Bayan Jefferson. 'Hayırı cevap olarak kabul etmeyenlerden olduğunuzu görüyorum."

"Mevcut durumda, haklısınız."

Grace, kütüphane yöneticisi olarak işinden çok memnundu. Cedar Cove'da kişi başına düşen kayıtlı kütüphane kartı sayısı, tüm eyaletteki şehir ve kasabalardan daha faz-

laydı. Bununla gerçekten gurur duyuyordu.

Eski tuğla binanın cephesine boyanmış duvar tablosuyla Cedar Cove Kütüphanesi, kasabadaki en göz alıcı yapılardan biriydi. Kasaba oluşunun yüz ellinci yıl dönümü anısına, Ticaret Odası kasabadaki sosyal binaların cephelerine duvar tabloları yaptırmaya karar vermişti. Seçilen binalar arasında sahil bandındaki kütüphane binası da vardı. Ressamlar tema olarak 1800'lü yıllarda, öğleden sonra sahildeki bir parkta eğlenen insanları seçmişti; hoplayıp sıçrayan çocuklar ve köpekler, piknik yapan aileler ve kuşkusuz, kitap okuyanlar.

Grace kasaba camiasının hep bir aile gibi olduğunu düşünmüştü. İşyeri sahipleri birbirini kollar ve Cedar Cove halkının yerel esnaftan alışveriş etmesini teşvik ederdi. Holdinglerin giderek küçük kasabalara yayıldığı ve bağımsız işletmeleri tehdit ettiği bu günlerde, Cedar Cove kasabası gelişimini sürdürüyordu. Bu durum kısmen kütüphane, marina ve yeni belediye konağı sayesindeydi. Konak, Cedar Cove'daki en göz alıcı binaydı; koruyucu bir melek gibi, sahile bakan yamaçta yükseliyordu. Saat başı çalan çanları kimi çok seviyor, kimisi ise bu tekdüze, düzenli sese sövüyordu.

Dan'in kayboluşunun üstünden neredeyse iki ay geçmişti ve Grace kütüphanedeki bu işe sahip olduğu için şükran duyuyordu. Ekonomik nedenler bir yana, onun zihnini meşgul etmesi çok önemliydi. Sürekli meşgul olduğu için kayıp kocasını merak edecek ya da endişelenecek zamanı olmuyordu. En azından günde sekiz saat boyunca.

"Merhaba Bayan Sherman." Önden iki dişi eksik, bü-

yümüş de küçülmüş beş yaşındaki zekâ küpü Jazmine Jones, masaya yaklaşarak iki elini de bankoya dayadı.

"Eminim masal saati için buradasın," dedi Grace.

Jazmine başıyla onayladı. "Bugün siz mi okuyacaksınız, Bayan Bailey mi?"

"Bayan Bailey."

"Pekâlâ, ama..." Sonra Bayan Bailey'nin duygularını incitmek istemezmiş gibi, omzunun üstünden arkasına bakıp fısıldadı, "siz daha iyi okuyorsunuz."

"Teşekkür ederim," diyerek Grace de ona fısıldadı.

Salı günleri öğleden sonra genellikle sakin geçerdi. Loretta çocukları eğlendirirken Grace resepsiyonla ilgilenirdi. Sabit kesintilerle ilgili evrak işleriyle uğraşırken cam kapı hızla açıldı ve Maryellen hışımla içeri girdi.

Alışık olmadığı bu gürültüyle başını masadan kaldıran Grace kızının soluk soluğa içeri daldığını gördü.

"Neler oluyor?" Aklına ilk gelen şey Kelly ve bebeğiydi.

Zorlukla soluk alabilen Maryellen masaya yaslandı. Kalbinin yerinde olup olmadığını kontrol etmek istermiş gibi avucunu göğsüne bastırdı.

"Babam," diyebildi zorlukla konuşarak.

"Ne?" Grace bankonun arkasından çıkmıştı bile.

"Burada."

"Burada mı?" Bu inanılır gibi değildi. "Nerede?"

"Marinada."

Grace, arkasında tökezleyen Maryellen'a bakmaksızın

kapıya giden yolu yarılamıştı bile.

"Onu gördün mü?"

Maryellen başını salladı. "John Malcolm görmüş."

Kütüphane otoparkından sahile doğru son sürat giderken, Grace hâlâ John Malcolm'un kim olduğunu düşünüyordu. Sonra hatırladı. John ve Dan yıllar önce beraber çalışmışlardı. John'un kariyeri, benekli baykuşlar konusundaki ihtilafı yüzünden sona ermişti. Nesli tükenmekte olan türleri korumak adına tüm orman kesime kapatılmış, yağmur ormanlarının gölgesinde geçim mücadelesi veren bazı insanlara zarar verilmişti.

"Nerede?" diye haykırdı Grace.

"Feribota çıkışta."

"Feribota bindi mi?" diyebildi soluk soluğa.

"Hayır," diye bağırdı Maryellen, Grace'i geçerken. Şansına Grace, o sabah topuklu giymişti ve koşmak neredeyse imkânsızdı. Maryellen düz ayakkabılarıyla çok daha hızlıydı, ama Grace de kolay pes edecek değildi. Aerobik derslerinin faydasını görmenin tam zamanıydı. Adrenalini yükseliyor, kaldırımı adımlarken tekrar yok olmadan önce Dan'e ulaşabilmek adına varını yoğunu ortaya koyuyordu. Birden tökezledi, yangın hortumuna takılarak hızla kaldırıma düştü ve dizlerini yaraladı, ama yaralarını kontrol etme lüksü yoktu.

"Anne!"

"Ben iyiyim. Git! Git!" Çektiği acıya aldırmayarak kendini toparladı, sadece ayakkabılarını çıkaracak kadar durdu ve sonra topallayarak yalınayak koşmaya başladı. Grace ba-

caklarının her an çökebileceğini hissediyordu.

Yukarı aşağı volta atan John oradaydı. Maryellen'ın bağırdığını duyar duymaz onlara doğru koştu. "Gitti."

"Gitti mi?" diye haykırdı Maryellen. "Onu durduracağını söylemiştin."

"Denedim." John'un durgun bakışı, Grace'inkilerle karşılaşmamaya çalışıyordu. "Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm. Oradaydı ve benden istediğin gibi gözüm üstündeydi. Beş dakika önce kaldırıma bir kamyonet yanaştı ve içine atladı. Onu durdurmanın bir yolu yoktu."

Grace, parktaki banklardan birine yığıldı. Bacakları titriyor, dizleri kanıyordu.

"Başa döndük," diye inledi, zorlukla konuşuyordu. Düş kırıklığı ve öfke dayanabileceğinin çok ötesindeydi. Dan onunla alay edercesine, onu bulmasını istercesine ona *o kadar* yaklaşmış, koca bir kasaba önünde rezil etmişti.

"Babam olduğundan *emin misin*?" diye sordu Maryellen.

John onayladı. "Kesinlikle. Yıllarca beraber çalıştık. Dan Sherman'ın neye benzediğini biliyorum, tamam mı?"

"Nasıl oldu da bu işe bulaştın?" diye sordu Grace kızına.

"Bugün öğle yemeği için geç kaldım. Galeriyi kapatıp bir sütlü kahve içmek için Java&Juice'a yürümeye karar verdim," dedi Maryellen.

"Dan'in ortadan yok olduğunu duymuştum," diye araya girdi John. "Pelican's Nest'te sürekli bu konudan konuşuluyor."

Yerel taverna, içmeyi sevenlerin buluştuğu en popüler yerlerden biriydi. "İçiyor muydun John?"

"Hayır Grace! Yemin ederim Dan'di."

"Ne yapacağını bilememiş," diye araya girdi Maryellen. "Sana gelmek için kütüphane yolunu yarılamıştı."

"Bilmeniz gerektiğini düşünmüştüm," dedi John perişan bir halde. Ellerini tulumunun ceplerine sokuşturup kaldırıma baktı.

"O sırada beni gördü," diye açıkladı Maryellen.

"Kızımız size haber vereceğini ve benim Dan'e göz kulak olmamı söyledi."

"Anne, dizin!"

Kan Grace'in bacaklarından aşağı süzülüyordu, naylon çorapları sırılsıklam olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu John.

"Ben iyiyim. Bana kamyonetten söz et." Onunla ilgili olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıyordu. Dizleriyle sonra da ilgilenebilirdi.

John başını eğdi. "Plakasını almalıydım ama her şey o kadar hızlı oldu ki, bakamadım bile."

"Sürücüyü görebildin mi?" diye sordu Maryellen.

"Üzgünüm, hayır."

Maryellen annesinin yanına oturdu, yüzünü avuçları arasına alıp öne eğildi.

Grace rahatlatmak için onun sırtını sıvazladı. Kendi ıstırabının içinde boğulmuş, Dan'in kayboluşunun büyük kızını nasıl etkilediğini fark edememişti. Kelly duygularını

daha rahat dışa vurabiliyordu ve Grace, Maryellen'ın bu konuyu aştığını varsaymıştı. En azından olabildiğince...

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi John Malcolm bir kez daha.

"Aracı kimin kullandığını göremediniz mi?" diye sordu Grace son bir kez.

John başını salladı. "Tanıdığım biri değildi. En azından buralardan biri değildi."

"Kadın, erkek?"

John bir an tereddüt etti, sonra gözlerini kaçırdı. "Kadın."

Grace titremesine engel olmak için altdudağını ısırdı. John, ona bilmediği hiçbir şey söylememişti.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On Dört

Cecilia, dürtülerine yenik düşüp okulu bırakmadığı için çok mutluydu. Evlilik yıldönümünün olduğu gün depresif ve pişmanlık içindeydi. Şimdi düşündüğünde, dersleri bırakmanın kendini cezalandırmaktan başka bir şey olmadığını görüyordu: hayatta ona keyif veren tek şeyden kendini yoksun bırakması büyük hata olurdu. Böyle bir şeyi neden yapmak istediğini hâlâ anlayamıyordu. Neyse ki Profesör Cavanaugh ona akıl verecek kadar nezaket göstermişti. Bu konuda onunla konuşmaya ya da baskı yapmaya çalışmamış, sadece duyarlı davranarak gerçeği kavramasını sağlamıştı.

Derslerini çok seviyordu, özellikle de yüksek matematiği. Pazar günü öğleden sonraları istediği yere gidip istediği şeyi yapabilecekken, ders kitabındaki henüz ödev olarak bile verilmemiş problemlerle uğraşmayı tercih ediyordu. Bunun anlamı büyüktü. Geçenlerde, sınıftakilerden biri küstah bir tavırla Cecilia'nın öğretmenin gözdesi olduğunu söylemişti. Cecilia buna inanmak istememişti çünkü Profesör Cavana-

ugh öğrenci kayıracak tipte biri değildi; ama daha önce hiç bu şekilde onore edilmediği için bütün gün gülümsemişti.

Neler yaptığını Ian'a anlatmak Cecilia'nın hoşuna gidiyordu. Tekrar yazışmaya başlamışlardı. Önceki gün Avustralya'dan bir kart almıştı. Ian, üstünde ünlü opera binası, orta Avustralya manzarası, hatta mercan resiflerinin olduğu bir kart seçmemişti. Koala ve kangurular da yoktu. Bunların yerine ona bir gökyüzü manzarası göndermişti. Samanyolunu oluşturan milyonlarca yıldızın olduğu bir kart. Arkasındaki mesaj, notlarıyla ilgili övgülerle doluydu ve eve döndüğünde kutlama yapmaya söz veriyordu.

Cathy, hamileliğini hâlâ Andrew'dan gizliyordu. Cecilia'nın da Ian'a söylemediği tek şey buydu. Cathy'nin hamile olarak geçirdiği her gün bir zaferdi. İlk hamileliğinde sekizinci haftada düşük yapmıştı. İkincisinde ise bebeği on iki hafta taşıyabilmişti. Şimdilik bu hamilelik ikisinden de uzun sürmüştü, ama Cathy hâlâ her şeyin yolunda gittiğinden emin olamıyordu; henüz emin olamıyordu. Bu konuyu konuştuğu tek kişi Cecilia'ydı. Annesine bile söylememişti. Cecilia da bu sırrı kutsal bir bilgi gibi koruyordu.

Saat biri geçmişti, artık yemek vakti diye düşündü. Ona eşlik eden radyonun sesiyle hazır çorba konservesini açmaya başladı. En iyi 40 şarkı yayını birden son dakika haberiyle kesildi.

"Burası KVI haber merkezi. Bremerton Tersanesi'ne bağlı uçak gemisi *John F. Reynolds*'ta patlama oldu. Haberler merkezimize ulaşmaya devam ediyor. Patlamanın terör kay-

naklı olduğu söyleniyor. Ölü ve yaralılar var, ancak bunların sayısı ve gemideki hasarla ilgili kesin bilgiye henüz ulaşılamadı. Yayınımız sürecek."

Cecilia yutkundu, elindeki konserve kutusu tezgâha düştü. İçindeki çorba tezgâha yayılıp yere damlamaya başladı. Telefon çaldığında kâğıt havlu rulolarıyla yeri temizlemeye çalışıyordu.

"Alo," diye neredeyse haykırdı telefon ahizesine.

"Duydun mu?" Arayan Cathy'ydi.

"Şimdi duydum. Sen ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey... sadece bir patlama olduğunu. Servisi aradım ama onların da konuyla ilgili bizim kadar bilgisi var. Donanma, haber bekleyen eşler ve aileler için üste bir toplantı düzenlemiş. Bilgiye orada daha çabuk ulaşırız.

"Hemen yola çıkıyorum," dedi Cecilia. Üsse gitmesinin uygun olup olmadığını düşünecek hali yoktu. Aylardır Ian'la ayrı yaşasalar da hâlâ onun karısıydı.

"Arama sebeplerimden biri de bu," dedi Cathy titreyen sesiyle. "Bana da uğrayabilir misin?"

"Olabildiğince hızlı geliyorum." Sonra birden dank etti. "Cathy, iyi misin?"

Cathy hıçkırdı. "Sanırım... bilmiyorum."

"Cath? Söyler misin lütfen."

Cecilia arkadaşının ağlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etmişti. "Ben... benim kanamam başladı."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Peki, ne kadar kötü?" Bu durumda arkadaşını hastaneye götürmesi öncelikli olabilirdi.

"O kadar kötü değil, ilk iki düşükten çok daha hafif." Cathy'nin sesi, bu bebeği de şimdiden kaybettiğini düşünüyormuş gibi geliyordu.

"On dakika sonra oradayım."

"Ah Cecilia, sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." Gözyaşları geri dönmüştü.

Üstünü değiştirmeyi ya da makyaj yapmayı düşünmeden her şeyi evyenin içine doldurdu. Dünyanın öbür ucundaki kocasının başına ne geldiğini düşünmek bile istemiyordu. Geçtiğimiz yıl boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da hiçbir şeye kesin gözüyle bakmaması gerektiğiydi. Tek yapması gereken, en iyisini ummaktı.

Cathy, evinin verandasının basamaklarına oturmuş onu bekliyordu. Cecilia'nın yaklaştığını görünce ayağa kalktı. Sarsılmış görünüyordu, yüzü kireç gibi beyazdı.

"Yeni bir şey duydun mu?" diye sordu Cecilia.

"Hayır. Sen?"

Cecilia yol boyunca yerel haber kanalını açık tutmuştu. "Haberlerde söylendiği kadar."

"Raporlarda... ölümler olduğu geçiyormuş."

Cecilia bunu düşünecek durumda değildi. "Seni hastaneye götürüyorum."

"Hayır. Önce Andrew'a ne olduğunu öğrenmeliyim," dedi Cathy. "Hastaneye şimdi gidersem beni alıkoyup saatlerce bırakmazlar. Andrew'un iyi olduğunu bilmem lazım.

Sonra gideceğim, söz."

"Hâlâ kanaman var mı?"

Cathy başını salladı. "Şükürler olsun ki hayır."

Cecilia, Bremerton Donanma Üssü'ne doğru yöneldi ve nizamiye kapısında kuyruk olan arabalar kervanına katıldı. Göründüğü kadarıyla her eş, ebeveyn ya da kardeş görevde olan yakınından haber almak için koşmuştu. Bu amaçla bir hangar ayrılmış, yüzlerce iskemlenin yanı sıra yiyecek ve içecek getirilmişti.

Kadınlar, yaşlılar ve çocuklar küçük gruplar halinde toplanmıştı. Cecilia dedikoduların yayılma hızına şaşırıp kalmıştı. Öğleden sonra saat üçte teyit edilen ölü sayısının beş olduğu söyleniyordu. Sonra on kişi olduğunu duydu. Her geçen saat sayı artıyordu. Ortada dolaşan onca söylentiye rağmen gerçek hâlâ bilinmiyordu.

Bir subay patlamanın zannedildiği gibi terör saldırısından değil, insan hatasından kaynaklandığını ilan etti. Teröristler herkesin başlıca korkusuydu, özellikle USS *Cole*'un başına gelenlerden sonra. Avustralya güvenilir bir limandı, ama bundan emin olmak asla mümkün değildi.

Daha sonra, patlamanın cephanelikte meydana geldiğini öğrendiklerinde odada endişe kol gezmeye başladı. Subayın söylediğine göre üç ölüm kesindi, ama geminin bu kadar hassas bir bölgesindeki gerçek zayiatla ilgili belirsizlik sürüyordu.

Her şeyin kontrol altına alındığı söylendiğinde hava artık kararmıştı. Yangın söndürülmüş, geminin güvenliği sağ-

lanmıştı. Sonunda herkesin beklediği an geldi. Üs komutanı odada bir adım öne çıkarak yaralıların listesini okumaya başladı. "Teğmen Wayne Van Buskirk. Asteğmen Jeremiah Smith. Astsubay Kıdemli Başçavuş Alfred Hussey. Top Bir Numarası Kıdemli Başçavuş Gerald Frederickson. Top Bir Numarası Başçavuş Charles Washington. Deniz eri Janet Lewis..." Caty ile Cecilia birbirine kenetlenmişti. Her isim okunduğunda odaya bomba düşmüş gibi oluyor, bunu iç çekiş, çığlık ya da ağlama sesleri izliyordu. Sonra Ian'ın ismi okundu. Cecilia kendi panik çığlığını duydu; bacakları onu taşımadı ve iskemleye yığıldı.

"Ian." Hazırlıksızdı, bununla başa çıkabilecek durumda değildi. Cathy onun eline sarıldı. Cecilia öyle güçlü kavradı ki, Cathy'nin parmakları adeta hissizleşti.

"Seni burada bekliyorum," dedi Cathy.

İşte o an. Cecilia yapması gerekenlerin hiçbirini anlamadığını fark etti. Cathy ona sarıldı ve odanın ön tarafına gidip enformasyon subayıyla görüşmesi gerektiğini söyledi.

Asker eşi ve yakınları arasında kendine yol açmaya çalışan Cecilia ayda yürür gibiydi. Uzaklardan bir yerlerden konuşma sesleri, ağlamalar ve isterik kahkahalar geliyordu.

"Ben Cecilia Randall." dedi subaya. Ian'ın adını ve rütbesini verdi, sonra kimliğini gösterdi. Subay onu başka birine yönlendirdi. Cecilia bayılmak üzere olduğunu hissediyor, bütün bunlar gerçekdışı gibi görünüyordu. Gerçek *olamazdı*. Ian'ın başına gelmiş olamazdı. Kendi başına gelmiş olamazdı. Bebeğini daha yeni kaybetmişti. Hayat ondan kocasını da

alacak kadar acımasız olamazdı. Cecilia soluğunu tuttu ve süklüm püklüm bekledi.

"Bayan Randall."

"Evet." İrkilerek bir adım öne çıktı. "Ian Randall'ın eşiyim."

Subay, güven verircesine ona gülümsedi. "Eşiniz yara ve kesiklere maruz kalmış."

"O... o hastanede mi?

"Hayır." Bir kâğıt parçası yırtıp Cecilia'ya uzattı. "Tüm yaralı akrabalarıyla görüşmek istememizin sebebi, sizlere sevdiklerinizle konuşabileceğinizi söylemek."

"Konuşmak mı?" Anlayamamıştı.

"Diğer odada bir telefon var. Oraya gittiğinizde isminizi okuyacaklardır. Elinizdeki evrakı oradaki subaya verin."

Ian'la konuşabilecekti. Cecilia sevinçten ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İçerideki odada diğer eşlerle beraber beklerken, Ian ağır yaralanmadığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

Çok geçmeden ismini okudular. Ahizeyi aldı ve haykırdı. "Ian?"

"Tamam, aşkım. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Kısaca neler olduğunu anlattı. Muhtemelen birkaç kırık kaburgası vardı. "Dayanıklıyımdır, bilirsin."

"Ya, ne demezsin," diye şakalaşmaya çalıştı gözyaşları arasında.

"Kazayı nereden duydun?" diye sordu.

"Bir taraftan radyo dinliyor, öte taraftan da..."

"Matematik çalışıyordun, bunun için bahse girerim," diye sözünü kesti.

Cecilia gülümsedi. "Evet. Bil bakalım ne oldu?" diye ekledi. "Profesör Cavanaugh önümüzdeki dönem muhasebe dersi almamı istiyor. Hesap tutmayla ilgili bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim."

"Peki bu ilgini çekiyor mu?"

"Henüz emin değilim." Gerçi düşündükçe bu fikir aklına yatmaya başlıyordu.

"Sadece birkaç dakikam var," dedi Ian. Belli ki birileri onu acele etmesi için zorluyordu.

"Biliyorum." Zaman sınırlaması konusunda uyarılmıştı. "Daha kötü yaralanmadığın için mutluyum." Gerçek duygularının bundan çok daha öte olduğunu biliyordu.

"Ben de. Seni çok özlüyorum. Yazmaktan vazgeçme, olur mu?"

"Olur," diye söz verdi. O da Ian'dan haber almayı dört gözle bekliyordu. Sanki tekrar flört ediyor gibilerdi. Ancak bu kez buluşmalar posta kartları ya da e-posta formatındaydı. Konuşmaları rahat ama bir o kadar da özeldi. En azından ona neden âşık olduğunu hatırlatmak için yeterliydi.

Yaklaşık bir dakika sonra, Cecilia istemese de konuşmalarının sonu geldi.

"Seni seviyorum," dedi kocası ona.

"Ben de seni."

Sözlerini sessizlik izledi. "Tekrar söyle Cecilia. Bunu duymaya çok ihtiyacım var."

"Seni seviyorum, Ian Randall."

Cecilia, Cathy'nin onu beklediği odaya döndüğünde kendini sıcacık ve güvende hissediyordu. Arkadaşı endişeyle onu izliyordu. "İki kırık kaburga ve dayanılmaz ağrı... ama iyi." Ian onunla konuşurken durumunu hafife alsa da, Cecilia onun çok acı çektiğini biliyordu.

"Hastaneye gitmeye hazır mısın?" diye sordu Cecilia.

Cathy onayladı. Yüzünde bir dinginlik vardı. "Gidelim," dedi, "ama her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum. Andrew'in yaralanmadığını öğrendikten sonra hissettim bunu, korkacak hiçbir şey yok."

Cecilia arkadaşının haklı olmasını yürekten diledi.

Grace, Dan'in etajerinde ne aradığını bilmiyordu. Yatakta oturmuş kitap okurken, kendini birden oraya bakarken buldu.

Yavaş hareketlerle ciltli John Lescroart'ı kenara bırakıp yatakta uzandı. Dan'in etajeri aynen bıraktığı gibi duruyordu. Bir kare bulmaca kitabı açık haldeydi. Bozuk paralarını içine attığı kavanoza da dokunmamıştı.

Kaşları çatık halde çekmeceyi açtı. İçinde bir deste kart, makbuzlar ve bitirmediği bir ucuz roman vardı. Derken çekmecenin köşesinde onu gördü. Alyansı.

Kocasının yıllardır takmadığı alyansı. Ormanda çalışmaya başladıktan sonra çıkarmış, ardından sadece özel günlerde takmaya başlamıştı. Son taktığında ise yüzük parmağını

oldukça sıkmıştı. Uzanıp onu iki parmağının arasına aldı, sanki bu cansız obje kocasının sırlarını açıklayacakmış gibi ona uzun uzun baktı.

Cedar Cove'a neden geri dönmüş, görülme riskini neden göze almıştı? Belki de gerçekten istediği buydu. Onunla alay etmek ve onu aşağılamak istiyordu. O yüzden başka bir kadınla gelmişti.

Grace dişlerini gıcırdattı ve alyansa bakmaya devam ederek, onu yıpranmış ve incelmiş haldeki kendi alyansıyla karşılaştırdı. Bunca yıldan sonra Dan'in yüzüğü hâlâ gıcır gıcırdı, sanki evliliği kabul ederken bağlılık yeminini tutmayı hiç düşünmemiş gibi.

Bir kez daha öfkesi kabardı. Aniden arkasına dönüp bütün gücüyle yüzüğü fırlattı. Önce duvara çarpan yüzük sonra halıya düştü. Sakinleşene kadar soluğu düzene girmedi. En sonunda Grace kendini kontrol etmeyi başardı.

Romanına uzanıp yastıklarını düzeltti, ama tekrar kitaba konsantre olamayacağını anlaması uzun sürmedi. Öfkesi geri geldi. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı, ama bunun kollarını iki yana açıp fırtınayı önlemeye çalışmaktan farkı yoktu.

Ne yapacağını bilmeden yataktan çıktı ve yalınayak odanın ortasında dikildi. Yumruklarını öyle sıkmıştı ki tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Ne cüretle o kadınla Cedar Cove'da boy gösterirsin?" diye tısladı.

Kızları, Dan'in hayatında başka bir kadın olduğuna inanmasa da, Grace biliyordu. Aylardır bunun farkındaydı.

Bir başkası vardı ve şimdi düşündüğünde, o başkasının çok uzun süredir hayatında olduğunu anlıyordu.

Kelly, mutlaka bir kanıt olurdu diye ısrar etmişti. Grace istediği her kanıta sahipti. Yıllar önce başlamıştı. Aralarındaki duygusal kopukluk ve ruhsal dengesizlikler uzun zamandır devam ediyordu; hatta ne zaman başladığını bile hatırlayamıyordu. Suçluluk ve vicdan azabından daha iyi bir kanıt olamazdı.

Tanrım, bunu kanıtlayabilirdi. Kızlarına değilse bile kendine kanıtlayabilirdi. Dan mutlaka bir kanıt *bırakmıştı;* bırakmış olmalıydı. Hem de bu odada bir yerde... acaba nerede olabilirdi? Okuduğu onca gizem romanından sonra bunu daha önce düşünebilmiş olmalıydı. Aradığı kanıt muhtemelen basit, gözünün önünde duran bir şeydi. Dan'in başka bir kadınla yaşadığını gösteren... elle tutulur bir şey.

Gardırobun kayar kapısını açtı, askısından bir gömleği çekip aldı. Öfkesinin şiddetiyle askı hâlâ sarkaç gibi sallanıyordu. Gömleğin ceplerini kontrol edip kenara attı ve diğer gömleğe uzandı.

Hiçbir şey yoktu.

Dan onun için fazla zekiydi, ya da öyle sanıyordu, hiç iz bırakmamıştı. Ancak Grace'in pes etmeye niyeti yoktu. Bu kez değil.

İkinci gömlek de halıda duran ilk gömleğin yanındaki yerini aldı. Çok geçmeden halının üstünde bir yığın oluşmuştu. Kollarının taşıyabildiği, omuzlarının alabildiği ne varsa yüklenip salona götürdü ve kapının önüne yığdı. Sonra

kilidi açıp kapıyı duvara çarptı ve üst basamakta durarak kocasının giysilerini gecenin karanlığına göndermeye başladı. Dan'in gardırobunun yarısı boşalıp verandaya saçılana kadar bu eylemini sürdürdü.

Sonra üst basamakta kalan bir gömleğe tekme savururken neredeyse pamuklu geceliğine takılıp tökezliyordu. Kendini, parçaları tek tek atma hezeyanına kaptırmıştı, sırada Dan'in iş tulumlarından biri vardı.

Artık hıçkırarak ağlıyordu. Verandanın üst basamağına oturup ellerini yüzüne kapadı.

"Dan!" diye haykırdı. "Neredesin? NEREDESİN?"

Sadece sessizlik cevap vermiş, öfkesi ne onu ne de sevgisini geri getirmişti. Geriye gözyaşlarından başka bir şey kalmamıştı. Tamamen boşalıp kendini bitkin hissedene kadar gözyaşları dökülmeye devam etti.

Yüzündeki yaşları silip eve geri döndü. Kapıyı kilitlemeye bile uğraşmadı. Biri gelip onu öldürmek isterse buna itirazı olmazdı. Artık hayatı haline gelen bu kâbusu yaşamak ve her gün boş bir eve dönüp âşık olduğu adamın onu istemediğini kabullenmektense, ölmeyi tercih ederdi.

Dan ona tam olarak ne demişti? Cehennemin, onunla otuz beş sene beraber yaşamak olduğunu söylemişti. Evet, aynen böyle demişti. Grace'in nasıl hissedeceğini düşünmeyip, sözlerinin bir silahtan daha ölümcül olduğuna aldırmadan bunu bir tokat gibi yüzüne vurmuştu.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı yatağına doğru sürünürken. "Tanrım, senden nefret ediyorum." Gözpınarları

kuruyana kadar cenin pozisyonunda tekrar ağlamaya başladı.

Grace günün ilk ışıklarıyla uyandı. Hiç kıpırdamamış, dizleri midesine dayalı öylece kalmıştı. Gece yaptıklarını düşündü. Vahşi bir kadın gibi davranmış ve Daniel Sherman'ı hayatından arınmıştı.

Derken ön kapıdan bir ses geldiğini duydu. Dan? *Tam zamanında geldin*, diye düşündü alayla. Tıpkı hiçbir şey yokmuş gibi gelip ortalıkta salınan bir şerefsiz gibi.

"Anne? İyi misin?"

"Anne?"

Maryellen ve Kelly. Tanrım, kızları gelmişti. Grace onu bu halde görmelerini istemiyordu.

Maryellen yatak odasından içeri girdiğinde, gözyaşlarına boğulan Grace elleriyle yüzünü kapadı.

"Anne..." Maryellen eğilerek kollarını annesinin boynuna doladı ve yanağını saçlarına yasladı. "Tamam. Ağlama anne, lütfen ağlama."

Grace'in gözleri yanıyordu, üstelik saatlerdir uyuyor olmasına rağmen bir dakika bile dinlenmemiş gibi hissediyordu.

"Neler oldu?" diye sızlandı Kelly. "Bize ne olduğunu anlat."

Grace, bir sinir krizi sonrası giysileri ön bahçeye attığını nasıl anlatacağını bilemiyordu. Onun yerine, "Neden buradasınız?" diye sordu.

"Bayan Vessey telefon etti," diye açıkladı Maryellen. "Uyanmış ve babamın tüm giysilerini bahçede görünce telaşlanmış."

"Of."

"Babamdan haber mi aldın anne?" diye sordu Kelly. Sesindeki arzu Grace'i öldürüyordu. Kelly, babasının hepsini çok sevdiğine bütün kalbiyle inanıyordu. Er ya da geç mantıklı bir açıklamayla geri dönecekti.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Maryellen nazikçe.

"Hayır."

"Baba... neredesin?" diye köpürdü Kelly. Ardından ağlamaya başladı.

Grace'in kızına verecek bir cevabı yoktu. Odanın köşesine göz atıp Dan'den geriye kalan tek şeyi gördü. Kızlarına Dan'in giderken alyansını bile almaya gerek duymadığından başka söyleyecek bir şeyi yoktu.

Justine işine konsantre olamıyordu. Saat daha on birdi ve iki hata yapmıştı bile. Haftaya böyle başlamak istemiyordu. Sorunu, mezuniyet balosu için yapmak zorunda olduklarıydı. Planlama komitesi cuma günü yemek ve fikir paylaşımı için toplanmıştı. Haftalar öncesinden her şey tasarlanmış, mezuniyet gününe bir aydan az zaman kalmıştı.

Justine bu işlere bulaşmayı hiç istememişti. Onu listeye almak için çok hevesli olan Lana Rothchild'ı suçluyordu. Onu yüreklendirdiği için annesini de. İtiraz etmesine fırsat tanımadan Lana onu parayı toplamaktan ve ödemeleri yapmaktan sorumlu tutmuştu. Son toplantılarında Justine deko-

rasyon komitesinde de yer aldığını öğrenmişti. Bu durumda gitmemek imkânsız oluyordu.

Moralini bozan sadece mezuniyet balosu değildi. Warren'ın evlenme teklif ettiği o geceden beri ondan haber almadığı halde Seth sürekli zihnini meşgul ediyordu. Tek söz etmemişti. Kendisi için deli divane olduğunu iddia eden adam bunu nedense hiç belli etmiyordu.

Düşünüyordu... umuyordu... Lanet olsun. Justine artık ne düşündüğünü bile bilmiyordu. Seth değildi. Warren olmadığı ise kesindi.

Warren'la araları pek iyi değildi. Eğer teklifini kabul ederse Seth'i haklı çıkarmış olacaktı. Bunu düşünmek bile, yapabileceği en kötü şeyin bu evlilik olduğunu gösteriyordu.

"Sanırım misafiriniz var," dedi Christy Palmer, masasının yanından geçerken.

Seth... Seth olmalıydı. Karşı koyamadığı bir gülücükle yüzü aydınlandı.

Ancak bankadan içeri giren Seth değil, Warren'dı. Elinde cam bir vazo içinde kocaman bir taze çiçek demeti vardı. Onun odasına doğru yürürken, bütün gözler Warren'a çevrilmişti.

Eğer Justine koltuğundan aşağı kayıp masanın altına saklanabilecek olsa, bunu yapardı. Teklifini cevaplamaya söz vermişti, süresi çoktan dolmuş hatta geçmişti, ancak Justine hâlâ ne yapacağını bilmiyordu.

"Selam bebek," dedi, bankadaki herkesin duyduğundan emin olacak şekilde.

"Merhaba Warren," diye karşılık verdi Justine, ruhsuz bir sesle.

"Seni öğle yemeğine davet etmeye geldim."

"Üzgünüm," dedi kırıcı olmamaya dikkat ederek, "ama bir toplantım var." En azından doğru söylüyordu, ama toplantının veznedarlardan biriyle olduğunu ve sadece beş dakika süreceğini söylemedi.

Warren içini çekti. "Hâlâ bekliyorum, biliyorsun."

"Ne için?" Üstünde çalıştığı dosyayı kapadı.

"Bana kararını bildirmedin."

"Sana söylemiştim," dedi Justine sabırsızlıkla, sesini alçaltarak. "Bana baskı yaparsan cevabım hayır olacak."

"İşe bak, son zamanlarda yaptığımız tek şey tartışmak. Bu durumda nasıl evleneceğiz bilmiyorum. İstediğin gerçekten bu mu? Ne oldu bebeğim? Eskiden çok yakındık, sonra birdenbire, sanki senin için yeterince iyi değilmişim gibi davranmaya başladın.

"Konu bu değil." Kendinin bile anlamadığı bir şeyi ona nasıl açıklardı?

"Lise mezuniyet toplantısı yüzünden, değil mi?"

Justine ona aksini kaç kez söylediğini hatırlamıyordu.

"O halde buluştuğun liseli eski erkek arkadaşın yüzünden."

Seth liseli eski erkek arkadaşı değildi. "Onunla bir kez bile çıkmadık."

"Ama bunu istedin."

"Hayır." En azından lisedeyken değil. Sorun çok daha

yakın tarihliydi.

"Konuşmamız lazım." dedi Warren sabırsızlıkla.

"Warren," diye söze başladı Justine, gerginliğini belli etmemeye çalışarak. "Canın muhabbet etmek istedi diye günün ortasında işi bırakamam."

"Benimle evlenirsen bırakabilirsin çünkü çalışmak zorunda kalmazsın."

Justine gözlerini kıstı. "Tek kelime daha etme lütfen."

"Tamam tamam." dedi Warren, tek elini kaldırıp gülümseyerek. "Hadi ama, bir dakika bile sürmez." Çiçekleri masanın köşesine bıraktı ve yalvaran gözlerle Justine'e baktı.

Tevazu Warren'a göre bir şey değildi. Justine bunun önemli olduğunu hissetti, en azından Warren için. Normalde, sırf kibirli olmak adına yürüyüp giderdi.

"Pekâlâ," dedi oturması için işaret ederek.

"Daha sakin bir yerde olmasını tercih ederim," diye fısıldadı omzunun üstünden bakarak.

Justine saatine göz attı. "Dinle, on dakika sonra bir randevum var. Ondan sonra çıkabilirim. Dışarıda buluşmak ister misin?"

"Tamam."

Justine onun rahatladığını söyleyebilirdi.

Bankadan çıktığında Warren arabasına abanmış bir şekilde onu bekliyordu. Justine'i görünce doğruldu. Arabanın arkasından dolanıp ona kapıyı açtı. Nişan yüzüğünün torpido gözünde olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Sadece birkaç dakikam var." dedi, yanındaki yere yer-

leşirken. "Öğleden sonram toplantılarla dolu." Biraz abartılı olabilirdi ama iyi bir nedeni vardı.

"Yemek için vaktin olmadığından emin misin?"

Justine ona ters bir bakışla karşılık verdi.

Warren omuzlarını silkti. "Sadece sordum."

"Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Warren dışarı baktı. "Evlilik konusunu konuşmamız gerekiyor."

"Warren!"

"Neden karar veremediğini sanırım biliyorum."

Harika. Eğer bu konuda bir fikri varsa memnuniyetle dinleyebilirdi.

"Seth Gunderson'a âşıksın."

Justine bir an soluksuz kaldı ve cevap veremedi. Soluğunu kesen utanma duygusuydu... ve üzüntü. "Kesinlikle hayır! Böyle bir şey söylediğine inana..."

"Hemen öfkelenme. Hiç değilse bir dinle." Warren iki eliyle direksiyonu sıktı; bu, gerginliğinin dışavurumuydu.

"Peki," dedi Justine kibarca. Warren'la ilgili hoşuna giden şeylerden biri buydu. Bazen son derece duyarsız ve kör olsa da, Justine'i kendisinden bile daha iyi tanıdığına emindi.

"Seth'e olan duygularını gizlemek zorunda değilsin."

Justine sıkıntıyla kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Sana bir kadının isteyebileceği şeyleri verebilirim; mücevherler, hediyeler ve itibar."

Justine gözlerini devirdi. "Bir kadın bunları mı ister?

Buna emin misin Warren?"

Bu soruya yanıt olarak Warren uzanıp torpido gözünü açtı ve yüzük kutusunu çıkardı. Kapağını açtığında gün ışığında tüm ihtişamıyla parlayan dört karatlık muhteşem elmas Justine'in soluğunu kesti. Daha önce böyle bir ışıltıyı hiç görmemişti.

"Sen söyle," dedi Warren. "Böyle bir yüzüğü hak ediyorsun, değil mi?"

Justine onunla tartışmadı çünkü Warren haklıydı; bu muhteşem bir elmastı ve her kadın onu parmağında görmek isterdi.

"Evet?" diye baskı yaptı Warren.

Justine teslim olarak derin bir iç çekti. "Taşı gediğine koydun."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Justine. "İşe geri dönmem lazım."

"Yüzüğü istiyorsun, ben de senin olmasını istiyorum, ama hâlâ tereddüt ediyorsun ve sanırım sebebini biliyorum."

Justine bir şey söylemedi.

"Sana hayatta hak ettiğin her şeyi verebilirim, ama ikimiz de biliyoruz ki vermeyeceğim tek şey var."

"Warren..."

"Beni dinle, Justine. Seth Gunderson'u istiyorsun. Genç ve sağlıklısın, kahretsin ki ben de kör değilim." Bakışları birleşti, ardından Warren bilerek gözlerini kaçırdı. "Ama... olabilirim."

Justine kaşlarını çattı. "Anlamadım."

Warren kolunu, kadının oturduğu koltuğun arkasına uzattı. "Bebeğim, seks istiyorsun. Hangi kadın bunu istemez ki? Seni mutlu edeceğini düşünüyorsan git ve onunla birlikte ol, bunu kabul ediyorum. Ama sonra eve, bana dön."

Sözlerindeki kabalık Justine'in nefesini daralttı.

"Başkasıyla birlikte olmama onay mı veriyorsun?"

"Seth olmazsa başkası olur. Sen seç."

"Ben böyle bir evlilik istemiyorum, Warren."

Warren onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Senden tek istediğim bana kim olduğunu söylemen."

Justine ne böyle bir konuşma yaptıklarına, ne de Warren'ın bu kadar... uygunsuz bir şey önerebildiğine inanıyordu. "Ben öyle biri değilim, Warren."

Warren, her şeyi görmüş geçirmiş bir adam edasıyla sırıttı. "Bilemezsin Justine. Bunu asla bilemezsin."

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On Beş

Bekâr bir adam olarak, Jack Griffin'in yemek davetlerini geri çevirmek gibi bir alışkanlığı yoktu, özellikle bu davet Bob ve Peggy Beldon'dan geliyorsa. Peggy mükemmel bir aşçıydı ve işlettikleri B&B'de pişirdiği yemekler mutfak sanatı tarihine geçecek kadar güzeldi.

Jack, on yılı aşkın bir süredir Bob'la arkadaştı; Bob ve Peggy ise yedi yıldır Thyme and Tide'ı işletiyordu. Mekân, Deniz Feneri Yolu üstündeydi ve Olivia'nın evinden en fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Peggy ve Bob satın aldığında iki katlı, siyah ferforjeli beyaz binanın adı Konak'tı. Söylentiye göre, 1900'lü yıllarda bir donanma subayı tarafından inşa ettirilmişti. Evin her iki yanında küçük kuleler vardı ve içlerinden daha büyük olanın bir terası bulunuyordu.

B&B, başlangıçtan itibaren başarılı bir işletme olmuştu; Beldon ailesinin ev sahipliği konusundaki becerileri ve kuşkusuz Peggy'nin aşçılığı bu başarıyı getirmişti.

Jack, elinde bir demet çiçek ve büyük bir istahla mekâna ulaştı.

"Hoş geldin," dedi kapıyı açan Peggy, yanağına bir öpücük kondurarak. "Görüşemez olduk. Konuklarımızın randevusuna hayli zaman var, böylece birkaç saatimizi kendimize ayırabiliriz." Gülümserken Peggy'nin göz kenarları kırışıyordu. "Aşçılığımı senin kadar takdir eden birine hizmet etmek benim için büyük keyif."

"İstediğin zaman beni davet edebilirsin," dedi Jack, coşkuyla.

"Kapı mı çaldı?" diyen Bob içeri girdi, ardından iki adam tokalaştı.

"Çiçeklerle ilgileneyim," diyen Peggy odadan çıktı.

Jack, evin arka avlusuna doğru yönelen arkadaşını izledi. Uzaktan Bremerton feribotu dahil, bütün koyu gören bir manzarası vardı.

"Oyun masasını hazırladım bile, kartları dağıtmaya hazırım," dedi Bob. "Bir bardak buzlu çaya ne dersin?"

"Harika olur."

Bob çay almak için mutfağa doğru giderken Jack, Peggy'nin yeşilliklerini yetiştirdiği bahçesine göz attı. Sadece bakmak bile büyük keyifti, her türlü duyguya hitap ediyordu. "Ancak yağmurlu havada mantar yetiştirecek kadar" bitkilerden anladığını itiraf eden Jack için bile Peggy'nin bahçesi bir cennetti. Madalyalık tariflerinin çoğunda burada yetiştirdiği bitkileri kullanıyordu. Jack o akşam için Peggy'nin ne pişirdiğini merak ediyordu.

Bob iki bardak buzlu çayla geri döndü. "Yan gelip yatmak bana yasak," diye mırıldandı Bob. "Bina bu yaz badana

istiyor ve Peggy bunu benim yapmamı istiyor."

"Şaka yapıyor, değil mi?"

"Umarım öyledir." Bob şezlonglardan birine çöktü.

"Haziranın ortası oldu bile, buna inanabiliyor musun?" dedi, korku dolu bakışlarla.

"Sorun ne?"

Bob gözlerini çevirdi ve yanlış bir şey söylemiş gibi mahcup göründü. "Hiçbir şey," dedi soruyu geçiştirmeye çalışarak. "Hayatın sıradan pişmanlıklarından biri. Üstünde konuşmaya bile değmez."

Jack kaşlarını çattı, ama iyi bildiği bir şey varsa o da pişmanlıklardı.

"Yani... neredeyse bir yıldır buradasın," dedi Bob, çayına uzanarak.

Jack onayladı. Bir yıl. Kasımda bir yıl olacaktı. Gazete için koşuştururken aylar su gibi akıp gitmişti. Olivia'nın duruşma salonuna gidişi sanki dün gibiydi... altı ay geçmiş olduğunu fark etmek sarsıcıydı.

"Cedar Cove hakkında şu anki düşüncen nedir?"

"Hey," diye sırıttı Jack. "Tam bana göre bir kasaba." Bob ve Peggy, Cedar Cove'da büyümüştü. Liseden birlikte mezun olmuşlar, sonra Bob askere çağrılmış ve Vietnam'a gönderilmişti. Dönüşte sanrılarını da beraberinde getirmişti; bugün bile korkup konuşmak istemediği anılar ve tecrübelerdi bunlar. Bu sanrıları zihninden kovmak için çareyi içki şişelerinin dibinde aramıştı. Jack de Vietnam'dan kendi kâbuslarıyla dönenlerden ve alkolün aldatıcı hazzından medet

umanlardandı. Bob'la bir rehabilitasyon merkezinde tanışmış, o gün başlayan dostlukları giderek sağlamlaşmıştı. On yıldır ağzına içki sürmediği halde alkol bağımlısı olduğu yılların etkisi hâlâ sürüyordu. Eric bile ona güvenmeye yeni başlamıştı.

"Bu akşam avluda yiyebileceğimizi düşündüm," dedi, iki adama katılan Peggy.

Bu Jack için gayet hoş olurdu. Bir hafta boyunca kesintisiz yağan yağmurdan sonra gökyüzü açık, hava ılıktı. Körfezden esen hafif meltem deniz kokusu getiriyordu.

"Pekâlâ," dedi, Bob'un yanındaki hasır koltuğa yerleşen Peggy. "Gazete nasıl gidiyor?"

"Giderek gelişiyor." Jack bu durumdan gurur duyuyordu. Son sekiz ay boyunca pek çok değişiklik yapmış, her hafta ikinci bir baskı eklemiş ve hep içgüdülerini dinlemişti. En popüler yeniliklerinden biri Charlotte Jefferson'dı. Hazırladığı Yaşlılar Sayfası kasabada büyük sükse yapmıştı. Olivia'nın annesi doğuştan becerikli bir kadındı. Her çarşamba kaleme aldığı sohbet tarzındaki köşesinde yerel olaylardan alıntılar yapıyordu. Eğer Bayan Samuel'in torunu ziyarete gelmişse, Charlotte bu haberi ilan ediyordu. Robertsonların köpeği doğurduysa, Charlotte hemen onlar hakkında bir yazı patlatıyor ve yavruların iyi evler bulmasını sağlıyordu. Yemek tarifleri ve ev işleriyle ilgili birtakım eski moda ipuçları veriyordu. Sirkenin bu kadar çok kullanıldığını kim bilebilirdi ki? Geçmişe uzanıyor, tarihten kesintiler alıyor, özellikle İkinci Dünya Savaşı'na sürekli vurgu yapı-

yordu.Tüm bunlara, kendi deneyimlerinden çeşniler katıyordu.

"Ya sen?" diye sordu Peggy. "Sen kendini geliştiriyor musun?"

"Ben mi?"

"Mutlu musun?"

"İçmiyorum, aklım başımda, kendim için bundan iyisini düşünemiyorum."

"Olivia'dan ne haber?" diye sordu Bob.

Arkadaşı cevap vermek istemediği bir soru sormuştu. Omuzlarını silkti.

"O nasıl bir cevap öyle?" diye azarladı Peggy. "Daha birkaç hafta önce yargıçla ilgili anlatacak çok şeyin vardı."

"Eski kocasına âşık," dedi sevimsizce. Bunu Olivia'nın Kaliforniya ziyaretinden döndüğü gün anlamıştı. O günden sonra ondan sadece bir kez haber almıştı, o da bir sonraki çarşamba randevularını iptal etmek içindi. O günden sonra aralarında bir iletişim olmamıştı. Havaalanından, eski kocasının bangır bangır müzik çalan üstü açık kırmızı kabriolesiyle eve dönüşünü hatırlayınca içini çekti. Gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu. Onlara bakan herhangi biri âşık olduklarını söyleyebilirdi. Jack meydan okumaktan kaçan biri değildi, ama sonu belli olan bir işe girmeyecek kadar da zekiydi: eski kocasını kalbinden atamayan bir kadına âşık olmak akıl kârı değildi.

"Stan'in tekrar evlendiğini sanıyordum," dedi Bob, Peggy'ye dönerek.

"Evet, öyle."

"Olivia'nın duygularını değiştirmek için yeterli değil," diye ısrar etti Jack.

"Onunla bu konuyu konuştun mu?"

Jack başını salladı. Konuyu bir an önce değiştirmek için sordu: "Çocuklardan haber alıyor musunuz?" Bob ve Pegy'nin iki çocuğu vardı; büyük olan Hollie Seattle'da yaşıyordu, küçüğü Marc ise Kansas'taydı.

"İkisi de iyi," dedi Peggy. "Sen, Eric'den haber alıyor musun?"

Oğlu, Jack ile irtibat kurmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu ve haklıydı. Eric'in hayatının büyük bölümünde Jack yoktu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Jack.

"En son ne zaman konuştunuz?"

Jack'in bunu düşünmesi gerekiyordu. Olivia ile gittikleri yemekten sonra Cedar Cove'a davet etmek için Eric'i aramış, ama oğlu uygun bir mazeret göstererek onu reddetmişti. Kız arkadaşıyla buluşacaktı. Eric kız arkadaşından ilk kez söz etmiyordu. Shirley ya da Shelley; telefonda isimler bazen karışıyordu. Bu kızı ciddiye alıyor gibiydi ve Jack bunu ona söyleme gafletinde bulunmuştu. Eric'e bir yuva kurma vaktinin geldiğini söylemiş, oğlu ise ona bağırıp çağırmıştı.

Eric'in tepkisinin haklı gerekçeleri vardı. Çocukken maruz kaldığı yoğun ilaç tedavisi yüzünden baba olamazdı ve bunu, aile kurmak isteyen Shirley'ye –ya da Shelley– söyleyemezdi. Baba-oğul konuşması tatsız bir biçimde sona

ermiş. Jack bir daha onu aramamıştı.

Yakında onu arayacaktı, boşboğazlığı yüzünden oğlundan özür dilemek istiyordu. Oğluyla arasında bir bağ kurmak istiyordu, acıyla döşenmiş kırılgan bir zemini yok etmek niyetinde değildi.

"Yemek yarım saate kadar hazır olur," dedi Peggy, yanlarından ayrılarak. Bir dakika sonra elinde kocaman bir salata kâsesiyle geri döndü.

"Yardım edeyim," dedi Jack.

"Saçmalama," diyerek eliyle onu savuşturdu Peggy. "Siz kâğıt oynayın. Bob bütün gün bu anı bekledi."

Jack buna çoktan gönüllüydü. Bob oyun masasını hazırlamıştı. Jack arkasını denize vererek masaya oturdu. Dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Bob iyi bir oyuncuydu, hızlı ve doğru kararlar verebiliyordu. Jack'in onunla baş edebilmek için tüm zekâsına ihtiyacı vardı.

"Peggy iyi mi?" diye sordu. Bob ilk elin kartlarını dağıttıktan sonra.

Bob desteyi kenara koydu ve yedi tane kart çekti.

"Neden sordun?"

Jack emin değildi. Peggy her zamanki gibi samimi ve sıcaktı, ama sanki onu rahatsız eden bir şey var gibiydi.

Bakışlarını elindeki kartlardan ayırmayan Bob, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"O kadar kötü mü?" diye dalga geçti Jack.

Bob şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Elinden bahsediyorum," diye açıkladı Jack.

"Hayır, hayır." Zoraki gülümsedi. Jack kartlarını kenara koydu. "Peg ile aranızda bir şey yok, değil mi?" diye sordu, endişeli bir sesle.

"Otuz iki yıl evlilikten sonra olmamalı, değil mi?"

"Hiç bilemezsin." Boşanmanın böylesine kolaylaştığı bir dönemde, hâlâ mümkün olduğunu kanıtlayabilmek adına tek bir sağlam evlilik görmek için neler vermezdi. Bir kriz atlatabilen tek bir evlilik... Önce eski karısını sonra Olivia'yı düşündü. Hiçbir kadını bu kadar yoğun istememişti. Öyle ki...

"Jack?" Bob'un sesi onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Bütün gece kartlarını mı seyredeceksin, yoksa oynayacak mısın?"

"Kart?"

"Aklında bir şey mi var?"

"Ne gibi?"

Bob sırıttı, vücut dilinden anlayan bir adam olduğu aşikârdı. "Olivia gibi."

Jack abartılı bir şekilde omuzlarını silkti. "O kadar belli oluyor mu?"

Bob kıkırdadı. "Peg ve benim durumumdan daha fazla değil."

"Her şey yolunda, değil mi?" Konuyu uzatmak istemiyordu, ama Bob ile Peggy arasında bir sorun olduğu düşüncesi canını sıkıyordu. Mutluluğu birbirinde bulup iyisiyle kötüsüyle ona sımsıkı tutunan tek çift olarak onları tanıyordu.

"Biz iyiyiz. Ya sen?"

"Ben de iyiyim, biraz hayal kırıklığı dışında."

"Olivia?"

Jack başıyla onu onayladı ve bu konuyla ilgili başka bir şey konuşulmadı.

İlk el henüz bitmişti ki Peggy tabakları getirdi. Yemek servise hazırdı. İyi arkadaşlar ve güzel bir yemek. Haftalardır yediği en harika yemekti, ama Jack onların dostluğunun yemekten çok daha keyif verdiğine emindi.

John F. Reynolds'ta meydana gelen kaza günlerce ulusal haberlerin manşetinde yer aldı. Cecilia, düzenli olarak her gün Ian'la yazışıyordu. Bazı günler bilgisayar şansı olmuyor, düşüncelerini kâğıda döküyordu. Bu mektupların ona ulaşması bir haftadan fazla sürüyor, ama Ian ondan gelen her türlü haberden keyif aldığını söylüyordu.

Sadece iki dersten finale girdiğinden Cecilia'nın okula gitmek zorunda kalmadığı boş bir günü olmuştu. İkindiye kadar yapacak hiçbir şey olmadığı için bunu kutlamaya ve günü Cathy ile geçirmeye karar verdi.

Donanma Hastanesi'nde onu kontrol eden doktor, hamileliğin normal seyrettiğini söylemiş, ancak marketteki kasiyerlik işinden ayrılmasını salık vermişti. Sekiz saatlik vardiyalarla çalıştığı ve sürekli ayakta durduğu bir iş, ne kendisi ne de bebeği için uygundu. İşi şansa bırakmak istemeyen Cathy hemen istifasını vermişti.

Arkadaşının dubleksine ulaştığında, Carol Greendale'in de orada olduğunu gördü. Cecilia bir an vazgeçip geri dönmeyi düşündü. Az kalsın dönecekti de. Carol'ın, Allison'dan bir ya da iki gün büyük bir kızı vardı. Kızı görmek Cecilia'yı hem dehşete düşürüyor, hem de onun cazibesine kapılmaktan kendini alamıyordu.

"Merhaba Carol," dedi dostane bir sesle ve orada oluşundan rahatsız değilmiş gibi. Amanda evin içinde dolanıyor, gördüğü her şeyi elliyor, perdeleri çekiştiriyordu.

"Amanda, gel buraya." Carol kollarını açarak kızını yanına çağırdı. Çocuk neşeli çığlıklar atarak ona doğru yöneldi.

"Geldiğine sevindim," dedi Cathy, onun elini sımsıkı sıkarak. Neler hissettiğini anladığını söylemeye çalışıyordu.

"Biz de *John F. Reynolds*'tan söz ediyorduk," diye açıklama yaptı Carol, kızını dizlerinde hoplatarak.

"Carol son haberleri getirmiş," dedi Cathy.

"Geri döndüklerini duydum," diye ilan etti Carol.

"*John F. Reynolds* Bremerton'a mı geri dönüyor?" Cecilia yanlış anlamadığından emin olmak istiyordu. Uçak gemisinin onarım için nereye gideceğine henüz karar verilmemişti.

"Evet!" Cathy'nin mutluluğundan kimse kuşku duyamazdı.

"Ne zaman burada olacaklar?" Aynı katıksız sevinç Cecilia'nın da sesine yansımıştı.

"Fazla uzun sürmez herhalde."

Özellikle son birkaç haftadan sonra Cecilia evliliği ko-

nusunda umutlanmaya başlamıştı. Ian ona neredeyse her gün yazıyordu. Başlangıçta sıradan, günlük olayları; duygulardan çok gerçekleri paylaşıyorlardı. Zaman ilerledikçe ikisi de kendilerini daha tehlikeli mevzulara girmeye hazır hissetmişti: kızları ve onun ölümü gibi.

Cecilia zamanla Ian'ı hak etmediği kadar çok suçladığını fark etmişti. Niyeti bu değildi, ama keder ve acıya hapsolmuş bir kadın olarak saldırıya geçmişti. Olayın üzerinden neredeyse bir yıl geçmiş, evliliklerini yok olma aşamasına getirirken oynadıkları rol konusunda farklı görüşler geliştirmişlerdi.

"Bebeğe bir bisküvi getireyim," diyen Cathy mutfağa yöneldi.

"Gerek yok," dedi Carol.

"Ama istiyorum."

Cathy, Cecilia'ya baktı. "Gel hadi, bana yardım et," diye mırıldandı.

Cecilia hevesle ayağa kalktı.

Carol biraz şaşkın, biraz da gücenmiş görünüyordu. Cecilia bu konuda kendini kötü hissetti, ama belli ki Cathy'nin ona söyleyeceği önemli bir şey vardı.

"Andrew'un bebekten haberi var," diye fısıldadı mutfağa girer girmez.

"Nasıl?"

"Ben söyledim. Mecburdum. Neden istifa ettiğimi merak ediyordu. Yan çizmeye çalıştım ama birbirimize asla yalan söylememeye yemin etmiştik, o yüzden... hamile olduğumu söylemek zorunda kaldım."

"Ve?"

Cathy yere baktı. "Benim gibi o da çok korktu. Bunu daha önce söylemediğim için de biraz kırıldı."

"Olup bitenleri düşününce çok heyecanlandığından eminim."

Cathy onayladı. "Biliyorum. İkimiz de bu bebeği çok istiyoruz."

Cathy tam ağlamak üzereyken Amanda bu anı bölen bir yaygara kopardı. Aceleyle bir tuzlu bisküvi bulan Cathy salona geri döndü.

Carol kızının oyuncaklarını topluyordu. "Eve gitme zamanı."

"Daha yeni geldin," diye itiraz etti Cathy.

"Biliyorum... sadece..." Cecilia'ya baktı. Cathy'nin en yakın arkadaşı orada olduğuna göre kendisine gerek yoktu.

Cathy hassasiyetle başını salladı. "Kabalığım için umarım beni bağışlarsın, ama Cecilia'ya söylemek zorunda olduğum bir şey vardı. Seni dışlamak gibi bir niyetim yoktu."

"Anlıyorum," dedi Carol, annesinin elinden tutup Cecilia'ya doğru paytak paytak yürümeye çalışan Amanda'ya uzandı. Kız tökezleyince Cecilia istemsizce kollarını açtı. Amanda salyalarını akıtarak ona gülümsedi, gözlerini ilgiyle kocaman açmıştı. Cecilia donakaldı, farklı koşullarda kendi bebeği olabilecek kızdan gözlerini alamıyordu.

Küçük Amanda bu bakışlara karşılık verdi ve gülümseyerek kollarını kaldırdı. Cecilia'nın onu kucağına almasını istiyordu.

Karar belliydi. Cecilia uzandı ve çocuğu kavradı. Ardından Amanda, o anın önemini anlamış gibi tombul kollarını Cecilia'nın boynuna doladı. Cecilia saçmaladığını düşündü, ama sanki bu bebek, Allison için yüreğinde saklı tuttuğu bütün sevgiyi hissetmiş gibiydi: bir daha asla kucaklayamayacağı, ninni söyleyemeyeceği ya da iyi geceler öpücüğü veremeyeceği kızı için.

Cecilia'nın Amanda'ya nasıl davranacağını bilemeyen Cathy ile Carol bir an soluksuz kaldı.

Cecilia nazikçe onun yüzüne düşen saçları geri itti, alnını öptü ve yere bıraktı. Amanda azıcık sendeledikten sonra toparlanarak annesine doğru yürümeye başladı.

"Carol, sana da söyleyeceğim," dedi Cathy. "Ben... biliyorsun, işten ayrıldım. Çünkü... hamileyim."

Carol'ın gözleri parladı. "Bu harika bir haber!" Ne Cathy'nin ne de Cecilia'nın kendisi kadar mutlu olmadığını görünce gülümsemesi soldu. "Bir terslik mi var?" diye sordu, sırayla ikisine de bakarak. "Niye çok mutlu değilsiniz?"

Cathy, mutlu *olduğuna* Carol'ı ikna etti ama şu bir gerçekti. "Sadece, ilk iki hamileliğimde düşük yaptığım için çok korkuyorum."

"Ben de olsam korkardım," dedi Carol, tuzlu bisküviyi Amanda'ya verirken. Yere oturan küçük kız bisküviyi kemirmekten mutlu görünüyordu. "Üzgünüm Cathy... tahmin bile edemezdim..." Sonra Cecilia'ya döndü. "Aynı zamanlarda hastanede değil miydik?"

Cecilia başıyla onayladı. "Kızımın adı Allison'dı."

"Hatırlıyorum. Sana hep neler hissettiğimi söylemek istediysem de sen... kimseyle konuşmuyordun."

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Keşke bir arkadaşım olsaydı."

"Keşke benim de olsaydı," dedi Carol.

Ordunun kendi kahramanları olabilir, ama asker eşleri Donanma'nın belkemiği, diye düşündü Cecilia. Bu kadınlar –artık kendisi de onlardan biriydi– eşlerini, ülkeyi ve birbirlerini destekliyorlardı.

"Hamileliğimin nasıl geçeceğini bilmiyorum," dedi Cathy. "Ama bildiğim bir şey var ki, her ne olursa olsun, Andrew ve ben bununla başa çıkabiliriz."

Her ne olursa olsun, diye derin derin düşündü Cecilia. Arkadaşı bu kadar cesur olabildiğine göre, bunu kendi de yapabilirdi.

Bir an önce evine dön Ian, diye dua etti. *İyi ol ve evine dön.*

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On Altı

Olivia olmasa, Grace çarşamba akşamları gittiği aerobik derslerini çoktan bırakırdı, ama Dan'in yok oluşundan bu yana, egzersizin gerilimi azaltma konusunda ne kadar etkili olduğunu keşfetmişti. Daha önce hiç bu kadar terlediğini ve sık soluk aldığını hatırlamıyordu.

Her hareketi büyük bir coşku ve enerjiyle yapıyordu. Önceleri, geride kalan hep kendisi olurdu. Oysa şimdi başı çekiyordu.

"Sana ayak uydurmaya çalışırken ölüp gideceğim," dedi Olivia duşa doğru yürürken. "Son zamanlarda ne oldu sana böyle?"

Sanki Olivia yanıtı bilmiyordu. "Sormana gerek var mı?"

"Pekâlâ, Dan konusunda üzgün olduğunu biliyorum."

"Bu, yarısı bile değil."

Olivia havlusuyla yüzünü kuruladı. "Akşam yemeği yedin mi?"

Grace başını iki yana salladı. Evde yemeği paylaşacak biri olmayınca, mikrodalgaya dondurulmuş bir şeyler atmak daha kolay geliyordu. Çarşambaları genellikle yemiyordu hatta. Aerobikten eve döndükten sonra bir şey yiyemeyecek kadar yorgun oluyordu.

"Henüz değil."

"Pancake Palace'da buluşalım mı?" diye önerdi Olivia.

Grace aç değildi, ama teklif boş bir eve dönmekten daha iyiydi. "Tamam."

Acele etmeden duşunu aldı, ardından günlük kıyafetini giydi. Ayaküstü laflamak dışında arkadaşıyla haftalardır sohbet etmiyordu. Gerçek bir muhabbeti özlemişti. Elbette birbirlerini görüyorlardı ama gelip geçerken hal hatır sormaktan fazlasına fırsatları olmuyordu.

Grace mekâna vardığında Olivia yer tutmuştu bile. Karşısındaki yere oturdu ve her zamanki gibi peçeteliğin arkasına sıkıştırılmış olan mönüye uzandı.

"Lisedeyken de bu masada oturmuyor muyduk?" diye sordu Olivia.

Grace'in biraz düşünmesi gerekti. "Öyle miydi? Hatırlamıyorum ama olabilir."

"Kenny Thomas'ın tam burada benden nasıl ayrıldığını hatırlıyor musun?"

"Baş belası."

Bakışları karşılaştı ve eski olaylara gülümsediler. Fakat Dan'le burada ne kadar sık buluştuklarını hatırlayınca Grace'in gülüşü soldu. Zamanında Dan onu reddedecek

kadar cesur olsaydı ya da Grace yüzüğünü geri çevirecek cesareti bulabilseydi hayat kim bilir ne kadar farklı olurdu. Daha o zaman bile, Grace henüz ergenlik çağında bir kızken, aralarındaki her şeyin dört dörtlük olmadığını hissediyordu. Derinlerde bir yerde Dan de bunun farkındaydı. Sonra, mezuniyetten hemen önce, Grace hamile olduğunu öğrenmiş, bunun üzerine Dan onunla evlenmek istemiş. Grace de doğru bir şey yaptıklarına kendini ikna etmişti.

"Kelly ile burada akşam yemeği yiyeli çok zaman olmadı," dedi, kendine acımaya başlamadan önce düşüncelerinden sıyrılarak. O akşam, Kelly boşanma davası açmaması için annesini ikna etmişti. Bebek doğana kadar kızına bekleyeceğine dair söz vermişti, ama şimdi bu kararından pişmanlık duyuyordu.

"Kızlarınla olan ilişkini kıskanıyorum," diye itiraf etti Olivia.

"Siz Justine'le geçinemiyor musunuz?"

Olivia hafifçe omuz silkti. "Kavga etmiyoruz, söylemek istediğin buysa tabii, ama açık açık konuşamıyoruz. Warren'ın ona evlenme teklif ettiğini fısıltı gazetesinden duydum, kendisi bana bundan hiç söz etmedi bile."

"Belki ne diyeceğini bildiği içindir."

Olivia düşünceli gözlerle ona baktı. "Ters davranmayacağıma yemin etmiştim, ama bu o kadar kolay olmuyor."

Dan'in ortadan kaybolmasıyla ilgili tek olumlu şey, Grace'in kızlarıyla yakınlaşmış olmasıydı. Günde en az bir kez konuşuyorlardı ve bunu genellikle birbirlerine destek olmak

için yapıyorlardı. En sonunda babalarının nerede olduğunu merak ederek yaşayamayacaklarına karar vermişler ve özel dedektifin masraflarına ortak olmaya gönüllü olmuşlardı; onlar da en az Grace kadar babalarının akıbetini merak ediyorlardı.

"Geçen hafta RoyMcAfee'yle anlaştım." Grace, dedektifle Dan kaybolduktan hemen sonra buluşmuş, ancak ilk incelemelerin ardından masraflarını karşılayamayacağına karar vermişti. Aradan haftalar geçtikçe ne kızlar ne de kendisi, dedektifin masraflarını *karşılayamama* gibi bir seçenekleri olmadığını fark etmişlerdi. Kocasına ne olduğunu öğrenmek zorundaydı, başka yolu yoktu. "Bu gerilim beni öldürüyor."

"Kızlar da bunu onaylıyor mu?"

Grace, "Evet," dedi. "Görüşmemi isteyen onlar. En az benim kadar onların da kafasında soru işaretleri var. Dedektif tutma faturasına destek vermeyi isteyecek kadar." Özel dedektif tutmak pahalı bir işti, ama Maryellen'ın yarı şaka yarı ciddi dediği gibi, sinir krizinin ardından gelecek tedavi masrafları daha ağırdı. Grace'in içinde kabaran öfke seli o gece Dan'in gardırobunu boşaltmasına sebep olmuştu. Belki de bir psikolojik danışmana görünmeye ihtiyacı vardı. Artık sınıra gelmişti, kendisi fark etmese bile kızları durumun ciddiyetini hemen anlamışlardı.

"Dedektif Roy ne dedi peki?"

"Ona bildiğim her şeyi anlattım, bana geri dönüş yapacağını söyledi."

"Ona şüphelerinden de söz ettin mi?"

Grace iç çekip çatalına uzandı. "Aynı fikirde olup olmadığına dair bir şey söylemedi. Ancak inanıyorum ki başka bir kadın varsa bunu ortaya çıkaracaktır."

"Peki," dedi Olivia, öne doğru eğilerek, "ona kanıt olarak ne sundun?"

"Hiçbir şey." Grace, Dan'e ait her şeyi didik didik aramış, ama bu kafasını daha çok karıştırmaktan başka işe yaramamıştı. Kocası ne kadar akıllıca ve dikkatli davranmıştı. Arkasından ufacık bir iz bile bırakmamıştı; en azından Roy'a sunabileceği, elle tutulabilir bir şey bulabilirdi.

"Ama içgüdülerin sana biri olduğunu söylüyor, öyle mi?"

Grace başıyla belli belirsiz onayladı. "Geriye baktıkça her defasında daha çok ipucu görüyorum."

"Yani?"

"Dan'i bilirsin, görüntüsüne pek önem vermez. Fakat son zamanlarda, ilk kayboluşunun ardından bir şeyler hatırlamaya başladım."

"Ne gibi?"

"Her zamanki gibi bir sabahtı, ama o sabah tıraş olup saçlarını taradığını hatırlıyorum. Dan geceleri tıraş olur, o gün programını değiştirmişti."

"Kadınla mı buluşacaktı?"

"Tahminimce öyle."

"Peki ya şimdi?"

Grace, o son sabahın muhasebesini belki yüzlerce kez yapmıştı. "Tam olarak hatırlayamıyorum ama işin ucunda

yine aynı neden olduğunu düşünüyorum." Hayal meyal hatırladığı tek şey, çantasını tezgâhtan alırken duyduğu tıraş losyonunun kokusuydu.

"Bir yıl önce şüpheli davranışları yüzünden ona suçluluk duyup duymadığını sormuştum..." O anı hatırlıyordu. Dan, sanki suçüstü yakalanmışçasına ters bir bakışla onu süzmüştü. Doğal olarak her şeyi inkâr etmiş, Grace de ona inanmak *istediği* için ikna olmuştu.

"Roy'dan hiç ses çıkmadı mı?"

Grace kâğıt peçeteyi avucunda tomar yaptı. "Bugün öğleden sonra aradı."

"Ve?" Olivia'nın gözleri merakla açıldı.

"Bir şey yok. Dan bir işe girdiyse bile sosyal güvenlik numarasını kullanmıyor dedi."

"Peki ya kadın? Roy, o konuda herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Soruşturmuş ama tek bir ipucu bulamamış. Kadın her kimse, muhtemelen yıllardır tanışıyorlar. Mesele uzayınca Dan'in kararsızlığından artık sıkıldı ve ikimiz arasında bir tercih yapmasını istedi diye tahmin ediyorum." Konuşurken bir duygu emaresi göstermese de içinde fırtınalar kopuyordu. Dan'in baskı altında olduğuna giderek daha çok inanıyordu. Adamın doğasında kabalık yoktu, yine de zaman zaman kırıcı şeyler söylediği, kaba davranışlarda bulunduğu olmuştu. Bu kadın her kimse, Dan'in onu çok sevdiği belliydi.

"Yer yarılıp içine girmiş gibi."

"Biliyorum," dedi Grace, masaya bakarak. "Bütün istediğim bir cevap bulmak," diye fısıldadı. "İnanması zor biliyorum, özellikle bize çektirdiklerinden sonra, ama Dan'in mutlu olmasını istiyorum." Grace, onun içindeki boşluğu hiçbir zaman dolduramamıştı. Vietnam'dan sonra her şey daha kötüye gitmişti. Sonra Kelly doğmuş, sanki bu ikinci kız Dan'i yenilemişti. Birkaç yıl mutlu yaşamışlardı. Dan, üniversite diploması alması için Grace'i teşvik etmiş ve kızların bakımına çok yardım etmişti. İyi bir aile olmuşlardı. Oysa şimdi durum bambaşkaydı.

"Ya aradığın cevapları bulamazsan?" diye sordu Olivia nazikçe.

Bunu Grace de düşünmüştü. Böyle olması güçlü bir ihtimaldi. Dan onu neden terk ettiğini söylemeye niyetli görünmüyordu. Belki de o yüzden Cedar Cove'da kısa bir gövde gösterisi yapmıştı. Herkes tarafından görülmek istemiş, yeni hayatına alıştığı, artık Grace'in de aynı şeyi yapması gerektiği mesajını vermişti.

"Sorularıma yanıt alamazsam, başka sorunlarda olduğu gibi bununla da başa çıkarım."

Olivia takdirle başını salladı. "Sen cesur bir kadınsın Grace Sherman."

Grace kendini öyle görmese de bu iltifatı kabul etti. "Hey, ne zaman bizim masayla ilgilenilecek?"

Olivia iki parmağını dudaklarının arasına koyup kısa, keskin bir ıslık çaldı. Bunu yapabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu; bu becerisiyle oğullarını da çok etkilemişti.

"Bekle bir zahmet!" diye bağırdı altmış yaşındaki garson, salonun diğer ucundan. "Sadece iki elim var."

"Hep aynı Pancake Palace," diye güldü Grace. Bazı şeyler hiç değişmiyordu ve buna minnettardı.

Haziran ayının son haftası Olivia bir aydan fazladır Jack Griffin'den haber almadığını fark etti. Kaliforniya'dan döndüğünden beri yani. Annesinin doğum günü partisi planlarını yapalı uzun zaman olmuştu. Aile mahkemesi, Justine'le ilgili sorunlar, James'in yeni ailesi, annesinin Tom Houston takıntısı ve Grace'in sorunları derken Olivia başkalarının hayatını yaşamaya başlamıştı. Kendisine ait bir hayatı olduğunu tamamen unutmuştu.

Bir pazartesi öğleden sonra mahkemeden eve erken dönen Olivia evcimen hissettiği nadir anlardan birinde, ailenin başlıca yiyeceği olan en sevdiği kahvaltılık çöreklerden hazırladı.

Jack onu aramadığına göre o Jack'i arayacaktı. Erkekleri arama alışkanlığı yoktu, ama bu kez iyi bir nedeni vardı; bir davet. Ev numarasını bilmediği için onu ofisten aradı.

"Jack Griffin," dedi santral bağlar bağlamaz.

"Merhaba Jack."

"Aa... Olivia."

Jack'in sesi birden dengesini kaybetmiş gibi çıkmıştı. "Sanırım başka bir telefon bekliyordun," dedi Olivia.

"Öyle denebilir." Jack'in sesi yumuşamıştı.

Bir an önce konuya girmek en iyisiydi. "Dört Temmuz için planın var mı?"

"Duruma bağlı," dedi Jack dikkatle. "Aklında ne var?" Olivia'nın cevabını beklemeden, kendisi bir öneride bulundu. Home'daki çıplaklar kampıyla ilgili bir köşe yazısı hazırlamayı düşünüyorum. Bana eşlik etmek ister misin?"

Olivia'nın kahkahası yeterli bir cevaptı.

Jack, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanınca Olivia tekrar güldü.

"Aslında dört Temmuz annemin doğum günü," dedi. "Minik bir sürpriz bir parti vermeyi düşünüyorum."

"Ne kadar minik?"

"Sen, ben ve annemin katılacağı kadar." Justine de davetliydi. Muhtemelen tek başına gelecekti ve Olivia ne kadar kalacağını bilemiyordu.

"Seni daha sonra arasam olur mu?"

"Elbette." Ve ardından konuşma sona erdi. Telefonu kaparken Olivia hayal kırıklığı içindeydi. Ne zaman ya da nasıl yaptığını bilmiyordu ama belki de Jack'i gücendirmişti. Bir dernek toplantısı yüzünden son randevularını iptal etmek zorunda kalmıştı, ama Jack o zaman neredeyse rahatlamış gibi görünmüştü. Ardından bir daha da haberleşmemişlerdi.

Beş dakika sonra kapı zili çaldı. Açtığında kapı çerçevesine yaslanmış, *Cuma Kızı* filmindeki Cary Grant havasına girmiş Jack Griffin'i görünce şaşırdı.

"Jack? Burada ne yapıyorsun?"

"Düşündüm de," dedi süklüm püklüm bir gülümse-

meyle. "Partinize katılmaktan memnun olurum."

"Harika."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Ah, elbette," dedi Olivia kenara çekilerek. Jack taze kahve kokusu gelen mutfağa kadar onu izledi. Çörekler de fırından yeni çıkmıştı.

"Bu bizim ailemizin çöreği," dedi tabağa sıcak bir tane koyarken. "Annem bize daima yulafın yaşlılar için faydalarını anlatır." *Yaşlılar* derken gözlerini devirmişti.

"Elmalı yulaf çöreği mi? İlk yazılarından birinde tarifini vermişti."

"Evet o." Olivia da bir çörek alıp masada ona eşlik etti.

"Aramana sevindim," dedi Jack. "Uzun zaman olmuştu."

"Sen de arayabilirdin, biliyorsun."

Jack tereddüt etti. "Ben, yani, bunun pek iyi bir fikir olmadığını düşündüm."

"Nedenmiş o?" diye sordu açık açık Olivia.

Jack tekrar tereddüt etti. Sözcükleri tartmaya çalışıyordu. "Uzun zaman önce boşandığını biliyorum, ama bana öyle geldi ki -yanılıyor olabilirim tabii- sen ve eski kocan..."

"Arkadaşız."

Jack Olivia'nın gözlerinin içine baktı. "Arkadaştan ötesiniz sanki," dedi. "Hâlâ ona âşık olabilir misin, Olivia?"

Bu sorunun yanıtını fazla düşünmeye gerek yoktu. "Stan ve benim tam üç çocuğumuz var. Aramızda daima bir bağ olacak."

"Bunu sormamıştım."

"Biliyorum." Keşke eski kocası için neler hissettiğini açıklayabilseydi, ancak duyguları karışıktı, kendi bile emin olamıyordu. Derin bir soluk aldı. "Haklısın, biz boşandık. Onu elbette seviyorum, ama bir kadının kocasını sevdiği gibi değil."

Jack söyleneni anlamamış gibi başka yöne baktı. Ya da *anlamıştı*, ama anladığı şey hoşuna gitmemişti. Olivia sözlerinin ne yazık ki yetersiz olduğunu hissetti. Stan'le aralarındaki bağ hem doğurdukları hem de gömdükleri çocuklarının ötesindeydi. Her şeyi paylaşmışlardı. Birbirleri hakkında muhtemelen başka hiç kimsenin bilmediği şeyler biliyorlardı.

Yasal olarak belki ayrılmışlardı. Stan'ın yeni bir eşi, yeni bir ailesi vardı ama mahkeme kararı onların kalbini ayıramazdı.

"Gerçekten anlayamıyorum," dedi Jack. Yüzü kararmıştı. "Eski kocana karşı neler hissettiğini gördükten sonra merak ediyorum, kalbinde başkasına yer olabilir mi?" Sırtını dikleştirip omuzlarını geri attı. "Aslında daha net olabilirim. *Benim* için yer olabilir mi?"

"Cevap vermesi o kadar zor olmamalı," diye mırıldandı Jack, bir süre bekledikten sonra.

"Değil," dedi Olivia. "Bunu çok isterim."

Jack onun yüzüne baktı. "Gerçekten mi?"

Olivia güldü. Jack Griffin'i zeki ve nüktedan buluyordu. Çocuksu bir coşku ve macera ruhu da taşıyordu ve bu Ol-

Olivia'nın hoşuna gidiyordu. Ondaki doğallığı seviyordu.

"Senden hoşlanıyorum Jack."

"Ben de senden Olivia, hem de çok. Belki bu aşamada bunu itiraf etmek doğru değil, ama ben stratejiden ne anlarım ki?" Bunu söyledikten sonra uzanıp onu öptü.

Olivia bunun yeni anlaşmalarını mühürleyecek kısa ve dostane bir öpücük olduğunu biliyordu. Ancak taze kahve aromalı ılık ve nemli dudaklar buluştuğu an başka bir hale... tutkuya dönüşüverdi. Jack parmaklarını onun saçlarına geçirdiğinde, Olivia yaklaşmak için ayağa kalkıp ona uzandı.

Bu işin nasıl yapılacağını bilen mahir dudaklar Olivia'nınkilere tamamen kilitlendiğinde öpücüğün yoğunluğu arttı. Bir erkek yıllardır ona bu şekilde dokunmamıştı. Fiziksel arzularını tamamen rafa kaldırmıştı... ve şimdi Jack bu arzuları yeniden hayata döndürüyordu.

Zamansız bir ses onlara yaklaştığında dudakları birbirinden ayrıldı. "Biri geliyor," diye fısıldadı Jack.

"Anne!"

Olivia olduğu yerden sıçradığında neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Justine."

"Aa, selam." Justine keskin bakışlarla önce Olivia'yı sonra Jack'i süzdü. "Size engel olmuyorumdur umarım!"

"Hayır!" diye bağırdı Olivia. "Demek istediğim..." Jack'e baktı ve kıpkırmızı kesildi.

Kızı, Olivia'yı şaşırtarak güldü. "Dürüst olmak gerekirse, hiç önemli değil anne. İkiniz kaldığınız yerden devam edebilirsiniz, benim açımdan sorun yok. Daha uygun bir

zamanda gelirim."

"Ama..."

"Gitsem iyi olacak," dedi Jack, Olivia'nın yanağını öperek.

"Dördünde görüşürüz. Getirmemi istediğin bir şey var mı?"

Olivia, zihni bomboş bir şekilde başını salladı. Ayın dördünde ne olduğunu hiç hatırlamıyordu. Ah, tabii. Annesinin doğum günü partisi vardı.

Jack, Justine'in yanından geçti ve ıslıkla neşeli bir melodi çalarak evden ayrıldı.

"Anne," dedi Justine kollarını kavuşturarak, "şok oldum." Çok eğlendiği belliydi.

"Dalga geçmene gerek yok. Düşündüğün kadar yaşlı değilim."

"Bunu biliyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "*Senin* bilmediğinden şüpheleniyordum sadece."

Olivia biraz huzursuz ayakta duruyordu. Jack'in öpücüğü onu itiraf edemeyeceği kadar sarsmıştı. Otomatik olarak kendine ve kızına birer fincan kahve doldurdu. Justine'in ziyaretinin sebebini merak ediyordu.

"Jack'le ne kadar zamandır berabersiniz?"

"Değiliz."

"Kaliforniya'dan döndüğünde evdeydi, hatırlıyor musun?" diye hatırlattı Justine.

"Evet, biliyorum." Bu sorular yüzünden bocalamaktan hoşlanmamıştı. Jack'le aralarında net bir şey yoktu. Tamam,

görüşmeye devam etme kararı almışlardı, ama buna bir isim koymak için henüz çok erkendi.

"O zaman Jack'e sormuştum ve bana arkadaş olduğunuzu söylemişti. Ben de aptal gibi inanmıştım."

Justine'in bu durumdan keyif aldığı çok belliydi.

"*Arkadaşız.*"

"Ah, tabii."

"Justine!"

"Arkadaş ve birazcık da..."

Olivia başını salladı. "Pekâlâ, madem bu kadar ısrar ediyorsun, söyleyeyim. Bu çok yeni bir gelişme."

"Ne kadar yeni?"

Olivia saatine baktı. "Yirmi dakika kadar."

"Anne!"

"Öyle ama." Olivia kendini iyi hissediyordu. Umutluydu. Tabii geleceğin neler getireceğini bilemezdi, özellikle ilişkilerinin adını henüz koymamışken... Yine de yarıda kesilmiş olmasaydı, o öpücüğün sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

"Benimle ilgili bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi Olivia birden. "Bu beklenmedik ziyaretini neye borçluyum?

"Pekâlâ," dedi Justine, az önce Jack'in boşalttığı sandalyeye oturarak. "Büyükannemin doğum gününde ne yapmayı düşündüğünü öğrenmeye geldim."

Bu sadece bahaneydi, bunu telefonla da öğrenebilirdi. "Küçük bir piknik yapabiliriz diye düşünmüştüm."

"Sahil Parkı'nda mı?"

"Neresi olduğuna karar vermedim ama önerin kulağa hoş geliyor."

Annesinin evi sahile yürüyüş mesafesindeydi ve dört Temmuz'da orada pek çok şenlik düzenlenecekti. "Gelebilir misin peki?"

"Bir saatliğine katılabilirim."

Justine'in yüzüne bakmadan çöreğine uzandı ve sordu. "Warren da geliyor mu?"

"Muhtemelen hayır, ama hâlâ görüşüyoruz."

Olivia bundan korkuyordu. Kızına, Warren'la gelecek hakkındaki planlarını sormayı her şeyden çok istiyordu, ama aralarındaki hassas dengeyi bozmamak adına bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

"Aslına bakarsan son zamanlarda Warren'la aramız pek iyi değil."

Her ne kadar yakışıksız bir his olsa da, Olivia bunu duyduğuna memnun olmuş, öte yandan Justine'in gözle görülür mutsuzluğu moralini bozmuştu. Eğer Warren'la birlikte olmak istiyorsa buna karışamazdı. "Neden?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Of, bilmiyorum," diye iç geçirdi Justine. "İkimiz farklı insanlarız."

Ayrıca farklı nesillerdensiniz, diye düşündü Olivia ama bundan söz etmedi tabii. "Görüşmeye başladığınızda seni neyin cezbettiğini hatırlaman işe yarayabilir belki."

"Bunu son zamanlarda ben de çok düşünüyorum." Kahve fincanını iki eliyle kavradı. "Öylesine etkileyici ve başa-

rılıydı ki ona anında kapılmıştım. Daha önce başka flörtlerim de olmuştu. Bir zaman sonra hepsi üstümde baskı kuruyor, ilişkimizden daha fazlasını beklemeye başlıyordu." Tereddüt etti. "Sanırım fazla basite indirgiyorum." Fincanını kaldırdı, kahvesine bir süre baktı, sonra içmeden tekrar masaya koydu. "Aslında son ilişkilerimin çuvallamasının sebebi hep bendim. Uzun süreli bir beraberlik ya da aile istemiyordum." Olivia'ya baktı. "Daha önce de söylemiştim. Bunun seni üzdüğünü biliyorum ve özür diliyorum, ama gerçek bu."

"Warren'ın daha önce bir evliliği olmuş zaten," dedi Olivia. Justine'i konuşturarak hislerini anlayacağını umuyordu.

"Aslında üç evlilik yapmış."

Olivia sadece iki evliliğinden haberdardı, ama akıllıca davranıp bundan söz etmedi.

"Çocukları büyümüş."

Bildiği kadarıyla Warren Saget'in Justine'den dört yaş küçük bir kızı vardı.

"Bir başka deyişle, yeni bir aile kurmaya meraklı olmayabilir."

"Öyle de denebilir."

Olivia sadece başıyla onayladı.

"Warren benim için gücü ve güveni temsil ediyor," dedi Justine, alçak ve ciddi bir ses tonuyla. "Onunla olmak rahatlatıcı. Diğer ilişkilerimde itiraz ettiğim şeyleri Warren sorun etmiyor. Bana karşı hep iyi davranıyor, endişeleneceğim bir şey yok aslında... anlatabiliyor muyum?"

Olivia anladığından pek emin değildi, ama yine de çenesini tuttu. "Üzgün görünüyorsun." Uzanıp kızının yanağını okşadı.

"Evet üzgünüm," dedi Justine, itirafta bulunurmuş gibi. "Gerçekten öyleyim."

Olivia onu rahatlatacak şeyler, iyi gelecek sözler söylemek istedi. Fakat ne yazık ki zihni bomboştu. Her gün mahkeme salonunda oturup insanların, ailelerin hayatını değiştirecek kararlar veriyordu, ama kendi kızı söz konusu olduğunda tam bir zavallıydı.

"Peki ayrılmaya mı karar verdin?"

Bu yanlış bir soruydu. Justine birden diklendi. "Bu çok hoşuna giderdi, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Olivia, ağzını açtığına bin pişman olmuştu. "Warren'la aranda olanlar seni ilgilendirir. Onu önemsediğin çok açık."

"Öyle. Bazen beni sinir ediyor, bazen de çok nazik ve düşünceli oluyor... Ne düşündüğünü biliyorum anne, herkesin ne düşündüğünü biliyorum, ama Warren'ın da herkes gibi güvensizlikleri var. Ve beni kendi bildiği şekilde seviyor."

"Bunun doğru olduğuna eminim."

Justine kalktı, fincanındaki kahveyi evyeye döktü, gitmeye hazırlanır gibiydi. "Sağ ol anne. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

Pekâlâ, bu iyi bir şeydi, ama Olivia'nın kafası karışmıştı. Ziyaretin amacını hâlâ anlamamıştı; bildiği tek şey bunun bitmesini istemediğiydi. "Mezuniyet balosu yaklaştı mı?"

"Önümüzdeki ay," diye mırıldandı Justine arabasının anahtarlarına uzanırken. "Eğer merak ettiğin buysa, Seth'in geleceğini sanmıyorum."

"Merak etmiyorum," diye yalan söyledi Olivia. "Peki... neden?" diye sordu. Kızının durup dururken diğer adamın ismini telaffuz etmesi garip gelmişti. Justine genellikle Seth Gunderson konusunu savuşturmayı tercih ediyordu.

"Alaska'da ve sezonun en yoğun dönemi. Sırf mezuniyet yüzünden dört ya da beş gün izin almasına imkân yok."

"Doğrudur," dedi Olivia kibarca.

Sonra birdenbire, Justine annesinin gözlerinin içine bakarak, "Seth'e âşık olmak çok çok riskli olur," diye itiraf etti.

"Nedenmiş o?"

"Of, anne. Bir düşünsene. Onunla hiçbir ortak yanımız yok. Uzak durmaya çalıştığım tiplerden. O bir balıkçı, geleceği olmayan bir mesleği var. Üstelik bir *teknede* yaşıyor. Benim masa örtülerimin sayısı onun tabaklarınınkinden fazla. Yani... *uyuşmuyoruz*."

"Ama ondan hoşlandın?"

"Beni delirtiyor." Ağzını kapatıp kollarını kavuşturdu.

"Ona âşık olmak riskli *olur*," diye kızının sözlerini tekrarladı.

Justine homurdandı. "Bunu *biliyorum* anne."

"Ah Justine," diye fısıldayarak kızına sarıldı. "Bir düşün. Hayatta değerli olan her şey risk taşır."

Justine alnını Olivia'nın omzuna dayadı "Of anne, keşke ne yapmam gerektiğini bilsem."

"Kalbinin sesini dinle."

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Çünkü beni dosdoğru Seth'e götürüyor."

Olivia usul usul kızının sırtını sıvazlarken gülümsemesine engel olamadı.

25 Haziran

Çok sevgili Cecilia,

Sanırım benden mektup alınca şaşıracaksın. Sana e-posta göndermek alışkanlık haline geldi çünkü bu çok daha kolay ve hızlı. Oysa şimdi e-posta yazmak tamamen kişiliksiz görünüyor. Bugün, 25 Haziran'da bilgisayar başına oturmak bana doğru gelmiyor.

Hiçbir şey söylemedin, ama Allison Marie'yi düşündüğüne eminim. Yaşasaydı ilk doğum gününü kutluyor olacaktık. Oysa bu yıl, tıpkı geçen yıl olduğu gibi babası yine denizde.

Allison doğduğunda yanında olamadığım için neler hissettiğimi sözcüklerle anlatmama imkân yok. Küçük kızımı sadece bir kez kucaklayabilmek için her şeyimi verirdim, sahip olduğum her şeyi... İçimde asla dinmeyecek bir acı var, senin yanında olamadığım gibi, kızımı görme şansı da bulamadım.

Geçen sene hamile kalman büyük bir sürpriz değildi. Bir parçam bunu zaten çok istiyordu. Tanıştığımız günden beri senin için deli oluyordum ve ayrılmamıza rağmen bu de-

ğişmedi. Allison Marie bize Tanrı'nın bir armağanıydı. Neden ölmesi gerektiğini ya da kısa yaşamının amacının ne olduğunu bilmiyorum, ama evlendiğimiz için asla pişman olmadığımı biliyorum. Bir an bile. Birlikte güzel bir bebek yarattık. Buradaki anahtar sözcük birlikte, Cecilia... ve ben öyle kalmasını istiyorum.

John F. Reynolds'taki kazadan sonra beni sevdiğini söyledin. Ah tatlım, bunu duymanın ne demek olduğunu bilemezsin. Kaburgalarım öyle felaket ağrıyor ki, bağıracak olsam eminim Cedar Cove'dan duyarsın.

Lütfen boşanmak gibi saçma bir şey yapmayalım. John F. Reynolds, Bremerton'a girdiğinde umarım kocalarını bekleyen diğer eşler gibi sen de orada olursun. Ben bunun evliliğimizin sonu değil, birlikte yeni bir yaşantının başlangıcı olmasını istiyorum. Bence Allison, annesinin ve babasının doğum gününü kutlamasını ister, ne dersin? Her şeye rağmen bizi o bir araya getirdi, değil mi? Allison sayesinde benim karımsın, ben de senin kocanım... ve bu böyle kalmalı.

Seni çok seviyorum.

Ian

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On Yedi

Cliff Harding artık Charlotte'un sabrını taşırmaya başlamıştı. Tom'un deposundan aldığı malzemelere bakmak için geleceğine söz vermişti ama bu bir ay önceydi. Buluşmayı sürekli erteliyordu. Mazeretleri akla yatkın görünse de, Charlotte bunun Cliff için öncelikli bir konu olmadığının farkındaydı.

Bu durum onun moralini bozuyor, ama ne yapacağını bilemiyordu.

"Ben olsam gidip kendim görürdüm," dedi arkadaşı Laura, doğum gününden sonraki pazartesi günü.

Charlotte örgücü arkadaşlarıyla huzurevindeydi. Birkaç hafta önce çenesini tutamayarak Tom'un torunundan söz etmiş, ama onlara her şeyi anlatmamıştı. İşlediği suçu en yakın arkadaşına bile itiraf edemezdi.

"Ben de öyle," diye ekledi Evelyn. "Söylediğine göre fazla uzak değil."

"Otobanda araba kullanmak gerekiyor." İki şeritten daha fazlası olan yollar Charlotte'u korkutuyordu. Araçlar yanından

koma çalarak geçiyor, hangi şeritte olursa olsun diğer sürücülerin canını sıkıyordu; özellikle de hız sınırına uyuyorsa. Bu insanlar hız sınırının ne anlama geldiğini biliyor muydu? Bu konuda fikri olan var mıydı? Bugünlerde nedense herkesin acelesi vardı. Mecbur kalırsa onu görmeye giderdi, ama bu düşünce hoşuna gitmiyordu; duyacak olsa Cliff Harding'in de hoşuna gitmeyeceğine emindi.

"Günümüzde gençlerin zoru ne bilmiyorum," diye mırıldandı Helen, yumağını gereksiz bir hırsla çekiştirerek. "Yaşlılara, *bize* öğretildiği gibi davranmıyorlar."

"Aynen katılıyorum." Destek, anında empati kuran Bess'ten gelmişti.

"Sen büyükbabasının arkadaşıydın. İnsan, bu fırsatı yarattığın için sana teşekkür edeceğini sanıyor."

"Benim de gözümden kaçmadı," dedi Helen, Bess'e doğru eğilerek. "Büyükbabasını da ziyaret etmemiş."

"Onu tekrar arayacağım," dedi Charlotte, karar verilmişti. "Ve en kısa zamanda görüşmemiz gerektiğini söyleyeceğim." Bunu beş hafta önce de söylemişti. Cliff Harding sürekli bir mazeret buluyordu. Önce iş gezisi vardı, geçen hafta ise telesekretere bir mesaj bırakmıştı; atlardan biri yavrulamak üzereydi, oradan ayrılamazdı. Charlotte *bu* hafta nasıl bir mazeret uyduracağını merak ediyordu. Hayır, Laura haklıydı. Dizginleri eline alma vakti gelmişti. Eve dönünce örgüsünü bir kenara bıraktı, Harry'yi biraz şımarttıktan sonra kararlı bir şekilde telefona yöneldi.

Tom'un torunu telefona cevap verdi, sesi öncekilerden

daha cana yakındı.

"Ben Charlotte Jefferson," diye kendini tanıttı.

"Evet Bayan Jefferson, ben de sizi aramayı düşünüyordum."

Charlotte doğru olduğuna bahse girebilirdi. Yeni bir mazeret bulmuş olmalıydı. "Sizi tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama görüyorum ki benimle buluşmak için bir türlü uygun zamanınız olmadı..."

"Ben de sizinle bunu konuşmayı düşünüyordum. Bu öğleden sonra sizin için uygun mu?"

Arkadaşlarının da gaz vermesiyle duyduğu güceniklik birden anlamını kaybetti. "Gayet uygun," diye mırıldandı kederle, doğruyu söylemek gerekirse biraz da hayal kırıklığıyla. Ona haddini bildirmeye hazırlanmıştı, hatta eve dönerken ailevi sorumluluklarla ilgili birkaç can alıcı ifade üstünde çalışmıştı. Şimdi bunların hiçbirini kullanamayacaktı.

"Yatağınızın altında bir silahla uyumak sizi endişelendiriyordur muhtemelen."

Charlotte sözcüklerdeki ince alayı duymazdan geldi. "Aslında silahı iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceye sakladım." Bir korseye sardığını ise söylemedi.

"Çamaşır çekmecesi mi?" diye tekrarladı.

Onu yine eğlendirmişti ama bu sefer neden olduğunu anlamamıştı. Charlotte'a göre bir şeyi gizlemek için harika bir yerdi. Aşırı korumacı kedisini geçip içeri girebilen olsa bile, pamuklu donların arasında kıymetli bir şey olacağını düşünmezdi. Hesap cüzdanını da külotlu çorabının içine saklıyordu.

Hiçbir hırsız onu gafil avlayamazdı.

"Saat kaç gibi burada olursunuz?" diye sordu.

"Dört gibi iyi mi?"

"Harika." Charlotte ona evin yolunu tarif etti ve konuşma sona erdi. Sonra, iyi bir ev sahibesi olmak için kurabiye pişirdi. Bu tarifi üç yıl önce yaşlıların dayanışma yemeğinde almıştı ve her zaman çok güzel oluyordu. Erkekler özellikle bol çikolata, ceviz ve hindistancevizi kaplı kurabiyeleri seviyordu.

Son kurabiyeyi de tepsiden almıştı ki zil çaldı. Kapıya doğru koştu, kaçmasın diye Harry'yi kucağına aldı. Üç kilidi açmaya çalışırken kedi kulağına doğru mırladı. Son kilidi yeni taktırmıştı. Hayır efendim, Charlotte'un hırsızların işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Yeni alarm sistemlerinden taktırmaya gücü yetmezdi ama kendi bildiği yöntemlerle önlemini alabilirdi.

Eşikte duran adam yaklaşık bir seksen boyunda, hafif göbekliydi. Kovboy çizmelerinin ve mavi blucinin üstüne kahverengi bir ceket giymiş, kovboy şapkası ve kordon kravat takmıştı.

"Bayan Jefferson?"

"Evet. Cliff Harding olmalısınız." Tel kapıyı açıp tuttu. "Buyurun lütfen."

Adam mütevazı eve adım atar atmaz takdirle havayı kokladı. "Kurabiye mi pişiriyordunuz?"

"İyi bir ev sahibi olmak istedim," diyerek oturması için kanepeyi gösterdi. Her şey hazırdı. Taze kahve ve gümüş takımlar. Bunları nadiren çıkarırdı ama Tom'un torunu üstünde

iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Fırından yeni çıkan kurabiyeler hâlâ sıcaktı.

Charlotte, Cliff'in ısrar bekleyenlerden olmadığını fark edince karşısına oturdu.

"Büyükbabanızı ne kadar tanıyordunuz?" diye sordu, ikisine de kahve doldurarak.

Cliff uzanıp zarif porselen fincanı aldı. "Sadece babamın anlattığı kadar." Bunu kaşlarını çatarak söylemişti. "Ve inanın bildiklerim pek övgü dolu değildi. Tom Harding bir zamparaydı, alçak heriftin tekiydi."

"Bunu bilemem. Ben onu sadece hayatının son birkaç ayında tanıdım."

"Sinema kariyeri uğruna ailesini terk ettiğini biliyor muydunuz? O lüks bir hayat sürerken, büyükannem ve babam bağışlarla yaşıyordu ve yokluk içinde öldüler. Neden ona ait hiçbir kişisel eşyada gözümün olmadığını sanırım artık anlarsınız."

Charlotte için Tom hakkında kötü şeyler düşünmek zordu. Tanıdığı adam bu değildi. "Tom'u tanıdığımda felç geçirmiş, konuşma yetisini kaybetmişti."

"Cedar Cove'a nakledilmeyi istediğini söylediniz."

"Benim bildiğim bu." Charlotte uzanıp bir kurabiye aldı. Aldığı kalorilere dikkat etmesi gerekiyordu ama bunlar karşı koyamayacağı kadar güzeldi.

"Benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle." Charlotte'un bundan bir an bile şüphesi olmamıştı. "Büyükbabanızla ilgili söylediklerinizi doğru olabilir,

bunu bilme şansım yok, bir önemi de yok zaten. Size ancak *arkadaş* olduğum adamla ilgili bir şeyler söyleyebilirim. Sizinle tanışmayı istiyordu, ama aynı zamanda bundan çok korkuyordu."

"Benimle mi?"

Charlotte onayladı. "Cedar Cove'a, yani size en yakın tesise gelmek istedi. Sizce de mantıklı değil mi?"

"Belki." Cliff pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Tom'u anlayabiliyordum. Neden ya da nasıl diye sormayın, ama aramızda sıkı bir bağ vardı. Bazen adeta *sohbet* ederdik. Onun ne demek istediğini anlayabiliyordum, gördüğüm kadarıyla o da beni anlıyordu."

"Babam onun kadınlarla her zaman anlaşabildiğini söylerdi."

Charlotte diklendi, ama sonra Cliff'in haklı olabileceğini düşündü. İlk tepkisi öyle olsa da, gücenmeye gerek yoktu. "Büyükbabanızın sizi sevdiğini söylemeye hiç fırsatı olmadı."

"Beni sevmek mi?" diye alevlendi. "Beni tanımıyordu bile."

"Haklısınız elbette, ama siz onun yaşayan tek akrabasıydınız. Belli ki sizin izinizi sürmüş. Yoksa burada yaşadığınızı ve at yetiştirdiğinizi nereden bilebilirdi ki?"

"Bunu *bildiğinden* emin misiniz?"

"Bildiğine inanıyorum. Deposundaki kişisel eşyayı sizin almanızı istediği gibi. Hayatınızın bir parçası olmayı başaramamıştı. Belki de burnunu sokmaya hakkı olmadığını düşünüyordu, ama damarlarınızda onun kanı akıyor. Sizinle gurur

duyuyordu, bunu biliyorum. Büyükbabanız olmaktan gurur duyuyordu. Size verebileceği başka bir şey yoktu."

Cliff Harding kahvesini bırakıp ayağa kalktı. Buraya büyükbabam adına gösterdiğiniz çaba için teşekkür etmeye, ama o adamla ilgili hiçbir şey istemediğimi söylemeye gelmiştim."

"Ya şimdi?"

"Ç'ok ikna edici bir kadınsınız, Bayan Jefferson."

"Bu, onun hatıratını alacağımız anlamına mı geliyor?"

Öyle olmasını diliyordu. Daha önemlisi, her parçayı inceleyip Tom Harding'in kim olduğunu keşfetmeye çalışmasını istiyordu. Cliff'in kökleri hakkında bir şey öğrenmeden her şeyi bir kenara atmasından korkuyordu.

"Alacağım."

"Ve büyükbabanızın size bıraktıklarını dikkatle inceleyeceksiniz, değil mi?"

Cliff başıyla onayladı.

"Akıllıca bir karar verdiğinize inanıyorum." Derin bir iç çeken Charlotte iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Ne yapıp edip Tom'un arzusunu yerine getirmişti. Bunun dışında, silahın artık korsesinin içinde durmayacağına da seviniyordu.

Justine onuncu yıl mezuniyet buluşması için daracık mavi bir elbise almıştı, ama kimi etkilemeyi umduğunu bilmiyordu. Şenlikler için kapıya doğru ilerlerken tek tesellisi Seth Gunderson'un gelmeyecek olmasıydı. Organizasyonun yöneticileri olarak listeye kimlerin isim yazdırdığını ve ödeme yaptığını bi-

liyordu. Seth ikisini de yapmamıştı.

Tek başına gittiği için kendini biraz aşağılanmış hissediyordu, ama bu gecenin diğer lise aktivitelerinden farklı olması için bir sebep yoktu. Justine tüm o yıllar boyunca dışlanmıştı. Sınıfın beyniydi, birincisiydi ve başarılı olma ihtimali en yüksek öğrenci hep o seçilirdi. Önerilen pek çok bursun arasından doğu yakasında prestijli bir okul seçmiş, kendisi için hazırlanan programı izlemiş, ama gerçek anlamda hiç mutlu olamamıştı.

Kampüsteki hayattan, Cedar Cove'dan uzak kalmaktan nefret ediyordu. Mezuniyetten sonra First National'daki işe başlamıştı. Geçen yıllar içinde sürekli terfi etmişti. Şu anda Cedar Cove tarihindeki en genç banka müdürü ve en genç kıdemli memurdu. Justine işindeki çekişmeyi ve yaşadığı toplumun finansal gelişiminde aktif rol almayı seviyordu. Ancak özel hayatının içler acısı bir başarısızlık örneği olduğunu düşünüyordu.

Eğer baskı yapsaydı, Warren mezuniyet gününe onunla gitmeyi kabul ederdi. Bunu yapmamıştı çünkü eski sınıf arkadaşlarının onu babası ya da kim olduğunu çıkaramadıkları bir öğretmen olduğunu sanmalarından korkmuştu.

Lisenin kapalı spor salonu muhteşem görünüyor, diye düşündü. Kendinin de yer aldığı dekorasyon komitesi çok çalışmış ve harika bir iş ortaya çıkarmıştı. Her yerde taze çiçekler vardı; masaların üstünde ve kiraladıkları devasa duvar vazolarında harika görünüyorlardı.

Orkestra çalmaya başlamıştı bile. Justine rozetini alıp imza atmak için beklerken farkında olmadan ayağıyla tempo tutmaya

başladı. Çevresindeki herkes konuşuyordu, birbirini tanıyanlar çığlık çığlığa "hatırlıyor musun" diye sohbete başlıyordu. Tıpkı lisede olduğu gibi burada da kendini yabancı hissediyordu; dinliyor, gülümsüyor ve olmadığı halde rahatmış gibi davranıyordu.

Bu mezuniyet balosuna katılmak kötü bir fikirdi. Önsezileri bunu aylar önce söylemişti ve onlara kulak vermeliydi.

"Justine!" Lana Rothchild imza masasının etrafından dolaşıp sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi onu kucakladı. Aslında daha o sabah birlikte dekorasyon işiyle uğraşmışlardı. "Elbisene *bayıldım*."

"Teşekkürler." Kısa kollu, metalik mavi elbisenin derin bir dekoltesi vardı. Diz boyundaydı ve bedenini, hatlarını ortaya çıkaracak kadar sarıyordu. Elbiseyi ani bir dürtüyle almış ve sonra üstünde durmamaya karar vermişti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, meşgul görünme ve bir gruba ait olma duygusuyla.

"Her şey kontrol altında. Keyfine bak."

Justine bunun mümkün olup olmadığını düşündü.

"Yardımların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Lana rozetini verirken.

Orada oyalanmak için bir mazereti kalmadığından, salonun ana bölümüne doğru yürüdü. Birkaç çift dans ediyordu. Bir köşede bir grup kadın, başka bir köşede ise bir grup erkek toplanmıştı; daha önce katıldığı okul balolarından hiçbir farkı yoktu. Bir kadeh şarabın onu rahatlatacağını düşünerek bara yöneldi ve kırmızı şarap istedi. Sonra dans pistinin kenarında

tek başına dikildi. On yıl önce de durum aynıydı.

"Selam Justine."

Aman Tanrım! Seth Gunderson tam önünde duruyordu, teni öylesine bronzlaşmıştı ki açık sarı saçları adeta beyaz görünüyordu. Gözleri ise hiç bu kadar mavi olmamıştı.

"Burada ne işin var?"

Seth sırıttı. "Aynı sene mezun olduk, unuttun mu?"

"Demek istediğim..." Düşünmekte zorlanıyordu. "Sen şeyde değil miydin?.. Ben sandım ki... yani elbette aynı sene mezun..."

"Mezuniyet için geldim," dedi bir türlü soramadığı soruya cevap olarak.

"Bunu anladım... peki ya şey..." Kendini daha fazla aptal durumuna düşürmektense susmayı tercih etti.

"Beni gördüğüne şaşırdın. Aslında son dakikada gelmeye karar vererek ben de kendimi şaşırttım."

Eğer konu Justine ise, *şaşırmak* yeterli sözcük değildi.

"Dans etmek ister misin?"

Gözlerini ondan alamıyordu. Dünya üstünde hiçbir erkeğin bu kadar iyi görünmeye hakkı yoktu. Onu reddetmek becerebileceğinden daha fazla çaba gerektiriyordu. Evet, onunla dans etmek, ona sarılmak ve kollarında kaybolmak istiyordu...

Konuşmak yerine –şu aşamada ağzından çıkacak sözcüklerin ne olacağı hakkında bir fikri yoktu– başıyla onayladı ve kadehini en yakın masaya bıraktı.

Seth onu dans pistine götürdü ve kollarına aldı. Doğal olarak –ortama uygun şekilde– orkestra yavaş bir parça çalıyordu.

Seth hafifçe belini kavrarken, Justine kollarını kaldırdı ve fiziksel uyumlarının mükemmelliğine şaşırdı. Bir seksene yakın boyu ve topuklu ayakkabılarıyla Justine erkeklerin çoğundan daha uzundu, ama hâlâ Seth'ten kısa kalıyordu. Başını onun omzuna yasladı, temizlik ve açık hava kokusunu içine çekti.

Bu onunla ilk dansıydı.

"Yalnız mı geldin?" diye fısıldadı Seth.

"Evet."

Müzik büyüleyiciydi, gözlerini kapatıp kendini bu büyüye kaptırmaması imkânsızdı. Bu olamazdı, özellikle Seth ile. Ortamın kendini ele geçirmesine izin veremezdi. Gardım dik tutmalıydı, yoksa Seth ilk fırsatta Warren ve nişan hakkında sorular sorardı.

"Ben de öyle," dedi bir dakika sonra. "Demek istediğim, ben de yalnız geldim."

Koluyla onu iyice sarıp göğsüne bastırdı. Justine, kalbinin düzenli atışlarını hissetti. Sanki bu atışlar Justine'in eline geçiyor, bileğinden doğruca kendi kalbine ulaşıyordu. Bakışları üstündeydi ve uyum içindeki adımlarıyla hayatının en erotik, en baştan çıkarıcı anını yaşıyordu.

Müzik sustuğunda Seth onu bıraktı, Justine bir adım geri çekilip kibarca alkışladı.

"Bir masan var mı?"

"Lana, Jay ve kendisiyle aynı masada oturmamı istedi."

"Pekâlâ, Jay de Lana ile beraber onların masasında oturmamı istedi," dedi Seth göz kırparak.

Rothchild ailesi küçük bir çöpçatanlık oyununa girmiş gö-

rünüyordu. Şu an için onları bağışlamak çok kolaydı.

"Büfe dokuza kadar açılmayacak."

"Biliyorum," dedi. Bunu söylerken onu dansa davet etmeyi kastediyorsa, sormasına gerek yoktu. Müzik başlar başlamaz mıknatıs gibi birbirlerine çekildiklerini hissettiler.

Sadece beş kez arkadaşlarıyla konuşmak için duran Seth ile Justine bütün gece dans etti. Çok geçmeden açık büfe servise başladı ve zevk düşkünleri kuyruk oldular. Seth, ikisine de birer kadeh şarap getirdi ve sekiz kişilik masada yan yana oturdular.

Justine'in herkesle sohbete başlaması uzun sürmedi. Kısa süre sonra sınıf arkadaşlarının çocuklarının resimleri elden ele dolaşmaya başladı, Justine kendini nur topu gibi yüzlerin, sevgi ve gurur öykülerinin arasında buldu. Justine yanında küçük yeğeninin fotoğrafını taşıyordu, onu Seth'e gösterdi.

"James evlendi mi? Ne zaman?"

"Sene başında. Isabella güzel, değil mi?" Justine'in anne olmama konusunda kararı kesindi, ama eline tutuşturulan fotoğraflara baktıkça, yoğun ve beklenmedik bir özlem duymaya başladı. Er ya da geç bu duygu da geçecekti; şu anda bir sürü istenmeyen duyguyla mücadele etmek zorunda kalıyordu.

"Özür dilerim," diyerek ayağa kalktı. Bayanlar tuvaletine yönelmek yerine ön kapıdan dışarı çıktı, bayrak direğine yaslanıp gözlerini kapadı. Havayı derin derin içine çekip kendine gelmeye çalıştı. O, okuldaki diğer insanlar gibi değildi. Hiç olmamıştı. Onlardan ayrıydı, farklıydı. Onlardan üstün değildi, ama onlar gibi de değildi. Bunu liseden beri biliyordu, geçen on yılın ardından artık daha da derinden hissediyordu.

"Justine," diyerek Seth yanına geldi. "Bir terslik mi var?"

"Hayır." Onu iyi olduğuna ikna etmek için hemen toparlandı, ama Seth aptal değildi.

"Ne oldu?"

Justine başını salladı. Zihnini tüm bu insanlardan arındırıp, kendi yaşam düzenine dönmeye çalıştığını Seth'e açıklayamazdı.

"Ağlayacak gibisin," dedi Seth.

"Saçmalama." Dönüp uzaklaşmak istedi ama Seth onu elinden tutup kendine doğru çekti. İstediği an karşı koyabilirdi ama yapmadı. Daha dudakları belli etmeden, niyetinin onu öpmek olduğunu biliyordu. Bu ilk öpüşmeleri değildi, ama Justine bu adamın onu çözme konusundaki yeteneğini unutmuş gibiydi.

Öpücüğünün etkisi, benzine kibrit çakmakla eşdeğerdi. İkisi birbirinden daha sıcak, daha patlayıcıydı. "Bu iyi bir fikir değil," diye bağırdı Justine, dudaklarını onunkilerden koparıp soluğunu düzeltmeye çalışarak.

"Berbat bir fikir," dedi Seth. Onunla dalga geçtiği belliydi çünkü yine dudakları onunkilerle buluşmuştu. Başını elleri arasına aldı, ama Justine mücadele etmiyordu. Öpücüğe bütünüyle boyun eğerken, teninin hasretini çekiyordu.

"Durmak zorundayız," diye inledi Justine.

"Mezuniyet..." diye mırıldandı Seth.

"Evet... evet, içeri dönmeliyiz." Justine, onun dudaklarından kurtulup yüzünü köprücükkemiğine sakladı, omuzları inip kalkıyordu.

Seth'in kolları hâlâ belindeydi, o da soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

"Bu *gerçekten* iyi bir fikir değil," dedi Justine ve ondan tamamen uzaklaştı.

"Neden değil?"

"Cevabımdan hoşlanacağını sanmam," dedi Justine.

"Ne?" diye sordu. "Bütün bunlardan sonra Warren'ın teklifini kabul edeceğini mi söyleyeceksin?"

Justine gülümsemeye çalıştı, verdiği kararın doğruluğuna ne kadar güvendiğini göstermeye çalışıyordu. "Aslında, ettim bile."

"Warren Saget'le evlenecek misin?" Soruda kuşku vardı.

Justine yere bakarak başıyla onayladı.

Seth birkaç saniye sesini çıkarmadı, sonra yavaşça soluğunu bıraktı. "Tercihin buysa, saygı duymak zorundayım. Senin için her şeyin en iyisini isterim ve eğer bu Warren'ın kocan olacağı anlamına geliyorsa... fikrini değiştirmeye çalışmayacağım."

Ardından arkasına bakmadan tek başına baloya geri döndü.

Dan'in ortadan yok olmasının üstünden yaklaşık üç ay geçmişti ve haftalar birbirini izledikçe Grace yalnız yaşamaya alışmıştı. Bunca yıl beraber yaşadığı adamın kendini ve kızlarını terk ettiğini unutturacak bazı alışkanlıklar edinmişti. Neden

ilk torununu görmeyi beklemediğini anlayamıyordu. Kelly, bebeğin doğumundan önce babasının döneceğine kendini inandırmıştı, ama Grace'in böyle bir umudu yoktu.

Roy McAfee ona gelişmelerle ilgili haftada iki kez rapor veriyordu, ancak şimdiye kadar elle tutulur bir şey bulunamamıştı. Dan'in kasabaya geldiği o günden sonra bir daha onu civarda gören olmamıştı. Grace bunun tekrar yaşanacağım sanmıyordu. Kocası ona bir mesaj vermek için gelmişti ve Grace bu mesajı açık ve net anlamıştı. Bir daha da eve uğramamıştı.

Perşembe akşamı kütüphaneyi kapatıp geceye hazırlanmak üzere Sahil Parkı'nın yakınına bıraktığı arabasına doğru yürümeye başladı. O gece –kasabalı tüccarların sponsorluğunu yaptığı bir dizi yaz sezonu müzik aktivitesi dahilinde– Cove'da bir konser vardı. Bu, tam Dan'in nefret ettiği tarzda bir sosyal buluşmaydı; onca yıldır süren konserler boyunca Grace bir tanesine bile gitmemişti.

Aileler çocuklarını, yaşlılar iskemlelerini getirmişlerdi. Yeniyetmeler ise gruplar halinde takılıyordu. Pek çok kişi akşam yemeğini de yanında getirmişti. Gençlerle yaşlıları buluşturan bir etkinlikti bu.

Arabasına ulaştığında altmışların popüler rock parçalarından biri kulağına çalındı ve Diana Ross'un eski hitlerinden birine eşlik etmeye başladı. Birden onu uzak tutacak bir şey olmadığını idrak etti. Eskiden iyi bir nedeni olabilirdi ama artık yoktu.

Dan ona hiçbir zaman gidemeyeceğini söylememiş, ama

o gitmemeyi tercih etmişti. Şimdi yalnızdı, eve dönmek için acele etmesine gerek yoktu. İster kalır, ister giderdi; tamamen kendi keyfine kalmıştı. Derinden hissedilen bu özgürlük duygusu tuhaftı. Sanki zincirleri çözülmüş ve omuzlarında taşıdığı yükten kurtulmuştu. Özgürdü... konsere gitmekte özgürdü. Dan'in sevip sevmediklerine bağlı kalmaksızın hayatın tadını çıkarabilirdi. *Cani* ne isterse yapabilirdi.

Parka doğru yürürken, baharatlı tavuk almak için caddenin karşısındaki Japon lokantasının önünde durdu.

Yerlerin çoğu dolmuştu. Grace durup baktı. Pek çok kişi konserin tadını çıkarıyordu. Üç kadın sahnede tepiniyordu. Mini etekleri, Ali Garson saç kesimleri ve pembe tüylerden uzun fularlarıyla The Blondells, 60'lardan kalma popüler bir Supremes parçası söylüyordu. Grace onların enerjisine ve neşesine gülümsedi.

"Grace!" Charlotte Jefferson, Grace'in dikkatini çekmek için el sallıyordu. En iyi arkadaşının annesi dış taraftaki şezlonglardan birine yerleşmiş, üstüne bir battaniye sermişti. Grace kalabalığın içinde kendine yer açarak ona doğru yavaş yavaş ilerledi.

"Gel benimle otur," diye davet etti Charlotte. "Daha sonra seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Elbette." Davet için minnettar olan Grace battaniyeye oturup Charlotte'un şezlongunun ayaklarından birine yaslandı. Bir süre sonra sırtı ağrıyacaktı ama bu ortamın tadını olabildiğince çıkarmak istiyordu.

"Ne kadar güzel bir müzik," dedi Charlotte, ara verildiğinde.

"Muhteşem," diye onayladı Grace.

"Biliyor musun, geçen akşam seni düşündüm," dedi Charlotte. "Sana vermek istediğim bir şey var."

"Bana mı?"

"Bunu Olivia'yla da konuştum ve iyi bir fikir olduğunu söyledi. Hatta tam ihtiyacın olan şey olduğunu söyledi."

Grace şaşırmıştı.

"Bir arkadaşımın, çok iyi bir arkadaşımın harika bir dostu var... şey, yakında bir emekli evine taşınıyor ve Buttercup için bir aile bulması gerekiyor."

"Buttercup?"

"Harry her zaman çok sadık bir dostum oldu. Senin de yalnız olduğunu düşününce, dedim ki..." Charlotte pek emin değildi. "Önce sana sormak istedim. Hatırladığım kadarıyla geçmişte köpekleriniz vardı."

Dan köpeklerine âşıktı ve evlilikleri boyunca her zaman bir evcil hayvanları olmuştu. İki yıl önce, yaşlı cocker kırması köpekleri huzur içinde uykusunda ölmüş, ama Dan bir daha köpek almayacağını söylemişti.

"Buttercup ne cins bir köpek?" diye sordu Grace.

"Golden retriever."

"Bir köpek harika olur," dedi Grace kararlılıkla. "Gerçekten."

Charlotte ellerini ovuşturdu. "Çok sevindim. Olga köpeğine iyi bir ev bulma konusunda çok endişeliydi. Senin doğru kişi olduğunu *biliyordum*."

"Eğer onu rahatlatacaksa, ne zaman uygunsa Olga'yı zi-

ziyaret edip Buttercup'ı alabilirim."

"Ah Grace, ne kadar ince bir düşünce. Olga sana minnettar kalacak."

O hafta sonu, Golden retriever Grace'in hayatının bir parçası oldu. Köpeğin yeni çevresine ne kadar uyum sağlayabileceğinden emin değildi, ama eve gelir gelmez Buttercup durumu anladı ve yeni evine yerleşmeye karar verdi.

"Pekâlâ, Buttercup," dedi Grace, tasmasını çözerken. "Ne düşünüyorsun?"

Golden retriever kuyruğunu sallayarak bütün odaları dolaştı, sonra salona dönüp Dan'in eski koltuğuna zıpladı. Koyu renk gözleriyle Grace'i süzerek çenesini patilerine yasladı.

Grace, elinde olmadan bir kahkaha patlattı. İstediği yeri sahiplenme özgürlüğü varken Dan'in koltuğunu seçmişti. Belki de içgüdüleri o yerin artık sahipsiz olduğunu söylemişti.

"İyi arkadaş olacağız, değil mi Buttercup?" diye mırıldandı Grace.

Buttercup bunu da anlamış görünüyordu.

Grace kendine bir kahve hazırladı, bir kare bulmaca kitabı aldı, ardından yeni arkadaşı ve yoldaşının yanındaki koltuğa yerleşti.

Hayat, Dan olmadan da sürüyordu. Kocası belli ki yeni birini bulmuştu ve Grace gülümseyerek Buttercup'a baktı– kendisi de öyle.

On Sekiz

Olivia kendini iyi, hatta iyiden de öte hissediyordu. Kendine güveniyordu, başarılı ve gücünün doruklarındaydı. Mahkemede harika bir gün geçirmişti. Artık yaz kendini iyice hissettirdiğinden öğleden sonranın tadını çıkarmak istiyordu.

Sahilde bir kafede oturup bir şişe şarap eşliğinde Hood Canal karideslerinin tadını çıkarmak için ideal bir gündü. Bu zevki paylaşmak için aklına Jack Griffin'den başkası gelmiyordu.

Jack iyi bir partner olduğunu kanıtlamıştı. Dört Temmuz pikniğinden sonra, Jack'in hakkında bir köşe yazısı yazdığı politik bir toplantıya katılmışlardı. Sonra cumartesi pazarında tığ işi harika masa örtüleri satan bir bayanla röportaja gittiğinde Olivia da peşine takılmıştı. Yazı *Cedar Cove Chronicle*'ın çarşamba baskısında çıkmıştı. Geçtiğimiz cuma akşamı ise Jack onu, Bob ve Peggy Beldon'ın tavsiye ettiği Seabeck'teki B&B işletmesi Willcox House'a götürmüştü. Me-

kân, bir zamanlar Clark Gable'ın kaldığı odayla övünüyordu ve yemekler muhteşemdi. Jack bir köşe yazısı daha yazacaktı. Olivia, işle birleştirmektense eğlencenin tadını çıkarmanın tam zamanı olduğunu düşünmüştü.

Ofisteki koltuğuna yaslanıp telefona uzandı ve numarayı çevirdi. Açılınca, "Merhaba," dedi.

"Sana da merhaba. Bu zevki neye borçluyum?" Jack'in, sesini duyduğuna mutlu olduğu belliydi.

"Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Emin ol, öyle." Olivia karşılıklı takılmalarından hoşlanıyordu.

Jack kıkırdadı. "Sabırsızlıkla bekliyorum. Aklından neler geçiyor?"

"Gözlerini kapa," diye fısıldadı şuh bir sesle. "Cove'da oturduğunu düşün."

"Yanımda biri var mı?" diye araya girdi.

"Tabii ki. Ben varım."

"Üstünde ne var?"

"Jack!"

"Ama bu önemli."

Olivia, güya canı sıkılmış gibi içini çekti. Muziplik Jack'in en sevdiği yönlerinden biriydi. "Pekâlâ. Kolsuz bir bluz, bermuda şort, geniş kenarlıklı bir şapka ve koyu renk gözlük."

"Koyu renk gözlük sana yakışıyor. Çok gizemli görünüyorsun."

Olivia güldü. Jack'in cazibesine giderek daha fazla kapılmaktan başka hiçbir gizemli yanı yoktu.

"Fondaki müziği tahmin et."

"Dire Straits? Guns n' Roses? Red Hot Chili Peppers?"

Olivia yine içini çekti. "Aslında ben Neil Diamond, Barry Manilow ya da Henry Mancini düşünmüştüm."

"*Barry Manilow*? Lütfen, Barry Manilow olmasın."

"Ben Barry Manilow'u severim," diye çıkıştı.

İçini çekme sırası Jack'teydi. "Korkarım bu ilişkiden yana bir umudum kalmadı."

"Tamam, müzik konusunda ortak bir nokta buluruz."

"Barry Manilow seviyorsan bulamayız."

"Pekâlâ, Eric Clapton?" diye öneride bulundu Olivia.

"Bob Dylan daha iyi, ne dersin?"

"Anlaştık. Devam edebilir miyim?"

"Devam et," dedi ısrarla, sanki gidişatı o belirliyormuş gibi.

"Cove'da beraber günbatımını seyrediyoruz, fonda güzel bir müzik var ve şaraplarımızı yudumluyoruz." Tereddüt etti. Şarap konusunda da tartışma çıkaracağına emindi. "Şarapla ilgili sorun var mı?"

"Yok," dedi. "Sen seç."

"Tamam. Güzel bir meyveli Gewürztraminer."

"Hımm. Çok şekerli değil mi? Sence başka bir..."

"Şarap konusunda tartışmayacağız sanıyordum. Sen kendi istediğini içersin, ben de kendi istediğimi."

"Bana uyar," dedi Jack birden keyiflenerek.

"Elinde mönüyle bir garson geliyor," diye devam etti Olivia.

"Mönüde püsküller varsa orada yemek ısmarlamaya gücüm yetmez."

"Püskül yok."

"Güzel," dedi Jack. "Garson ekmek sepetini hâlâ getirmedi mi? Acıkmaya başladım."

"Aceleye getirme. Hâlâ şarabın tadını çıkarıyoruz."

"Sen şarabın tadını çıkarırken ben tereyağlı sıcak ekmeğin tadını çıkarsam?"

"Jack, işi yokuşa sürüyorsun."

"Tamam, tamam. Devam et. Şu kadarını söyleyeyim, öğle paydosunda çalışıyordum, o yüzden listeye devam edeceksen ben şekerleme otomatına bir uzanayım."

Olivia açılıp kapanan çekmecenin sesini duydu. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Yiyecek bir şeyler arıyorum."

Açıklamayı bir gurultu takip etti. "Galiba en iyisi bir tablet Rennie."

"Zavallı çocuk. Demek Alfredo sosa bulanmış, içinde baharatlı karides, kurutulmuş deniz tarağı ve ahtapot parçaları yüzen deniz ürünlü bir fetuçini duymaya tahammülün yok."

"Çok zalim bir kadınsın, Olivia Lockhart."

Olivia keyifle güldü. "Bekle de sana ne kadar zalim olabileceğimi göstereyim."

Jack içini çekti. "Böyle edepsiz konuşmana bayılıyorum."

Olivia homurdandı.

"Ne zaman, nerede ve nasıl olacak bu iş?"

"Bu akşam yedide."

Jack tereddüt etti. "Ben... imkânsız."

"Altı?"

"O da olmaz."

"Peki, sekiz olsun. Gerçi benim için geç ama."

"Yarın akşama ne dersin?"

"Olmaz. Yargı komitesi toplantısı var. Bu akşam neden yiyemiyoruz?"

"Mümkün değil çünkü."

Şimdi de gizli kapaklı konuşmaya başlamıştı. "Jack, başka bir randevun mu var?" diye sordu gülerek. Bunun da bir şaka olduğunu varsayıyordu. İkisi de bir taahhütte bulunmamıştı. Jack de Olivia da istediği kişiyle flört edebilirdi; ama Olivia böyle bir şey yapmamıştı.

Jack cevap vermeden önce duraksadı. "Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" diye tekrarladı Olivia. Bu ne demek oluyordu?

"Yasadışı bir şey mi yapıyorsun?"

"Hayır."

"Sadece kapalı kutuyuz," dedi Olivia dişlerinin arasından.

Tekrar sessizlik. "Eğer öyle düşünüyorsan..."

Olivia sırlardan nefret ederdi. "Anlıyorum," dedi hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadan.

"Olivia, çok üzgünüm. Seninle yemeğe çıkmayı çok is-

terim, sadece başka bir akşam olsun."

Olivia'nın hayatı irdelenmeye açıktı, o yüzden Jack'in bazı şeyleri kendine saklaması hoşuna gitmemişti. Eğer karanlık sırları varsa o bunları şimdi öğrenmeliydi.

"Hadi ama tatlım, o kadar büyütecek bir şey yok, değil mi?"

Tatlım. Şimdi de tatlısı olmuştu.

"Başka bir akşam, tamam mı?" diye sordu Jack.

"Hayır," dedi Olivia yumuşak ama kararlı bir sesle. "Tamam değil."

"Doğru anlamış mıyım bir bakalım," dedi Jack uzun bir suskunluktan sonra. "Kızgınsın çünkü teklifini tereddütsüz, anında kabul etmedim."

"Hayır Jack. Öyle değil." Oturduğu koltukta diklendi.

"Dinle, çok üzgünüm. Görünüyor ki ilişkimize hak ettiğinden daha fazla anlam yüklemişim..."

"Olivia..."

"Hayır, lütfen. Anlıyorum."

"Anlamıyorsun."

"Anlıyorum." Jack, her şeyin *kendi* koşullarında olmasını istiyordu; bu tür bir ilişki yüzeysel olmaktan öteye geçmezdi. Sırları vardı ve Olivia'nın bunları görmezden gelmesi gerekiyordu.

"Olivia..."

"Yemeğe gelemediğin için üzüldüm," dedi bir kez daha onun sözünü keserek. "Başka bir akşam yaparız." *Belki on yıl sonra.*

"Telefonu kapama!" diye bağırdı Jack.

Olivia donup kalmıştı, tepkisizdi.

"Ne yapacağını biliyoruz. Başka bir akşam seni arayıp buluşalım dediğimde bir mazeretin olacak. Bir sonrakinde de, ta ki mesajı alana kadar. Kahretsin Olivia, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"O halde daha açık konuşayım, Jack. Görüşmeye devam etmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Bu akşam seninle yemeğe gelemediğim için mi?"

"Hayır," dedi çabucak. "Çünkü benden sır saklamayı tercih eden bir adamla evliydim. Bu yüzden açık ve dürüst olamayan biriyle ilişkim olsun istemiyorum."

Sessizlik.

"Haklıyım, değil mi?" diye bastırdı Olivia. "Sen sırları olan bir adamsın."

Jack'in cevap vermesi asırlar sürdü. "Eğer seni çok mutlu edecekse, söyleyeyim. Haklısın, kendimce sırlarım var."

Ve ardından telefonu kapadı, Olivia kulağında hattın vızıltısıyla kalakaldı. Jack'in onu daha iyi tanımış olması gerekirdi. Haklı olmaktan hiç keyif almamıştı.

Grace evin yoluna sapar sapmaz, Buttercup evin arkasındaki köpek kapısına doğru onunla yarışa girişti.

"Merhaba kızım," dedi Grace arabadan inerken. Eğilip köpeğin kulaklarını okşadı, sonra ikisi birlikte posta kutusunu kontrol ettiler.

Birkaç magazin, birkaç sevimsiz fatura ve *Bremerton Sun*.

"Akşam yemeği için hazır mısın?" diye sordu Buttercup'a, mutfağa giden kapının kilidini açarak.

Golden retriever vazifesini ifa edercesine su kabının başına gitti, şapırdatarak biraz yaladı ve Grace dolap kapağını açıp köpek mamasını çıkarana kadar sabırla bekledi. Mama kabını doldurup postayı kontrol etti, önemli bir şey yoktu. Dergileri masanın üstüne bıraktı, o sırada telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü gördü.

"Grace, ben Roy McAfee. Eve dönünce beni ara."

Dan.

Dan'le ilgili bir şey bulmuş olmalıydı. Roy'un telefonunu bulup numarayı çevirirken elleri titriyordu.

Corrie, Roy'un eşi ve asistanı, onu hemen bağladı.

"Roy, ben Grace Sherman. Dan'i buldun mu?"

"Hayır, ama Mal Varlığı Sorgulama'dan bir rapor geldi. Bilmek istersin diye düşündüm."

Hiçbir yere varmayan araştırmalardan sonra Roy mal varlığı dökümlerinin bilgisayar çıktısını almayı önermişti. Ancak Grace bu araştırma için iki yüz dolar gerektiğini öğrenince bu teklife soğuk bakmıştı. Dan'in bir arsa sahibi olduğunu öğrenmek yerini bulmasına yardımcı olmayacaktı. Ortak mülkiyet yasasının olduğu bir eyalette, hangi bankaya

sorsa o bilgiyi bedava elde edebilirdi.

"Peki... ilginç bir şey var mı?"

"Var. Raporda Dan'in geçtiğimiz haziranda bir plaka başvurusunda bulunduğu görülüyor."

"Bir yıl önce."

"Aynen öyle. Bana karavanınız olduğunu söylememiştin."

"Çünkü yok."

"Eyalet kayıtlarına göre, 204 Rosewood Lane, Cedar Cove, Washington adresinde ikamet eden Daniel Clayton Sherman bir karavan plakası için başvuruda bulunmuş."

"Ne zaman?" diye sordu Grace. "*Tam* tarih nedir?"

"Geçen sene, on altı Haziran."

Tarih bir şey ifade etmiyordu. Grace uyuştuğunu hissetti." Ben... ben... bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Karavanı satan tarafa ulaştım ve ödemeyi peşin yaptığını öğrendim. Yedi buçuk metrelik bir karavan. Satıcının alışverişi unutması imkânsız görünüyor, çünkü Dan ödemeyi yüzer dolarlık banknotlarla yapmış."

"Toplam nedir?"

"Satıcıya göre, on üç bin dolar."

"Nakit mi?" Nakit on üç bin dolarları hiç *olmamıştı*. Fazladan her kuruş yatırım olarak değerlendirilmişti. Geçen yıllar içinde biriktirdikleri her şey hisse senedi ya da bonodaydı.

"Adam üstüne basarak hepsinin yüzer dolarlık banknotlar olduğunu söyledi. Aslında o kadar çok nakit parayı bir

arada görünce şaşırmış."

"Dan o kadar parayı nereden bulmuş olabilir?"

"Bunu bilemem," dedi Roy.

Grace de bilemiyordu. "Benim haberim olmadan kredi çekemez, değil mi?

"Çekmemiş," dedi Roy. "Banka dökümleri elimde."

Grace'in elinde de bu tür bir borçla ilgili herhangi bir banka dekontu yoktu.

"Bu çok anlamsız." Gerçi geçen sene Dan'in yaptığı mantıklı bir şey yoktu zaten.

"Yani bu karavandan kesinlikle haberiniz yok?"

"Hem de hiç. Sizce Dan ülkeyi mi geziyor?" diye sordu. Umutsuzca cevap arıyordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Bu konuda hiçbir ipucu bulamadım; ne kredi kartı, ne de başka bir şey. İsmine kayıtlı hiçbir şey yok."

"O halde para olarak ne kullanıyor?"

"Eğer on üç bin dolar nakitten haberiniz yoksa, zuladaki başka paralardan da haberiniz olmayabilir."

"Bu parayı nerede saklayabilir ki?"

"Kiralık kasanız var mı?" Roy sorusunu soruyla cevaplamıştı.

"Evet... hayır. Yani artık bilmiyorum." Önceden bir kasaları vardı ama yenileme formlarını yıllardır görmemişti.

"Bana söyleyebilir misiniz," dedi Roy, "eve her gün postayı kim getirirdi?"

"Dan."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir diğer ihtimal ise, bilginiz dışında bir posta kutusu kiralamış olması."

Dan'in ondan sakladığı bunca sır. Grace otuz yıldan fazladır bir arada yaşadığı adamı hiç tanıyamamış olmasına şaşıyordu.

"Raporda kiralık kasayla ilgili bir şey yok mu?" diye sordu.

"Hayır ama Dan kendi adına bir tane aldıysa banka bunu açıklamak zorunda değil. Bazı bankalar yapıyor kuşkusuz, ama çoğu mahkeme kararı olmadan açıklamaz."

"Mahkeme kararına ihtiyacımız var mı?

"İş oraya varırsa bakarız."

"Pekâlâ."

Yeni sahibesinin rahatsızlığını anlamışçasına, Buttercup telefondaki Grace'in yanına gelip durdu. Grace eğilip onun başını okşayınca, ikisi de biraz rahatladı.

Roy'la birkaç dakika daha konuşup kapadı. Grace yeni bir duyguyla tanışıyordu. Son dönemlerde yaşadığı duygu çeşitliliğini düşündüğünde bunun mümkün olabileceğine inanamıyordu. Dan yok olduğundan beri şok, keder, inançsızlık, öfke, ne varsa hepsini hissetmişti. Son dönemde ise boyun eğme ve kabullenme sonucu biraz huzur bulmuştu. Ve Roy'un verdiği haber onu öfkelendirmemişti. Sadece *budala gibi* hissetmesini sağlamıştı.

Masada oturmuş *Sunset Magazine*'in sayfalarını karıştırıyordu. Kendinde bir tuhaflık olduğunu düşündü. Hayatı paramparça olurken o oturmuş Meksika usulü tavuk tarifi okuyordu.

Telefon çaldığında bir an tereddüt etti, biriyle konuşmak istediğinden emin değildi. Ancak kızlarından biri olma ihtimali vardı ve eğer açmazsa endişelenirlerdi.

"Selam anne."

Grace haklıydı. "Merhaba tatlım. Nasılsın?"

"Hamile gibiyim," diye sızlandı Kelly. "Hâlâ altı hafta var."

Zaman Grace için çok çabuk geçmişti, ama kızının da aynı şeyi hissettiğinden şüpheliydi.

"Babamla ilgili yeni bir haber var mı?"

Grace kızının Dan'le ilgili her gelişmeyi hissettiğini düşününce şaşırdı.

"Anne?" diye ısrar etti Kelly.

"Kardeşini konferans görüşmeye alır mısın?" dedi Grace. Kendi telefonunda öyle bir seçenek yoktu ama Kelly'nin telefonunda vardı.

"Bir şey mi öğrendin?"

"Maryellen'ı hatta al, ikinize birden söyleyeyim."

"Tamam." Grace, yöntemi biliyordu. Kendisi beklerken Kelly kardeşinin numarasını çevirdi. Maryellen bağlandığında ikisiyle aynı anda görüşebilecekti. Gözlerini kapadı, beklerken düşünceler kafasında turlar atıyordu.

Başlangıçta Grace çocuklarını Dan'in yaptıklarından uzak tutmak istemişti. Tepkisi içgüdüseldi, ama aynı zamanda yanlıştı. Kızlarının bilmesi gerekiyordu. Dahası, belki onların bir cevabı olabilirdi. Dan, kızlarından birine kendisi için -ya da Roy McAfee için- ipucu olabilecek bir şey

söylemiş olabilirdi.

"İkimiz de buradayız," dedi Kelly endişeyle.

"İyi misin anne?" diye sordu Maryellen.

"Hayır." Dürüst olma zamanıydı. "Roy, babanızın geçen sene yedi buçuk metrelik bir karavan aldığını söylüyor."

"Babam karavan mı almış?" Soru Kelly'den gelmişti.

"Nerede saklamış?"

Bu, Kelly'nin aklına gelmeyen bir soruydu. "Bilmiyorum. Ancak giderek babanız hakkında çok az şey bildiğimi keşfediyorum."

"Dahası da var, değil mi?" Yine Kelly sormuştu. Babasına çok yakın olan ve bebek doğmadan döneceğine inanan Kelly.

"Evet," dedi gönülsüzce. "Karavanın parasını nakit ödemiş."

"Karavan ne kadar peki?" dedi Maryellen.

"On üç bin dolar," dedi Grace. "Babanız yüz dolarlık banknotlar halinde ödeme yapmış."

Kelly yutkundu.

Maryellen hiçbir şey söylemedi.

"Bu parayı nereden bulduğuna dair bir fikrim yok," dedi Grace kızlarına. Ortadan kaybolması kadar, bu da bir sırdı.

"Anne sence karavanı ona diğer kadın almış olabilir mi?" diye sordu Maryellen yumuşak bir sesle.

"O zaman neden kendi adına kaydettirmesin?"

"Belki de senin öğrenmeni istemiştir," diye fikir yürüttü Maryellen.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Kelly. "Başka kadın filan yok. Babam öyle şey *yapmaz*."

"Büyü artık Kelly," dedi Maryellen sert bir sesle. "Ne zaman babamı bir aziz gibi görmekten vazgeçeceksin? Biliyorsun, sadece annemi terk etmedi; senin ve benim de üstümüze basıp geçti."

"Böyle söyleme," diyerek Kelly hıçkırıklara boğuldu. "Buna inanmıyorum. Asla da inanmayacağım."

"Kızlar, lütfen..." Grace de ağlamak üzere olduğunu hissediyordu.

"Hâlâ babamın bebek doğmadan önce mucize bir şekilde ortaya çıkacağına inanıyor musun?" diye sordu Maryellen. "Aklını başına topla! Hiçbirimiz umurunda değiliz."

"Maryellen, yeter." Grace büyük kızının daha fazla devam etmesini istemiyordu. İkisi birbirine düşmeden de durum yeterince zordu.

Garip bir sessizliğin ardından Maryellen fısıldadı: "Özür dilerim Kelly, öyle üzgünüm ki acısını senden çıkardım."

"Ben de üzgünüm," dedi Kelly. "Senin için ve annem için. Bir gün hepimiz babamla ilgili gerçeği öğreneceğiz. Nerede olduğunu ve bunu neden yaptığını bilmiyorum, ama kaybolu-şuyla ilgili mantıklı bir açıklaması olacağını hissediyorum."

Kızı bunu defalarca söylemişti, Grace bir kez daha söylemesine izin verdi. Ne Maryellen ne de kendisi bu fanteziye karşı çıkmaya gerek duymadı. Kelly'nin buna inanmaya ihtiyacı olduğunu biliyorlardı.

Mezuniyet balosundan beri Justine kendini berbat hissediyordu. Seth'e Warren'la evleneceğini söylemiş, ama bunu henüz Warren'a bildirmemişti.

Warren, cuma akşamı onu Cove'daki D.D.s balık restoranına götürecekti ve bunu o zaman söylemeyi düşünüyordu; tabii Warren uzun süreli bir nişanlılığı kabul ederse. Bu süre içinde kendilerini evlilik için hazır hissedebilirlerdi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Warren iş çıkışı onu almaya geldiğinde yanağına bir öpücük kondururken. Cuma günleri banka saat altıya kadar açıktı ve on saatlik bir işgününden sonra Justine yorgundu. Warren iyi göründüğünü söyleyebilirdi ama kendisi hiç de öyle hissetmiyordu.

Restorana yakın oldukları için Justine sahilden yürümeyi teklif etti.

"Arabayla gidelim," dedi Warren.

Bankanın iki blok ötesindeki restorana arabayla gitmek aptalcaydı ama Justine geceye tartışarak başlamak istemiyordu.

Warren arabanın kapısını açtı ve Justine koltuğun üstünde küçük bir paket gördü. "Nedir bu?" diye sordu.

"Aç ve gör."

"Yine mi hediye? Warren, lütfen. Buna hiç gerek yok."

"Kim demiş?" diye dalga geçti Warren. "Bonkör bir koca olacağımı göstermenin tek yolu bu."

"Warren."

"Tamam, tamam, baskı yok." Kıkırdayarak sürücü

koltuğuna geçti.

Justine oturduktan sonra mücevher kutusunu açtı. İstiridye biçimli altın bir rozete gömülmüş siyah bir oval inci, altın bir zincirin ucundan sarkıyordu. İncinin görüntüsü muhteşemdi.

"Bunu bir arkadaşım Güney Pasifik'ten benim için çıkardı," dedi Warren.

"Çok güzel."

"Sen elmaslara ve incilere layık bir kadınsın."

"Of, Warren."

"Hadi ama," dedi sırıtarak. "Gidelim ve bir şeyler içelim."

Justine sürekli alkol kullanan biri değildi ama arada bir kadeh şaraba itiraz etmezdi. Warren genellikle ölçüyü kaçırırdı ve bu durumlarda arabayı eve kadar Justine kullanır, onun misafir odasında kalırdı. İnsanların ne düşündüğünü bilir ve umursamazdı. Warren onun ketumluğuna minnettardı. Bu tür geceler için evinde hep yedek giysi bulundururdu.

Lokantanın otoparkı neredeyse dolmuştu, bir yer bulduklarına şanslıydılar. Yemek için bir masa talep etmeden önce Warren onu kokteyl salonuna götürdü ve suya bakan yuvarlak bir kabine oturdular.

Warren art arda iki viski devirdi. Üçüncüsünü ısmarlamıştı ki Seth Gunderson içeri girdi.

Justine'in şaşkınlık içindeki bakışları onunkilerle karşılaştı. Hâlâ kasabada olduğundan haberi yoktu. Onu görmeyi düşüneceği son yer burasıydı.

Seth bakışlarını yavaşça Justine'den Warren'a kaydırdı, yüzünde tiksindiğini gösteren bir ifade belirdi.

Seth'i bütünüyle yok saymak kabalık olacağından Justine gülümsedi. Seth başını hafifçe eğerek onun selamını aldı ve bara doğru ilerledi. Arkası ona dönük olacak şekilde oturdu.

"Sorun nedir?" diye sordu Warren.

"Hiçbir şey," dedi Justine, marinaya ve sahile bakarak.

"Kimdi o?" diye sordu, sonra Seth'e baktı. Birden fark etmiş olacak ki, içkisine uzanıp bir defada yuvarladı. "Kahrolası," dedi başını sallayarak.

"Dert etme Warren. Ben seninleyim, Seth'le değil." Warren'la evlenmeyi hemen o anda kabul etmek onu ikna edebilirdi, ama Justine bunu yapamadı.

"Ama onu istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Ne kadar kolay yalan söyleyebilmişti.

"Kimi kandırdığını sanıyorsun?" dedi Warren, onu azarlar gibi. "İkinizin de her halinizden belli oluyor."

"Bu doğru değil." Seth'i reddetmişti. Her davranışı bunu ispatlıyordu. Seth de barda arkasını dönüp oturarak onu görmeye tahammülü olmadığını açıkça belli etmişti.

"Gözlerini ondan alamıyorsun," dedi Warren, tuhaf bir ifadeyle. Eğlenmiyor gibiydi.

"Saçmalama."

"Durumu hemen şimdi açığa kavuşturacağım."

"Hayır! Warren, hayır." Kabinden çıkarken onun kolunu tutmaya çalıştı, ama Warren çok hızlıydı.

Justine dehşet içinde onun bara doğru ilerlemesini izledi. Neler söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama göründüğü kadarıyla Warren onu masaya davet ediyordu. Seth kabul etmedi ama Warren ısrarcıydı, onu yüreklendirmeye çalışıyordu. Seth sonunda pes edip birasını alarak o tarafa yöneldiğinde, Justine masanın altına girip yok olmak istedi.

"Otursana," dedi Warren neşeyle.

Seth tereddüt etti. Ya Warren'ın yanına oturacak ya da Justine'in yanına kayacaktı. Justine'in yanına oturmayı tercih edince, Justine iki erkeğin arasında hapsoldu. Sonra, kabinin içinde olmasına rağmen aslında Seth'in ondan çok uzaklarda olduğunu fark etti. Warren ona iyice yanaşıp kolunu omzuna attı.

"Galiba ikiniz liseden tanışıyormuşsunuz."

Seth cevap vermeye gönüllü görünmüyordu.

"Çok daha öncesinden arkadaşız," diye mırıldandı Justine.

"Mezuniyet balosu iyi geçti mi?" diye soruyu doğrudan Seth'e yöneltti Warren.

"Kısmen." Bakışları Justine'inkilerde eriyordu. "Sanırım tebrik etmeliyim. Justine karınız olmayı kabul ettiğini söyledi."

Warren, Justine'in omzundaki kolunu biraz daha sıktı, ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya çalışıyordu adeta. Sonra -*bildiğini* varsayarak- yayıldı ve, "Doğru. Tahmin edeceğin gibi, çok mutlu bir adamım," dedi ve kocaman bir gülücükle Justine'e baktı.

"Aynı zamanda şanslı bir adam," diye ekledi Seth duygusuzca.

"Ama bencil bir adam değilim," dedi dişlerinin arasından.

Justine, ne söyleyeceğinden ürkerek onun kolunu sıktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Warren, yemek zamanı gelmedi mi?" diye sordu Justine. Bu sohbeti derhal sona erdirmek istiyordu.

"Henüz değil."

"Warren, *lütfen*."

"Bir dakika," dedi sertçe. "Aranızda neler olduğunun farkındayım," diye devam etti.

"Hiçbir şey, sizi temin ederim," dedi Seth diklenerek.

"Belki. Ben kimseyi yargılamıyorum, ama Justine'in senin için neler hissettiğini biliyorum, Gunderson. Adeta yanıp tutuşuyor."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı Justine.

Seth kaşlarını çattı, yüzü giderek kararıyordu.

"Sen de duygularını saklama konusunda ondan daha iyi değilsin," diye devam etti Warren. "Eh, size kolay gelsin."

"Justine sizinle evlenmeyi kabul etti," diye hatırlattı Seth.

"Doğru, ama Justine benim gibi yaşlı bir adamın tek başına idare edemeyeceği bir kadın."

"Aman Tanrım." Justine hiç bu kadar aşağılanmamış, hiç bu kadar utanmamıştı. Kaçıp kurtulmak istiyordu ama bir yanında Warren, diğer yanında Seth varken kıpırdayamıyordu.

Seth tutuşmuş gibi kabinden dışarı fırladı. "Bu konuşmayı daha fazla dinlemeye tahammülüm yok."

"Sinirlenme," dedi Warren canayakın bir tebessümle. "Sadece ne kadar açık fikirli olduğumu göstermeye çalışıyorum. Justine'i ne zaman istersen senindir, benden sana izin."

Seth artık Justine'e daha önceki gibi sadece küçümseyerek bakmıyordu. Bakışlarında artık iki şey vardı. Küçümseme... ve acıma.

"Korkarım yanılmışsınız," dedi birasını masaya çarparak. "Justine'e karşı hiçbir ilgim yok." Ardından arkasına bile bakmadan salondan çıkıp gitti.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

On Dokuz

Cecilia, rıhtımı doldurarak bekleyen denizci eşlerinin ve ailelerinin neşesini, beklentisini ve heyecanını hissedebiliyordu. Kendisi de tam anlamıyla onlardan biri olmuştu. Hamileliği artık iyice belli olan Cathy ile beraber bekliyorlardı. Kalabalığın arasında birbirlerini kaybetmemek için el ele tutuşmuşlardı. Cathy, pek çok anlamda hiç sahip olmadığı kız kardeşi gibiydi. Son birkaç ayda aralarında kurulan bağın bir ömür boyu sürmesini istiyordu. Arkadaşı ona cesaret ve umut konusunda çok şey öğretmişti. *John F. Reynolds*'ta yaşanan kazadan beri aldığı dersleri Cecilia hiç unutmuyordu.

"Sanırım Andrew'u gördüm," diye bağırdı Cecilia.

Andrew Lackley iskeleden atlayıp çevresine bakındı. Cathy çığlık atıp kollarını açarak ona doğru koştu. Andrew onu belinden yakalayıp hafifçe kaldırdı. Öpüşürken Cathy kollarını kocasının boynuna dolamıştı.

Onları izlerken kendini biraz tuhaf hisseden Cecilia, Ian'ı görebilmek için bakışlarını çevirdi. Yüreği daraldı

çünkü Ian görünürde yoktu. Cecilia tekrar arkadaşlarına baktı, Andrew'un avucuyla Cathy'nin karnını okşadığını görünce gözleri doldu. Durduğu yerden bile adamın mutluluğunu ve bu hamileliğin güvenli olduğunu bilmenin verdiği rahatlığı hissediyordu. En tehlikeli aylar geçmişti, her ne kadar hiçbir şeyin garantisi olmasa da düşük ihtimali çok uzak görünüyordu. Doktorlar gebeliğin gidişatından çok memnundu.

Derken Cecilia birden onu gördü. İskelede durmuş kalabalığı tarıyor, onu bulmaya çalışıyordu.

"Ian!" diye bağırarak dikkatini çekmek için kollarını havada sallamaya başladı. "Buradayım! Buradayım!" Kalabalığın arasında kendine yol açmaya çalışarak kocasına koştu ve sonra kelimenin tam anlamıyla onun kucağına uçtu.

Cecilia bu an için hazır olduğunu sanıyordu, ama hiçbir şey onu böylesi bir mutluluk patlamasına hazırlayamazdı. Allison'ın toprağa verilişinden kısa bir süre sonra Ian geri dönmüştü ama Cecilia onu karşılamaya gitmemişti. O zaman gidemezdi. Gidememişti. Oysa artık her şey değişmişti, Ian eve dönmüştü ve birlikte yeni bir hayata başlayacaklardı.

"Tatlım." Kocasının elleri saçlarındaydı, birbirlerine sımsıkı sarılıp çılgınca öpüştüler. Artık hiçbir şey saklamadan vermeye ve almaya hazırlardı.

"Eve hoş geldin." Kolları boynuna dolanmış, ayakları yerden kesilmişti. "Kaburgaların nasıl?" diye sordu korku içinde, kocasının canını yaktığını düşünerek.

"Felaket ağrıyor, ama sana sarılabilmek için her acıyı

göze alırım." Onu bir kez daha öptü. Birbirlerine duydukları tutku tekrar canlanmıştı, başlangıçta olduğu gibi.

Cecilia'nın gözleri yaşlarla doldu. Ağlayacağını hiç düşünmemişti ama Ian'la beraber olmak öylesine... öylesine *güzeldi ki*. Denizde olduğu sürede ikisi de yaralarını sarmışlardı.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Cecilia defalarca.

"Ben de seni seviyorum."

Ian bunu sayamayacağı kadar çok defa kanıtlamıştı. Bu kadar sabırlı olduğu ve bu evlilikten kolayca vazgeçmediği için ona minnettardı. Çözüme ulaşabilmek adına defalarca girişimde bulunmasa şimdiye kadar boşanmış olurlardı. Ne Ian, ne de yargıç boşanmayı kolaylaştırmıştı. Cecilia ikisine de teşekkür borçluydu.

"Bir karara vardım," diye fısıldadı sarmaş dolaş arabaya doğru yürürlerken. Artık eve döndüğüne göre hiçbir uzaklığa, birkaç santim bile olsa, tahammülü yoktu.

"Umarım bir araya gelmekle ilgilidir," diye mırıldandı Ian.

"Evet, öyle." Aslında Ian'ı bir sürpriz bekliyordu. Cathy'nin de yardımıyla kocasına ait özel eşyayı küçük evlerine geri taşımışlardı. Bazı şeyler hâlâ üsteydi, ama Lackey'lere bıraktığı her şey eve taşınmıştı.

"Karımı yanımda istiyorum," dedi Ian gözlerinin içine bakarak.

"Ben bebek istiyorum Ian." İşte söylemişti. Sözcükler yüreğinin derinliklerinden gelmişti. Ian'ın adımları yavaşladı

ve birden durdu. "Ne... ne... dedin sen?"

Cathy onun çok şaşırdığını biliyor ve bunun için onu suçlayamıyordu. "Bu karar için Cathy ve Andrew'a teşekkür edebilirsin." Eğer arkadaşı umutla ve olumlu bir tavırla üçüncü kez hamile kalmaya cesaret edebiliyorsa, Cecilia da bunu başarabilir, acısını kontrol etmeyi ve geleceğe bakmayı öğrenebilirdi.

"Emin misin? Çünkü bu konuyu tamamen sana bırakmaya kararlıyım. Beni yanlış anlama, bir aile kurmak istiyorum, ama hamile kalacak olursan *senin* ne hissedeceğin çok daha önemli."

Yürümeye devam ederlerken başını omzuna yasladı. "Aylardır bu konuda çok kafa patlattım. Okula devam etmek istiyorum."

"Etmelisin Cecilia. Çok zekisin ve rakamlar konusunda gerçekten yeteneğin var."

"Ama bir aile de kurmak istiyorum. Gerçi birkaç yıl bekleyebilirim."

"Sen nasıl istersen."

"Keşke birkaç ay önce de bu kadar ılımlı olsaydın," diye dalga geçti, sonra fikrini değiştirdi. Tamam, Ian inatçıydı, ama kendisi de ondan aşağı kalmazdı.

"Yakın bir zamanda şu yargıcı ziyarete gitmek istiyorum." diye devam etti Cecilia.

"Neden?"

"Bize bir arada kalmamız gerektiğini söyleme cesaretini gösterdi. Bunu açıkça söylemedi ama mesajı iletti. Ona te-

şekkür etmek istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Ian. Eğilip başını öptü.

Telefonun sesi Grace'i uykusunda sıçrattı. Yüreği küt küt atarak dikildi ve otomatik olarak ahizeyi kaptı.

"Evet?"

"Zamanı geldi," dedi damadı.

"Kelly doğuruyor mu?" Grace ahizeyi kulağına dayamış, çoktan yataktan fırlamıştı. Saatli dijital radyosu üç elliyi gösteriyordu.

"Orada buluşuruz. Maryellen'ı aramamı ister misin?"

"Teşekkürler. Listedeki isim o." Üstüne bir süveter geçirip Maryellen'ı aradıktan sonra kendine hızla bir kahve hazırladı. On beş dakika sonra kapıdan çıkmaya hazırdı.

"Buttercup!" diye seslendi. Çıkmadan önce onu avluya bırakmak istiyordu.

Golden retriever sallanarak yatak odasından dışarı çıktı, uykusunun bölünmesinden pek hoşlanmamıştı.

"Göz açıp kapayana kadar dönerim," diye söz verdi, sonra heyecandan kendini tutamayarak bağırdı: "Büyükanne olmak üzereyim!"

Grace hastanenin doğumevine ulaştığında, Maryellen çoktan gelmişti. Bekleme salonunda karşılaştılar. Paul'ün annesi Margaret, bir elinde kamera, diğerinde kanaviçe işiyle oradaydı.

"Ben daha önce de yaşadım," diye açıkladı sandalyesine

yerleşirken. Sonra desenin ipliklerini renklerine göre ayırmaya başladı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Grace elinde bir bardak hazır kahveyle. "Lisedeki ponpon kız çalışmalarından beri bu kadar erken kalkmamıştım." Bunu bir esneme izledi.

"Paul ve Kelly nerede?"

"İçeride," diye eliyle çift kanatlı bir kapıyı işaret etti Maryellen.

Paul göründüğünde Grace bilgi almak için hemşire odasına doğru gidiyordu. "Genişlemenin ne kadar olduğunu kontrol ediyorlar. Kelly çok iyi gidiyor."

"Ya sen?" diye sordu Grace.

Paul heyecanla başını yukarı aşağı salladı. "Ben hazırım."

"Olduğunu *zannediyor*," diye dalga geçti annesi.

"Hayatın sonsuza kadar değişecek," dedi Grace.

"İnan bunu biliyorum. Kelly ve ben bu bebeği çok istiyoruz."

Uzaklaşmadan önce Grace minnetle damadını kucakladı. Dan'in kayboluşundan beri çok destek olmuştu. Kelly'yi rahatlatmak için elinden geleni yaptığını, sağduyulu davranması için öğütler verdiğini iyi biliyordu; evde onarılacak bir şeyi olduğunda Grace bile zaman zaman Paul'den yardım isterdi. Daha bir kere bile nazlandığını görmemişti. Grace giderek daha güçlü, daha cesur, hayata devam etme konusunda daha kararlı hale gelirken, bu azmi –ya da kabullenmeyi–

kızı Kelly'de henüz görmüyordu.

"Babamın burada olmayışı Kelly'yi nasıl etkileyecek?" diye sordu Maryellen, annesinin aklından geçenleri okumuş gibi.

Grace cevap veremedi. Kelly hep babasının bebeğin doğumuna geleceği hayaline tutunmuştu, bu kritik dönemde onu yalnız bırakabileceği düşüncesini daima reddetmişti.

"Gelmeyecek," diye fısıldadı Maryellen öne doğru eğilerek. "Babam o kapıdan içeri girip hepimizi sevince boğmayacak, öyle değil mi?"

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Grace. "Kelly bir şekilde bununla başa çıkacaktır. Gerçi şu anda düşünecek başka şeyleri var."

"Hem de nasıl?" diye mırıldandı Maryellen.

Grace plastik sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, uykuya yenik düşmemeye çalışıyordu. Bir yandan Kelly'nin yanında olmak istiyor, öte yandan bunun sadece Paul ile paylaşmak isteyeceği çok özel bir an olduğunu ve karışmaması gerektiğini biliyordu. Uzun zaman önce boşanmış olan Maryellen'ın çocuk doğurmak gibi bir hevesi yoktu, hatta yeniden evlenmeye bile niyeti yoktu. Grace bazen Maryellen'ın kariyeri uğruna özel yaşamına bir set çektiğini düşünüyordu. Grace'in tek isteği kızının verdiği kararlar yüzünden pişmanlık duymamasıydı.

Yedi buçukta Kelly doğuma hazırdı. Paul onlara son haberi verir vermez ışık hızıyla kapıların ardında kayboldu. Maryellen, Grace ve Margaret doğum odasının önünde bek-

lemeye başladılar. Çok geçmeden sessizlik bir bebeğin ağlamasıyla bozuldu.

Birkaç dakika sonra Paul göründü. "Erkek," diye bir zafer çığlığı attı. "Bir erkek!"

Grace, Margaret Jordan'la çok samimi değildi, ama birden Maryellen ile birlikte kendilerini, sanki çocukluk arkadaşlarıymış gibi Paul'ün annesiyle kucaklaşırken buldular. Grace'in yanaklarından sevinç gözyaşları süzülüyordu.

"Anne," diye çıkıştı Maryellen. "Şu haline bak."

"O kadar hakkım olsun," diye güldü, yüzündeki yaşları silerek. "Anneanne oldum!"

Saat sabah dokuzda, Kelly uyurken, kucağında sevgiyle sarmalanmış bu yeni yaşam formuyla sallanan koltuğunda oturuyordu. "Hoş geldin küçük Tyler Daniel Jordan," diye fısıldadı onu usul usul sallayarak. Arbede sona ermişti. Margaret fotoğrafları toparlayıp eve, kocasına döndü. Maryellen, teyze olmak gibi önemsiz bir ayrıntının işine engel olmasına izin vermeyerek –tamamen uykusuz da olsa– sanat galerisine gitti. Sadece Grace'in bir acelesi yoktu.

"Anne," diye fısıldadı Kelly yatağından. Grace bakışlarını kaldırınca kızının onu seyrettiğini gördü. "Muhteşem, değil mi?"

"Çok güzel bir bebek," diyerek Tyler'ın alnını öptü Grace.

"Ona babamın ismini verdiğimiz için kızmadın, değil mi?"

Grace kızmadığı konusunda garanti verdi. "Babanın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi ona, "Bir gün öğrenece-

ğimden de emin değilim; ama emin olduğum bir şey var. Baban seni çok seviyor ve küçük Tyler'a onun adını verdiğinizi bilse çok gurur duyardı."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Bütün kalbimle."

"Teşekkürler anne," diye fısıldadı kızı ve sonra gözlerini kapadı.

Grace, göğsüne biraz daha yaklaştırarak torununu sallamaya devam etti. Dan gitmişti. Gidişi hayatında büyük bir boşluk yaratmıştı. Bunca aydır onun yokluğuyla yaşıyor, bir umudu olmasa da cevaplar bulmaya çalışıyordu. Oysa şu anda, torununu kucağına aldığı andan itibaren artık bunların hiçbirinin önemi kalmadığını hissediyordu.

Şüpheleri ve korkularıyla yüzleşirken çok önemli bir şey öğrenmişti. Mutluluğa giden yol kendi içindeydi. Torunu, bu muhteşem küçük insan, ona hem bu ilhamı, hem de devam etme cesaretini vermişti. Her neredeyse, her kimleyse, kocasına iyi dileklerini sundu. Sonra gözlerini kapadı. Ruhsal ve duygusal anlamda Dan'i bağışlamıştı. Artık cevaplar olmadan da yoluna devam edebilirdi.

Kolay değildi ama Justine Seth'le arasında yaşananları öylece bırakamazdı. Warren'la karşılaştıkları o korkunç geceden sonra onu bir daha görmemişti. Hayatında bu kadar rezil olduğu bir gün daha hatırlamıyordu. Belki de minnet duymalıydı çünkü o gece gözleri açılmış, nasıl bir yaratık

dönüştüğünü görmüştü.

Seth kasabaya geri dönmüştü, ama Justine ne kadar süreliğine geldiğini bilmiyordu. Bu konu üstünde fazla durursa cesaretini kaybedeceğini düşünerek doğruca marinaya gitmeye karar verdi.

Seth teknesinin boyasını kazımakla meşguldü. Ona hiç ilgi göstermedi. Rıhtımda ona doğru yürürken hissettiği utanç ve korku adımlarını ağırlaştırıyordu. Teknesinin önünde durdu. Ellerini ne yapacağını bilemediğinden blucininin arka ceplerine soktu.

"Merhaba Seth."

İşini bırakıp yavaşça ona döndü. Ağzı kapalı ve gergindi. "Merhaba Justine."

Orada olmasından heyecan duymuş gibi bir hali yoktu, ama bunun için bir sebep de yoktu zaten.

"Sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsundur," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz."

Justine bu sıcak karşılamayı görmezden geldi. "Geçen gece için özür dilemek istiyorum."

"Sorun değil, unuttum bile." Gereken her şey söylenmiş gibi işine geri döndü. Onunla konuşmaya hevesli olmadığı açıktı, bu ise durumu daha da güçleştiriyordu.

"Benden nefret ediyor musun?" diye sordu

Seth duraksadı, bakışlarını ona çevirdi. "Sen ya da Warren hakkındaki düşüncelerim seni ilgilendirmez."

"Oysa ilgilendiriyor çünkü... çünkü, lanet olsun, Seth...

of, boşver." Kaçarak oradan uzaklaştı. Rıhtımın üstünde birkaç adım atmıştı ki birden durdu. İçindeki korkunç bir his, eğer Seth'den şimdi kaçarsa kalan hayatını pişmanlık içinde geçireceğini söylüyordu.

Arkasına döndüğünde şaşırdı. Seth rıhtıma atlayıp peşinden gelmişti ve birkaç adım ötesinde duruyordu.

"Ne düşündüğümü merak mı ediyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Justine'in sesi onu terk etmişti, sadece başını aşağı yukarı sallayabildi.

"İyi, dinle öyleyse." Her şey Seth'in çok öfkeli olduğunu gösteriyordu. Duruşu meydan okur gibiydi, yumruklarını sıkmış, gözlerini kısmıştı. "Warren Saget'le ancak bir geri zekâlı evlenebilir ve benim de geri zekâlılara tahammülüm yok."

"Biliyorum."

"Hâlâ onunla evlenecek misin?"

"Hayır!" diye haykırdı, "O gece ayrıldık."

Seth'in kulakları dikildi. "Artık Warren'la görüşmüyor musunuz?"

"Hayır." Warren'ın onu geri kazanmak için yaptıklarını ve söylediklerini anlatmasına gerek yoktu, ama hiçbir hediye o geceyi affettiremezdi.

"Herhalde bu durumu hemen kabullenmemiştir."

"Bana inanmakta güçlük çekti, ama zamanla alışacaktır." Başka şansı yoktu zaten.

"Peki, sırada ne var?" diye sordu Seth.

Cevap tamamen ona kalmıştı, ama Justine bunu söyle-

yemedi, sadece omuz silkti. İçten gelen belirsiz... ve umut taşıyan bir omuz silkme.

"Ne demek bu?"

"Ne?" diye sordu masumca.

"Omuz silkme."

"Bilmiyorum," dedi umutsuzca. "Sanırım sadece sana burada olduğumu söylemeye çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "Burada mı?"

"Bir zamanlar bana demiştin ki, Warren'la ayrılırsan sana gelmeliymişim, işte buradayım."

"Öyle mi dedim?"

"Onun gibi bir şey."

"Eğer sanıyorsan ki sana..."

"Evet," diye araya girdi Justine.

"Öyleyse sana bir diyeceğim var..." Durdu. "Sen ne dedin?"

Justine omuzlarını düzeltti. "Ne zaman? Şimdi mi? *Evet* dedim."

"Peki, soru neydi?"

"Şey," dedi yavaşça soluğunu bırakarak. "Sormana fırsat tanımadım, ama *evet* dedim. Yani seninle evleneceğim."

Bu cevap kafasını iyice karıştırmış görünüyordu. Uzun süre ona baktı. Tepkisinin ne olacağını bilmediği için hiçbir şey söylemedi. Seth ona doğru yürüdü, sonra durdu, sonra tekrar yürüyüp yanından geçti gitti. Birkaç adım sonra geri dönüp baktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Nereye gidiyoruz?"

"Evlenmeye."

"Şimdi mi?"

İşte o zaman gülümsedi, o güne kadar gördüğü en güzel gülümsemeydi. "Uzun süren nişanlılığa inanmam."

Justine başını geri atarak güldü. "Aslında ben de inanmam."

Deniz Feneri Yolu numara 16'nın kapısı açıktı. Olivia, kucağında tığ işi, yanında ev telefonu verandada oturmuştu. Sallanan hasır koltuk annesine aitti ve günbatımını seyredip manzaranın tadını çıkararak yaz akşamlarını burada geçirmekten hoşlanıyordu.

Telefonun sesi ıssızlığı bozdu, Olivia tekrar çalmasın diye hemen cevap verdi.

"Anne, benim... Justine," dedi kızı. "Dinle, sana bir şey söyleyeceğim ama lütfen kızma."

"Bunu neden yapayım?"

"Şey, çünkü..."

Olivia arka planda bir tartışma duydu. "Justine?"

"Anne," dedi kızı. "Ben evlendim."

Hızla ayağa fırlayınca kucağındaki tığ işi yere düştü. "Evlendin mi?" Warren onu kandırmıştı sonunda. "Tebrikler," dedi, heyecanlı görünmek için elinden geleni yaparak. Kendine söz vermişti, kızı Warren Saget'le evlenecek olursa gülümseyecek ve onu aileye kabul edecekti.

"Bak burada, Seth'le konuş."

"*Seth* mi?"

"Of, Seth Gunderson'la evlendiğimi söylemedim mi?"

Olivia cevap veremeyecek kadar şoktaydı.

"Bayan Lockhart, ben Seth. Üzüldüğünüzü tahmin edebiliyorum..."

"Aksine, bundan daha mutlu olamazdım. Neredesiniz?"

"Reno."

"Tanrı aşkına, neden Reno?"

"Bunu size Justine açıklasın."

Kızı tekrar telefonu aldı. "Seni üzdük mü anne?"

"Şaşırdım... ama çok sevindim."

"Seth uzun süre nişanlı kalmaktan hoşlanmıyor."

"Anladığım kadarıyla uzun süre flört etmekten de hoşlanmıyor."

"Öyle değil... olay şu; evlenmeye karar verdiğimizde hemen mahkemeye gelip senden ya da Papaz Flemming'den cüzdanımızı almayı düşündük, ama üç gün sürüyormuş."

"Washington yasaları böyle," diye hatırlattı Olivia.

"Biliyorum, ama bizim üç günümüz yoktu."

Konu giderek daha ilginç hale geliyordu. "Nedenmiş o?"

"Seth pazar akşamı Alaska'da olmak zorunda ve neredeyse beş hafta dönemeyecek. Ya hemen yapacaktık ya da bekleyecektik."

"Ve sen beklemek istemedin."

"Bekleyemedim anne! Yapamadım. Seth de beklemek istemedi. Bu belki de yaptığım en çılgın şey biliyorum, ama

Seth'le evlenmenin yaptığım en *doğru* şey olduğunu da biliyorum. Bundan eminim. Of anne, onu öyle seviyorum ki, *lütfen* bize kızma. Daha sonra sen, büyükannem ve babamla küçük bir tören yaparız, olur mu?"

"Elbette, Justine, ikiniz adına da çok mutlu oldum."

"Onu seviyorsun, öyle değil mi?"

"Onu ne kadar beğendiğimi biliyorsun."

"Ben de öyle. Kapatmak zorundayım. Daha Seth'in babasını arayacağız. Ve sonra babamı. Sonra da geri dönmek için sadece yirmi saatimiz kalmış olacak. Çok mutluyum anne, hayatımda olmadığım kadar mutluyum." Bir an durakladı. "Benim için büyükannemi arar mısın?"

Olivia boğazında biriken yumrudan kurtulmak için yutkundu. "Ben de senin adına çok mutluyum," dedi bir kez daha. "Ve tabii ki büyükanneni ararım."

Konuşma sona erdi, Olivia sersemlemiş halde içeri girdi. Yatak odasına gidip, yatağının kenarına oturdu. Olanları anlayabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kızı evlenmişti hem de Seth Gunderson'la. Bu harika bir haberdi, hem de çok harika!

İlk dürtüsü Stan'i aramak oldu ama sonra vazgeçti. Justine babasına kendi söylerdi ve duyduğu zaman o zaten ararı. Her iki çocuğu da ebeveynleri yanında olmadan evlenmeyi tercih etmişti. Bunun bir anlamı olup olmadığını düşündü.

Charlotte'u aradı, evde yoktu, telefonuna kısa bir mesaj bıraktı: "Dönünce beni ara."

Sonra tığ işine geri döndü. Ayaklarını veranda korkuluğu

ğına kaldırmış örgüsüne devam ederken, zaman zaman gülüyordu. Justine'in böyle plansız programsız bir şey yapacağına kim inanırdı? Evinin önüne külüstür bir Taurus'un yaklaştığını görünce, tahminini doğrulamak için eğilip baktı. Doğruydu. Jack arabasından çıkıp bahçe yolunda durdu. Bakışları gergindi. Olivia'nın içeri girip kapıyı arkadan kilitleyeceğini mi sanıyordu yoksa? Ya da davet edilmeyi mi bekliyordu? Olivia ikisini de yapmadı.

Jack basamakların dibine kadar yürüdü. "Merhaba Olivia."

"Güzel bir akşam, değil mi?" dedi Olivia samimi bir sesle, ama fazla abartmadan.

"Çok."

"Senin için ne yapabilirim?" Bunun bir nezaket ziyareti olduğuna ihtimal vermiyordu.

"Oturmamda sakınca var mı?"

"Rica ederim."

Sadece bir koltuk olduğu ve onda da Olivia oturduğu için Jack merdivenleri çıkıp en üst basamağa oturdu. "Akşam yemeği yüzünden bana hâlâ kızgın mısın?"

Ah erkekler! Karşılıklı güven ve saygı diye bir şeyden haberleri yoktu. "Hayır." Sonu gelmeyecek tartışmalara girmektense, tek sözcüklü bir cevap onu daha mutlu ederdi.

"Ama hâlâ benimle çıkmaya gönüllü değilsin."

"Bilmiyorum," diye cevap verdi samimiyetle. Arkadaşlığını ne kadar özlediğini itiraf etmek hoşuna gitmiyordu. Belki de beklentilerini çok yüksek tutmuştu, ama aralarına

sır sokmasını hoş göremezdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Cove manzarasına bakarak. Batan güneşin ışığı suyun üstünde oynaşıyordu.

"Cedar Cove'a yeni bir hayata başlamak için taşındım," dedi Jack. "Ama geçmiş insanın peşini bırakmıyor, değil mi?"

Olivia onayladı, bunun örneklerini her gün görüyordu.

"Bob'un önerisi sana ilk fırsatta söylememdi, yani aylar önce. Ama öğrenirsen benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündüm."

"Biraz daha mı sır Jack?"

"Hayır, seninle yemeğe gidemeyişimin sebebi."

"Buna mecbur değilsin." Jack kararını vermişti, Olivia da kendininkini: ama itiraf etmeliydi ki merak ediyordu.

"Sanırım mecburum," diye sürdürdü. "Eğer bir şekilde seninle devam edeceksek, ki bunu çok isterim..."

"Sırlarla sorunum var. Her türlüsünden nefret ediyorum." Pek çok duygusunun uzun yıllar önce biten evliliğiyle bağlantısı olduğunu fark etti. Stan boşanmadan önce onu aldatmıştı, fiziksel olmasa bile ruhsal olarak. Jordan'ın ölüm krizinin ardından Stan başka bir kadında teselli bulmuş, başka bir kadına güvenmişti.

"Ben tedavi gören bir alkoliğim Olivia."

"Ama..." Olivia duraksadı. Gerçekten de onu hiç içerken görmemişti. Hayır, hiç. Willcox House'ta Olivia şarap içerken o maden suyu istemiş, araba kullanmayı mazeret göstermişti...

"Seninle o yemeğe gidemezdim çünkü katılmak zorunda olduğum bir AA toplantım vardı. Tam on yıldır temizim. İçkinin aklıma düşmediği tek bir günün bile olmadığı on koca yıl. Her şeyi mahvetmek bir kutu bira kadar yakın."

Bunu itiraf edebilmek gerçekten yürek isterdi. Olivia sallanan koltuğundan kalktı, Jack'in yanına oturup eline uzandı.

Jack parmaklarını onunkilere doladı. "Daha önce de yargıç karşısına çıktığım olmuştu, ama hiçbiriyle çıkmamıştım," dedi. "İşin gerçeği, bunu öğrenirsen bir daha görüşmek istemeyeceğinden korkuyordum."

"Aslında, bu çok şey anlatıyor."

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Şey... Barry Manilow'dan nefret etmenin mutlaka mantıklı bir sebebi olmalı diye düşünmüştüm."

Jack kıkırdadı. "Yani insan ancak sarhoşken ona katlanabilir mi demek istiyorsun?"

Olivia başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı.

"Yirmi yıl akıl tutulmasıyla yaşadım, neyse ki mizah duygum kaybolmamış."

"Neyse ki. Cedar Cove'da yaşayacaksan buna gerçekten ihtiyacın olacak."

Jack, Olivia'nın elini dudaklarına götürdü. "Arkadaş mıyız?"

"Hem de en iyisinden."

"Sevgili miyiz?"

"Şansını zorlama."

Jack içini çekti. "Bu akşam boşum. İlgini çekiyorsa."

"Aslında kutlamam gereken bir haber var. Sana daha sonra söyleyeceğim."

"Neden şimdi değil?"

"Günbatımını mahvetmek istemiyorum. Muhteşem değil mi?"

"Öyle," diye fısıldadı, kolunu ona dolayıp biraz daha yakınına çekerek.

Cedar Cove'da gün batarken Olivia başını Jack'in omuzuna yasladı. Güzel bir yaz geçirmişti. Artık her iki çocuğu da evliydi ve James baba olmuştu. Justine çok mutluydu. Annesinin sağlığı yerindeydi. En yakın arkadaşı ciddi bir badire atlatmış, ama Grace değiştiremeyeceği şeyleri zorlamaktan vazgeçmişti. Hayatını yeniden düzenliyor ve Olivia onunla gurur duyuyordu.

Ve Olivia... Jack'le beraberdi, sağlam bir ilişkileri vardı. Geleceğin onlara neler getireceğini bilemezdi ama olumlu düşünmeden edemiyordu.

Güneş, Olympic Dağları'nın ardından battı. Koyu pembe ışığı suyun üstüne düşüp Deniz Feneri Yolu, 16 numaraya kadar sıçradı. Oradan Cedar Cove'a doğru yayıldı, Rosewood Lane'deki 204 numaralı evi yalayıp geçti. Grace Sherman pencereden dışarı bakıp gülümsedi.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane